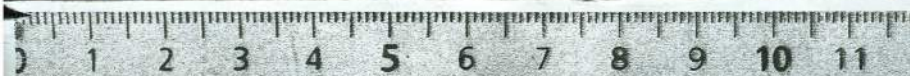

S
IV-307

*Soltész Gyuláné
Aranka Nénié vor*

KERESZTYÉN

ÉNEKES KÖNYV

A DUNÁNTÚLI

ÁGOSTAI HITVALLÁSÚ EVANG. EGYHÁZKERÜLET TULAJDONA.

LEGÚJABB KIADÁS

MELY A NEVEZETT EGYHÁZKERÜLET HATÁROZATÁBÓL SZÜK-
SÉGES IGAZÍTÁSOKKAL ÚJRA SZERKESZTETETT.

MAGYAR-ÓVÁR, 1897.

CZÉH SÁNDOR-FÉLE KÖNYVNYOMDA.

(CZÉH LAJOS.)

A dunántúli ágostai hitv. evang. egyházkerület 1861. aug. 22-én tartott közgyűlésében ezen Énekes könyv újabb kiadását elhatározván, minden utánniyomás ellen ünnepélyesen tiltakozik.

A KÖNYVNEK FOGLALATJA.

ÉNEKEK.

	Lap
Közönséges isteni szolgálatot kezdő és közbe való énekes foháskodások	9
A mi Urunk Jézus Krisztusnak testbe jöveteléről . .	9
Karácsonyi énekek	21
Vízkereszti énekek	34
Új esztendői énekek	40
Urunk Jézusnak szenvedéséről és haláláról	48
Husvétii énekek	70
Urunk Jézusnak mennybemeneteléről	87
Pünkösztii énekek	94
A hitnek ágazatairól való énekek:	
I. Az Istenről és az ő tulajdonságairól:	
A Szentháromságról	105
Az Istennek örökkévalóságáról	110
" " mindenhatóságáról	111
" " mindentudóságáról	112
" " szentségéről	113
" " irgalmasságáról	114
" " igazságáról	115
" " igazmondásáról	116
" " jóságáról	117
" " hosszutűréséről	121
II. Az Istennek munkáiról:	
A teremtésről	124
Az Istennek gondviseléséről	126

	Lap
Az embernek természetéről és esetéről	140
A Váltásról és Megváltóról	146
A keresztyén anyaszentegyházról	150
Az Isten igéjéről	156
Prédikáció után való énekek	166
A szent keresztségről	168
A hitről és megigazulásról	172
Penitenciális énekek	179
Közönséges penitenciális napon	193
Az Úr vacsorájáról	194
Az igaz keresztyén életéről közönségesen	200
I. Az Istenre néző kötelességeinkről:	
Az Istennek ismeretéről	214
Az isteni félelemről	219
Az Istennek és Jézusnak szeretetéről	222
Isten iránti engedelmességről	229
Az esküvőről	232
Az Istenben való bizodalomról	233
Az Imádságról	240
Közönséges dicséretetek	249
II. Magunk iránti kötelességeinkről:	
Magunk megismeréséről	258
Magunk szeretetéről	260
Az alázatosságról	262
Lelkünkrol való gondoskodásról	263
A jó lelkiismeretről	265
A lelki vigyázásról	266
A mértékletességről	268
A tisztaságról	270
A világi jókkal való rendes élésről	272
Hivatalbeli hűségről	274
Az idővel való élésről	275

	Lap
Magunk sorsával való megelekedésről	277
A keresztviselésről	279
A halálhoz való készületről	290
III. Felebarátunk iránti kötelességeinkről:	
Felebarátunk szeretetéről közönségesen	295
Felebarátunk lelke iránti gondoskodás	300
Felebarátunknak java iránt való gondoskodás	301
A barátság és kedveskedés	305
Igazság és egyenesszívűség	308
Irgalmasság és könyörületesség	310
Szelidség és békességszeretés	313
Különös tárgyú énekek:	
Az uralkodó fejedelemért	316
A magisztrátusért	317
Az egyházi tanítókért	318
Házigazdák éneke	319
Szolgáké, szolgálóké	320
Új házasok összeadásakor	321
A házassági rendé	322
Terhes asszonyé	324
Szüléké	325
Gyermekeké	326
Özvegyeké	327
Árváké	328
Az életnek változásairól:	
Világi szerencsében vagy jó napokban	329
Szükségben és szegénységben	329
Egészségben	330
Betegségben	331
Felgyógyulásakor	332
Utazáskor	332
Utazás után	333

Közönséges jótéteményekről:	
A természetnek javairól	334
Aratásban	335
Szük aratás után	336
Bő vagy alkalmas szüret után	338
Szük szüret után	339
Békességben	341
Döghalál után	343
Vízáradás után	343
Eső után	344
Égiháború után	345
Közönséges nyomorúságokban:	
Közönséges nyomorúságok elfordításaért . . .	346
Különös nyomorúságok elfordításaért:	
Hadakozáskor	348
Döghalálkor	351
Drágaságban	354
Égiháborúban	355
Tüzi veszedelemkor	357
Vízáradáskor	358
Szárazságban	359
Sok esőzésben és ártalmas nedves időben . .	362
Reggeli énekek	363
Vasárnap reggeli énekek	388
Betegeknek reggeli énekeik	391
Étel után való énekek	392
Esti énekek:	
Hétköznap	396
Hét végére való esti énekek	410
Vasárnap esti énekek	411
Betegeknek esti énekeik	413
Az esztendőnek utolsó estéjére	414

	Lap
Születés napjára	416
Név napjára	417
Növendék ifjak énekei	418
Vének énekei	420
Az igaz keresztyénnek ez életbeli boldogságáról	422
Halotti énekek	425
Temetéskori énekek	440
Egyházi ember temetésekor	442
A föltámadásról	444
Az utolsó ítéletről	448
Az örök életről	452
Az örök kárhozatról	456

Toldalék a györi Énekes könyvből.

Buzdítások és fohászok	459
Adventi énekek	461
Karácsonyi énekek	464
Bőjti énekek	465
Keresztyén anyaszentegyházról	467
Az Isten ígéjéről	469
A megtérésről	471
A hitről	473
A keresztyén embernek ez életbeli boldogsága	474
Az igaz keresztyén élet gyakorlásáról	476
Templomszenteléskor	478
Lelki tanító beavatásakor	479
Prédikáció után	480
Gyermekeknek a szent vacsorával való előszöri élésekor	480
A hallgatók kötelességeikről	482
A keresztyénnek méltóságáról	483
A hazaszeretetről	484

	Lap
Reformatió ünnepén	486
Gyámintézeti ünnepén	487
Gyermekek halálakor	488

IMÁDSÁGOK.

Vasárnap reggeli	498
Templomba érkezéskor	500
Vasárnap estvéli	501
Hétköznap reggeli	503
Ugyan reggeli	505
Hétköznap estvéli	507
Ugyan estvéli	509
Mindennapi, templomban vagy háznál mondható imádság	511
Gyónás	516
Ismét bűnbocsánatért	518
Az Úr vacsorája előtt	519
Az Úr vacsorája után	520
Utazó imádsága	521
Betegségben	522
Halálos betegségben boldog kimulásért	524

A mi Urunk Jézus Krisztus kinszenvedésének és halá- lának leírása	527
--	-----

Közönséges isteni szolgálatot kezdő és közbe
való énekes fohászokodások.

1. **U**ram Isten. Szentelj meg, És hallgass meg
minket, Kik neked szolgálni A mi Urunk
Jézus nevében most öszvegyülünk.

2. **H**álákat adjunk az Istennek hozzánk való
jóvoltáért!

3. **K**önyörülj rajtunk Úr Isten, És hallgasd meg
a mi imádságinkat!

A mi Urunk Jézus Krisztusnak testbe
jöveteléről.

Dallam: Látod Isten szíveinket.

4. **Á**ldott a menny és föld Ura; Mert mint könyö-
rülő atya Mi romlásunkat megszánta, Kegyel-
mét megajánlotta.

2. Ezt Ábrahámnak fogadta, Mikor neki azt mon-
dotta, Hogy magvában az származna, Kiben mindent
megáldana.

3. Dávidnak is megigéré, Próféták által hirdeté,
Hogy fiát hozzánk küldené, És megváltónkká rendelné.

4. Ki a bűnnek fogságától És a törvénynek átká-
tól Mindnyájunkat megmentene, Vezérünk s oktatónk
lenne.

5. Hogy ne a bűnnek szolgáljunk, Hanem ő előtte járjunk Tiszta és jámbor életben, S oly bizonyos reménységben.

6. Hogy Krisztus lévén váltságunk, S tökéletes igazságunk, Mi is ha ő benne hiszünk, Vele mind örökké élünk.

7. Dicsőség neked, jó atyánk, Hogy ily kegyelmes vagy hozzánk! Hogy élő hittel fiadat Fogadjuk, add áldásodat.

Dallam: az előbbi.

5. Istentől választott népek, Mindnyájan egybegyűl-
jetek, Tiszta szívből örüljétek, Az Úr Istent dicsérjétek.

2. És neki hálát adjatok, Lélekben magasztaljátok; Mert hűségesen megadta A megváltót, mint fogadta.

3. Mikor próféták által szólt, S nekünk egy királyt ígért volt, Ki a mit mi elvesztettünk, Meghozná s lenne vezérünk.

4. Ezt régen a szentek várták, Megjelenését vizsgálták, És ámbár azt meg nem érték, Kétkedés nélkül hitték.

5. Sem késik, sem siet Isten; Hatalmas ő mindekben; Bölcs minden rendelésiben; Nincs hiba ígértiben.

6. Mert mikor a teljességnek Eljött ideje, Istennek Szent fia testbe öltözék, Szüztől nekünk születteték.

7. Ily nagy irgalmasságáért, Velünk közlött jóvoltáért, Az Úr Istent szívünk szerint Dicsérjük s áldjuk naponkint.

Dallam: az előbbi.

6. Örök Íge, ki eljöttél Az atyától, s megjelen-
tél, Testet magadra fölvetél, És mi megváltónkká lettél.

2. Világosítsd elméinket, Szenteld meg mi szíveinket, Hogy ismerhessünk tégedet, Tiszteljük születésedet.

3. Erősítsd bennünk hitünket, Hogy a mi üdvességünket, Mint kívánod, úgy keressük, És általad megnyerhessük.

4. Hogy mikor eljössz itélni, Mi ne tudjunk akkor félni, Hanem jobboldról állhassunk, És országodba juthassunk.

5. Dicséret és nagy tisztesség Adassék neked s dicsőség, Ki atyával egy Istenség, Szentlélekkel vagy egy fölség!

Dallam: az előbbi.

7. Halljuk meg figyelmesen, Pál apostol mire Hintsen, Hogy utóbb rettenetesen Az Isten meg ne büntessen!

2. Ez a kellemetes idő, Mely régen vala jövendő, Az üdvösséghez illendő, Örök életet szerzendő.

3. Illő, hogy már fölserkenjünk, Mint mély álmóból fölkeljünk, És a bűntől bucsút vegyünk, Szent életre törekedjünk.

4. Istennek szavát hallgassuk, Parancsolatit megtartsuk, A Krisztust hittel fogadjuk, És magunkat megtagadjuk.

5. Őrizkedjünk az ördögtől, Távozzunk hitetlenségtől, És emberi szerzésektől, Melyek elvonnak Istentől.

6. Ezekre minket segéljen Az Úr Isten, kinek legyen Dicsőség földön és mennyben Örökkön örökké! Ámen.

Dallam: az előbbi.

8. Örök életnek kútfeje, Atyának egyetlenegyé, Híveknek üdvezítője, Krisztus bűnösök reménye.

2. Hallgasd meg mi kérésünket, Segéljed készületünket Születésed ünnepéhez, S méltó megszenteléséhez.

3. Nálunk atyádnak záloga Te vagy, és utunk hozzája, Téged Jákób lajtorjája Jelentett, s Nóé bárkája.

4. Add hát, benned való hitünk Atyádhhoz legyen vezérünk, Érdemmeddel fedeztessünk, Hogy kárhozatba ne essünk.

5. Dicsőség legyen atyának, És te neked ő fiának, Szentlélekkel egyetemben, A mint volt örökké! Ámen.

Saját dallam.

9. A keresztyénségben Igaz vallás a hitben, Hogy hidjünk egy Istenben, Atya, Fiú és Szentlélekben, Mennynek, földnek, tengernek Ő egy terem-tőjében.

2. Hiszünk a Krisztusban, Istennek egy fiában, Mi kegyes szószólónkban, Üdvözítő Jézus Krisztusban, Kit Ádámnak ígére Már a paradicsomban.

3. A Gábiel angyal Názáretbe küldeték, Szent szűz meggyümölcsözék, Szentlélektől mert megáldaték, Jó hír nekünk mondaték, Hogy megváltónk születnék.

4. E Krisztus kint valla, A keresztfán meghala, Ő szent vére kiomla, Mi halálunk ottan megromla, Harmadnap feltámadta, Minket megigazíta.

5. Mennyekbe fölméne Az örök dicsőségbe, Ott nekünk helyet szerze, Eljövendő az ítéletre, Ott megfizet mindennek, Kinek mint volt élete.

6. Hiszek Szentlélekben, Vigasztaló Istenben, Hiszem a szentegyházat, Szenteknek ő gyülekezetét, Hiszem Krisztus kedvéért Bűneim bocsánatját.

7. Hiszem a holt testnek Porból feltámadását, Hiszem a dicsőségét, És abban az örök életet, E hittel bátorítom Mind holtig életemet.

Saját dallam.

10. Áldott az egek Ura, Ki szavát megtartotta,
Hogy fiát e világra Küldé mi váltságunkra.

2. Serege az Atyáknak És a szent Prófétáknak,
A mit kívánt s hirdetett, Ím mind beteljesedett.

3. Áldott légy Üdvözítőnk, Legfőbb kincünk élte-
tőnk, Ki atyádtól lejöttél És javunkra születéltél!

4. Szállj hozzánk dicső Király, Tőlünk soha el
ne válj, Tégy hajlékot szívünkéből, Megtisztítván azt
bűnből.

5. Látod lelkünk szükségét, Vedd el minden insé-
gét, Biztass gyenge hitünkben, Adj részt születésedben.

6. Hogy, óh élet fejedelme! Mikoron ítéletre El-
jössz, elődbe jussunk, S mint hívek megállhassunk.

Dallam: A próféták megmondották.

11. Áldott legyen a nagy Isten, Ki rajtunk
könyörült ingyen, És hozzánk elbocsátotta,
A kit szült öröktől fogva.

2. Hogy lenne erős Megtartónk, Bűneinkből sza-
badítónk, És tőle lenne igazság, Kegyelem és vilá-
gosság.

3. Óh véghetetlen bölcsesség! Óh nagy szeretet s
kegyesség! Isten oly irgalmat mutat, Melyt senki meg
nem hálálhat.

4. Atyának örök Ígéje Testté lesz szent Szűz
méhébe, Az a ki mind vég, mind kezdet, Közöttünk
vesz eredetet.

5. Az ember valjon micsoda, Hogy értte lenne
ily csoda? Nincs Istennek szüksége ránk, Még is
Fiát küldi hozzánk.

6. Jaj annak, a ki megveti E kegyelmet, s azt
követi, A mit javal a test és vér, Melyhez e nagy
csoda nem fér!

7. Óh ember! miként teheted, Hogy e fő Jót megvetheted, Mely nélkül nincs világosság, Nincs igazság, nincs boldogság!

8. Fogadd inkább nagy örömmel, Szíved ösvényét készítsd el, Hogy te hozzád bemehessen, Lelked benne részt vehessen.

9. Okosságod vedd alája, Míg tart kegyelem órája, Tisztaságával éltednek Hódolj meg Üdvözítődnek.

10. Első jövése világra Lett a bűnösök javára, De a végső rettenetes Lesz, hitleneknek keserves.

11. Kik pedig Krisztusban hisznek, Ezután ő vele lesznek, Ő általa boldogúlni Fognak s vele országolni.

12. Ezért az Atya Istennek, S egyetlenegy szülöttenek, Szentlélek egyességében, Örökké dicsőség legyen.

Dallam: Istentől el nem állok.

12. Embereknek serege Buzgón készüljétek, Hogy annak dicsősége, Ki jön érettetek, Méltóknak találjon, Hogy lelketek javára, Örök boldogságára, Reátok is szálljon.

2. Ösvényét készítsétek E drága vendégnek, Útját egyengessétek Mint fejedelemnek, Legyen az egyenes, A völgy fölemeltessék, A hegy megaláztassék, Keskeny legyen széles.

3. Az alázatos szívet Az Isten kedveli, De a kevély lelkeket Ő igen gyűlöli; A szív, mely ép s tiszta, És az Istent követi, Az magát készítheti, Ő azt választotta.

4. Jézus, tégy engem szegényt E drága időben Te nagy irgalmad szerint, Készsé mindenképen; Térj be én szívembe A te szent jóvoltoddal; Így víg hálaadással Áldlak itt s örökké.

Dallam: A keresztyénségben.

13. Istennek szent Fia, Hogy embert megváltana
Lejöve e világra Alacsony szolgálai formában,
Hogy minket ő megtartson, S a bűntől szabadítson.

2. Még ma is jön hozzánk, Kik a bűnben meghalánk,
S tanít ő kegyelméből, Hogy térjünk meg mi bűneinkből
És tévelygést elhagyjunk, S az igazságban járjunk.

3. Kik őt nem szégyenlik, Sőt kész örömmel veszik
Igaz és élő hittel, Teljes és biztos reménységgel,
Azokat ő megtartja, S a bűnből föloldozza.

4. Testével, vérével, És az ő szent lelkével, Él-teti és vezérli,
Már itt magának elpecsétli Amaz örök életre,
A dicső üdvösségre.

5. Mikor el fog jöni, Mindeneket ítélni, A midőn minden holtak
Porból szavára föltámadnak, És állanak előtte,
Hogy őket megítélje.

6. Ottan elválasztja, A jókat boldogítja, A gonoszokat
tűzre Örök kárhozatnak helyére Veti, hogy ott a bűnért
Vegyenek érdemlett bért.

7. Jézus szánj meg minket, Készítsd el szíveinket
A hívő vigyázásra És üdvösséges kimúlásra; Hogy
itt is neked éljünk, És ott is veled legyünk.

Dallam: Küldé az Úr Isten.

14. Óh mi Urunk Jézus, Ki értünk születél, Te
dicsőségedből E világra jöttél, Minket üdvözítél.

2. Szenteld meg szívünket, Hogy benned bizhasunk,
És Messiásunknak Csak téged vallhassunk, Fölmagasztalhassunk.

3. Hogy mikor jövendesz Hozzánk halálunkra, És
amaz utolsó Rettenetes napra, Ne jussunk gonoszra

4. De a te jobb kezed Felől állíttassunk, Atyád áldottival Mennyországba jussunk, Megkoronáztassunk.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

15. **M**iórt akarnál kinn állni, Óh te Urunk áldottja! Kell-e téged megkínálni, Lelkemnek választottja, Téged, kit bűn nem rettent, Ámbár szentek felett szent Vagy, és ki csak bűnösökhez Jöttél, nem pedig szentekhez.

3. Érzem, Jézus! sem kínálást, Sem egyebet te nem vársz, Csak egyedül bebocsátást; Mert magad utánunk jársz, Zörgetsz a mi szívünkben, Munkálódol lelkünkben, Hogy bevegye igazságát, És megnyerje boldogságát.

3. Óh mennyei Fejedelem! Óh életnek kútfeje! Óh szeretet, óh kegyelem! Óh Istenség ereje! Én vagyok a nyomorúlt, A ki te reád szorúlt: És im utánam magad jársz, Tőlem csak elfogadást vársz!

4. Óh bizony nem volnék méltó, Hogy a nap rám szolgálna; Ha én szívemhez az ajtó Noked bezárva állna! Inkább vedd el éltemet, S tégy semmivé engemet, Hogy sem mint megtörténhessen, Hogy lelkem téged megvessen.

5. Nem! nem! én édes Megváltóm, Nem zárom el szívemet Előtted, inkább óhajtom, Segéljed készségemet, Hogy téged Jézusomat, Csak egy boldogítómat, Élő hittel fogadjalak, S mind holtomig megtartsalak.

6. Gyarlóságomat ismered, De azért meg nem útálsz: Hiszem kedvedet nem méred Ahhoz, a mit nem találsz Magamban, erőt te adsz, És csak magamra nem hagysz: Mert mit használna szerelmed, Ha nem tartana kegyelmed.

7. Birj hát úgy mint sajátodat, Add Szentlelked malsztját, Tedd oly várrá hajlékodat Szívemben, hogy

ostromját Minden kísérteteknek, Melyek engem érhetnek, Bátran s híven kiállhassam, Végre színedet láthassam.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

16. Óh miként fogadjalak, S mint menjek elődbe? Add, add, hogy kívánjalak Tégedet lelkembe! Óh Jézus, gyűjtsd szívemben Te szövétnekedet, Hogy érthessem mindenben Te szent tetszésedet.

2. A Sion hintett neked Zöld pálmaágakat; De én dicsérlek téged, Mondván zsoltárokat. Én szívem mindenkoron Teneked zöldeljen, Magasztaljon nagy buzgón, Imádjon s tiszteljen.

3. Óh mit nem cselekedtél Uram nekem jómra, Hogy testemmel lelkemmel Juték romlásomra! Hogy áldott országodból Méltán kiüzettem, Ím ismét irgalmadból Azt ingyen megnyertem.

4. Valék én rút fogságban; Te megszabadítál; Heverék gyalázatban; Te fölmagasztaltál, Végetlen dicsőségre Engemet emelvén, Elfogyhatatlan kincsre Kegyesen segítettél.

5. Nincs, nincs semmi, tégedet Mi lehozott vólna, Csak a merő szeretet, Melylyel szánod vala E nyomorú világot Ezer inségében, Adván neki vígságot, Bú bánat helyébe.

6. Ezt tartsd meg jól szívedben, Te szegény s kicsiny nyáj, Hogy ha mi ér éltedben, Mely szorongat és fáj, Ne félj, mert közel vagyon A te segítséged, Mely bátoríthat nagyon, Mutatván jó véget.

7. Nem is kell búsulnotok, Félékeny kétséggel, Hogy őt miként fogjátok Gyenge hitetekkel; Ím jön, ím jön ő készen Teljes szeretettel, Segítségtekre léssen Maga erejével.

8. Attól se rettegjétek, Hogy sok ti bűnötök; Azok

mind elfedetnek, Mert Üdvözítők Jön, hogy a bűnösöknek Hozzon üdvösséget, S mint Isten fiainak Adjon örökséget.

9. Mit félték ellenségnek Mérges nyilaitól: Ezek mind meggyőzetnek Az Úr hatalmától, Most jön, most jön mint Király, Kinek az ellenség, Ördög, világ és halál, Ellene nem elég.

10. Majd eljön megítélni Mindent igazsággal, Híveit megtisztelni Örök boldogsággal, Jövel, óh fényes napunk, És vonj magad után, Örömünk és világunk Légy ez élet után.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

17. **A** z Egyházi új esztendő Íme ismét beállott, Óh mely sokféle jövendő Ma már mintegy ránk szállott! Ki tudhatja mit érünk! Talán sírba is térünk; Mert az esztendők változók, Ránk is majd jajt, majd jót hozók.

2. De nem érhet semmi veszély, Nem lesz semmiben kárunk; Mert Isten mellettünk fölkél, Ő leszen erős várunk. No rád hagyjuk magunkat, Kérünk téged Urunkat, Szent orczádat ránk fordítsad, Szívünket ne szomorítsad. *megőriztéljél*

3. Eddig is csak te tartottál, Szemed figyelmeztet ránk, Romlás ellen takargattál, Melyért áld ma szívünk, szánk. Vajha, a mint kellene, Uram! s hozzád illene, Olyan lenne szánk szózatja, S szíveinknek áldozatja. *ha lenne*

4. De bátor hozzád nem illő Legyen is háladá-sunk, A Jézusért legyen kellő Még is fohászkodásunk, Hallgasd meg kérésünket, Uram! áldj meg bennünket Lelked igyekezetünket Vezesse, s minden tettünket.

5. Tartsd meg köztünk s hirdetted Tisztán te szent igédet, Lelkünk azzal legeltessed, Hogy esmér-

jünk tégedet, És csak a szerént éljünk, Ellened tenni féljünk, Parancsolatid kövessük, A világot ne szeressük.

6. Azt is add meg, mi szükséges Testünk táplálásához, A mennyire elégséges Kinek kinek sorsához, Hogy azért is áldhassuk Nevedet s imádhassuk, Tisztességedre költhessünk, Szegényeket segíthessünk.

7. A Királyt s Fő Rendeinket Fedezd; s áld a községet; Erősítsed véneinket; S azoknak tehetséget Adj, kik hivatalosok, És közjóra munkások. Így lesz ismét ez esztendő Áldott s jó végre menendő.

Dallam: Te világ szép ékessége.

18. Jézus, örömmel fogadlak, Áldott légy, hogy eljöttél, Hittel téged megragadlak, Hogy Megváltómmá lettél, Téged én el nem eresztlek, Szívembe szállásra veszek; Mert te vagy Üdvözítőm, Te vagy mennybe segítőm.

2. Nincsen ugyan pompa benned, Sőt inkább csak szegénység, Valami van körülötted: De hiszem, hogy ez inség Csak mi miattunk szállott rád, De nekünk becses kincset ad, Mert te vagy s a t.

3. Ugyan ezen szegénységed Légyen fő gazdagságom, Töröltessék te inséged Által én adósságom. Bár e földön szegény legyek, Csak a mennybe jó részt vegyek Általad, Üdvözítőm, Ki vagy mennybe segítőm.

4. Birjon arra szelídséged, Hogy én is szelíd legyek, Mások javára készséged, Hogy kész segítség legyek Szegény felebarátomnak, Ne éljek csupán magamnak, Mert te vagy s a t.

5. Példás alázatosságod Oltsa kevélységemet, Hivatalos buzgóságod Éleszsze hűségemet, Hogy a mi kötelességem Tegyem mint van tehetségem, Mert te s a t.

6. E világ bár ne szeressön, Hogy tégedet választ-

lak, S velem téged is megvessen, Én még is megmarasztlak, Tőled ne is hagyj elválnom, Sem másban kedvet találnom, Mert te vagy s a t.

7. Íme lelkemet testemet Ma neked föláldozom, S minden cselekedetimet, A mint ezzel tartozom, Add, a mit útálsz megvessenem, Csak tetszésedet kövessem; Minthogy vagy Üdvözítőm, És a mennybe segítőm.

8. Már szívem neked ajtót tárt, Jézusom, abba bezállj; Jövel, régen óhajtva várt; S maradást abban találj, Így bizvást ragaszkodhatom Hozzád és bátran mondhatom, Hogy te vagy Üdvözítőm, És a mennybe segítőm.

Dallam: Tündöklő hajnali csillag.

19. Szívemet hozzád emelem, Dicséretedre szentelém, Óh mindenható Felség! Mert minden cselekedeted, Kegyességed, szereteted Merő véghetelenség; Szíves, Böves, Közönséges, drága és gyönyörűséges, A híveknek üdvösséges.

2. Te velünk nem csak úgy tettél, Hogy képedre teremtettél, De hogy attól elestünk, Ugyan önnön tetszésedből, Véghetetlen kegyelmedből Új igazságot nyertünk. Ingyen, Készen A megváltót, Szabadítót megigérted, És hozzánk el is küldötted.

3. Ez ígéretnek beteltét, Messiás eljövetelét Sok szentek szíve várta; Krisztus megtestesülését, Isten Fia születését Megérni óhajtotta. Meglett, Eljött, Óh mely kedves, dicsőséges a mi időnk! Mert már eljött Üdvözítőnk.

4. Ne féljünk már ellenségtől, S akár minémü inségtől, Mert vagyon jó Királyunk, Megótalmaz az ördögtől, És minden reánk töröktől E mi hatalmas Urunk; Velünk, Bennünk, És mellettünk vagyon, s viaskodik érttünk; Isten velünk, hát mit félünk.

5. Szerelmes édes Jézusom, Áldott légy kedves Krisztusom, Hogy hozzánk leszállottál! Óh egyetlenegy Orvosom, Legfőbb kincsem, Boldogítóm, Im magadnak választál! Szállást, Lakást Készíts nálam szép nyugovást, megmaradást, Végre adj megboldogulást.

6. Adjad szent születésedből, És csak a te érdemből, Várjam üdvösségemet; Egyedül te jóvoltodban És érdemes halálodban Helyeztessem hitemet. Ilyen Hitben, Reménységben, jó életben, s kegyességben Éljek, haljak s menjek mennybe.

7. Tied vagyok ez életben, Tied legyenek jövőmben, Vigy oda hol magad vagy, Hadd legyenek ott is kedvedben A te nagy dicsőségemben, Kivánságom hozzád nagy, Jót adj, Ne hagyj, Velem maradj, mert én tied, te enyim vagy, Jézus oda vigy, hol te vagy.

8. E buzgó kivánságomban Hallgass meg imádságomban Jézus szívem öröme, Segélj, hogy benned bizhassam, Tőled el ne vonattassam, Lelkemnek egy reménye, Jövel Közel, És ne késsél, szállj be hozzám kegyelmeddel, Boldogíts örök élettel.

Karácsonyi énekek.

Dallam: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben.

20. Az Atyának országából, Istenségnek tanácsából, Örök Íge hozzánk jöve, Kinek *Isten velünk* neve, Mert üdvösségnek kútfeje, Mindeneknek éltetője.

2. A mi boldogságunkra lett, Hogy az Úr Jézus született, Mi érettünk eleget tett, A kárhozattól megmentett, Tanítónk és vezérünk lett, És örök életet szerzett.

3. Ennek azért énekeljünk, S neki ünnepet szenteljünk, Minden nyelvek magasztalják, Hatalmasságok imádják! Térdet fejet neki hajtsunk, S ő hozzá szívből óhajtsunk.

4. Mert ő az igaz Messiás, Kiról jövendölt az írás, Mondván fejedelemségnek, Erős hatalmas Istennek, Az Úrnak csemetéjének, Békesség fejedelmének.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

21. Jó keresztyének vigadjunk, Az Istennek hálát adjunk, A ki megszáván ügyünket, Elküldé Üdvözítőnket.

2. Szentlélektől fogantaték, Szűz Máriától születék. E jelt maga az Úr adta, És előre megmondotta.

3. Dicsérünk, óh Szentháromság! Megfoghatatlan fő Jóság, Hogy tőled ily irgalmasság Árad reánk és boldogság.

Dallam: az előbbi.

22. Adjunk hálákat az Úrnak, Magasztaljuk az ő nevét, Mondjunk éneket az Úrnak, Hirdessük csodatetteit.

2. Ő megharagudott volt ránk; De minden haragja elmúlt; Egyszülött Fiát mi hozzánk Küldvén, kegyelemre fordúlt.

3. Ez lett nekünk erősségünk, Szabadítónk, dicsőségünk, Setétségben világosság, Élet, út, öröm, igazság.

4. Ezt a seregek Urának, És az ő Megváltójának Buzgó szerelme mívelte, Hogy lelkünket így kedvelte.

5. Hogy minket az Úr így felvett, Ámbár csak minket illetett, Angyalok is örvendették, S az Istent dicsőítették.

6. Hát mi hogy ne magasztalnánk Az Urat, s hogy ne áldanánk! Az Úré minden tisztesség; Azé, azé a dicsőség.

Saját dallam.

23. Dicsérd Istent, keresztyénség, Ó dicsőségében, Kitől árad ránk üdvösség, Atyai kedvében. :/:

2. Mert bennünket úgy szeretett, Hogy szent fiát adta, A ki érttünk szegénynyé lett, S országát elhagyta. :/:

3. Magát megüresítette Nagy dicsőségétől, A szolgálomát fölvette, Születvén szegényül. :/:

4. Óh csodálatos változás! Az Úr szolgálává lett, S abból reánk szabadulás S üdvösség eredett. :/:

5. Hogy ő meg fogna jelenni, Megjövendöltetett; Úgy is lett, úgy kellett lenni: Megváltónk született. :/:

6. A paradicsom kapuját Ismét megnyitotta; Khérub nem állja ajtaját; Kiért minden áldja. :/:

Dallam: Én lelkem, mire csüggedsz el.

24. Én lelkem hogy ne tapsolnék E napon, Mikoron Angyalok örülnek! Halld, halld, miként hirdettetett Az égben, Örömben: Krisztus ma született.

2. Íme lejött mennyországból A Király; S hozzánk száll, Megment nyavalyánkból. Isten Fia az emberért Ember lesz, S az Íge Magára testet vesz.

3. Minket már hogy gyűlölhette, Istenünk S ellenünk Valjon hogy lehetne? A ki egyszülöttjét nekünk A mennyből, Kebléből, Elküldé mi érttünk?

4. Ez szegénységben született, Valjon miért? Csak azért, Hogy lelkeinkért jött. Ez hát minket bűnösöket Meg nem vet, Sőt szeret, S boldogságra vezet.

5. No ehhez folyamodjatok Gazdagok, Szegények,
És ragaszkodjatok Hiteteknek kezeivel; Lássátok,
Királytok, Jót tesz híveivel.

6. Kik nyomorúságot láttok, Bízatok, Uratok
Gondot visel rátok, Ő is látott inséget; Hát meg-
szán, S hit után Majd nyújt segítséget.

7. Ki megsebhedt vagy szívedben, Sebedet, Vét-
kedet Érzed bús lelkedben, Hidj s jobbítsd meg éle-
tedet, Jézusod, Orvosod, Meggyógyít tégedet.

8. Ha jutsz is végső inségre, Bátor légy, Mert
elmégy Majd az üdvösségre. Üdvözítőd magához vesz,
Hol a baj S a sok jaj Helyett örömöd lesz.

9. Jézus! add benned bízhasam, Vallásod, Taná-
csod Holtig megtarthassam; Életem élete te vagy
Jézusom! Megváltóm! Hóltig velem maradj.

10. Születésedért imádlak, Éltemben S holtomban
Add, tied maradjak, Dicsőség legyen Istennek Atyá-
nak, Fiúnak, És a Szentléleknek!

25. Hálát adjunk mindnyájan az Úr Istennek, Ki
az ő Fiának, születetésével megszabadít-
tott Ördögnek hatalmasságából.

Hálát adjunk s a t. Hálát adjunk s a t. Ennek
illik, hogy énekeljünk az Angyalokkal, Dicsőség Úr
Isten teneked a magasságban!

Dallam: Hogy napönként Uram.

26. Az angyal ily jó hírt Hirdet ma minekünk,
Melyért örvendezhet Igen a mi lelkünk;
Világ Megváltóját Szülte egy tiszta Szűz, A menny
s föld Királyját.

2. Erről a Próféták Régen profétáltak, Ez ez a
Messiás, Kit sok hívek vártak; Az ő születése Nekünk
is javunkra Lett, s boldogságunkra.

3. A mennyei Karok Ezen vigadoznak, Dicső szózatokkal Istennek áldoznak, Hogy Jézus a mennyből Leszállván ember lett, És nekünk született.

4. Sokkal is inkább hát Mi ötet tisztelni Tartozunk, s háladó Ünnepet szentelni; Mert csak mi érettünk Jött le országából, És boldogságából.

5. Óh Istennek fia! Ki azért születél, S mennyből szent Atyádtól A végre küldettél, Hogy a bűnösöket Megváltásad, tanítsad S őket boldogítsad!

6. Hálát adunk neked Nagy szeretetedért, És buzgón könyörgünk Szent segedelmedért, Hogy benned hiessünk, Neked engedhessünk, És üdvözülhessünk.

27. Jézus Krisztus dicsértessél, Hogy mi érttünk születél! Azon mi mind örvendezzünk, Angyalokkal zengedezzünk. Áldassék az Úr!

2. Az örök Atyának fia Lett világ megváltója, A mi nyavalyás testünkbe Öltözvén az örök Íge. Áldassék az Úr!

3. Világ kit meg nem foghata, Egy Szűz méhében tarta; Ím a ki mindent teremtett, Mi hozzánk hasonlóvá lett. Áldassék az Úr!

4. E mennyből jött világosság, A kivel nagy boldogság Áradt ránk, s elménk homálya Élesztő napfénynyé vála. Áldassék az Úr!

5. Szegényen jött e világra, Hogy minket gazdagságra Vinne, s tenne boldogokká, Angyalokhoz hasonlókká. Áldassék az Úr!

6. Mind ezt velünk azért tevél, Hogy szerelmét jelentné; Dicsérjük hát ő szent nevét, Tiszteljük szent születését. Áldassék az Úr!

Dallam: Én lelkem, mire csüggedsz el.

28. Hívek, zengjünk dicséretet, Szívünkkel Nyelvünkkel Tegyük tiszteletet! Öröm-ünnep

ez mindennek, Vigadjunk És adjunk Hálákat Istennek.

2. Valakit bűn rettetgetett, Újuljon, Vidúljon, Megváltó született; Jézus az éjnek országát Szünteti, S hirdeti Lelkünk boldogságát.

3. Valjon mikép gyülölhetne Istenünk, S ellenünk Valjon hogy lehetne? Fiát küldi, hogy atyánknak Szemléljük, S ne véljük Haragos biránknak.

4. Óh hát, kegyes keresztyének, Jőjjetek, Zengjete Éneket nevének! Jézus maga a szeretet, Jőjjetek, Tegyetek Neki tiszteletet!

5. Ő a tiszta s szent életben Remek volt, Élt és holt Forró szeretetben; Szép példáját kövessétek, Kegyesen, Szívesen Egymást szeressétek.

6. Ő minden vigasztalásnak Kútfeje, S ereje Minden nyávalyásnak; Ti, kik akármely inséget Szenvedtek, Nyerhettek Tőle segítséget.

7. Bár mint fáraszt is pályátok, Bizzatok, Uratok Gondot visel rátok; Ő is túrt nyomoruságot: Bizony szán, S éj után Ád majd szép világot.

8. Te, ki gyötrődöl szívedben, Vétkedet, Sebedet Érezvén lelkedben, Hidj s jobbítsd meg életedet, Jézusod, Orvosod Meggyógyít tégedet.

9. Ha jutsz is halál harczára, Bátor légy, Bár elmégy Minden test útjára: Üdvözítőd magához vesz, Hol a jaj S ezer baj Helyett örömdől lesz.

10. Jézus, add benned bizhassam, Vallásod, Tanácsod Holtig megtarthassam. Életem élete Te vagy, Megváltóm, Legfőbb jóm, Mindig enyim maradj.

Dallam: Dicsérd én lelkem a dicsőségnek.

29. Így jösz-e, Jézus, a mennyből e földnek völgyére? Nem de nem egyesül-e a menny

és föld végtére? Óh szeretet, mely téged annyira vett, Hogy mi érttünk földre jöttél!

2. A mit az Ádám és Éva bűn által elveszte, Jézus! azt szent születésed nekünk megszerezte. Lettél üdvösségünk és dicsőségünk, Váltáságunk és igazságunk.

3. Áldlak óh Jézus! ily végetlen szeretetedért, És hogy vóltaképen háladó lehessek azért, Bird egyedül magad az én szívemet: És igazgasd ösvényimet.

4. Vedd fel halálomkor, Jézus! mennyekbe lelkemet, Mint ígérted híveidnek, üdvözíts engemet, Te! ki azért jöttél s azért születél, Hogy nálad leljem helyemet.

30. Keresztyének! örvendjete! Mert vígságunkra Krisztus ma születék! Tanítani, Megváltani A bűnösöket, Atyjától küldeték.

2. Bűn szomorít! Mi bátorít! Az Isten fia jön, ő maga gyógyít, Véréen megvesz, Hívökké tesz; Megtart: hát minket valjon már mi búsít?

3. Jer csodáljuk! Megháláljuk Jó Istenünknek nagy irgalmasságát, Ki lelkünknek S esetünknek Rendelte ily bölcs s csoda orvosságát.

4. Dicsőséget Az Istennek Mindnyájan teljes szívből zengedezzünk; Mert Krisztus ma Víg hírt hozza. Óh soha erről el ne felejtkezzünk!

Saját dallam.

31. Krisztus, Atya Istennek Egyetlenegy fia, Lett emberi nemzetnek Megszabadítója; Ő igaz világosság, Élet, út és igazság, Szentség s elég váltság.

2. Ez érttünk emberré lett, Elrendelt időben, És magára testet vett, Egy szent szűz méhében; Minket jóra oktatott, Érttünk fáradt s vért ontott, S így minket megváltott.

3. Jézus! isméretedben Nevelj s szerelmedben,
Hogy maradjunk a hitben, S lelki szent életben; És
ekép megnyerhessük Kedvedet, s érezhessük, Neved
dicsérhessük.

4. Te menny s föld teremője! Nincs erődnek
vége; Világ Üdvözítője! Nyájad segítsége! Vonj
magadhoz bennünket, Világosítsd lelkünket, S jobbítsd
életünket.

5. Óh! segéld levetkeznünk Rosz természetünket.
Óh! segélj fölőltőznünk Téged Mesterünket, Szép alá-
zatosságod, Tűrésed, tisztaságod, És minden jóságod.

Saját dallam.

32. Krisztus Urunknak áldott születésén Vígad-
junk! s testben lett megjelenésén, Mint
az angyalok Bethlehem mezején, Zengjünk ünnepén.

2. Dicsőség magasságban az Istennek! Békesség
legyen földön embereknek, És jó akarat mindenféle
népnek, És nemzetségnek.

3. Eljött már a kit a szent atyák vártak, Kit sok
királyok látni óhajtottak, Kiről próféták jövendőt
mondottak, És nyilván irtak.

4. Ez az Úr Jézus a mi Messiásunk, Ki által
lett bűnből szabadulásunk, Világosságunk, Megigazu-
lásunk, Boldogulásunk.

5. Örülnek ezen a mennyei szentek, Örülnek föl-
dön lélekben a hívek, Egy akarattal a hív keresztyének
Így énekelnek:

6. Hála legyen mennybeli szent Atyánknak! Hála
legyen született Jézusunknak! A Szentléleknek, mi
bölc oktatónknak, Vigasztalónknak!

7. Óh örök Isten, dicső Szentháromság! Szálljon
mi reánk tőled világosság, Távozzék tőlünk bűn és
szomorúság, Légyen vidámság.

Dallam: Óh én bűnös, jaj mit tegyek.

33. Lehetünk már nyugodt szívvel, Mert az Isten szerelme Megjelent s nagy kegyelme; Ím az ő egy szülöttjével Testünket veteti fel, Csak hogy mi ne veszünk el.

2. Tudatlanság, bűn, félelem, Volt minden emberekben, Az ő romlott ügyökben; Jött Istentől segedelem, Üdvözítő született, A ki e nagy bajról tett.

3. Ezen az Angyalok mennyben Álmétkodnak, vígadnak, Istennek hálát adnak, Hogy az örök Íge testben Eljött, s az Isten fia Ádámnak is lett fia.

4. Menny s föld ettől alkottatott, S mind eddig megtartatott, Bölcsen igazgattatott; Mégis testben fogantatott, S ez a ki mindent betölt, Egy pólyában helyet lelt.

5. Óh születtséssel lelkünkben, Légy mi világosságunk, Életünk, igazságunk, Jézus! élj a mi szívünkben, Add, mi is neked éljünk, Téged holtig tiszteljünk.

6. Add, e földről óhajtozzunk Hozzád teljes szívünkből És hív szeretetünkből, Nálad lenni kívánkozunk, Mint kegyes Megváltónknál És hív boldogítónknál.

7. Esmérjük nagy kegyelmedet, A mely ily reménységre Méltóztat s üdvösségre; Tiszteljük szeretetedet, Hogy érettünk születél, Fáradtál és szenvedtél.

8. Élsz Te most is, és életedet Mi bennünk megmutatod, Mert nyájadat oktatód, Szenteled, tartod, vezeted; Benned van bizodalunk, Örömünk, nyugalodalunk.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

34. Mennyből jövén az angyalok, Tőlök hallák a pásztorok E hírt, mely minden népeknek Örömet hoz bús szíveknek.

2. Ma egy kis gyermek született, Üdvözítőül küldetett Nektek és minden népeknek, A kik benne hiendenek.

3. Ez lesz nektek a jegy róla, Hogy jászolba bepólálva Őt feküdni találjátok, Kiben a Krisztust látjátok.

4. Ezen méltán örülhetünk, Mert Istennel egygyé lettünk, Természetünket felvette Maga, ki azt teremtetete.

5. Istennek nemzeti vagyunk, Már örök jókat várhatunk; Nem árthat a bűn és halál, Mert az Isten mellettünk áll.

6. Nem hágy, nem is akar hagyni; Csak hogy benne tudjunk hinni, Születésén úgy vígadjunk, Hogy holtig neki szolgáljunk.

7. Óh én szerelmes Jézusom! Édes megváltó Krisztusom! Minthogy fölvetted ügyemet, Tedd magadévá szívemet.

8. Óh kedves vendég nálam szállj, Bűnömből ne iszonyodjál! Jőjj be hozzám te szolgálodhoz, Szegény megtérő juhodhoz.

9. Tedd hajlékoddá lelkemet, Erősítsd gyenge hitemet, Hogy el ne felejthesselek, Sőt örökké dicsérjelek.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

35. Óh Te fölséges dicsőség királya, Született Jézus, üdvösség köszála, A mi lelkünknek egy világossága, Drága váltsága.

2. Mit adjunk neked ily kegyességedért, Hogy magad jöttél elpártolt népedért, Adósságunkért fizetél elég bért, Készen ontál vért.

3. Nem tudunk ezért neked mit fizetni: De igyekezünk tégedet szeretni; Neked akarjuk szentelni szívünket, S egész éltünket.

— 4. Üdvözlégy azért, szerelmes Jézusunk! Ím jászolod előtt mi arczra borulunk: Szegénységedben meg nem botránkozunk, Inkább imádunk.

— 5. Hogy dicsőségedet érttünk elhagytad, Szegénységünket magadra vállaltad, Bűn nélkül hozzánk hasonlóvá lettél, És úgy szerettél.

6. Azért mi neked a sok angyalokkal, Összesereglett mennyei karokkal Éneklünk, s hálaadó szívvel áldunk, S vígan imádunk.

— 7. Neked szívünket szállásúl ajánljuk, Add, azt előtted soha be ne zárjuk, Szállj abba, Urunk, töltsd be kegyességgel, És békességgel.

8. Óh Te nagy király! kegyelmes Urunkat Éltesd sokáig föl Kent Királyunkat, Szárnyai alatt őrizd meg hazánkat, Ekklezsiánkat.

— 9. Bird minden jóra híveid seregét, S midőn elhozod földi éltünk végét, Óh adj lelkünknek mennyben örökséget, És üdvösséget.

36. Örülj hívek seregével, Örülj lelkem, mint lehet, Isten mutat jó kedvet! Örülj zsoldári zengéssel, Hogy minket így szeretett, Isten velünk egygyé lett! Öröm, öröm, óh nagy öröm! Mert a Krisztus győzödelem, Boldog, boldog, bizony boldog, Kit a Krisztus így megáldott!

2. Íme, íme, óh én lelkem! Jön neked Üdvözítő, Égvén szeretettel; ő Jászolban fekszik, énnekem Hogy szerezne minden jót S vére által váltságot. Öröm, öröm s a t.

3. Jézus! téged mint áldjalak, Mert hiszem, hogy csak tőled Az üdvösség eredett? Segélj, hogy el ne hagyjalak; Sőt foglalj te magadhoz, Benned szívem vigadoz. Öröm, öröm s a t.

4. Jézus, tartsd meg híveidet Tovább is szerel-

medben, Részesítsd kegyelmedben; Áld meg te keresztyénidet, Adj nekünk csendességet, És minden békességet. Öröm, öröm s a t.

Dallam: Hogy ne dicsérném az Istent.

37. **H**ívek, jer buzgó lélekkel Áldjuk az Úr végzését, Ünnepeljük szent énekkel Megváltónk születését; Az Atya tőlünk áldassék, Hogy ötet elküldötte, S Jézus, ki eltörlötte Bűnünket, magasztaltassék; Ő ki üdvösségünkre Mennyből eljött földünkre.

2. Lehetne-é keresztyénnek Méltókép azt nevezni, Ki e nagy jótéteménynek Nem tudna örvendezni? Óh! nagy jóvoltában vigadj Lelkem szent dicsérettel; Kivált kegyes étellel Neki buzgón hálákat adj, Így az ő sajátja lesz; S váltságában bő részt vész.

3. Mily édes atya módjára Szeret Isten bennünket! Fia közbenjárására Megbocsátja bűnünket. Ti! kik tanúi lettetek Csoda szeretetének, Kiket saját népének Nevezett, énekeljetek! Istenünknek mindenek Dicsőséget zengjenek.

4. Még inkább áldja életünk Őt mind nyelvünk szózatja, Ez lesz méltó köszönetünk, Ez az ő akaratja. Ki Jézus dicső példáját Nézvén, buzgón kívánja Más javát, s szívből szánja A szerencsétlenek baját, Kedvét az olyan leli, S nevét híven tiszteli.

5. Legyünk készek segíteni Igaz szükölködőket: S inségekből kimenteni Jézus kedveért őket, Kinek rájok van nagy gondja; A mit az övéivel Jót teszünk tiszta szívvel, Magával tétettnek mondja S ő, mint szívek látója, Lesz megjutalmazója.

6. Ti, a kik hisztek nevében, Áldozatot vigyetek, Örvendezvén érdemében. Hogy részesek lettetek! Szent Isten! szeretet atyja! Ím buzgón ad nevednek

Hálát nyája népednek, Menjen fel hozzád szózatja!
Te, ki adsz üdvösséget, Végy örök dicsőséget!

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

38. Ez a nagy Úrnak szent napja, Mely üdvös-
ségünket adja: Illik ezen örvendeznünk,
S a Jézusnak zengedeznünk.

2. Régi hívek reménysége S az időnek teljessége
Betölt s ím az Isten fia Lett bűnösök megváltója!

3. E titkot midőn vizsgálom, Mély tisztelettel
csodálom; Azt látja benne az elme, Mily nagy az
Isten szerelme.

4. Hogy bűnös büntől ment lenne, S teljes üdvös-
séget venne, Ím a menny és föld királya Emberré
lön s földre szálla.

5. Uram! ki érttem születél, Válságom s kirá-
lyom lettél, Kit az atyák hittel láttak, És lélekben
már imádtak.

6. Te vagy legfőbb boldogságunk, Életünk és
igazságunk; Mert hogy te emberré lettél, Minket
rokoniddá tettél.

7. Óh vigasztaló gondolat! Te adsz szívünknek
nyugalmat! A Jézus lett Megváltónkká, Az örök
Isten Atyánkká.

8. Egy ember által romlott meg E világ, és egy
váltá meg. Mit félnék hát? az vigyáz rám, Ki ül az
Istennek jobbján.

9. Magas egek, ezt halljátok, S az Urat magasz-
taljátok, Föld népi, örvendezzetek, Az Úrnak zenge-
dezzetek.

Dallam: Dicsérd én lelkem a dicsőségnek.

39. Dicsőség legyen az Istennek a magasságban,
Hogy szent Fiát válságunkra küldé jó-

voltában! Jer vigadjunk, S ezért hálákat adjunk Neki teljes buzgóságban!

2. Az emberek tévelygésben s homályban valának, Mint a nyájak, melyek csak magokra hagyatának; De született A Jézus, és vége lett Ama setét éjszakának.

3. Tisztek szerént, az emberek egymást nem szerették, Sőt üldözték, s háborgással egymást emésztették; Jézus leszáll, Szeretetet prédikál, És azt a jók be is vették.

4. Ötet jótétemény s áldás követte nyomában, Vigasztalást vitt a szegény ember hajlékába; Sok inségben Ő is részt vett, s szükségben Élte egész élte folytában.

5. Dicsőség legyen az Istennek a magasságban, A ki minket részeltetett örök boldogságban, Úgy szeretvén, E megromlott világot, Hogy rendelt dicső váltságot.

6. Add Istenem kegyelmedből, hogy itt s ott áldhassam Megváltómat, s színről színre örökké láthassam, És magokkal A sok boldog karokkal Nevedet magasztalhassam!

Vízkereszti énekek.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

40. Kelj föl, fényeskedjél világ, S te is óh ember kelj föl! Ím a legfényesb nap világ Fejed fölött támadt föl! Ez a lelki setétséget Elüzi, s hoz bölcseséget.

2. A homálynak el kell tűnni, E fényes nap fölkelvén, S tudatlanságnak megszünni. A bölcseség

érkeztén, Kik ennek fényjénél járnak, Méltán boldogulást várnak.

3. Óh mely nagy homályban valánk, Míg e világ föl nem jött! Istentől mi eltávoztunk; Jót csak kevés ember tett; Mindnyájokat teljességgel Csak a világ foglalta el.

4. Földi volt mi vágyódásunk, A testiség birt minket, Setét volt minden látásunk: Vétek lakta szívünket: Hogy az Istent nem ismertük, Testünk kívánságát tettük.

5. De midőn a magasságból Jött egy nagy világosság, Ama nagy homályosságból Kivont, óh mely boldogság Ez az egész föld népének, Kik setétségben ülének!

6. Az a szép tündökletes nap S az a nagy világosság, Ama nagy homályosságból Kivont, óh mely boldogság Ez az egész föld népének, Kik setétségben ülének!

7. Légy hát világi lelkünknek, Jézus! oktass bennünket, Add, véget vessünk vétünknek, Szenteld meg mi szívünket, Ígéd s példád szerint járnunk Segélj, s így minden jót várnunk.

8. Szent ígéd világosságát Óh! tartsd meg nálunk, kérünk, Ebben leli orvosságát Lelkünk, ebből esmérünk Téged, ki abban tanítasz Minket, intesz, bátorítasz.

9. Midőn bűnre kísértetünk, Szent ígéd tartóztatson; Ha búval keserítettünk, Szívünkben az biztatson; Bennünk hitet, szeretetet, Az munkáljon szent életet.

10. Atyádnak nagy kegyelmére Ígédből emlékeztess, És szívednek szerelmére; Hogy ezzel örvendeztess A mi legnagyobb harcunkban, Végső szempillantásunkban.

11. Jézus! add, hogy békességgel Hagyjuk itt e

világot, Azon édes reménységgel, Hogy nyerünk jobb országot, A hol örökös javaink Lesznek s dicső jutalmaink.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

41. Nagy hálát adjunk az Atya Istennek, Mennynek és földnek bölcs teremtetőjének, Óltalmazónknak, kegyes éltetőnknek, Gondviselőnknek.

2. Imádunk téged, mi jó Istenünket, Hogy szent igéddel oktatód lelkünket, Munkálad mi megszentelésünket, Békeségünket.

3. Te nem hagytál el megromlott vóltunkban, De megígérted nyomorúságunkban, Hogy Megváltót küldesz segítségünkre, Üdvösségünkre.

4. Be is töltöted szent igéretedet, Elküldted hozzánk Te Egyszülöttedet, S ezt bizonyítád mennyből e fiadról Az Úr Jézusról.

5. Ez az én Fiam, ezt nektek ígértem, A kit mindenben én hívnek ismértem, És a kiből én megengeszteltettem, S kedvetem leltem.

6. Azért emberek, ötet hallgassátok, A mit parancsol, híven megtartsátok; Mert más különben csak tévelygők lesztek, És mind elvesztek.

7. Segélj, óh Isten! hogy jól megismérjük Te szent Fiadat, és ötet tiszteljük, Halljuk, becsüljük, kövessük mondását, Útmutatását.

8. Óh ne hagyj ettől soha elszakadnunk, Sőt vallásában segélj megmaradnunk, És szentül járnunk világosságánál, Mert nincs jobb annál.

9. Mi pedig Téged buzgón magasztalunk, Irgalmas Atyánk! neked élünk s halunk. Add, hogy szent Fiad tanácsán járassunk, S mennyben áldhassunk!

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

42. Óh mely sok ember tudatlan Az Úrnak útai-
ban, Sok azon van minduntalan, Hogy
testi czéljaiban Elömenjen, de lelkére Nem agg, söt
annak vesztére Jár a földi jók miatt.

2. Heródes Jeruzsálemben Tünődött és reszketett,
Meghallván, hogy Bethlehembben Az Úr Krisztus
született: Miből áll ennek országa S abban való
királysága, Nem tudta s nem kérdezte.

3. Nem vágyott ő a Krisztusnak Igaz ismeretére,
Hanem igyekezett az Úrnak Megölettetésére: Féltné
attól királyságát; S hogy megtartsa méltóságát, Ím
mire vetemedett!

4. A zsidók közül sok tudta A Krisztus születé-
sét, De arra magát nem adta, Hallván megjelenését,
Hogy azt buzgón fölkeresné; Őtet ismerné, tisztelné,
Tunya és félénk levén.

5. De ama Bölcsék nyomozták, Míg a házat meg-
lerték, Szépen megajándékozták A Krisztust s meg-
tisztelték Arany, tömjén és mirhával, És szívöknek
jóságával, S így örök jókat nyertek.

6. Add, hogy mi is iparkodjunk, Jézus! ismere-
tedre: Javainkból önként adjunk A te tiszteletedre,
Szent Ígéd hirdetésére, Szegények segítségére: Ezt
legjobb néven veszed.

7. Segélj, hogy minket te töled Semmi el ne
szakaszson. A mit ígéd szól felőled, Azzal hozzád
ragaszson, Se félelem, se nyereség, Se nagy fáradt-
ság és költség A hittől el ne vonjon.

8. Vond, mint a pogány bölcséket, Uram! hozzád
szívünket; Hogy nálad lelki kincseket Leljük, segélj
bennünket; Add, Téged hidjunk, tiszteljük, Rende-
lésed szerint éljük, S majd hozzád mennybe érjük.

Dallam: az előbbi.

43. Midőn nagy örömet küldött Az Isten szent Fiában, A pogányokból is gyűjtött Híveket jóvoltában, Melyben őket részeltette, S egy csoda csillag vezette Új szülött királyjokhoz.

2. A Bölcsék buzgón nyomozták, Míg a házra találtak, Melyben hogy a Jézust látták, Minden gondtól megváltak. Vajha mi is fáradságunk Ne sajnálnók, míg váltságunk Jézusban nem találjuk.

3. Vajha mi is a Bölcsékkel Ajándékokat hoznánk Neki, s lelkünkkel testünkkel Örvendezve áldoznánk Hit által megtisztult szívet, Melyet ő jobban is szeret Arany, tömjén s mirhánál.

4. Uram! a ki a Bölcséket Csillaggal kormányoztad, S oly sok népeknek szívöket Ismeretedre hoztad, Add, hogy mást mi se keressünk, Csak hogy téged tisztelhessünk Teljes mi életünkben.

5. Dicsérjed, hív keresztyénség, Megjelent Megváltódat, Kiben adatik üdvösség; Keresd boldogságodat, Mert a ki Jézusban hiszen S annak él, hal, csak az veszen Amott örök életet.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

44. Jézus! hűséges tanítónk, Add, hogy megismerhessünk, S értted, szerető Megváltónk, Mindent készen megvessünk; Mert kik setétségben voltunk, Benned napfényre találtunk.

2. Sok nemzetek téged vártak, S jóltevő világodat; Ők csak setétségben jártak, De mi látjuk napodat; Mert nekünk világosságunk, Jézus! Te lettél váltságunk.

3. Légy is velünk áldásoddal, Megváltónk! a míg élünk, Isteni oktatásoddal Maradj nekünk vezérünk; Hogy ha elesnénk, gyámolgass, És jó lelkeddel igazgass.

4. Segélj, Uram, hogy éltünket Teneked szentel-
hessük, És megszenteltetésünket Itt annyira vihessük,
Hogy csak ígédet szeressük, S a mi tisztünk, azt
kövessük.

5. Ha a halálnak völgyében Megválásunkra jutunk!
Biztatásod örömeiben Részeltesz, óh Jézusunk! Igéreted
erősítsen, Hogy a halál se rémítsen.

6. Az örökkévalóságban, A boldogok egében,
Amaz örök boldogságban, A Te dicsőségedben, Adj
részét nekünk s mind azoknak, Kik hittel hozzád
sóhajtnak.

Dallam: Jertek hozzám, Krisztus mondja.

45. Hadd el szívem e világot, Keress Jézus-
nál váltságot, Add ő neki magadat; Ő
is magát értted adta, S mint ígében fogadta, Elüzi
homályodat.

2. Templomúl választ tégedet, Maga eltörli vét-
kedet, S örömet lakik benned. De a Jézus azt sze-
reti, A ki a gonoszt megveti, Erre kell törekedned.

3. Ki lélektől indíttatván, Isten Fia! téged kíván
Lelke üdvösségére, Simeonnal Istent féli, És életét
szentül éli, Az áldoz tetszésére.

4. Ki épít Isten szavára, S hittel néz Meg-
váltójára, Az járhat békességgel, Azt a Jézus menny-
országban Részeltetni boldogságban S megáldja dicső-
séggel.

5. Uram! tégy engem kegyessé, És a hitben
hűségessé, Hogy csak neked élhessek; És ha e
földi életem Elköltözéssel végezem, Hozzád mennybe
mehessek.

Új esztendői énekek.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

46. Elmúlt már az ó esztendő; Vagy hát Uram
dicsérendő, Hogy ennyi sok inségekben
Megtartál ez ideiglen.

2. Kérünk Úr Isten tégedet, Még tovább is tarts
meg minket; A te anyaszentegyházad Kegyesen meg-
óltalmazd.

3. Meg ne vond tőlünk ígédet, Mi lelki eledelün-
ket, Őrizz a hitelenségtől, S kárhozatos tévelygéstől.

4. Add, hogy a büntől elálljunk, És csak teneked
szolgáljunk; Ne említsd régi bününket; Engedj még
több esztendőket.

5. Jézus hitünket erősítsd, Nevedet bennünk
dicsőítsd! Ez esztendőt veled kezdjük; Add, hogy
veled is végezzük.

6. Hogy mint igaz hívek éljünk; Téged szeres-
sünk és féljünk, Végre boldogúl meghaljunk, Téged
mind örökké áldjunk.

Saját dallam.

47. Ez esztendőt megáldjad $\therefore$ Kegyelmedből Úr
Isten! Új jókkal ékesítsed $\therefore$ Te szent
Jehova Isten!

2. Te reád néznek, Kik lakoznak e földnek szí-
nén, Minden élő állatok. Te tartod $\therefore$ Mindenható
Úr Isten! S megáldod $\therefore$ Boldog ki a te áldásodat
Háladással veszi.

Dallam: Istentől el nem állok.

48. Jer, az Úr kegyességét Híven magasztal-
juk! Végetlen dicsőségét Áldjuk és imád-

juk! Jelesen ez idő Kivánja ezt mi tőlünk, Mert ím elmúlt előlünk Ismét egy esztendő.

2. Meghálálni Urunknak Atyai szerelmét, Tartsuk első gondunknak, És az ő kegyelmét Forgassuk elménkben; Mert ő sok jókat adott, Megtartott, óltalmazott, A múlt esztendőben.

3. Egyházunk s iskolánkat Egyiránt megtartá, Lelki táplálásunkat Ott kiszolgáltató, Mennyei bőséggel Javait osztogatta, Hazánkat megáldotta Csendes békességgel.

4. Ím mely igen kedvezett A mi jó Istenünk, Keményen velünk nem tett, Noha bűnös éltünk. Ha a szerint bánna, Nem mást hanem haragját, És büntető ostorát Érdemlettük volna.

5. De, mint jó atya szokott, Rajtunk úgy könyörült, Kedve meg nem változott, Szerelme meg nem hült; Híven túrt bennünket, S mihelyt hitünket látta, Készen megbocsátotta Minden mi bűnünket.

6. Vedd már háladásunkat, Óh mi kegyes Atyánk! Kedveld áldozatunkat, Melyet nyújt szívünk s szánk A Jézus nevében! Ugyan e mi urunkért, A te egy szülőttedért, Tarts meg kegyelmedben.

7. Ez új esztendőben is Reád támaszkodunk, Kár, veszély és rettegets Ellen légy óltalmunk; Áld meg értékünket; Áld meg ép egésséggel, Szentséggel, békességgel, Lelkünket, testünket.

8. Ne hagyj el, s ne hagyj minket Tőled eltávozni; Erősítsed hitünket; Ne hagyj tántorogni; Hitben, szeretetben Adj állhatatosságot, És végre boldogságot, Az örök életben.

49. Jézus élő Isten fia, Emberi nemzet egy díjja! Lelkünk szent nevedet hívja. Hajtsad füleidet hát hozzája.

2. Jézus, ki szűztől születél, Értünk környülmetéltetél. Értünk áldozattá lettél, Így szent Atyádnak eleget tettél.

3. Oh nagy méltóságu Fölség! Kié föld, tenger s magas ég! Jézusi neved áldassék, A mennyben és földön imádtassék.

4. Hogy bennünket megtartottál, Ó esztendőből kihoztál, Abban sok jókkal megáldál, És ez új esztendőbe juttattál.

5. Ezen neked örvendezünk, Vidám szívvel énekelünk, Még tovább is hitből kérünk, Hogy ez új esztendőben légy velünk.

6. Ábelnek ártatlanságát, Énoch jámbor tisztaságát, Nőé kedvelt igazságát; Izsáknak foganatos áldását.

7. Ama nagy Ábrahám hitét, Jákób kegyes szerélségét, Mózsésnek is kegyességét, Jósue vezér nagy szerencséjét.

8. Add nekünk fölséges Isten, Áldásod ránk úgy terjedjen, Mint harmat széles föld színén, Hogy mindenféle jónk bővelkedjen.

9. Ez esztendőnek kezdetét, Óh Jézus! áld meg közepét, Szenteld meg minden részeit, Szerencsésítsd nekünk ennek végét.

10. Tartsd meg ebben egyházadat, Üldözéstől óltalmazd, Szent ígéd prédikáltassad, Ellenségtől őrizd meg hazánkat.

11. Áldásiddal látogass meg, Mezeinket zsirosítsd meg, Hasznos esőkkel lágyítsd meg; Minket, Jézus, azzal gazdagíts meg.

12. Koronázd meg az esztendőt, Tedd termékenyvé az időt, Hegyek, völgyek vigadjanak, Bőséges terméssel láttassanak.

13. Elménket tartsd meg épségben, Lelkünket szent

kegyességben, Testünket fris egészségben, Életünket pedig békességben.

14. Órizz dögleletességtől, Lelki és testi éhségtől, Üldöző kegyetlenségtől, És minden közönséges inségtől.

15. Óh boldog nép, kit az Isten Megtart és megáld eképen, Boldog nép az, ki Istenben Bízik, és lehet az ő kedvében.

16. Jézus! add meg mind ezeket, Esztendőnk végén nevedet Hogy dicsérjük, végre veled Mennyországban éljünk új esztendőtt.

Dallam: Adjunk hálát az Úrnak.

50. **J**er menjünk imádsággal, Éneki buzgósággal, Urunkhoz, ki éltünket Tartotta, s áldott minket.

2. Ím időről időre, És erőről erőre Megyünk és boldogulunk, És mind csak elébb vagyunk.

3. Számtalan inségekben, Sok s nagy rettegekben, Hadak s háborúk között Hatalma befödözött.

4. Óh őrzője éltünknek! Nincsen haszna semminek, Akár mit cselekedjünk, Ha tőled nincs segédünk.

5. De mint a kegyes anya Kicsinkéit megszanja, Úgy, ha inségünk vannak, Szemeid ránk vigyáznak.

6. Áldott a te hűséged, Mert a te kegyességed Minden reggel megújul, Sőt többről többre fordul.

7. Óh mi kegyes Istenünk! Légy tovább is mi velünk, Foglald el szíveinket, Te bírd s vezérelj minket.

8. Végezz minden inséget, Adj áldott békességet, Fordíts mindent javunkra, És légy mi óltalmunkra.

9. Mond ránk bő áldásodat, Boldogítsd útainkat, Gátolj meg minden gonoszt, Mely jó kedvedtől megfoszt.

10. Légy elhagyattak atyja, A tévelygőknek útja, Árvának viseld gondját, Szegénynek fogjad pártját.

11. Gyógyítsd a betegeket; A megkeseredteket Vigasztald; és térítsd meg Mind azt, a ki tévelyeg.

12. Ha pedig ez esztendő Nekem utolsó idő, Engedj csendes kimúlást És örök boldogulást.

13. Származtasd mind ezeket, Uram! ki vagy az élet, Reánk s minden hívekre Áldott új esztendőre.

51. Mennyei Király születék, A Krisztus nekünk adaték, És Jézusnak nevezteték, Mint az angyal által meghagyaték.

2. A törvény beteljesedett, Adósságunk letéte-tett, Isten velünk megbékélett, És e Jézus által Atyánkká lett.

3. Azért e szent ünnepekben Vigadjunk új eszten-dőben, Bizodalmunk csak Istenben Legyen, és Jézus-nak érdemében.

4. Hagyjuk hátra bűneinket, Jobbítsuk meg éle-tünket, Engeszteljük Istenünket; Így várhatunk bol-dog esztendőket.

5. Mikor e világ elmúlik, Krisztus Urunk meg-jelenik, És ki-ki megítéltetik, Ott igaz új esztendő kezdetik.

6. Akkor mi is a Jézussal, A ki dicső boldog-sággal Felváltja a múltó időt, Érünk áldott örök új esztendőt.

7. Dicsértessél Atya Isten, Fiaddal egy Istenség-ben, Szentlelkeddel egyetemben! Áldj meg minket ez új esztendőben.

52. Nekünk születék mennyei Király, Kit Üdvö-zítőnek mond az Angyal, Új esztendőben hát vigadjunk, Született Jézust mi imádjunk.

2. Régen megirták ezt a Próféták, Hogy fiat szülne egy nemes virág. Új eszt.

3. Szűz Máriától gyermek születék, De Szentlélektől ő fogantaték. Új eszt.

4. És nyolczad napon környülmetszeték, Hogy Isten törvénye betöltetnék. Új eszt.

5. Nagy hatalmas lón a kised gyermek, Megtöretének sok ellenségek. Új eszt.

6. Győzödelmet vón a kárhozaton, A bünön, poklon és a halálon. Új eszt.

7. Nagy hálát adjunk Atya Istennek, Jézus Krisztusnak és Szentléleknek. Új eszt.

8. Dicsőítessék a Szentháromság, Egy imádandó örök valóság! Új eszt.

53. Óh Atya Istennek nagy szerelme, Drága szép kegyelme, Melyet meg nem érthet, Lát, de meg nem mérhet Véges elme.

2. Te minket az elmúlt esztendőben Ámbár bús időben, Szépen megáldottál, S híven megtartottál Kegyelmedben.

3. Nagy irgalmad tőlünk el nem fordúlt, Ma ismét megújult, Új esztendőt nekünk Engedtél megérnünk, Jó Istenünk!

4. Jézus, áldj meg ez új esztendőben, Szentelj meg szívünkben, Birja születésed És Jézusi neved Mi lelkünket.

5. Legyen bízva életünk s halálunk, És boldogulásunk A te érdemedre, Jézusi nevedre, Kegyelmedre.

6. Vess véget minden rettegéseknek, S minden inségeknek, Töltsd be a szükséget, Adj szép egyességet, Békességet.

7. Ezekért mi ez új esztendőben S teljes életünkben Téged, Jézus áldunk, Veled megmaradunk, És imádunk.

8. Magasztalás és minden tisztesség, Hatalom,

dicsőség, Legyen Úr Jézusnak, A mi királyunknak,
Mind örökké!

Dallam: Mint a szép híves patakra.

54. Úr Jézus légy segítségül, Új esztendő tetszik
fel! Add, hogy erőre erőrül Menjünk, és
új élettel Te szent nevedet áldjuk, Magunkat neked
adjuk; Új szentséget, új életet Adj kedvedből, mert
meglehet.

2. Ez esztendő áldott legyen, Add, bűnöm meg-
bánhassam; Hogy az kárt nekem ne tegyen, Abból
föloldoztassam, Ezt is add jó kedvedből, Hogy a bűnt
tisztá szívből Igyekezsem meggyűlölni, És erőddel
elkerülni.

3. Vigasztalj szeretetteddel, Vedd föl könyörgése-
met, Ha illet keserüséggel, Ördög s világ engemet,
Ha aluszom vagy ébren Vagyok, rám szemed néz-
zen; Erősíts én inségemben, Hogy maradjak hű-
ségemben.

4. Uram! malasztodat engedd, Ez esztendőt szent-
teld meg, Hogy szentül járjak előtted, Bennem színes
kegyesség Ne legyen, barátomat Szeressem mint
magamat, És csak tégedet féljelek, Szeresselek, tiszteljelek.

5. Jézus! add végezzem örömmel Ez elkezdett
esztendőt, Takargass szent kezeiddel, Mérsékeljed a
vesszőt, Légy velem inségemben, Ne hagyj végső
szükségben; Bátran ragadlak tégedet, Ha elhagyom
ez életet.

55. Jézus! ki így neveztetted, Minthogy Üdvözi-
tőnk lettél, És másban nincsen üdvösség;
Tied hát a dicsőség, tisztesség.

2. Tied abban, hogy még élünk, Bűneinkben el

nem vesztünk, Sőt kegyesen megtartattunk, És az új esztendőre juttattunk.

3. Tied, hogy még ez újban is Ne érjen Minket büntetés, Sőt inkább áldottak legyünk, Lelki testi jókban bő részt vegyünk.

4. Téged hát, Jézus, imádunk, Neked térdet fejet hajtunk A te Jézusi kedvedért, Mely a múlt esztendőben hozzánk tért.

5. Jótétidet sem számlálni Nem tudjuk, sem meghálálni, Ha azokat mind tudhatnánk, Sokakban merő csodákat látnánk.

6. Óh vajha neked szívünket Úgy adhatnók, hogy hitünket Oly élőnek tapasztalnád, Hogy abban kedvedet találhatnád.

7. De a mi hijjával vagyunk, Jézus könyörülő Urunk! Abban is te magad segélj, És csak az akarat szerint ítélj.

8. Ez esztendőben is, kérünk, Kegyelmeddel maradj velünk, Őrizz kártól, nyavalyától, És kivált lelkünknek ártalmától.

9. Add, örömünk, bizodalmunk, Bűn s halál ellen óltalmunk Legyen Jézusi nevedben, Szeretetedben és érdemedben.

10. A míg éltünket megtartod, Melyben legyen akaratod, Közöld velünk javaidat Mind lelki mind testi áldásodat.

11. Már a mint veled kezdtük, Jézus! add veled végezzük E már beállott esztendőt, Mint tőled adott kegyelem időt.

12. Ha pedig leend halálunk, Engedj boldogúl kimúlnunk, Hogy színről színre láthassunk, És Jézusi nevedért áldhassunk.

Urunk Jézusnak szenvedéséről és haláláról.

Dallam: A próféták megmondották.

56. **Ü**dvözítőnk dicsértessél, Ki érttünk halált
Szenvedtél, És a te szent véred által
Minket megigazítottál!

2. Kérünk Úr Jézus tégedet, Tekintsd kínos
sebeidet; Légy azokért szabadítónk, Halálunkban
vigasztalónk.

3. Azonban büntől, szégyentől Őrizz, hogy élhes-
sünk szentül; Engedd viselnünk terhünket Békes-
séggel keresztünket.

4. Add, hogy az utolsó órán Élő hittel benned
bízván Adjuk lelkünket kezedbe, S bemenjünk dicső-
ségbe.

57. **H**iszünk mind egy Istenben, Kegyelmes
Teremtőnkben, Mindenható Atyában, És ő
egy szülött Fiában.

2. Ki érttünk bünösökért, És mi üdvösségünkért
Küldetett szent Atyjától, S született szűz Máriától.

3. Utóbb elárúztaték, Kegyetlenül kínzaték; Ha-
lálra ítélteté, Keresztfára feszítették.

4. A keresztnek óltarán Mi érettünk meghalván,
Koporsóba záratott, De harmadnap föltámadott.

5. Fölméne mennyországba, És ült Atyja jobbára,
Honnét Ő eljövendő, És mindent megítélendő.

6. Hiszünk a Szentlélekben, Szenteknek egyessé-
gét, Holtak föltámadását, Krisztus érdeme jutalmát.

7. Abban, hogy részt vehessünk, És boldogok
lehessünk, Jobbítsuk életünket, Tartsuk meg végig
hitünket.

Dallam: Látod Isten szíveinket.

58. **H**allgass meg minket Úr Isten, Tekints reánk kegyelmesen, Jusson hozzád könyörgésünk, Legyen kedves éneklésünk.

2. Te vagy szívek vizsgálója, Veséeknek általátója, Jól tudod gyarló voltunkat, És sok fogyatkozásunkat.

3. Ellened igen vétkeztünk, De légy kegyelmes minékünk; Adj részt Jézus érdemében; Mert hiszünk az ő nevében.

4. Vedd el rólunk bűneinket, És neveld gyenge hitünket, Hogy jó gyümölcsét teremjük, Végre jutalmát elnyerjük.

5. Tégy jól velünk Szentháromság, Kitől ered minden jóság, Hogy utóbb hozzád juthassunk, És örökké imádhassunk!

Dallam: az előbbi.

59. **N**evét a nagy Úr Istennek Áldják minden keresztyének! Ő hatalma rettenetes; Kegyesége örvendetes.

2. Áldott légy Jézus főpapunk, Ki könyörültél mi rajtunk, S magad érttünk nagy kínokra Adád keserves halálra!

3. Távoztass tőlünk tévelygést, Minden hamis vélekedést! Add, hogy tehessünk nevedről Bátran vallást igaz hitből.

4. Érdemedet közöld velünk, Engedd el, a mit érdemlünk, Mutasd hozzánk jó kedvedet, Szentelj meg minket népedet.

5. Óh Jézus, mi igazságunk, Útunk, életünk, váltásunk! Add, hogy itt úgy szolgálhassunk, Hogy végre hozzád juthassunk.

Dallam: az előbbi.

60. Óh mi kegyelmes Krisztusunk, Ki vagy nekünk igazságunk, Békességünk és váltóságunk, Jusson hozzád imádságunk!

2. Erősíts minket a hitben, Benned való remény-ségben, Hozzád való szeretetben, Hogy bízhassunk érdemedben.

3. Mert te mi érttünk megholtál, S bűneinkért úgy áldoztál. Te, ki így szerettél minket! Óh bocsásd meg vétkeinket.

4. Tarts meg teljes életünkben, Hozzád való hűségünkben, Szent ígédnek értelmében, Szeretetben, egyességben.

5. Őrizd lelki országodat, Véreden vett jószágodat, Tévelygéstől, ellenségtől, Bűntől és minden veszélytől.

Saját dallam.

61. A Próféták megmondották, Régi időkben megírták, Hogy az Úr Jézus eljönne, És mi érettünk szenvedne.

2. Ezt ők már lélekben látták; Mintha meglett volna, tudták; Ézsaiás nyilván mondja, Hogy rajta van bűnünk súlya.

3. Óh mely nagy csoda dolog ez! Isten, Fiának nem kedvez, Mi bűnünkért ötet veri; És ő békével szenved.

4. Isten haragja volt rajtunk, Mint tévelygő juhok jártunk, De Jézus lett pásztorunkká; És vérével megváltónkká.

5. Midőn ez értünk szenvedett, Sok kőszikla megrepedett, Rengett a föld, a nép gyászolt, Kijött a sírból sok megholt.

6. De mi tanácsát fogadván, Sírjunk, nem az ő halálán; Hanem azon: hogy vétkeztünk És neki ily kint szereztünk.

7. E hitünk fejedelmében Bizzunk, s az ő érdemében, Hogy bűnünk megbocsáttassék Nekünk, s élet adattassék.

8. Ez főpap leszen szüntelen, Ennek érdeme végetlen, Mint Melchisédek a népnek, Lelki ételt ad mindennek.

9. Ilyen püspök kívántatott, Ki maga megáldoztatott, Megpróbálta nyavalyánkat, Helyre hozta mi hibánkat.

10. Óh Jézus! add, hogy kínodat, Halálos áldozatodat, Méltán előttünk viseljük, És élő hittel tiszteljük.

11. Hogy a te szent érdemedben, Értünk kiöntött véredben Atyád előtt tiszták legyünk, És végre veled élhessünk.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

62. **A** halált, óh Jézusom! Lám magad kóstoltad, Segélj midőn halálom Engemet irtóztat; Lelkem férgé ha furdal, S bűnnek terhe lenyom, Ördög s pokol ha vádol, Ne hagyj tántorodnom.

2. Jézus szent sebeidet Juttassad eszembe, Halál mikor rettegtet, És ejt félelembe, Biztasson te szent kínod Az én kínaimban, Erősítsen, halálod Végső vívásomban.

3. Mikor utolsó szúrást Ad halál szívemnek, Jézus nyújts vigasztalást Fájdalmas lelkemnek, Oldaladból kifolyt vér Engem erősítsen, És ha szívem már nem ver, Érdemed segítsen.

4. Jézus! élttem világa, Tőlem el ne fordúlj, Lelkemnek légy csillaga, Ha testemből kimúl, Jézus!

légy én óltalmam, Ments örök haláltól; Jézus! légy én paizsom, Hogy haljak boldogul.

Dallam: A próféták megmondották.

63. Dicsérd lelkem Istenedet, Ki úgy szeretett tégedet, Hogy szent Fia kint szenvedett, S éretted megfeszítettet.

2. Mert az Isten őtet tevő, Ki bünt nem tett vala bünné, Hogy mi lennénk ő általa Előtte megigazúlva.

3. Oly lett, mint ki előtt magát Ember elrejtí s orczáját; Mert semminek íteltetett, Csúfságokkal illettetett.

4. Azt állították jóllehet, Hogy Istentől megverett: De ő a mi sérelminket Viselte, s betegséginket.

5. Hogy ő megostoroztatott, Az által minket gyógyított, Mert a mi álnokságinkért Rontatott meg s büneinkért.

6. Mi mint juhok elszéledtünk, Vezér nélkül tévelyegtünk, Ő szinte halált szenvedett, És pásztorsága alá vett.

7. Noha ő el nem követett Semminemű hitlenséget, Álnokság szájában nem volt, Bűn benne nem találtatott.

8. Mint a bárány olyanná lett, Mely mészárszékre vitetett, És mint juh a nyírók előtt, Megnémúlt és szenvedő lett.

9. Dicsőség legyen Istennek, A ki felette mindennek Az embert úgy kedvellette, Hogy fiát sem kimélette.

Saját dallam.

64. Ha büneim sebhethetnek, Óh Jézus Krisztusom! Kínaid, add, jöjjenek Elmémbe s

váltságom, Mikint keresztfa óltárán Minden én bűneimet Te viselted nyilván.

2. Óh csodálatos csoda, Hogy ím a szolgálért Szened az élet Ura, S értünk bűnösökért Magát az Istennek fia, Hogy boldogokká tenne, A halálra adja.

3. Nem árthat már énnekem Vétkeim soksága, Ím van már oly értékem, Melylyel adóssága A bűnnek megfizettetik, Mert Jézus érdemével Mind eltöröltetik.

4. Óh Megváltóm! hálákat Adok szívem szerint, Hogy érttem sok kínokat Szenedtél kész önként, Áldlak minden inségedért, Melybe érttem merültél, S hű szeretettedért.

5. Uram, add, hogy kínodat Szívemen viseljem, Keserves halálotat Éltemmel tiszteljem, És el ne felejtsem soha, Mennyibe telt teneked Lelkemnek váltsága.

6. Taníts meg, keresztedet Békével fölvenni, Hogy halált is éretted Kész legyek szenvedni; E világot megtagadjam, És példád követését Dicsőségnek tartsam.

7. Add, hogy mással jól tegyek, Mint te velem tettél, Minden embert szeressek, Minthogy te szeretted, Magam hasznát ne keressem, A megbocsátásban is Példádat kövessem.

8. Szent sebeid végtére Megvigasztaljanak; Ha halálos inségre Jutok, biztassanak, Hogy fő hasznát érdemednek, És hív szeretettednek, Akkor elvehessem.

Dallam: Jézus, ki bűnös lelkemet.

65. Jézus! e világ bűneért Ki meghalni kész voltál! Kiontott drága véredért, Melylyel megáldoztattál Mint áldozat a bűnökért, Értünk halál rabjaiért, Kérlek, rajtam hijába Ne essék véred ára.

2. Ments szorongatásid által, Mikor bűnöm szorongat, Ne hagyj, mert érttem bajt vívtál, Mikor a

kétség faggat; Verítéked hüvesítsen, Hévségemben könnyebbítsen, Kérlek, rajtam:

3. Oldozz te kötözésed Sátán köteleiből; Gyálázatod, kisebbséged Segéljen szegyenemből. Óh Jézus, én üdvösségem! Ne hagyj kárhozatba esnem, Hogy én rajtam hijába:

4. Hallgatásod szóljon érttem, Szóljon te szent Atyádnál, Ha bünök meggyóznak engem A törvénynek átkával, Lelkiismeret ha furdal, És fenyeget kárhózzattal, Kérlek, rajtam:

5. Öröm rózsáit hadd szednem, Jézus! én ékeségem, Tövisedről, mely érettem Sértett, én üdvösségem! Koronázz meg kegyelemmel, Ne ártson bün tövisével, Kérlek, rajtam:

6. Fájdalmi te szent testednek Enyhítsék és lágyítsák Fájdalmi az én lelkemnek, Sebeit meggyógyítsák, Hogy a sátánnak szolgája És bűnnek ne legyek rabja, Kérlek, rajtam:

7. Te mélységes véres sebed Élet forrása legyen: Mikor elfogy minden segéd, Ha lankadok lelkemben, Vesd kegyelmed örvényébe Adósságom mely sért szívben, Kérlek, rajtam:

8. Szomjuságod melyben égtél, Keresztemben enyhítsen, Méreg-ital, melyet vettél, Én rajtam könnyebbítsen; Szomjúságodból adj élnem, Élő forrást abban lelnem, Kérlek, rajtam:

9. Végre szabadíts meg engem Végső kiáltó szóddal, Ha rám kiált minden vétkem, Állj mellém jobb karoddal; Ha többet nem szólhat nyelvem, Bocsáss el csendesem engem, Kínod s halálod nekem Legyen örök életem.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

66. Jézus sebeidnek mélyje, Halálod és kereszted, Vigasztalásnak kútfeje, Hittel ha fog-

lak téged! Mikoron a bűn unszol, Emlékeztess kínodról, Mely nem enged tréfálódnom, És a bűnökkel játszánom!

2. Ha a gonosz kívánságra Hajol a test, és a vér, És a romlottság útjára Inkább mint a jóra tér, Vagy a sátán megkísért, Add néznem e drága vért, Melyet ontottál érettem, Sebeiddel állj előttem.

3. Gyönyörúségek ösvényét Ha e világ mutatja, Melyen maga töltvén kedvét Szívemet csalogatja, Add, a te kínaidat, Nézzem, és halálodat, S meggyőzzem a kísérteted, Előbb, hogy sem mint megejtett.

4. Sőt te véres sebeidben Kínomban erőt vegyek, Oldaladnak mélységében Félelemtől ment legyek; Az vigasztaljon engem, Hogy lettél üdvösségem, Midőn értem átok voltál; És a keresztfán meghóltál.

5. Jézus! te vagy reménységem, Mert a te halálloddal Megrontatott ellenségem, Nem árthat fulánkjával; Az én testi halálom Már olyan lesz mint álom, Mert te engem feltámasztasz, Örök életbe szállítasz.

6. Ha te vagy az én szívemben, Kegyelem fejlődeme! Szintén utolsó ügyemben Nincs lelkemnek félelme. Ki árthatna énnekem, Ha kebled én rejtekem? Ki sebeidbe rejtezett, Mindent legjobban intézett.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

67. Jézus szenvedésedről Mostan elmélkedem, Jól elmélkednem erről Segélj, hív segédem! Jelenj meg most elmémnek Azon nagy kínodban, Melyben voltál lelkemnek Orvosa holtodban.

2. Add látnom sebeidet, Kínos fájdalmidat, Megverettetésedet, Gyaláztatásidat, Csúf tövis koronádat, S más szenvedésidet, Megváltó nagy munkádat, S minden érdemedet!

3. Add erejét s okait Értsem haláloznak, Céljait

és hasznait Tudjam sok kínodnak. Oka szenvedésednek Az én romlottságom És czélja érdemednek Megigazulásom.

4. Segélj ezt megfontolnom Törödelmességgel, Ne hagyj téged bántanom Újabb vétkekességgel! Ugyan is hogy lehetne Kedvelnem bünöket! A melyekért szenvede Megváltóm sebeket.

5. Ha bünöm miatt rettent Pokolnak gyötrelme, Hiszem, hogy engem megment Halálod érdeme, Jézus! te szenvedésed Nyilván megnyugtatja Lelkemet, mert hüséged Azt el nem hagyhatja.

6. Segélj, hogy keresztedet Én is fölvehessem, S engedelmességedet Örömmel kövessem, Szerelmedért szerelmet Neked én adhassak, Buzgó hittel tégedet, Jézusom, áldjalak!

Saját dallam.

68. Krisztus, ártatlan bárány, Ki mi érttünk meghaltál, Nagy engedelmes voltál A rettenetes kínban, Büneinket viselvén Minket megváltottál, Irgalmaz nekünk, Óh Jézus, Óh Jézus!

2. Krisztus ártatlan bárány s a t. Hallgass meg minket, Óh Jézus, Óh Jézus!

3. Krisztus ártatlan bárány s a t. Adj békességet, Óh Jézus, Óh Jézus!

Saját dallam.

69. Midőn Jézus a keresztfán, Testében meglyukgattatván, Keserves nagy sok kínokat Szenvedne, monda hét szókat! Vegyük szívünkre azokat.

2. Első szava megmutatja, Hogy ő igaz Megváltója Az egész bünös világnak, Mert tartja legfőbb gondjának: Könyörögni szent Atyjának.

3. Legnagyobb ellenségiért, És kínzó gyilkosaiért,
Így kiáltván föl érettek: Atyám, bocsáss meg nekik,
Nem tudják, mit cselekesznek.

4. A második is hasonló; Mert látorhoz lett ilyen
szó: Még ma a paradicsomban Leszsz velem ország-
gomban, Mennyei boldogságomban.

5. Most utóbb, anyja szükségét Nézvén, teszi ily
intését: Asszony íme a te fiad; János! ímhol a te
anyád; Viseld hűségesen gondját.

6. Csak negyedik szava magát Illeti s epesztő
kínját, Melyet, mikor a ki látta, Nagy szenvedését
csodálta: Szomjúhozom! fölkiálta.

7. Ottan méreggel kínjai Neveltetvén s fájdalmai,
Ötödször mond keservesen: Én Istenem, én Istenem!
Miért hagytál te el engem!

8. Hatodik szava Jézusnak Őt lenni a Messiásnak
Bizonyítja, mert mint meglett, A mi megjövendölte-
tett: Fölkiált: elvégeztetett!

9. Hetedik és legutolsó, De magát végre nyug-
tató Szavát tette ez igékbe: Atyám! a te kezeidbe
Ajánlom az én lelkemet.

10. Jézus! kit mint halva látok, De keresztfán
is imádok, E végső hét szavaidat, Mint annyi taní-
tásidat, Mélyen szívembe beirjad.

11. Hogy a te nagy példád szerint Én is éltem-
ben naponkint Minden én ellenségimnek Oly szívesen
megengedjek, Hogy javokra is kész legyek.

12. Hív gondot az enyimekre, Mint én hozzám
köttetekre Holtig igazán viseljek; Békességes tűrő
legyek; És csendes szívvel szenvedjek.

13. Végét pedig életemnek Úgy érhessem, hogy
lelkemnek Veled Atyádnál holtomban Helye legyen
országodban, S mennyei boldogságodban.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

70. Óh Fő, teljes sebekkel! Teljes fájdalommal
Fő, rakott tövisekkel, Mint csúf koroná-
val! Óh Fő, kined szentsége Nyilván megvetteted, S
mennyei dicsősége Világ csúfjává lett.

2. Emberek között legszebb! Útálattá lettél,
Minden szenteknél szentebb, Latrokhoz vetteted, Te
Istennek szerelme, Kínosan gyötrettél: Életnek feje-
delme, Meg is öletteted!

3. Uram! a mit szenvedtél, Az mind mi terhünk
volt; Mi érettünk fizettél; Mi érttünk lettél holt.
Ím itt állok én szegény, Ki halált érdemlek; De te
értem szenvedvén, Tekints reám kérlek!

4. Ismerj meg én pásztorom, És fogad párto-
mat. Minthogy én igazságom Lettél, s haláloamat Te
magadévá tetted, Halál fulánkjától Lelkemet meg-
mentetted S a törvény átkától.

5. Jézus! előtted állok, Ne útálj, ne vess meg!
Te tőled el nem válok, Ím e szívet lásd meg: Mely-
lyel te kereszteted Lelki szemeimmal, És kínszen-
vedésedet Nézem figyelemmel.

6. Meg nem botránkoztatnak Engem te kínaid,
Sőt a mikint oktatnak Tulajdon szavaid, Nem téged
kell siratnom, Magam romlott voltán, Illik inkább
jajgatnom, Úgymint kínod okán.

7. Hálát adok szívemből Jézus jó barátom! Hogy
érttem szeretetből Fölvetted halálom, Óh add, hogy
ragaszkodjam Hozzád s hűségedhez, Mindentől tar-
tózokodjam, Mi nem fér kedvedhez.

8. Ha szorongattatása lesz az én szívemnek, Te
légy vigasztalása Általa vérednek; Ha testtől el kell
válnom, Te ne válj el tőlem, Ha ítéletre állnom Kell,
ott is légy velem.

9. Paizsom, vigasztalóm Légy én halálomban,
Képedet engedd látnom, Mely volt kínaidban; Hogy
azokat szemlélvén Enyhülést vehessek, És hittel teljes
levén, Általad élhessek.

Saját dallam.

71. Óh Jézus Krisztus! Mi Üdvözítőnk, Drága
véreddel szentséges Megváltónk, Ki mi
érettünk Nagy kint szenvedtél, És szent Atyádnak
így eleget tettél; Hallgass meg minket Te szenvedé-
sedért, Bűn hatalmától ments meg halálodért.

2. Szárnyaid alá Hajts mindnyájunkat, Tekintsd
jó kedvvel nyomorúlt sorsunkat; Mert nincs fejünket
Kihez hajtánunk, Hanem csak hozzád, egy kegyes
oltalmunk; Te meggyőzője Vagy ellenséginknek, És
megszerzője mi üdvösségünknek.

Dallam: Szerelmes Jézus valjon.

72. Szerelmes Jézus! noha nem vétettél, Ily
szörnyen mégis hogy megítélttél, Mi oka
lehet, és minemü véged, Vagy mi tetszésed!

2. Tövís koronával koronáztatol, Arczúl veret-
vén, megostoroztatol, Méreg-eczetet nyújtnak kereszt-
fára, Latrok módjára.

3. Én vagyok oka ilyen büntetésnek, Csúffal s
kínokkal teljes szenvedésnek; Ezt Uram Jézus! én,
én érdemlettem, Mert én vétettem.

4. Méltán csodálni lehet e büntetést! Szenved a
pásztor a juhokért verést; Ím adót fizet az Úr a
szolgáért, Fizet véres bért.

5. Az igaz, ki szent és ártatlan, meghal, A bü-
nös él! ki rakva gonosszággal, A bűnös ember a
halált érdemli, Jézus szenvedti.

6. Óh fölötté nagy, bizony nagy szeretet! Mely arra birt, hogy ezeket szenvedted, Halálod által minket megmentettél, S életünk lettél.

7. Ezért mit adjak, óh te dicső király? Semmit én elmém sehol föl nem talál; Mi volna nálad kedves áldozatom, Nem gondolhatom.

8. Áldozat helyett talál kedvességet Előtted a szív, mely hozzád hűséget Mutat, s kivüled mindent kárnak ítél, És csak neked él.

9. De ez nem áll már tulajdon erőmben, Hogy megfeszítsem a gonoszt szívemben, Nyújtsd tehát arra a te kegyelmedet, Add Szentlelkedet.

10. Hogy teljes szívvel te sajátod legyek, Minden hívságot értted félre tegyek, Minden dolgomban csak tetőled várjak, S előtted járjak.

11. Tisztességédért készen mindeneket Értted eltűrjek, kereszt inségeket, Üldözést, halált és sanyarúságot, S háborúságot.

12. Mikoron pedig eljövend én végem, Add, hogy beteljék minden reménységem, Érdemed által, hogy hozzád juthassak, Boldogulhassak.

Saját dallam.

73. E szomorú napot Óh ember gondold meg! Hadd el e világot, Istenedhez térj meg! Nézz most lélekben Jézusra, Mikint jut kínra s halálra, Pedig neked jódra.

2. Lásd ötet a kertben Véres verítékben, Lelki gyötrődésben, S buzgó könyörgésben, Ím a mennynek s földnek Ura Miattad jutott ily kínra, Értted meggy halálra.

3. Lásd Judást latrokkal Mesterét feldúlni, És egy hamis csókkal Urát elárúlni! Íme magát megfogatni Hagyja az Úr, s hurezoltatni! Kész értted szenvedni.

4. Nézd: mint vitettetik A gonosz főpaphoz, Mikint kötöztetik Latroktól oszlophoz! Mindent békével elszenved, Csak hogy neked tisztességed Legyen s üdvösséged.

5. Lásd, hogy ostorozzák, S a fejébe nyomják A tövis koronát, Vérével azzal ontják, Nem hagynak rajta épséget. Ember! vétkeid mit érdemlett, Jól eszedbe vedyed.

6. Már Jeruzsálemből Ama Galgotára Viszik, és sok szemből Köny hull, hogy a fára Jóltevőjököt szegeznek; De ő kész és nem változik, Érettünk áldozik.

7. Mi azért bünösök! Urunkat így látván Szörnyű kínok között Függeni keresztfán, Megtérő lélekkel szálljunk Magunkba, és élő hittel Csak neki szolgáljunk.

74. Ez a szomorúságnak napja, Keserves kínoknak ő órája, Melyen Atya Isten fia felfeszítettetett a keresztfára! Vezérünk! Reményünk, Életünk, A háladatlan világtól Halált szenved méltatlanul; A menny és föld Ura, Angyalok királya, Mindenektől elhagyattatott, Latrokhoz számláltatott: A világ tanítója Lón a világnak csúfja.

2. Óh Istennek áldott szent Fia! Mely nagy lelkednek s testednek kínja! Gyalázatot, szidalmakat, Iszonyú halált és fájdalemakat, Keresztfán, Szomjúzván, Áldozván, Szenvedsz e gonosz világtól, Elárultatván szolgálódtól, Hűséges oktatónk, Legfőbb jónk, Megtartónk! Óh te dicsőségnek királya, Lettél világ csodája! Téged az ember útál, Kire tőled áldás száll.

3. Nagy nap ez és emlékezetes, És a bünre nézve rettenetes, Melyért az Úr gyötrettetett, És egyedül mi értünk szenvedett. Gúnyolták, Csapdosták, Hurczolták, Az imádás helyett, melyet E fölség méltán érdemlett, Tövis koronában, Csúf bársony ruhában.

Mint egy csúfot kiállították; Megfeszítettessék! azt kiálták. Mint meg is feszítettetted, S így értünk áldozat lett.

4. Óh térjete meg hitetlenek, Ti bűnben úszó erkölcstelenek! Piruljatok kegyetlenek; Jobbúljatok meg istentelenek, Nagy kínját, Fájdalmát, Halálát Látván Üdvözítőöknek! Így megenged bűnösöknek Kegyes jóvoltából, Irgalmasságából: Mert azért jött és holt meg értünk, Hogy minket, kik tőle eltértünk, A bűnből megtisztítson, Megváltson, boldogítson.

5. Óh Jézus! Istennek báránya! Ki e világnak bűnét hordozta! Emlékezzél meg kínodról, Értünk való nagy áldozatodról! Szomjúztál, Vért ontál, Meghaltál! Jussanak ezek eszedbe, És végy ezekért kedvedbe, Hogy megigazuljunk, És mind boldoguljunk, Jézus! Általad szent atyádnál, Tégy minket kedvesekké annál, Mint hív s nagy jóakarónk, Szószólónk, közbenjárónk.

6. Mind ezekről úgy gondolkodjunk, Hogy már csak vétkeinken bánkódjunk; Hagyjuk el minden bűnünket, Jobbítsuk meg a mi életünket, Szerelmét, Érdemét Urunknak Hittel magunkévá tegyük, Hálaadó szívvel vegyük, Hogy vele mennyekben, Örök dicsőségben Ő általa részesülhessünk, Örökös társai lehessünk. Add meg ezt, Szentháromság, Egy isteni fő Jóság.

Saját dallam.

75. Óh siralom, Szív fájdalom! Nincs-e min siránkoznom, Midőn kell Isten Fiát Koporsóban látnom!

2. Óh nagy inség, Keserűség, Isten Fia meghala, Mert a mi bűneinknek Terhe rajta vala.

3. Ember halljad, S meggondoljad, Hogy ezt magad szerzetted, Midőn bűnben lelkedet Szinte elvesztetted.

4. Óh Jézusunk, Fő orvosunk! Mely szörnyen kínoztattál. Minden teremtettt állat Jajgathat bánattal.

5. Óh mely boldog, Ki ehez fog, És azt jól meggondolja, Mint szálla koporsóba Az életnek Ura.

6. Óh Jézusom, Nyugodalmam! Sírván könyörgök neked, Add, koporsóm zártáig Szeresselek téged.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

76. Világ! ím itt életed, A keresztfán nézheted
Megváltód halálban. Dicsőség fejedelmét
Lásd, mint hordozza terhét Mindennek, merülvén jajban.

2. Jövel, nézd figyelmesen, Testbe mint függ
sebesen Vérrel verejtkézvén, Az ő ártatlan lelke
Büneinkkel terhelve Mint szenved terhünk érzvén.

3. Mi a mi büneinkkel, Megveszett életünkkel,
Mely álnok fogytiglan, Okoztuk inségeit, És sok
szenvedéseit S kínjait mind haláliglan.

4. Kellett volna szenvednünk Nekünk, és mind
elvesznünk Örök kárhozatban; Minden szenvedéseket,
És minden inségeket Mi érdemlettünk valóban.

5. Ő magára fölvette, És értünk lefizette Mi adós-
ságunkat, Ő átok lett, s a helyett Nekünk áldás nye-
retett. Így munkálta váltságunkat.

6. Ment a halál torkába, Hogy annak hatalmába
Mi majd ne merülnénk. Halálunkat elvette, Magával
eltemette; Hogy mi ő vele élhetnénk.

7. Én te adósod vagyok, Üdvözítöm! mert nagyok
A te jótetteid, Testem, lelkem s mindenem Csak
teneked szentelem, Mint kívánják nagy érdemid.

8. Óh Jézus! szenvedésed Míg éltemet engeded,
Add, szívemben legyen, És lelkem halálodból, Keser-
ves kínaidból Vigasztalást s erőt vegyen.

9. Hogy minden tetteimben Azt forgassam el-
mémben, Ki lett mi váltságunk! Miképpen ment az

végbe? Mi van e szövetségben, Hogy Te lettél igazságunk?

10. Add példádat kövessük, És avval ékesítsük A mi szíveinket, Tűréssel, békességgel, Szerető szelidséggel Birjuk a mi lelkeinket.

11. Testet s vért megtagadni, Keresztedre feszíteni Vétkes kivánságom, S valamit szemed gyűlöl, Kerülni minden felől Legyen foglalatosságom.

12. Végre fohászkozásid, Véred s könnyullatásid, A melyek folytanak, Engem folytán éltemnek, Kebledbe kisérjenek, S örök nyugalmat adjanak.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

77. Keresztfán én szeretetem A Jézus, e világnál én őtet jobban szeretem, Mert e világ meg nem áll, Kincse nem soká használ, Megfoszt attól a halál. Keresztfán én szeretetem, Kit hit által eljegyeztem.

2. Keresztfán én szeretetem! Hitetlen; te csodálsz, Hogy én a Jézust szeretem, Kiben te nem találsz Kedved, Ő én érettem Átokká lett, s helyettem. Keresztfán én s a t.

3. Keresztfán én szeretetem! Bár soha szántszándékkal Őtet meg ne keserítném Többé gonzságokkal; Mert így őtet megvetném, S ismét megfeszíteném! Keresztfán én:

4. Keresztfán én szeretetem A Jézus, mind holtomig, Ezt hűségesen követem Az én végső harczig, Ettől el nem szakadok, Mindig híve maradok. Keresztfán én:

5. Keresztfán én szeretetem A Jézus, mitől féljek? Nyugszik lelkiismeretem; Az Úr megholt, hogy éljek. Lám bűneimért harczott, S megváltott midőn megholt. Keresztfán én:

6. Keresztfán én szeretetem! Jőjj bár halál, barátom! Noha sírba temettetem, Jézust életben látom! Ettől mennyben elveszem Örökségemet hiszem. Keresztfán én:

Dallam: Jézus, ki bűnös lelkemet.

78. Ha lélekben meggondolom, Jézusom! hogy meghaltál, S azt szívemben megfontolom, Hogy azzal megváltottál; Hogy ha végső szavaidról Emlékezem s kínaidról, Imádlak, a míg élek; Bár téged követnélek.

2. Te legnagyobb kínaidban, Gonosz ellenségedért Könyörgél: add, nyomdokidban Járván, megsértéséért Én is másnak megengedjek, S gyűlölőimmal jól tegyek. Erre tanít vallásom: Segélj erre Jézusom!

3. Add, hogy én megtérésemet Ne halaszszam végemre, Szeretetedben éltemet Töltsem üdvösségemre, Hogy te is szeress engemet S megkönnyebbítsed végame, A mint vigasztalást adsz, Hogy ott magadhoz fogadsz.

4. Vétkes testi gyönyörűség Nálam kedves ne legyen, Látván, hogy téged nagy inség Ért bűnömért, és szegyen, Segélj példádat követnem, Ember társamat szeretnem, Szegényt gyámolítanom, Kesergőt vigasztalnom.

5. Ki foghatná meg eszével Azt a szenvedésedet, Hogy azt kérded, mért hagyott el Az Úr Isten tégedet? Még engem is könnyen érhet Oly baj, a mely igen sérthet: Biztasd akkor szívemet, Jézus! s ne hagyj engemet.

6. Mely nagy volt te epedtséged Végső szomjúságodban, Míg nem nyújtott ellenséged Méreg italt spongyában. De én végső szükségemben, Halálos epedtségemben, Te rád bízom ügyemet, Tudom megszánsz engemet.

7. De csak ugyan kínaidban Istentől segedelmet Nyertél, mert fejed lehajtván, Mondád: Elvégeztetett! Atyám, lelkemet kezedbe Ajánlom; ily nagy készségben Szép csendesen meghaltál, És Atyádhoz jutottál.

8. Ha majd halálom órája, A mint elrendeltetett, Eljön, s szívem azt kiáltja: Atyám elvégeztetett, Neked ajánlom lelkemet! Add meg, Jézus kérésemet, S ez életből mennyekbe Vígy be örök örömbé.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

79. Imádlak mély tisztelettel, Jézus! én üdvös-ségem, Hogy lettél hű szeretettel Megváltóm, segítségem; Hogy értem sok kint vallottál, És a keresztfán meghaltál, Csak hogy életre segíts.

2. Te, ki meghalni kész voltál, Bűnünk bocsánatjára, Értem is sok kint vallottál; Lelkem boldogságára, Óh légy velem inségemben, S ne hagyj végső szükségemben, Hogy boldogúl haljak meg.

3. Hozzád való hűségemben Tarts meg végig engemet, És add, hogy szenvedésedben Keressem életemet, S ha elvégzem futásomat, Add meg boldogulásomat Magadnál a mennyekben.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

80. Emberek közt ki legjobb valál, Mint csúfolt s kínozott a vak nép! Dühös mérge módot nem talál, Szid, átkoz, hurczol, pökdös, tép, Tested mocskolja s megrontja, Ártatlan véred kiontja.

2. Mind ezt mily szelíden szenvedted, Mily csendesen veszteglettél, Őket nem szidtad s fenyegetted, Sőt értük így esedeztél: Atyám bocsáss meg nekiek, Nem tudják mit cselekesznek.

3. Dicső példád tanítson engem, Méltatlan bosz-

szúságokat Te reád nézve elengednem, S eltűrnöm csúfolásokat, Megfojtsak mérges haragot, S bosszúálló kívánságot.

4. Hogy ne szeretném már azokat, Kikért te halált szenvedtél? És hogy ne keresném javokat Azoknak, kiket szerettél? Neved nincsen méltán rajtam, Ha más javát nem óhajtom.

5. Ha ártatlan levén, szenvednem Kell bosszúságot, csúfságot; Megszabadít az én Istenem, S nyújt énnekem boldogságot; Mert benned van reménységem, Jézusom, én üdvösségem!

Dallam: Szerelmes Jézus valjon.

81. Uram! adj erőt, hogy szenvedésedet Jól megfontoljam, sok s nagy gyötrelmedet, Melyre szerelmed birt, hogy békességünk Légy s üdvösségünk.

2. Egyenlő levén Istennel, mi hozzánk E földre jöttél, s fölvetted nyavalyánk, Mind a halálig engedelmes lettél, S értünk szenvedtél.

3. Mely esodadolog, ha ki meggondolja, Mi értelmünket sokkal fölül múlja; Fél s retteg lelkem, mert itt azt találok, Hogy kész halálom.

4. Az Isten igaz, minden bűnt megbüntet, De kész szeretet, minden veszélyt szüntet; Váltáságot rendelt; ezt mutatja nyilván Nekem keresztfán.

5. Ez megalázza nagyravágyódásom, De viszont nekem fölmagasztalásom, Boldogságra visz, s Isten barátjává Teszen s fiává.

6. Óh üdvösségem! kibem hiszek s élek; Ím előtted e töredelmes lélek Porba borúlva nevedet imádja, Örökké áldja.

7. Tudom, hogy föl nem érem azt elmémmel, De tétovázok-e azért hitemmel? Óh mi az ember, hogy Istent fölérje, S útjait mérje?

Urunk Jézusnak

8. Az Úr mi hozzánk teljes szeretettel: Mi azért áldjuk őtet tisztelettel, Mert a mint hozzánk kegyelmét mutatja, Menny s föld csodálja.

9. Áldlak örökké téged Üdvözítőm, Hogy magad lettél nekem is segítőm, Értem is adtad életedet halálra, A keresztfára.

10. Te hozzám végig voltál szerelemmel, Azért tisztellek kész engedelemmel; Nyújts erőt, Uram magad e munkához, Hogy lássak ahoz.

Dallam: az előbbi.

82. Áldott Úr Jézus! értem is meghaltál, Midőn a világ büneért áldoztál, És a miben ezt akkor részeltetted, Értem is tetted.

2. Erősítsd magad szívemet a hitben, Semmiképen ne hagyj ez iránt kétségben, Ez minden jóra engemet serkentsen, Büntől rettentsen.

3. Mert, ha a büntől most is el nem állnék, Hanem még annak vakmerőn szolgálnék, Nem volnék híved, nem lennél Jézusom Vigasztalásom.

4. Kínos halálod te tiszteletedre Kötelez engem s holtig hűségedre. Neked legyen hát életem egészen Szentelve készen.

5. Szeretetedtől semmi sem szakaszt el, Hitem és szívem tőled nem marad el, Míg szerelmedet dicsőült nyelvekkel Áldjuk énekkel.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

83. Elvégeztetett! ezt kiáltja Az Úr Jézus halálában, Mely által lelkünket megváltja, S részesít boldogságában. Kész már az áldozat értünk, Melytől függ lelki életünk.

2. A Jézus meghal, s repedeznek Kősziklák, a

nap setétül, Sok holtak a sírból fölkelnek, A föld megindul és rémül, A kárpit elvész egészen, Midőn váltságunk áll készen.

3. Óh mely sokat végre hajtottál, Jézusom! szent halálloddal; Mely nagy átkot elfordítottál E világról váltságoddal: A siron által oly útát Készítél, mely mennybe juttat.

4. Uram, buzdítsad föl szívünket Igaz háladatosságra, Szent halálad birjon bennünket Szentségre és jámborságra, Az erősítsen bennünket, Hogy megtartsuk hűségünket.

5. És hogy ha itt könyhullatással Kell is útunkat folytatnunk, S különféle látogatással Te tőled megpróbáltatnunk, E lesz szívünk reménysége, Hogy majd ennek is lesz vége.

6. Ha rettent a halál bennünket, Ne fogyatkozzék meg hitünk; Sőt vigasztald azzal szívünket, Hogy készen vár üdvösségünk, Így ha végünk elérkezett, Mondhatjuk elvégeztetett.

Dallam: Óh siralom.

84. **E**lnyugodtál, A ki voltál Holtodban is barátunk! Jézus, e hűségedért Mind örökké áldunk.

2. Már megholtál, Noha voltál Magad az élet Ura; Tested, mint más emberé, A sírba szorula.

3. Jól van sorsom, Mert Jézusom A rothadást nem látta, Mert harmad nap életét ismét megtalálta.

4. Most már készen Vele leszen Nekem föltámadásom! Mért lenne hát rémítő A sírba szállásom?

5. Itt békével, Csendességgel Nyugszom míg eljő végre; De halálból általa Jutok üdvösségre.

6. A haláltól, Rothadástól Csak világ fia félhet! A hívő Jézus által Életet remélhet.

Husvéti énekek.

7. Bár felbomlik, El nem romlik Testem, sőt
ítéletre Dicsőülve föltámad, Az örök életre.

8. Szállj hát testem, Ha jön estem; Bátran a
setét sírba, Nem félek, mivel nevem Mennyben fel
van írva.

Husvéti énekek.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

85. E világnak fényessége, S a Szenteknek üd-
vössége! Krisztus Jézus egy reménye, Atya
Istennek szülöttje!

2. Ki a halált úgy meggyőzted, Hogy ártalmunkra
nem lehet, Ördög hatalmát elvetted S válságunkat
megszerzedted.

3. Alázatosan könyörgünk, Buzgó szívvel esede-
zünk, Légy minékünk segedelmünk, Hogy bűnünkben
el ne vesszünk.

4. Engeszteld Atyád haragját, Láthassuk ő szent
irgalmát; Add Szentlelked ajándékát Örök életnek
zálogát.

5. Te vagy mennyország kapuja, És üdvösségnek
ajtaja, Bűnösöknek szószólója, És csak egy közben-
járója.

6. Dicsőség legyen Atyának, Teneked ő szent
Fiának, És a mi vigasztalónknak, A teljes Szent-
háromságnak.

Dallam: az előbbi.

86. Fénylik e nap fényességgel, Mely földerült
dicsőséggel, Örülhet minden örömmel;
Mert Üdvözítőnk támadt fel.

2. Urunk Jézusnak ereje Által, a kigyónak feje,
A szerint már megtöretett, A mint megjövendőltetett.

3. Megholt vala büneinkért, Föltámadt igazságunkért,
Hogy mi ne csak el ne vesszünk, Sőt boldogok is lehessünk.

4. E husvéti ünnepekben, Vígadjunk már lelkeinkben;
Mert az Úr győzödelemmel Föltámadt dicsőült testtel.

5. Kérünk Jézus! örömünkben, E husvéti ünnepekben,
Oltalmazz minden gonosztól, Lelki és testi ártalomtól.

6. Te mint mi királyunk minket Birj, s szenteld meg szíveinket,
Adjad nekünk Szentlelkedet, Hogy dicsérhessünk tégedet.

7. Dicséret, áldás, dicsőség, Legyen Teneked tisztesség,
Ki Atyával vagy egy Fölség, S kitől árad ránk üdvösség!

Dallam: az előbbi.

87. Keresztyének! most örüljünk, Husvét ünnepet szenteljünk,
Buzgósággal énekeljünk, Nagy fölszóval örvendezzünk.

2. Mert ím a Krisztus meggyőzte A bűnt és poklot megtörte,
A kárhozatot elvette, Ördög hatalmát vesztette.

3. Győzője lón ellenségnek, És a rút hitetlenségnek;
Reményök a megtérőknek, Örömök benne hívőknek.

4. Ennek azért jer szolgáljunk, Parancsolatjában járjunk,
Beszédének hitelt adjunk, Szent nevét vég nélkül áldjuk.

5. Dicsőség legyen Atyának, És az ő egy szent Fiának,
Ezeknek ajándékának, A dicső Szentháromságnak.

Dallam: az előbbi.

88. Keresztyéneknek serege Husvét ünnepét szentelje, Szívvel s szájjal énekelje, Jézusnak nevét tisztelje.

2. Kinek hatalom a vállán, Melylyel sírból föltámadván, A régi kigyót ki sátán, Meggyőzé, fejét megrontván.

3. Most már dicső hatalommal, Országol birodalommal, S híveit nagy jutalommal, Boldogítja javaival.

4. Azért ötet jer mindnyájan, Áldjuk s magasztaljuk vígan, Kérjük, hogy szent országába, Vigyen be boldogságába.

5. Örökké való dicsőség, Mennyen, földön nagy tisztesség, Mindentől neki adassék, Mint Megváltó imádtassék.

89. Él Krisztus, hát min bánkódom, Szívből szeret, azt jól tudom, Dicsőség legyen Istennek: Ha mind e világ elhalna, Elég, ha ő velem volna, Alleluja! Alleluja!

2. Él Jézusom, ő tart engem, Azért örül nagyon lelkem, Dics. legy. Ist. Támadjon rám bár ellenség, Jézusom leszen segítség, All. All.

3. Nem tudom hát min bánkódnám, S valjon miért szomorkodnám, Dics. legy. Ist. Mert Jézus él, kibem hiszek, Azért én már el nem veszek. Dicsőség legyen Istennek.

4. Ő föltámadván azt teszi, Hogy menny lelkemet fölveszi, Dics. legy. Ist. Sőt testemet is életre; Föltámasztja dicsőségre. Dics. legy. Ist.

5. Hiszek benned, óh Jézusom, Hogy halálod én váltságom. Dics. legy. Ist. Nekem jómra föltámadtál, Hogy végre boldogíthatnál. Dics. legy. Ist.

6. A haláltól már nem félek; Ha meghalok, még is élek. Dics. legy. Ist. Az Úr meggyőzte erejét, Elvette fulánkös mérgét. Dics. legy. Ist.

7. Bátran nyugszom Megtartómban, Vagyok jó bizodalomban. Dics. legy. Ist. Mert hogy bünömet elvette, Azzal lelkiem megmentette. Dics. legy. Ist.

8. Ha inségben nincs segédem, Jézusom, az légy énnekem. Dics. legy. Ist. Hitemet Uram erősítsd, Föltámadásodra építsd. Dics. legy. Ist.

9. Tudom, hogy így el nem veszek, Sőt örökké tied leszek. Dics. legy. Ist. Mert a ki Te benned hiszen, Te töled életet veszen. Dics. legy. Ist.

10. Légy hát velem, óh Jézusom, Minthogy halálod váltságom, Tökéletes igazságom, S az által, hogy föltámadtál, Örök életre just adtál. Dics. l. Ist.

11. Hála legyen haláloedért, S dicső föltámadásodért Neked Urunk, mi Királyunk, Az Atyával egyetemben, És a Szentlélekkel, Amen! All. All.

Dallam: Ez esztendőt megáldjad.

90. E Husvét ünnepében: E Husvét ünnepében, Dicsérjük a nagy Istent :/: Ki értünk meghalt fiát: Ki értünk meghalt fiát, Föltámasztotta testben.

Ennek örülünk szívvel, Szájjal, buzgó lélekkel, Kik a Jézusban hiszünk! Adjuk meg :/: Neki a dicsőséget, Mert övé :/: Mint fák, füvek, virágok, Újuljunk örömben.

Ennek örülünk szívvel s a t.

Saját dallam.

91. Krisztus adaték halálra A mi sok bününkért, De harmad nap föltámadá Megigazulásunkért. Ezen mi mind örülünk, Dicséretet énekelünk, És mondjunk dicséretet Az Istennek.

2. Emberek közül a halált Senki meg nem győzhette, Mert a törvény csak bünt kiált, S halál az ítélete; Így mi mind hatalmában Voltunk és birodalmában, A bűnnek, a halálnak S kárhozatnak.

3. De Jézus Istennek fia, Hogy e világra jöve, Lett mindnyájunk Megváltója, S bűneink eltörlője. Ezzel halál hatalmát, És minden ő birodalmát, Elrontá s elpusztítá, Áldjuk Istent.

4. Ez ama husvétí bárány, Mely minékünk adott, És a keresztnek óltarán Értünk megáldoztatott. Ennek vére bennünket Tisztít, s megtartja lelkünket Az örök boldogságra, Alleluja!

5. Már testeink sem maradnak Halál birodalmában, Mert a hívek föltámadnak Dicsőült valóságban; De jaj a hitleneknek, Mert ők is mind előjönnek, De örök kárhozatra És kínokra.

6. Azért ünnepet szenteljünk Nem a régi kovászbán, És álnokságban ne éljünk, Sem semmi gonoszságban: Hanem legyen tisztaság És szeretet, és igazság Kovásztalan kenyérünk, S új életünk.

7. Add hát győzedelmes Urunk, Add kész segedelmedet, Hogy mindenből kitisztuljunk, A mivel érdemedet Akármint megsértenénk, S hálaadatlanok lennénk. Add, áldhassunk örökké! Alleluja.

92. **K**risztus föltámadott, Melyből megbizonyodott, Hogy ő nekünk váltságot Szerzett, és mennyországot, Jer azért örvendjünk Föltáadásán, S lelkünk váltságán.

2. A sírban, melybe tevék, Harmadnapig feküvék, Korán midőn keresték, Már ötöt ott nem lelték, Mert föltámadt s szerzett Örök váltságot, Bűnös világnak.

3. Az ő föltámadása Annak megmutatása: Hogy

minden ő mondása Igaz, és ő halála Kedves áldozatlón Szent atyja előtt A bünösökért.

4. Mi azért benne hidjünk, Bűneinkből fölkeljünk, És csak ő neki éljünk, S háladást énekeljünk; Így bizonynyal vele Mi mennyben leszünk, S földben nem veszünk.

5. Óh dicső Közbenjáró! Tudjuk: Te lész a bíró, Az ítéletet tartó; Jót rosztól elválasztó, Kérd szent Atyádat, Hogy jobb kezed felől, Akkor állhassunk.

93. Krisztus föltámadta, Nekünk örömet ada, Érdeme ránk áradott, És mi rajtunk maradott; Azért légy irgalmas, Közbenjárónk Krisztus: Szent Atyád előtt.

2. Krisztus megholt bűnünkért; Föltámadott éltünkért; Megigazulásunkért, És vigasztalásunkért: Azért légy irgalm.

3. Ott elveszett szentségünk, És ártatlan életünk, Isteni bölcsességünk, És minden igazságunk: Azért légy irgalm.

4. Ez az Isten bárányja, Váltságunknak aranyja, Halálunknak halála, Életünk lón általa: Azért légy irgalm.

5. Ő megmente haláltól, A törvények átkától, Istennek haragjától, Az örök kárhozattól: Azért légy irgalm.

6. Hogy sírból föltámadott, Azzal arra mutatott: Hogy ő élet s igazság S halála kedves váltság: Azért légy irgalm.

7. E fő vigasztalásunk, Hogy élsz, dicső Krisztusunk! Bizhatunk már szavadhoz, S végbevitt váltságodhoz: Azért légy irgalm.

8. Segélj már, hogy bűnünkől, Föltámadjunk, s szívünkől Neked, megtartónk éljünk, Hogy veled

mennyben fényljünk, Nyerd meg e kegyelmet nekünk,
Egy szószólónk, Szent Atyád előtt.

94. **K**risztus! győződelmes lettél, Mert ma halál-
ból fölkeltél, Sír be nem zár, Bír sz te
immár Dicsőséggel s mindenekkel, Melyért áldunk
víg énekkal, És dicsérjük az Úr Istent.

2. Mint erős vitéz meggyőzted A halált; s mér-
gét elvetted, Hív tanítónk, Szabadítónk! Ördög hatal-
mát elrontád, A mint előre megmondád. Alleluja,
Alleluja.

3. Óh Te világ Megtartója! Bünösöknek meg-
váltója, Jó pásztorunk, Dicső Urunk, Irgalmadból
Országodba Juttatál s boldogságodba, Melyért dicsér-
jük az Istent.

4. Nem árthat már ellenségünk, Ki volt szeren-
csétlenségünk, Meg nem ejthet, El nem veszthet;
Mert Isten fiai lettünk, Mi is győződelmet vettünk.
Alleluja, Alleluja.

5. Már híven vallunk tégedet Jézus! s böcsüljük
ígédet, Ha szenvednünk S ölettetnünk Kellene is vallá-
sodért, Kiálljuk dicsőségedért, És dicsérjük az Úr Istent.

6. Adj Jézus oly szívet nekünk, Hogy a bűnt útálja
lelkünk, Igaz hittel, Szent étellel, Hozzád mennybe
igyekezzünk, Hogy ott veled örvendezzünk, És dicsér-
jük az Úr Istent.

7. Atya, Fiú és Szentlélek, Áldjon téged minden
lélek, Mert vagy nekünk Jó Istenünk, Óh mely sokat
munkálkodtál, Míg minket így megáldottál, Azért
dicsérünk Úr Isten.

Dallam: Mind jó, a mit Isten teszen.

95. **Ó**h föltámadt győző vitéz! Jézus világ élete!
Holtod békességet szerez, Ez ígéd ígérethez;

Mert vétünkért, Ontottál vért, És minthogy föltá-
madtál, Tudjuk, hogy megváltottál.

2. Bűnünk terhes adóssága, Téged fogságba ejtett,
Sőt értünk magad jósága Keresztfára feszített;
Azért immár Szabadon jár, Ki előbb volt kötözve,
S a halál meg van győzve.

3. Most ismét vigan ránk virradt A kegyelemnek
napja, Ki keresztfán vérzett, s izzadt, Győzödelmét
mutatja! Így bús hívek, Sebes szívek, Örömmel meg-
kenettek, És boldogokká lettek.

4. Nagy hatalma Fölségednek Kő koporsón által
hat, Isteni tehetségednek Immár semmi sem árthat,
Halál mérgét, Pokol férgét, Erőd im elvesztette, S
éltünket megszerzette.

5. Óh bár e drága kegyelmet Elevenen ismer-
nénk; És ezen nagy győzödelmet Élő hittel éreznénk!
Mert másképen Semmiképen, Jézus mennybe nem
viszen, Hogy ha szívünk nem hiszen.

6. Dicsőséges Fejedelmünk! Győzd meg a bűnt
mi bennünk, Add, nőjjon hitünk, szerelmünk, Óh
segélj jókká lennünk, Hogy mi itt s ott, Megnyilt
ajtót, Békességre, találjunk, És kedved szerint járjunk.

7. A testi bátorság álmát, Űzd el mi rólunk
gyorsan, Föltámadásod hatalmát, Éreznünk hatható-
san, Magad segélj És bennünk élj, Hogy neked
szentül éljünk, S ellened tenni féljünk.

8. Ha vétkeinkért bánkódunk, Te szent segedel-
meddel, S bűn sírjából föltámadunk, Jelenj meg
kegyelmeddel, Óh bajvívó! Mi is így jó Husvétot
szentelhetünk, S veled örvendezhetünk.

Dallam: Krisztus adaték halálára.

96. Óh Istenem! súlyos kő nyom, Ki fordítja el
rólam? Jól tudod fohászkozásom, És én

titkos fájdalmam, Jézus él s én holt vagyok, Óh Atyám! bánatim nagyok, Mert a Jézust nem lelhetem, Mert sok vétkem!

2. Ki fordítja el a követ Az én terhelt szívemről? Ki adhat nekem jó kedvet? Ki tesz betegségemről? Találok-é óltalmat? Nyerek-é mennyből irgalmat? Óh ki vész ki e kétségből, S nagy inségből?

3. Törődött szív, meg ne csüggedj, Mert Jézus föl-támadott; Csak te ennek higyj, és engedj, Úgy új életet adott, Mert téged halálával Kiszabadít váltsá-gával, Kinál téged érdemével, S kegyelmével.

4. A Krisztus azért támadt föl, Hogy te is föl-támadhass, Nyomorúságból örömmel Örök életre juthass, Halál sötét völgyében, Tart téged ő szent kezében, Hogy majd minden bajt meggyőzhess, És örülhess.

5. Hátra nem hágy boldogítód, Mivel már előre ment, S mint te kegyes Szabadítód, Bűn köteléből kiment, Kivesz sanyarúságból, Kihoz majd a föld gyomrából; Megtart, és elveszi rólad, Nagy fájdalmad.

6. Az angyalok veled vannak, És Jézushoz vezetnek, Jóság útján el nem hagynak, Sőt érted vitéz-kednek; Csak a lélek intését, Kövessed ő vezérlését, Elhidd, hogy jutsz boldogságra, Mennyországra.

7. Nincs az bűn koporsójában, Ki vele föltáma-dott, És jár parancsolatjában, Melyet minekünk adott: Azért próbáld szívedet, S ne halaszd megtérése-det: Eltűnik szomorúságod, Lesz vígságod.

8. Jézus, ebben segítségem Te magad légy én-nekem! Hogy keressen üdvösségem, Rád figyelmezzem lelkem, Testemet megfeszítsem, Megváltóm, Te légy fő kincsem, Add, hogy Téged szeresselek S köves-selek.

9. Nyújts erőt, hogy föltámadjak Lélekben s neked éljek, Hogy Teneked hálát adjak, S örökké veled fényljek, Ott fönn a mennyországban, Ama dicső boldogságban A megboldogúlt hívekkel, A szentekkel.

97. Óh Jézus! mi Üdvözítőnk, Mi életünk, mi főnk! Ki mi értünk születél, S kínos halált szenvedtél, Irgalmazz minékünk.

2. Büneinknek büntetését, Törvény rettentését, Haláloddal elvetted, Istent atyánkká tetted, Megszánván bennünket.

3. Az ördög kínos töréből, Halál félelméből, A bűn szolgálatjából, És nagy kárhozatjából, Kimentél bennünket.

4. Te bűn nélkül születted, És ártatlan levén. Adósságát bűnünknek Letetted és lelkünknek Életet szerzettél.

5. Minthogy sírból föltámadtál, Diadalmaskodtál, A halálon s vétkeken, Te vagy Úr mindeneken, Hatalmas Királyunk!

6. Kegyelmet és békességet, Te adsz, s üdvösséget, Csak mi te benned hidjünk, S mind rendelted, úgy éljünk, Óh egy Közbenjárónk!

7. Azért most kérünk Tégedet, Nyújtsd segedelmedet, Hitünkhez s életünkhöz, S mindennemű ügyünkhöz, Végre végy magadhoz!

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

98. Örvendetes hírt az Isten Angyala A Máriának e mai nap szóla, Hogy az Úr Jézus, a ki sírba szálla, Ma lábra állá.

2. Meggyőzvén a sírt, a poklot és halált, Bűnt,

sátánt, nekünk ő életet talált, Méltó hát neki vígan énekelnünk, S ötet dicsérnünk.

3. Óh áldott Jézus! a mi életünknek Ura, Királyja mennynek és a földnek, Üdvözlégy lelkünk kegyes pártfogója, Szabadítója.

4. Azért Teneked örvendező szívvel Jézus, énekünk zengedező nyelvvel, Hogy megütköztvén ellen-segünkkel, Kárttevőinkkel.

5. Nagy hatalmasan győzedelmeskedtél, Ördögön, poklon diadalmat vettél; Mert bizonyosan halálból fölkeltél, S életet nyertél.

6. Óh uralkodjál ellenségeinken, Hogy ne vegyenek erőt lelkeinken; Te munkálkodjál lelkünkben testünkben, Tarts meg hitünkben.

7. Föltámadásod drága érdemeért, Engedj minden jót, valamit szívünk kért, Hallgass meg, s áldj meg Te nagy kegyelmedért, Jézus nevedért.

8. Óh te nagy Király Felséges Urunkat, Éltesd sokáig fölkent királyunkat, Szárnyai alatt őrizzed hazánkat, Ekklézsiánkat.

9. Add, hogy bűnünkől mind föltámadhassunk, Szent s új életben előtted, járhassunk, S midőn testünkben lesz föltámadásunk: Mennybe juthassunk.

Saját dallam.

99. Jézus én bizodalمام, Örök életre vezérem; Ő benne van nyugalمام, Mert vele azt mind elérem, A mi itt vígasztalhat, Holtomban boldogíthat.

2. Jézus én Megváltóm él, Én is látom az életet; Leszek Üdvözítőmnél, Ki maga tett ígéretet, Hogy tagjait nem hagyja, Sőt mind magához vonja.

3. A hitnek kötelével Vele már összeköttem; Éltemnek megszüntével Ámbár földbe temettetem, A testi eltemetés Új életre magvetés.

4. Porból lettem s jól érzem, Hogy ismét porrá kellennem, De azt bizonynyal hiszem, Hogy abból föl kell serkennem: Mert Jézus föltámadott, S új életre just adott.

5. Akkor földi test helyett Dicsőséges testem leszen, Mely e halandó fölött Örök életre lesz készen, Abban én kétség kívül Jézust látom vég nélkül.

6. Ezen én szemeimmal Ott meglátom Megváltómat, A kit itt csak hitemmel Tisztelhettem mint Uramat, Országában részt veszek, Vele örökös leszek.

7. A mi itt fáj, sír, sóhajt, Az majd lesz ép s egésséges, Mihelyt a földből kihajt, Nem leszen többé inséges; Mert a test, mely itt földi, Ottan leszen mennyei.

8. No hát bátran lehetünk Mi, kiket a Jézus ismér, Nincs miért keseregnünk, A halálban veszély nem ér; Az arkangyal szavára Fölkelünk bizonyára.

9. A földnek sötét gyomra S a koporsó ne retentsen, Lám az életnek Ura Maga is, hogy minket mentsen, Minekutána megholt, Szint úgy föld gyomrában volt.

10. Csak hogy a mely életre Vágyódunk, azt itt keressük, S a miért ítéletre Juthatnánk, azt ne kövessük. Csak azé a boldog cél, A ki ahoz képest él.

11. Istennek legyen hála, Ki minékünk diadalmat A Jézusnak általa Adott, és kész bizodalmat, Hogy halálunk nyereség, Mert követi üdvösség!

Dallam: Jézus életemnek.

100. J Jézus feltámadott, Diadalmaskodott Halálon s poklon, Már megbizonyodott, Hogy neki adatott Minden hatalom Mind mennyben mind e földön, De ez, a mely örvendetes, Olyan rettenetes.

2. Jaj a hitleneknek, Kik az ő eszeknek Több

hitelt adnak, Mint a prófétáknak És a sok csodának,
S mindent tagadnak! Bírójok, megrontójok Lesz majd
az; a kit nem hittek, S könnyen megvetettek.

3. Jaj még azoknak is, Kiknél nincs tévelygés A
hit dolgában, De megtéretlenül Járnak Isten nélkül
Éltök folytában! Ezekből kétség kívül Jézus majd
megkéri vérét S halálának bérét.

4. De hív követői Buzgó tisztelői Az Úr Jézus-
nak, Tudják már, hogy kiben Hisznek ez életben És
bizonyosok, Hogy részek s igaz kincsek Eltétetett
jobb életre, Örök üdvösségre.

5. Nincsen már azokban, Kik az Úr Jézusban Iga-
zán hisznek, Kik őtet szeretik, Hallgatják és félik, S
benne reménylnek, Semmi kár sem kárhozat; Krisztus
az, ki értök felel, S rájok gondot visel.

6. Meg van édesítve, Sőt megszenteltetve Még a
halál is; Mert csak nyugalom Mint egy édes álom,
S arra készülés, Hogy a mi itt csak földi, Az is
mennyei lehessen, S örökké élhessen.

7. Dicsőség Istennek, A mi teremtőnknek, Ki úgy
szeretett, Hogy Megváltót rendelt, A kiben kedve
telt És megbékélt; Mert kedvét, kész kegyelmét,
Hogy Jézust feltámasztotta, Hozzánk kimutatta.

8. Óh Jézus, mi Urunk! Útunk s igazságunk, És
mi életünk! Ismerj tiednek, Gyenge híveidnek Irgal-
mazz nekünk; És végre az életre Vigy által, melyet
szerzettél; S a melybe bementél.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

101. Gondold meg lelkem örömmel, Hogy e nap
Győzödelemmel Az Úr Jézus föltamadott,
S nekünk is életet adott.

2. Hálálva örvendj ő benne, Mintha ma is meg-
jelenne, S nyilván előtted állana, És békességet mondana.

3. Áld azt, ki a csillagoknak Igazgatója útjoknak,
Ő országol az Istennel, S hozzánk is vagyon jó
kedvvel.

4. Erő, hatalom, tisztesség Legyen nevének
dicsőség, Mind most és mind jövőben, Ki élt s él
minden időben!

5. Óh szívet fölemelő hit! Mit találhatna lelkem itt
Hasonlót ama nagy jóhoz, Melyet Jézus ajándékoz?

6. Nála, dicső mennyországban Boldog halhatat-
lanságban. Az angyalokkal élhetek, Már boldogabb
sem lehetek.

7. Szívem nem bír örömével, S eltelvén tisztele-
tével Jóságán midőn bámulok, elébe arczra borulok.

8. Te mennyben vagy, és oda viszsz Engem, s
lakó társoddá tévszsz; Bizodalmam teljesítéd, És
lelkemet üdvözítéd.

9. Ha majd eljössz ítéletre, Jézus engem új életre
Síromból előszólítasz, És jobbod felől állítasz.

10. Akkor szent dicséretekkel Áldlak a boldog lel-
kekkel, És a hívek seregében Leszek Atyád örömében.

11. Ily nagy boldogságra emel Engem a keresz-
tyénség fel, Veled Jézus, ha megholtunk, Benned
ismét föltámadtunk.

12. Add, hogy ezt el ne felejtsem, Tőled mely
nagy jókat vettem, Hogy szívemből szeresselek, S
életemmel tiszteljelek.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

102. Hívek! vigyünk tiszteletet Lelkünk meg-
váltójának, Örvendjünk a megfeszített
Jézus diadalmának. Jézus Krisztus, dicsértessél, Hogy
értünk halálra mentél, S nyertesén föltámadtál.

2. Életed és méltóságod Erősíti hitünket, És a te
föltámadásod Vigasztalja szívünket, Azzal: hogy már

megváltottál, S minket megszabadítottál A halál félelmétől.

3. Az Isten sírodból kivett, S arról, a mit hirdettél Magad, bizonyosokká tett, S tőle megtiszteltettél; Érdemét szent halálodnak, Dicső föltámadásodnak Az által megmutatta.

4. Jézusom! föltámadásod Életem s nyereségem; Te már élsz s uralkodásod Munkálja üdvösségem; Élsz, hogy vigasztalásom légy, És a jóra serénynyé tégy, S mennybe Istenhez vezess.

5. Add Uram, és én Istenem! A büntől megmentessem, És hogy te általad lelkem Nyugodalmát lelhessem; Add, hogy Istenhez hív legyek, Mindent tetszésére tegyek, S mint megváltottad, éljek.

6. Te birsch azon hatalommal, Hogy holtakat támaszthatsz, Te majd a sírból egy szóddal Minden embert kihívhatsz; Mert minthogy te föltámadtál, S magaddal életet hoztál, Már én is föltámadok.

7. Óh! add hát, míg tart életem, Hitemet megtarthassam, És minden cselekedetem, Ígéd szerint folytassam, Hogy így, ha sírból kiszállok, S előtted Úr Jézus! állok, Akkoron ne rettegjek.

8. A hol te vagy, én ott legyek, És szent társaságodban, Mint ígérted, bő részt vegyek Örök boldogságodban! Add ez legyen örökségem; Így örömöm s nyereségem Te lész, halál győzője!

Dallam: az elébbi.

103. Óh Uram! önként életed Te érettünk letted; Volt hatalmad, letehetted, Mint ismét föl is vetted; Az Istentől szerettettél, Hogy oly engedelmes lettél A halálig érettünk.

2. Az Istentől elhagyattál Egy kevéssé, de végre Ismét fölmagasztaltattál Legnagyobb dicsőségre, Ke-

resztfád, melyen függöttél, Midőn sirodból kijöttél, Dicsőségessé leve.

3. Halálotat nem szégyenlem, Sem hogy megutáltattál; Te vagy én Uram s Istenem, Mert sírból föltámadtál; Te vagy lelkemnek kövára, S az az Úr, kinek szavára Én is örökké élek.

4. Már te általad mennyekben Van az én örökségem, Ezen erős reménységben Bátran várhatom végem; Mert a mint te föltámadtál, És nekünk abban részt adtál, Úgy én is föltámadok.

Dallam: Jézus életemnek.

104. **A**z Úr föltámadott, Diadalmaskodott Már a halálon, Erejét elvette, Lába alá tette S Urrá lett azon: Megverte és megnyerte Lelkünk minden ellenségét, Zengjük dicsőségét!

2. Lelkünk boldogságát Munkálván ő magát Halálra adta; S e nagy áldozatot, Melyet bemutatott, El is fogadta Az Isten, mert nyertesén Csakhamar életre hívta, És fölmagasztalta.

3. Él már dicsőségben A Jézus az égben, S ötet imádják A mennyei karok, Sok ezer angyalok, S készen szolgálják; Markában, hatalmában Áll már, hogy velünk jót tegyen, És magához vegyen.

4. Ezen, lelkem, vigadj, Neki hálákat adj, S válaszd vezérül. Ki jár nyomdokában, Isten jóvoltában Már itt részesül, És végre dicsőségre Viszi Isten mennyországba Örök boldogságba.

5. Távozz, hívság, tőlem, Rabszolgát belőlem A világ nem tesz; A mit ad Istenem, Azzal megelégszem, Az javamra lesz, Inségem és szükségem Mennyben örömmel cserélem, Ha czéлом elérem.

6. Ha leend halálom, Istennek ajánlom Bátran lelkemet; Ő el is fogadja Azt, s mennyben megadja

Letett kincsemet; Sírjából, föld gyomrából Jézus hívja testemet, S mennybe visz engemet.

7. Mely nagy öröm leszen, Hol jutalmat veszen Híved Jézusom! Hogy hozzád mehessek, S szentiddel élhessek, Csak azt óhajtom: Légy velem hát, hogy helyem Nálad lehessen az égben Örök dicsőségben.

Dallam: Vigyázatok, azt kiáltják.

105. A halál Meggyőzőjének, A világ Üdvözítőjének Örökké dicsőség legyen! Zengjetelek fölszóval neki: Az ég az Úr királyi széki! S a föld örömben részt vegyen. Végezvén munkáját S a sír éjszakáját Meggyőzvé, él. Valaki vagy Híve vigadj! Mert ő él, és te boldog vagy.

2. Mi rettenthetne minket már? A bűn rabja méltán félhet bár Attól, ki él dicsőségben; Mi az ő teste tagjai, A föltámadt Jézus társai Örüljünk, Főnk van az égben, Értünk áldoztatott, Föl is támasztatott A halálból; Nem vagy halál, A mi valál! Szívem ellened írt talál.

3. Már el nem tántorodhatunk; Minden kétséges gondolatunk Hit által lecsendesedik; Mint tengerben egy nagy kőszál, Jézus tudománya úgy megáll, S szövétnekkint fényeskedik. Az ég összeomlik, E világ leromlik, Semmivé lesz; De vallásunk, Bár mit lásunk, Lesz örök vigasztalásunk.

4. Mi magunk is megmaradunk, Bár testünkre nézve rothadunk, Mely a férgeknek lesz részök. Jézus él, s midőn akarja, Engem is az Úr erős karja Főlkelt, s halhatatlan leszek. Isteni szózatja Sírom általhatja S föltámadok. Vele leszek, Örvendek, S örökös jutalmat veszek.

3. Óh Szentlélek! légy velünk, Úgy mi boldogok leszünk. Benned oly vezért lelünk, Ki mellett el nem veszünk, Légy hát világosságunk, Munkálj hitet mi bennünk. Segélj jót cselekednünk, És végig híveid lennünk, Ha lesz szomorúságunk, Akkor légy vigaságunk, Jézus ígéretivel, Vigasztalj és érdemével Hogy vigan énekeljünk: Szent, szent, szent a mi Istenünk.

Saját dallam.

135. Dicsőség mennyben Istennek, S legyen áldott szent irgalma, Hogy immár semmi veszélynek Nem illet minket ártalma. Kedve tölt bennünk Istennek, Nagy volta van békességnek, Megszünt már minden félelem.

2. Dicsérünk, áldunk, imádunk, S hálát adunk jóvoltodért, Atya Isten, kegyes Urunk, Te bölcs igazgatásodért: Mértéke nincs hatalmadnak, Engedvén akaragodnak, Boldogok vagyunk te benned.

3. Óh Jézus Krisztus! atyának Egyetlenegy szülött fia; Megváltója kárhoztaknak, Háborúknak eloltója, Isten szentséges báránya, Jusson hozzád imádsága Drágán megváltott népednek.

4. Óh Szentlélek! mi legfőbb jónk, Üdvösséges vigasztalónk! Légy ördögtől oltalmazónk, Kiknek a Krisztus megváltónk Ő kínjával s halálával, Vedd el nyavalyánkat azzal, Te hozzád van bizodalmunk.

Saját dallam.

136. Mi hiszünk mind egy Istenben, Ki menny és föld alkotója, Ki lett Atyánkká kedvében, Hogy lennénk ő fiaivá, Ő viseli mi gondunkat, S munkálja igaz javunkat, Ő elrendelte ügyün-

ket; Elfordítja sérelmünket; Vigyáz mi reánk, és óltalmaz, Mert mindenekben hatalmas.

2. Mi hiszünk Jézus Krisztusban, Szent fiában mi Urunkban, Ki örökké Atyjával van Egy erőben s méltóságban, Szentlélektől fogantaték, Szűz Máriától születék, Mi hozzánk hasonlítottaték, Értünk, kik elvesztünk vala, Kint, halált valla, föltámadott, Mennybe fölmagasztaltatott.

3. Mi hiszünk a Szentlélekben, Ki Fiúval egy s Atyával, Ki vigasztaló mindenben S ékesít ajándékival, Az egész keresztyénség között Tartja az igaz értelmet, Itt bűneink bocsánatját, És testünk föltámadását, És ez inséges élet után, Mennyekben örülünk vígan.

Dallam: Emlékezzél meg te gyarló ember.

137. Szent vagy örökké, Atya Úr Isten, a magas mennyekben, Ki teremtettél, És megváltottál e nyomorúlt testben.

2. Szent a mi Urunk, Úr Jézus Krisztus, ki mi váltságunkra Értünk ember lett, És eleget tett boldogulásunkra.

3. Szent a Szentlélek, Ki az Atyával egy és a Fiúval, A ki vigasztal, És vezérl minket az örök életre.

4. Szentség, dicsőség Legyen tisztesség a Szentháromságnak, Ki uralkodik Egy Istenségben most és mind örökké.

Dallam: Jehova! csak neked éneklek.

138. Emleld fel, lelkem, gondolatod, Mutasd meg, hogy nem csak por s hamu vagy, Az Úr, kinek hív indulatod Most buzog, lélek s végzetetlen nagy; A ki ő neki áldozni akar, Úgy áldozzék, mint az angyali kar.

2. Semmi ész ötet föl nem éri, Hozzá képest az angyal nagysága Semmi, egy bölcs is meg nem méri, Mely nagy legyen az Úr méltósága; Ne próbáld annak képét formálni, Kit az ég s föld nem győznek csodálni.

3. Nap! bár fényeden bámulhatok, Bár ábrázatod szép fénynyel ég is: Bár mint ragyogtok, csillagzatok! De hozzá képest mik vagytok mégis? Ragyogványtoknak ékes pompája Dicsőségének csak kis szikrája.

4. Az Isten, a kit én tisztellek, Mentt a földi test súlyos terhétől, Neki köszönöm, hogy lehelek, De ő nem vette éltét senkitől; Nincs semmi tagja, s minden tudtára Van, s hatalmának nincsen határa.

5. Uram, élővé erőd tette Valami él, te vagy legfőbb lélek, Éltét az angyal tőled vette, Én is egyedül általad élek. Neked zengedez az egek ege, S ezer meg ezer lelkek serege.

6. Imádd, óh lelkem, hát lélekben, Imádd Fölségét hát igazságban; Ha neki engedsz mindenekben, Részed lesz a legfőbb boldogságban, Mert a kik ötet híven tisztelik, Nála örök jutalmokat lelik.

139. Téged, Úr Isten, Az igaz hitben Áldunk
S magasztalunk; Atya és Fiú, S Szentléleknek vallunk.

2. Mint minduntalan A szent s ártatlan Angyalok szolgálnak Neked, s Tégedet Ilyenképpen áldnak.

3. Szent, szent, szent Isten! Kit tisztel minden Mennyen és e földön; Mi is örvendünk Te dicsőségben.

4. A Prófétáknak, Apostoloknak, És a Mártiroknak Dicső seregi Mind Téged imádnak.

5. Te hirdettettel És tiszteltettel A keresztyénségben, Óh Atya, Fiú S Szentlélek Úr Isten.

6. Kérünk, őrizzed És védelmezzed Gyülekezeti-
det, Büntől s veszélytől, Mentsd meg híveidet!

7. Legyen dicsőség Neked s tisztesség, Dicső
Szentháromság! Add mennyben legyen Részünk a
boldogság!

140. Úr Isten! légy kegyelmes és irgalmas
minekünk, És adjad nekünk a Te szent
áldásodat.

2. Világosítsd meg a Te szent orczádat mi rajtunk,
Hogy mi megismerhessük a Te szent törvényidet.

3. Áldjon meg minket az Isten a mi Istenünk;
Áldjon meg, és adja minekünk az ő békességét.

4. Dicsőség legyen az Atyának és a Fiúnak, És
a vigasztaló Szentlélek Istennek.

5. Miképen kezdetben dicsőséges vala, Most és
mind örökkön örökké, Ámen.

Az Istennek örökkévalóságáról.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

141. Az Úr maga az egy Isten! Hívek ötöt
áldjátok, Kivülötte senki nincsen Oly
nagy dicső atyátok; Nagy az Isten, nagy ő neve,
Nincs vége s nem volt kezdete Az ő Istenségének.

2. Ő megmarad úgy, a mint van, Ki foghatja
meg ötöt? Ő él, s munkál minduntalan, Létele nem
ér véget: Mi csak tegnapiak vagyunk, S ma-holnap
ismét meghalunk; De ő mind örökké él.

3. A végetlen világosság, Őtet tőlünk elrejti, S
minden mennyei magasság Őt be nem kerítheti: Ő
megmarad, a milyen volt, Titkos; de hozzánk nyilván
szólt Nagy csoda dolgaiban.

4. S hol volnánk, ha nagy hatalma nem formált

volna minket? Csak ő isteni óltalma Fedezgeti éltünket; Ő mindeneket jól ismer, S mennyet, földet maga megmér Csoda nagy bölcsességgel.

5. Ő mind távolról, mind közel, Jól tudja útainkat, S nincs az a tömérdek éjjel, Mely rejtse dolgainkat; Ő mindent lát, a mit teszünk, Akárhol s mikoron leszünk, Ő azt távolról látja.

6. Kivülötted ki tarthatja E világ kerektségét, Őh mindenhatóság Atyja! Te tartod fenn épségét Mindennütt jelenléteddel, Jóságoddal, kegyelmeddel Mindent megörvendezettetsz!

7. Szent, jó s tisztább vagy a napnál! Boldog, ki törvényedet, Mely minket áldással kínál, Követi ösvényedet, Mert azon halhatatlanság Jutalma, s örök boldogság, Nálad vég nélkül leszen.

8. Tégedet, Uram! mi tőlünk Áldás s minden tisztelet, Mint most Neked énekelünk, Mennybén s a földön illet; Mert csak az Úr az egy Isten, Kivülötte senki sincsen, Menny s föld Őtet áldjátok!

Az Istennek mindenhatóságáról.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

142. Isten! a Te uraságod Mindeneken fölül ér, a te mindenhatóságod Semmi határt nem ismer, Nincsen semmi oly nehéz, nagy, A mire Te elég nem vagy.

2. Te szólsz, s hatalmas ígédre Minden elődbe borúl, Te mindent viszesz jó végre. Akármint megszorúl: Mindenható tetszésednek, Ég, föld s mindenek engednek.

3. A teremtés nagy csodáját Hatalmasan végezted, S kezeid minden munkáját Nagy bölcsen elin-

tézted; Most is csak hatalmad tartja Mind ezeket, világ Atyja!

4. Munkáid dicső nagysága, E világon fönmarad Hatalmad nagy bizonyága, Mely mindent fölül halad; Bölcs tetszésed a mint hozza, Erőd azt úgy határozza.

5. Mely nagy csoda dolog leszen, Ha midőn ítéltre A holtak fölkelnek készen, Sírjokból új életre, S minden halottak por hamva Életre leszen hozatva.

6. Mindenható! elbámulva Borulok lábaidhoz, Hogy tetszésed megújulva Holtakat életre hoz, Elmerülök, s csak sülyedez Szívem, mely neked zengedez.

7. Óh add, hogy oly bizodalmat Vethessek hatalmadban, Mely nyerjen teljes óltalmat Akármely aggságomban, Mert a ki hisz hatalmadban, Megmarad az óltalmadban.

Az Istennek mindentudóságáról.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

143. **U**ram, Te megvizsgálsz Kivül s belől engemet; Tudod minden tettem, És teljes életemet, Még előbb ismerted Szívem gondolatját, Mint sem az lelkemben Lelte foganatját.

2. Nem szólhatok semmit, A mit elébb nem tudnál, S nem történik semmi, Mit előre nem látnál, Te bölcsességedet Oly nagynak találom, Hogy azt mind, a mit tész, Imádva csodálom.

3. Hová? hová menjek, Istenem lelked előtt? Hová rejtezhetném Te szent szemeid előtt? Akárhová mennék, Ott vagy, én Istenem! S ha a sírba szállnék, Ott is vagy mellettem.

4. Ha a szép hajnalnak Szárnyain repülhetnék; Vagy a nagy tengernek Tulsó részén ülhetnék, A hol

engem senki Csak észre sem venne, Mindentlátó szemed ott is jelen lenne.

5. Ha szemeid előtt Sötétségbe rejtezném, Mindentudóságod Még ott sem kerülhetném, Mivel merő napfény Nálad e sötétség, S a sötét éj is oly, Mint a szép fényesség.

6. Anyámnak méhében Te már láttál engemet, Te magad formáltál, S Te adtad életemet; Áldlak, csodaképpen, Hogy elkészítettél, S midőn még nem volnék, Már Atyámmá lettél.

7. Még semmiben voltam, Midőn már csontjaimat Számláltad és bölcsen Formáltad tagjaimat, Világot sem láttam, Már láttak szemeid, S életem folyását Rendelték kezeid.

8. Óh mily drágalátos Nagy gondolatok ezek, Melyek határjához Semmiképp sem férkezek! Buzgó tisztelettel Áldom Fölségedet, S törvényed követvén, Dicsérlek Tégedet.

9. Vizsgálj meg engemet, Uram! s lásd meg szívemben: Ha olyan vagyok-é, Mint látszom életemben; Lásd meg, ha járok-é A Te törvényedben, S vezérlj magad engem Igaz ösvényedben.

Az Istennek szentségéről.

Dallam: Ébredj fel, óh te én szívem.

144. Óh szent Isten! szined előtt Csak a szent élet kedves, S a legtisztább igazság lett Fényednél kellemetes: Szent nevedet szentelnünk, Add mindenkor tisztelnünk, Hogy az fölserkentésünkre, Legyen megszentelésünkre.

2. Szentség tökéletességed, S nincs benne fogyatkozás, Örökké szent volt Fölséged, Nem fér hozzá változás; A mit választasz, s teszesz, Nagy böl-

csen végre visesz, S hatalmas karod munkája Sok jótételed csodája.

3. Uram! tőlünk azt kívánod, Hogy hasonlók képedhez Legyünk, s a bűnöst utálod, Mely nem fér szentségedhez; Te csak a jót szereted, És a gonoszt megveted, S a ki bűnben végig megáll, Az nálad kedvet nem talál.

4. Óh ne engedd elveszteniünk, A mit kedved nekünk ád, Teremts tiszta szívet bennünk, Rontsd meg a bűn hatalmát; Tudod, mily gyarlók vagyunk, S mily könnyen bűnre hajlunk, S ki tudhatná esztének Számát, s hibáit élte nek?

5. Hogy megváltanál a bűntől, Fiadat adtad értünk, Óh tisztíts meg a vétkektől Általa, Téged kérünk, Add nekünk mint ígérted Uram! Te jó lelkedet, A ki minket igazgasson, És minden jóra oktasson.

6. Segélj, hogy akármely vétség Ne rutítsa szívünket, De az igaz tiszta szentség Ékesítse éltünket. Tégy hozzád hasonlókká, Mivelhogy boldogokká Előtted csak azok lesznek, Kik a hitben szentül élnek.

Az Istennek irgalmasságáról.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

145. Én szívem miért gondolnád, Hogy az Úr neked biztatást tett; Ha bűnöd sok s tetemes, Az Isten hű, s kegyelmes, Ha bár halált érdemlettél, Csak térj meg, kegyelmet leltél.

2. Jóllehet, mint más emberek, Bűnnel megfertőztettél, S azzal mint szinte egyebek, Büntetést érdemlettél, De ha megtérsz Istenhez, Teneked megkegyelmez, Ez meghallgatván kértedet, Megmenti bűnös lelkedet.

3. Élek én az Úr azt mondja, A bűnösnek halálát Nem kívánom csak elhagyja Igazán álnokságát; Az Úrnak e szavára, Jutsz lelkednek javára, Lelked elveszni nem hagyja, Sőt örök éltét megadja.

4. Lám szerettéből szent fiát Bűnösök váltságára Adta, és megváltott nyáját Bizta pásztorságára. Ez eltévedt juhait Hívja, és szép javait Ajánlja a megtérőknek, És az ő benne hívőknek.

5. Megáll ő igéretiben, Megáll az ő szerelme, Részesíti érdemében Azt az ő nagy kegyelme; Valaki magába száll, Hisz és bűnétől eláll, Sőt Isteni fiúságot Nyer az s örök boldogságot.

6. A tengernek szélessége, S mélysége örvényének Nincs oly nagy mint kegyessége; És szerelme Istennek, Melyet nyújt bűnösöknek, Kik bűnökből megtérnek, És biznak ő szent fiában, S járnak parancsolatjában.

7. Óh csak ne véts szántszándékkal, Élj, mint lehet, kegyesen, Úgy a legjobb ajándékkal Birsch, s nyughatol csendesen, Akármely nagy bűnöd van: Hidj Jézus váltságában, Jobbítsad meg életedet, Az Úr üdvözít tégedet.

8. Mutasd meg rajtam, Istenem, E Te nagy kegyelmedet, Hagyj irgalmasságot nyernem, S éreznem szerelmedet: Szeress és szeretetre Indíts, hogy több vétekre Ne fakadjak, de szentségben Éljek, és jussak mennyekbe.

Az Istennek igazságáról.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

146. Szent Isten! Te bizonyára igaz ítéletet tész, S jól tudom, hogy valahára Én

tőlem is számot vész; Segélj minden bűnt kerüljek, S idején úgy elkészüljek, Hogy akkor megállhassak.

2. Te a magas mennyből nézed Az emberek fiait S igazság szerint intézed Jól és rosszak sorsait; Nem népsz senki személyére, Hanem csak az életére, Mint az egy igaz bíró.

3. Már itt is a kegyeseket Megáldod kegyelmedből, S a megtérő bűnösöket Kimented veszélyekből. Ezzel nyilván e világnak Jelented, hogy a jóságnak Megjutalmazója vagy.

4. De a ki Tégedet nem fél, Ítéletre vonatik, És ha vakmerőn bűnben él, Általad megrontatik, Lélek gyötrellem, s betegség, Megvettetés s más sok inség Sokszor már itt is része.

5. S bár gyakorta ez életben Sok jónak nincs jutalma, Sok rossz marad büntetetlen; De az Isten hatalma, Majd a nagy ítélet napján, Fölfedez mindent igazán A hívek örömére.

6. Uram! add példád követvén, A jót buzgón szeressem, S tőled megerősítettvén, Azt mindenkor kövessem, Ha a bűn föléled bennem, Segélj azon erőt vennem, A Te félelmed által.

7. Mivel pedig, igaz Isten! Te előtted meg nem áll, A kiben igazság nincsen, És a bűntől el nem vál, Add, hit által kereshessem, S a Jézusban megnyerhessem Megigazulásomat.

Az Istennek igazmondásáról.

Dallam: Ki csak Istenre dalgát hagyja.

147. Soha meg nem szegted szavadat, Szövet-séged nem változott, Nem bántad meg ajánlásodat, Célod soha nem hibázott, S bár az ég és föld megavul, Szent ígéd, Uram! el nem múl.

2. Nem vagy olyan, mint az emberek, Hogy megbánjad, a mit ígérsz, Nem is úgy bánasz velünk, mint ezek, Szavadtól soha el nem térsz, S bár halad is az némelykor, De betelik idejekor.

3. Valamint bizonynyal megadod, A mit nekünk megígértél, Szint úgy azt is el nem mulatod, A mivel kit fenyegettél; Valaki megvet Tégedet, Várhatja büntetésedet.

4. Óh Uram, add könnyen ne vegyem Bosszúló igazságodat, Sőt inkább buzgón törekedjem Tenni parancsolatodat, És mindenképpen úgy éljek, Hogy számadástól ne féljek.

5. Segélj, hogy erős hittel legyünk Nekünk tett ígéretedben, És abból vigasztalást vegyünk, A mit szólottál ígédben: Igaz s megáll szövetséged, Boldog a ki hiszen neked.

6. Gondold, lelkem, hogy minden látja, Mely nagy az Úrnak hűsége, Légy hát az igazság barátja, S a hamisság ellensége, Maradj hív s igaz mindenben, Úgy boldog léssz itt s mennyekben.

Az Istennek jóságáról.

148. Áldott légy irgalmas Úr Isten! Hogy kedvedbe vettél, Mi lelkünknek nagy szükségében, Jó segédünk lettél, És nekünk bűnös embereknek Buzgó szerelmedből Elbocsátád Üdvöztönknek, Szent fiadat mennyből.

2. Megáldasz minket az áldásnak Gazdag mértékével, Megajándékozsz a Krisztusnak Drága kegyelmével, Mik vagyunk mi, hogy Te legfőbb Jó, Nagy veszedelmünkben Szíved rajtunk oly szánakodó, S nem hagysz inségünkben.

3. Mi birt arra Téged! megvalljuk Ádám rosz

fiai Vagyunk, akarodat halljuk, Mégis bűn rabjai Lettünk, frigyedtől elhajlottunk, Igen megromlottunk, Eredendő bűnben származtunk, S csak gyarlók maradtunk.

4. Mi birt arra, irgalmas Atyánk, Hogy te minket megszánj, Hogy oly kegyes gondot viselj ránk; S mi velünk ily jól bánj; Hogy minket fiad által megválts, S megbékéltess veled? Oh jó Isten, mélységes tanács A Te nagy szerelmed!

5. Ím engedsz a Jézus vérében Váltságot s életet Találnunk, s az ő érdemében Nyugtatod lelkünket. Minden tisztátalanságinkból, Így kívánsz megmosni, És véghetetlen jóságodból Minket orvosolni.

6. Szent fiad békességet szerzett Közted s mi közöttünk! Minden ellenkezést eltörlött, Már kegyelmet leltünk. Ő a kárhozattól megmentett Kínos halálával, S minket Te örökösiddé tett, S biztat váltságával.

7. Te szentlelked ajándékival Lelkünk ékesítéd; És az ő áldott tanácsával Éltünket vezeted; Már tudjuk innét mi Te néped, Hogy dicsőségedre Sajátid vagyunk, s örökséged; Így jutunk örömré.

8. E nagy jóvoltodat tiszteljük Teljes életünkkel, Életünket Neked szenteljük, S lelkeddel, ígéddel Hagyjuk magunkat vezetetni A hitre s jóságra, Míg szent Fölséged fog éltetni, Kivánt boldogságra.

9. Dicsőségnek Istene s Atyja! A Te hatalmat, Mely lelkünket oly szépen tartja, Dicsérjük, s magadat, Csoda dolgot, jóságodat Háladó szívünkkel Magasztaljuk nagy irgalmat Szívvel és nyelvünkkel.

10. Oh Te hűséges nagy Úr Isten! Dicsérünk Tégedet; Minden jó lélek áldja itten A Te szent nevedet, S énekel szívvel szájával: Áldott az Úr Isten! Az Atya az ő szent Fiával, S Szentlélekkel egyben.

Dallam: Jézus, ki bűnös lelkemet.

149. **A** mi szívünk csak Te hozzád, Jézus, Isten báránya! Óhajtozik, néz Te reád, S áldásodat kívánja; Mert halálunk megrontója, S örök életnek adója Te vagy, áldott Krisztusunk, Üdvözítő Jézusunk!

2. Elménk csodálkozva nézi Atyádnak nagy szerelmét; S szívünk hathatósan érzi Hozzánk hajló kegyelmét, Melyet abban megmutatott, Hogy Téged minekünk adott, Mert Te lettél tanítónk, Megtartónk s boldogítónk.

3. Óh Te bűnös embereknek Kegyes megtérítője, És minden igaz híveknek Áldott Üdvözítője! Jövel hozzánk, s lakjál velünk, Mert nálad minden jót lelünk: Áldást és segítséget, Életet s üdvösséget.

4. Erősítsd bennünk hitünket, Üdvösségünk eszközét, Felejtsd el minden bűnünket, Kerüljük pokol tüzét: Így mi pályánkat megfutván, Boldog vég óránkra jutván, Lelkünket, óh Krisztusunk, Reád bizzuk, Jézusunk.

5. Nincs itt e földön minekünk Maradandó szállásunk, Azért Te hozzád von lelkünk, Hogy ott legyen lakásunk: Ott Téged Atyával egyben, Szentlélek egységében, Dicsérünk, óh Krisztusunk, Üdvözítő Jézusunk.

6. Csak hozzád hajtjuk fejünket, Maradj mind végig velünk, És ha elérjük végünket, Akkor erősíts, kérünk; Add, hogy csendes kimúlásunk Legyen, s földben nyugovásunk, S ha eljössz ítéletre! Kelts föl örök életre.

7. Zörgetőknek megnyitvatik Kegyelemnek ajtaja; Nekünk is az megadatik, A mint szent ígéd tartja: Bizunk is nagy szerelmedben; Üdvözítő kegyelmed-

ben, Melyért adjad, Jézusunk, Hogy mennybe hozzád jussunk.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

150. Az Úr az én hű pásztorom, És megtartoltalmában, Azért meg nem fogyatkozom Semminemű javában, Engem ő maga legeltet, Szent s jó beszédével éltet Gyönyörűséges helyen.

2. Tiszta vizekre vezérel, Hogy engem megújítson, megerősít Szentlelkével, Hogy lelkemben vidítson. Igazság ösvényén vezet, melyen lábom bátran mehet, Az üdvösségnek útján.

3. Ha szinte halálnak járnék A szomoru völgyében; De mégis semmit nem félnék Akármely nagy inségben; Mert velem vagy mindenkoron, S kegyelmed vigasztal nagyon, A mint azt megigérted.

4. Lelkemet szent eledellel Élteted asztalodnál, Hogy testeddel és véreddel Nagy vigasztalást adnál; Ezzel lelked munkálkodik Bennem, s hitem táplál-tatik Kivánt győzedelemre.

5. Jóvoltod s irgalmasságod, Tudom, követ engemet, A Te anyaszentegyházad Így dajkálja lelkemet Javaival, és végtére Besegít a dicsőségre Hozzád mennybe, Jézusom!

Saját dallam.

151. Óh mily nagy az Isten jósága! Valjon kit nem érzékenyít? Hol az ember, kit igazsága Hálaadásra nem indít? Az ő szerelmét megismernem, Legyen fő kötelességem; Az Úr el nem felejtett engem — Óh el ne felejtsd őt lelkem!

2. Ki készített csodálatosan! Az a kinek rám szüksége Nincsen! Ki vezérl hatalmasan? Kinek van hoz-

zám hűsége? Ki ad békességet szívembe? Ki erősíti lelkemet? Ki nyújt sok áldást életemben? Az a ki tart mindeneket.

3. Tekints, lelkem, amaz életre, A melyre te teremtettél, S melyben az Istent színről színre Meglátni fogod örömmel, Ez örömhez van teljes jussod, S tied az, Isten kegyéből; Mert azért szenvedett Jézusod, Hogy részt végy az üdvösségből.

4. S e jó Istent ne tiszteljem-é? S Ő nagy jóságát megvessem? Igazgatását ne féljem-é? S hívó szavát ne kövessem? Szívembe irta akarátját, Melyet szent ígéje tanít, Hogy az ember felebarátját Szeresse, s főképp Istenét.

5. Ez az én háladatoságom, Ez az ő szent akarata, Hogy a szeretet fő jóságom Legyen; így felállíthatja Képét bennem, mert szeretete Minden jóságokra segít, És az erőtelenség vétke Engem nagy bűnbe nem taszít.

6. Uram! add, jóságod s szerelmed Mindenkoron érezhessem, Hogy megerősítvén kegyelmed, Magam neked szentelhessem! Vigasztalj engem inségemben, Vezérljed egész életemet, És végre enyhítsed szívemben Halálos küzködésemet.

Az Istennek hosszútűréséről.

152. **K**egyes Isten! mely kegyelmes, S hosszútűrő vagy hozzánk; Sorsunk büntől veszedelmes, Mégis nagy gondod van ránk: Mi az emberek élete? Megromlott az eredete, És vétkes teljességgel. De Te atyai kedveddel, S hosszútűrő kegyelmeddel, Bánsz velünk kegyességgel.

2. Nemzetünk nyomoruságát Szánod, s boldogulásra Fordítod sanyarúságát S hívod megjobbulásra;

Mely hosszutűrő kedveddel Bántál régenten népeddel, Hogy magát jobbítaná! Az első világ sokára Jutott azon romlására, Hogy özön borítaná.

3. Most is időt s órát engedsz A még meg nem térteknek, Sok csúfolót is megszenvedsz, Nem örülvén veszteknek, A gyümölcstelen fát épen Le nem rontod mindenképen, Hanem békével várod, Hogy jó gyümölcsöt teremjen, S Tégedet azzal tiszteljen, Kedvedből ki nem záród.

4. Hosszutűrő kegyelmeddel Várod a bünösöket, És atyai nagy kedveddel Hordozod a híveket; Mert e világ s megromlott test, Ő nekiek gyakran vet lest, És ők is megbádjadnak; Általhágják törvényedet, És elhagyják ösvényedet, S gyakorta meglankadnak.

5. De Te őket a veszély közt Eltévelyedésökben Inted s jobbulásra eszközt Nyújtasz megtérésökben, Megbocsátod vétkeiket S elengeded büneiket, Atyai kegyességgel Vezérled a jóság útján, S e világi élet után Megáldod üdvösséggel.

6. Add, hosszutűrő kegyelmed, Uram, minket serkentsen, Hogy a Te nagy engedelmed Megtérésre vezessen. Légy hozzánk mindig kegyelmes, S büneink szerint ne büntess, Sőt segélj minket arra, Hogy e kegyelem ideje, S hosszutűrésed ereje, Vezessen boldogságra.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

153. Számptalan sok örömet Nyújtál Uram, énnekem, S kegyelmedből sok vétkeket Megbocsátottál nekem: S noha száma nincs vétkemnek, Hosszutűrő kegyelmednek Örökké nem lesz vége!

2. Ha gondolom hatalmadat, Mindenható Teremtőm! Hogy háláljam óltalmadat, Nincs nekem arra

erőm; Csak ezt mondom buzgósággal; Mi az ember, hogy jósággal Ily kegyelmes vagy hozzánk.

3. Fölséged tartja éltünket, Kárba hát nem eshetünk, Te elrendelted ügyünket Úgy, hogy el nem vesztetünk: Elmúl e világ egészen, De a ki végig hív leszen, Megmarad mind örökké.

4. Ha lefekszem vagy fölkelek, Te vagy, Atyám, elmémben, Tudom, nálad mindent lelek, Akármely szükségemben: Azért kérek, add meg nekem, Valami hasznos énnekem, Drága nagy kegyelmedért!

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

154. Áldassék az Úr! kinek nagy jósága, Hosszszütürése és irgalmassága; Valakik ötet igazán tisztelik, Kegyelmét lelik.

2. Mily mérhetetlen az ég magassága: Oly mind azokhoz szerelme nagysága, Valakik ötet igazán szeretik, Szavát követik.

3. Lelkünk sérelmét maga jól ismeri, Ostorát bűnünk szerint ránk nem méri, Sőt elfordítja rólunk azt kedvéből, Nagy kegyelméből.

4. Megver s meggyógyít; sebesít, de megszán, Velünk, mint töredékeny edénnyel bán, Tudván, hogy a föld ismét porrá leszen, És véget veszen.

5. A mint könnyörül gyermekén az atya, Úgy a jó Isten a bűnöst nem hagyja Bűnben elveszni, hogy ha hozzá megtér, És jobb útra tér.

6. Add, szent irgalmad örök jussom legyen, S csendes életem boldog véget vegyen; Így Téged áldlak a szent angyalokkal, Öröm szózáttal.

II. Az Istennek munkáiról.

A teremtésről.

Dallam: az előbbi.

155. Felséges Isten! mennynek s földnek Ura!
 És mindeneknek nagy bölcs alkotója;
 Világosságnak ki voltál adója, S vagy megtartója.

2. Hogy megmutatnád Te nagy jóvoltodat, Böl-
 cességedet, és nagy hatalmat, Megfoghatatlan
 világosságodat, S boldogságodat.

3. A mennynek földnek ő teremtésében, Midőn e
 világ még volt sötétségben, Világosságot teremtél
 egy végben, Szép fényességben.

4. Világosságot és a sötétséget Aadtad; de tettél
 köztök különbséget, A világos nap munkánkra hasz-
 nos lett, És rendeltetett.

5. Fáradtság után mi nyugovásunkra Szerzed az
 éjjelt elaluvásunkra, Erőnkben való megújulásunkra,
 S így nagy javunkra.

6. Majd elváltozik a testi világunk, S nyugoda-
 lommá válik fáradságunk, Jusson hát hozzád ezen
 kívánságunk, És imádságunk.

7. Óh ne hagyj minket a bűnnek szolgálni, Segélj
 Te magad ösvényeden járni, A gonoszságtól igazán
 elválni, Végkép elállni.

8. Add, valahányszor kegyelem napjára Virradunk,
 éljünk lelkünknek javára, A kegyességnek hív gya-
 korlására, S mások hasznára.

9. Add e kegyelmet Te tőled megnyernünk, Te
 szent Fiadért, teremtő Istenünk, Szentlelked által
 légy, óh Atyánk, kérünk, A mi vezérünk.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

156. Ha buzgón s jól meggondolom, Teremtőm, S hatalmat, Kegyelmedet megfontolom, S jóltevő őltalmadat; Bámulok s alig tudhatom, Nevedet miképp áldhatom, Uram, Istenem, Atyám!

2. Valahová szemem tekint, Mindenütt munkád látja. Az ég dicső seregenkint Hatalmat imádja, A napot nagy fényességgel Ki ruházta dicsőséggel, S a sok szép csillagokat?

3. Ki mérte ki a szél utját? S ki ad esőt az égből? Ki nyitja föl a föld kutját? S ki ment minden szükségből? Jóvoldod óh egek atyja, A felhőket általhatja, S minket megörvendeztet.

4. A napfény tégedet hirdet, És a tenger fővényje, S ha nézem a kisdéd férget, Csoda minden ösvényje, A fák szép ékességeiben, S a vetések zöldségeiben, Mind az Urat dicsérik!

5. Az ember kész bizonyosága, A mint azt teremtetted, Mely nagy hatalmad jósága, Melylyel őtet fölvetted; Testét csodaképp készíted; Lélekkel föléesítéd, Hogy ismerjen Tégedet.

6. Áldjad, én lelkem, örökké, S magasztald Istenünket, Áldassék az Úr örökké, Hogy ő kedvel bennünket, Minden nyelv őtet tisztelje, Benne bizzék s őtet félje, Dicsérjük Istenünket!

Dallam: Tündöklő hajnali csillag.

157. Nagy jóvoldod Mindenható, Minden munkádon látható, Minden csak általad él; Valamerre szemem tekint, Mindenfelé ezerenkint, Örömet s áldást szemlél: Tőled, Éled, Minden Lélek, a míg élek; csak azt látom, Hogy Te Atyám vagy s barátom.

2. Hogyha az egeket nézem, Ott is szemem előtt leszen, Jó kedvednek nagysága, A csillagos ég szépsége, Tündökletes dicsősége Hatalmad bizonyysága, S engem Épen Felindítnak és buzdítnak éneklésre, Nagy neved tisztelésére.

3. A dörgés, fergeteg, szélvész, Szolgálatodra mindég kész Hatalmadat hirdetik; A tűz, és folyók mélysége, S a nagy tengerek térsége, Kedvedet ismertetik. Készen Leszen Elmém arra mindenkorra, hogy vizsgálja Munkáid, s nevedet áldja.

4. A föld mindennek bőséggel Szolgál minden eleséggel, S kedvedet kóstoltatja; Hegyen, völgyen s a mezőkben, Kies s ligetes erdőkben Minden csak azt mutatja Rólad, Szólhat Valóságot s bizonyyságot tehet minden A földön és az egekben.

5. Óh vonj engem e világból, Szerelmednek nagy voltából, Dicsőség Ura, hozzád, Add, hogy Téged mindenekben, Tiszteljelek életemben, És vigyázzak csak Te rád, Segélj, Vezérlj, Hogy kedvedre, tetszésedre úgy élhessek, Hogy itt s ott boldog lehessenek.

Az Istennek gondviseléséről.

Saját dallam.

158. **A**z Istennek jó tetszése Dolgaimnak határa, Tudom nem lesz ő végzése Lelkemnek ártalmára, Ha bár búra Menny s föld Ura Virraszt is: majd hasznomra Igazgatja, Szolgáltatja, Csak ötöt féljem, jómra.

2. Az Istennek jó tetszésén Méltó lesz megnyugodnom, Ha sujtál is, vezérlésén Nincs miért szomorkodnom; Mert ha dorgál, Jómra szolgál, Azzal a büntől tisztít, Kegyességre, Reménységre, Hogy üdvözüljünk, indít.

3. Az Istennek jó tetszése, Szívemnek akaratja,
A mit tart ő rendelése, Azt ki változtathatja? Mit
használ hát, Ha ki magát Nagy búval szorongatja?
A mit rendelt, És jónak lelt, Ember nem másíthatja.

4. Az Istennek jó tetszése Megegyez én hitemmel,
Nem leszen ellenkezése Szívemnek Istenemmel, Mind
idejét, S mind erejét Szenvedésemnek látja, Az által
int, S majd rám tekint A megtérők barátja.

5. Az Istennek jó tetszése Valamit hoz magával,
Legyen, mert jár vesszőzése Atyai irgalmával. Éle-
temmel, Mindenemmel Szabad mint sajátjával, Ha szen-
vedek, Csak engedek, Jót tesz velem fiával (lányával).

6. Az Istennek jó tetszése, Lelkemnek nyugodalma.
Hogyha fáj is fenyítése, Ez szívem bizodalma, Hogyha
nincsen Ma szerencsém, Holnappal rám virradhat, Ha
halad is, Meglesz mégis, Atyám ő, el nem hagyhat.

7. Az Istennek tetszésére Bizom minden dolgo-
mat; Mert lelkem üdvösségére Fordítja ő sorsomat.
A nehéz bajt, Keserves jajt, Mely szívemet szaggatja,
Majd örömmel Váltja még fel, Legyen hát akaratja.

Dallam: Mind jó, a mit Isten teszen.

159. Az Isten él, mit bánkódom, Mintha Isten
nem volna; Ő tudja mit nyomorkodom,
Hát velem nem gondolna? Maga mondja: Van rám
gondja, Nem esem hát kétségbe, Akármily nagy szük-
ségben.

2. Az Isten hallja, bár senki Nem hallja kiáltá-
som, Irigy hiába neveti; Hogy föl nem hat szólásom.
Fölmegy végre Szóm az égre, Meghallgattatást talál,
S segítsége reám száll.

3. Az Isten lát, ne mond szívem: Nem látja

siralalmimat, Előtte tudva van ügyem, Látja ő fáj-
dalmimat, Könyhullásim, Zokogásim, Tudja, szánja
és hallja, Lelkem megvigasztalja.

4. Az Isten vezérl, eljárók Híven én dolgaimban,
A világtól jót nem várok, Mert tört hány utaimba;
De az Isten, Csodaképpen Úgy igazgat engemet, Ne
lássam esetemet.

5. Az Isten áld, nem fogyok el, Bár legyen sok
szükségem, Tudom nem halok meg éhel, Lesz menny-
ből segítségem: Van élelme; S ha szerelme A pusz-
tába viszen is, Eltart Ő engem ott is.

6. Az Isten él, csak azt hiszem, Ha búm van,
neki mondom, Akaratját végbe viszem, Azonnal
szünik gondom: Szent kezével, Szerelmével Úgy vezet
ő engemet, Hogy megtartja éltemet.

Dallam: Jézus életemnek.

160. Az Úr gondot visel, Kire dolgom hittel
Mindenkor vetem: Ő engem választott,
Még mikor nem látott Napot életem, Úgy birta s igaz-
gatta Ügyemet, hogy mikor látta Szükségem megadta.

2. Az Úr gondot visel, És megáld víg kedvvel,
S ajándékokkal, Mert el nem felejtett, Mindennap
szeretett Szükséges jókkal, És ha bár az inség már
Engem nyomott s keserített, Az Úr megsegített.

3. Az Úr gondot visel, Ha az ég dörgéssel, S
szélvészszel rettent, Ha jönnek veszélyek, Azoktól mit
félek? Majd az Úr megment, Jónást a hab, harmad-
nap Temette, ha engem is ver Az Úr majd hoz-
zám tér.

4. Az Úr gondot visel, És mellettem fölkel Min-
den szükségben, Ha neki engedek, Akármit szenvedek,
Megtart kedvében: Engem szán, mellém állván,
S bajom úgy eloszlik szélyel, Mint a füst a széllal.

5. Az Úr gondot visel, Segít erejével Erőtlen-
ségben, Valjon ki hibázott, Ki nem tévózott A
reménységben! Elhajtom hát bánatom, Az Úr én
erős kővárom, Segedelmét várom.

6. Az Úr gondot visel, Nem árthat mérgével
Nekem a halál, Ha eltelt esztendőm, Beáll végső időm,
Lelkem mennybe száll; Ha bátor testem lesz por,
De földben örökké nem vész, Föltámadásra kész.

Dallam: Drága dolog az Úr Istent dicsérni.

161. Az Úr Isten nekem édes táplálóm, Igaz-
gatóm és én erős köszálom, Nem hágy
ő engemet megnyomorodnom, Nem enged teljességgel
elromlanom.

2. Sokszor történt nekem háboruságom, Némely-
kor volt sok nyughatatlanságom, De mégis jó helyen
lett nyugovásom Istenemnél, ki én vigasztalásom.

3. Csak az Isten lelkemnek vezetője, Éltemnek
gonosztól védelmezője, Ő vezet szent neve dicséretére,
Az igazság ösvényén üdvösségre.

4. Nem rettegek semmi veszedelemtől, Sem halál-
tól, sem egyéb sérelemtől, Mert ha nem távozom el
Istenemtől, Megment szégyentől és ellenségemtől.

5. E hú pásztoromtól oltalmaztatom, Bár tőle
bűnömért ostoroztatom, De kegyesen meg is vigasz-
taltatom, El jó atyámtól el nem hagyattatom.

6. Velem ő sok javait kóstoltatta, S hív gond-
viselését tapasztaltatta, Ellenségim előtt ő megmutatta,
Hogy Istenem, ügyemet jól forgatta.

7. Tovább is kérlek, mint jó Istenemet, Vedd
körüld áldásoddal életemet, Irgalmasságod biztassa
szívemet! S könnyebbítse minden szenvedésemet.

8. Add, Uram! én segédem, bátorságom, Neked
éljek, s nevelkedjék jóságom, Lám nincs itt tök-

letes boldogságom, Te légy hát nekem örök vigaságom.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

162. Bizd az Úrra minden utadat, Üresedvén bús gondoktól, Hidjed gondviselő Atyádat, Mert minden kitelik attól, Valami dicsőségére Néz, s hívek üdvösségére.

2. Ha mikor tanácsát követted, Ő mindent jól cselekedett, Te azt gyakran föl sem érhetted, Miről már ő rendelést tett; A mint tetszett ő nekie, Úgy kellett annak lennie.

3. Mily sok gondoktól megválhatnál, Életednek napjaiban, Sok inségtől mentes maradnál, Ha járnál szent útaiban, S akaratján megnyugodnál, Mely jobb te akaratodnál.

4. Adj szívembe oly csendességet, Jézus! hogy megelégedjem, S a te szent és jó tetszésedet Mindenkör jó néven vegyem; Szentlelked úgy vezéreljen, Hogy én lelkem üdvözüljen.

5. Meg is cselekszed ezt, elhiszem, Mert váltsága telt véredben, Azért azt szent kezedbe teszem, Tartsad gondviselésedben, Szenteljed azt Te magadnak, Hogy éljen akaratodnak.

6. Segélj kérlek, Jézus! engemet, Hogy mindenféle ügyemben Legjobban őrizzem lelkemet, Szerencsémbe s inségembe, Gondom legyen legfőbb jómra, Mennyei boldogságomra.

7. Azonban, óh én üdvösségem! Áldlak gondviselésedért, Mely által lett élő mentségem, S azon drága kegyelmedért, Hogy magadnak választottál, S eddig kedvedben tartottál.

8. Jövendőben szeretetedet Áldom tökéletesebben, A midőn meglátom színedet, Mennyei dicsőségedben,

Ott majd jobban megismerlek, És mind örökké dicsérlek.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

163. Bizzad minden utadat És a mi okozza Keserves bánatodat, Arra ki hordozza Az eget, s a felhőknek, Szélnek utat csinál; Hidd el, minden ügyednek Könnyen utat talál.

2. Csak az Úrban kell biznod, Ha jól akarsz járni, Ő reá kell vigyáznod, S mindent tőle várni, Búval, gonddal, bánattal, S magad gyötrésével Mit nyersz? de imádsággal! Mindent nyersz idővel.

3. Te látod, bölcs Istenünk! A mi van hasznunkra, Tőled függ minden ügyünk, S te nem vagy kárunkra, A mit te jónak néztél, Bölcs ítéleteddel, És a mit elvégeztél, Az nem mulhatik el.

4. Vannak elég útaid, Vannak eszközeid, Áldás minden dolgaidd, S minden ösvényeid, Hogy ha gyermekeidnek, Akármely jót szántál, Jóltevő kezeidnek, Ki az? ki ellent áll?

5. Hagyj hát ő reá mindent, Lelkem; mert javadra Minden—inségből megment Boldogulásodra. Majd álmétkodva nézed, Mily bölcsen vezetett, És magad észreveszed, Mily sok bútól mentett.

6. Ideig segítségét Bátor elhalasztja, S szívünk keserüségét Félben nem szakasztja, De előbb mint sem véljük, Megsegít bennünket, Hogy örömmel ér-hessük Kívánt reményünket.

7. Jól jársz hűséged mellett, Majd győzedelmes lész, S minden inségid helyett, Teljes jutalmat vész; Te sok szenvedésedre, Mely itt reád kerül, Majd bánatos fejedre, Még vig nap is derül.

8. Végezd Uram, örömmel, Minden inséginket, Támogass szent kezeddel, S végy föl végre minket.

Viseld magad gondunkat, S tarts meg kegyelmedben,
Így főbb kívánságunkat Megleljük mennyekben.

Dallam: Hozzád fohászokodom.

164. Dicsértessék, Uram, Örökké szent neved,
Hogy ez ideiglen Gondomat viselted,
Méltatlanságomat, Úr Isten! nem nézted, Hogy ez
időt értem, Hála legyen neked.

2. Irgalmasságodnak Csodálatos volta, Az emberi
elme Azt meg nem foghatja, Mily szorgalmatos vagy
Az eltáplálásra, Reménység kívül is Sok jót adsz
gyakorta.

3. Oly nagy gondod vagyon A mi életünkre,
Életünkben való Minden szükségünkre, Mikor gon-
dolkodnánk Még annak előtte, Fölségednél dolgunk
El vagyon rendelve.

4. Gondolkodtam sokat A régi atyákról, E vilá-
gon való Sok bújdosásokról, Mily nagy gondot, Uram,
Viseltél azokról, Még marhájakról is, Nem csak ő
magokról.

5. Jól tudom, mostan is Te azon Isten vagy,
Irgalmasságod is Szintén oly igen nagy, Ki soha nem
hagyta A benned bizókat, Most is azért Uram,
Hallgassad meg szómat.

6. Én mindenkor, tudod, Fölségedben biztam,
Minden javaimat Csak Te tőled vártam, Az én
életemben Hozzád fohászokodtam, Segítséget, Uram,
Fölségedtől vártam.

7. Reám tekints azért Kegyelmességedben; Viselj
gondot rólam Ily nagy szükségemben, Ne nézd bü-
neimet, Én édes Istenem, Mutasd meg, hogy Te vagy
Gondviselőm nekem.

8. Büneimet pedig Megbocsássad nekem, Melyek-
kel megbántlak Naponkint, Istenem; Mert a nagy gyar-

lóság arra viszen engem, De a Te nevedért légy kegyelmes nekem.

9. E földön míg élek, adj jó egészséget, Minden híveid közt lelki csendességet, S felebarátinkkal való egyességet, Jó hírrel és névvel áldj meg, Uram, minket.

10. Nagy hálákat adunk neked mind ezekért, Dicsérjük nevedet irgalmasságodért, Szentlelkeddel holtig a Krisztus Jézusért, Nevelj igaz hitben szerelmes fiadért.

165. **I**nségemben, Uram, Midőn szemeimet Benned bizó szívvel Te hozzád felemelem, Hozzám füleidet Hajtod, s úgy téssz velem, Mint atya gyermekével.

2. Az én segítségem Tőled vagyon, Uram, a ki az egeket S a földet teremtetted, Nincs is más óltalmam, Csak Te szereteted, Mely őrzi a híveket.

3. Akaratod nélkül Semmi sem eshetik Rajtam, mert vezérlesz Minden én útaimban: Tőled mód mutatik, Midőn dolgaimban Világ vagy ördög tört vet.

4. Híveknek pásztora, Te nem szunnyadozol, A Te szent szemeid Éjjel-nappal vigyáznak Azokra, kik és hol, Jézus, zászlód alá Véreddel irattattak.

5. Óh Uram, óltalmazz Engem minden kártól; De legkiváltképpen Őrizzed meg lelkemet Sátán hálójától, Igazgass engemet S tarts meg mindenkor épen.

6. Minden nyomdokimat Áld meg, jó Istenem! Bes kimenetelem Előtted kedves legyen, Szóm s cselekedetem, Pályafutásomat, Hogy áldottan végezzem.

7. Ha tetszésed szerint, E világból megyek, Add, hogy szép csendesen S boldogul kimulhassak, S új életet vegyek, És hozzád juthassak Mennybe dicsőségesen.

Saját dállam.

166. **K**i csak Istenre dolgát hagyja, És benne reményl mindenkor, Azt ő csudaképpen megtartja, Minden szomorú inségkor; Ki magát bizza Istenre, Nem épít az a fővényre.

2. Mit használnak nehéz gondjaink? Mit használ nekünk mi jaj szónk, Minden reggel fohászkodásink, Hogy rosszszul van a mi sorsunk? Csak nagyítjuk bánatunkkal, Keresztünket sirásunkkal.

3. Legyünk mi csak kis csendességben, S magunkban megelégedjünk, Várjuk ő tőle békességben Azt, a mit rendelt felőlünk; Isten, kitől választattunk, Tudja mi híjával vagyunk.

4. Ő tudja az igaz végórát, Tudja mi jó s hasznos nekünk, Ha csak leli magunk hív voltát, Képmutatók hogy ne legyünk, Eljő előbb, hogy sem vélnők, S több jót ad, mint sem remélnők.

5. Ne véld szerencsétlenségében, Hogy Istentől elhagyattál, S hogy csak az van Isten kedvében, Kinek minden dolga jól áll, Mert itt minden változandó, Mind jó mind bal sors forgandó.

6. A jó Istennek igen könnyü, S ő szent Felsőgének mindegy, A gazdagból szegényt teszen ő, S a szegény gazdagságra megy Ő általa, csoda Úr ő, Majd magasztal, s majd aláz ő.

7. Dicsérd Istent, s járj útaiban, Tegyed híven te dolgodat, Bizzál mennyei áldásiban, Megújítja te sorsodat; A ki bizik az Istenben, Nem hagyatik a szégyenben.

8. Te benned bizom, én Istenem! Kérlek, ne hagyj el engemet, Kegyelmes szemmel nézd inségem, Te tudod jól szükségemet, Noha súlyos gyakran sorsom, Reményem mégis Krisztusom.

9. Add, hogy minden szenvedésemet, Jó s csendes szívvel viseljem, S az által is megtérésemet Munkáljam s neved tiszteljem, Így akármint hordozsz engem, Nálad leszen üdvösségem.

167. Mire bánkódol, óh te én szívem, Gyötrődöl és búsulsz olyan igen, E mulandó jókért? Bizzál csak az Úr Istenben, Ki gondviselőd mindenben.

2. A nagy Úr Isten nem hágy el minket, Tudja ő minden szükségünket, Mind e világ övé. Ő nekünk Atyánk s Istenünk, Kész is nála segítségünk.

3. Én Uram és én Istenem, Te vagy, Szegény szolgálodat engemet ne hagyj, Óh én édes atyám; Te kívüléd senki nincsen, Ki rám mint atyám tekintsen.

4. A gazdag bizik az ő kincsében, De én bizom csak az Úr Istenben, Noha szegény vagyok, Mert a ki ő benne bizik, Soha meg nem csalatkozik.

5. Óh Isten, a ki ily kegyelmes vagy, És hatalmad is véghetetlen nagy, Kérlek engem ne hagyj, Add meg lelki szükségemet, És áld meg én életemet.

6. Nem kérek, Uram, én gazdagságot, A mi szükségem, azt Te jól tudod, Mert mindeneket láatsz; De főképpen erre kérlek, Uram, hogy Te veled legyek.

7. Minden a mi e világon vagyon, Arany, ezüst és más egyéb marha, Akármi legyen az, Csak egy kevés ideig tart, És üdvösséget nem adhat.

8. Nagy hálát adok, Uram, Teneked, Hogy értene adtad mind ezeket, A Te szent ígéből, Adj csak végig megmaradást, És üdvösséges kimulást.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

168. Uram! a Jézus nevében, Elindulok utamra, :/: Más őrizőm nekem nincsen, Vi-

gyázz hát én dolgomra, Neked ajánlom lelkemet, És az én gyarló testemet, S valamim van mindenem.

2. Csak te segítesz mindenkor, Hogy terhem hordozhatom, :/: Míg én ott fenn valamikor Hazámat megtalálom. Ott, ott inséget nem látok, Ott igazán otthon vagyok, Nincs nyughatatlanságom.

3. Ezen szép nyugodalmamat Ez útban meggon-dolom :/: Kérlek, Uram, járásomat, Mely nálad tudva vagyon Birjad, s minden dolgaimra, Nyújts áldást egész házamra, A mint ezt megigérted.

4. Tudod, Uram, hivatalom, Hogy indít ez utamra :/: Azért fogjad az én karom, És vigyázz lábaimra, Hor-dozz engem egészségben, Mozdíts elő szerencsém-ben, Vigy haza békességben.

5. Minden inséget azonban Fordíts el mind azoktól :/: A kiket én otthon hagytam, És minden barátim-tól, Mind őket neked ajánlom, Adjad, hogy őket találjam, Kivánt állapotokban.

6. E mellett ezt is engedjed, Hogy járjak eszes-séggel; :/: Elmémet oktassa lelked, Mindenkor böl-csességgel, Mutass alkalmatosságot, És adj mindenkor tanácsot, Minden én dolgaimban.

7. Küld angyalidat előttem, Kik utamat készítsék; :/: Mindenkor legyenek velem, A mi rosszsz, azt el-űzzék, Végy engemet oltalmadba, Hogy gonoszok szándékjokban Ellenem ne legyenek.

8. Már magam ajánlom neked, Te segíthetsz min-denkor; :/: A mint tartja Te szent kedved, Te segély kelleterkor, Engedd, midőn tetszik neked, Nyugalmat leljek Te benned, Majd az örök életben.

Dallam: az előbbi.

169. Én Istenem! minden dolgom, tudom, hogy Te rajtad áll, Tőled függ én boldogsá-

gom, Én rám csak Te tőled száll Áldás, ki engem igazgatsz, És mindent oly bölcsen forgatsz, Hogy nincs hiba tettedben.

2. Nem áll ember erejében, Hogy azt mind megtehesse, A mit feltett elméjében, Azt végbe is vihesse. Noha sokszor azt gondolja, Hogy így lesz jól állapotja; De másképp lesz, mint vélte.

3. Némelyik bizván eszében, Bátran kezd munkájához, Kevélykedik erejében; De nem ér el céljához: Előbb mint sem észre veszi, Már kenyerét búval eszi, Úgy megesik a kevély.

4. Azért kérek, óh Úr Isten! Ki uralkodol bölcsen, Mind mennyben, mind pedig itten, Szent szemed rám tekintsen, Adj énnekem oly értelmet, Hogy reád bizzam ügyemet, S tanácsodat kövessem.

5. A mi káros, üzd el tőlem, Csak a jót add szívembe, Vezérléssel légy velem, Hogy ne essem szégyenbe; Fő célom Te tisztességed, Legyen Uram s dicsőséged, Minden én dolgaimban.

6. Add, a mit Te jónak találsz, Én is jónak nézhessem, A mit pedig Te megutálsz, Azt én is megvetessem, A mit rendelsz, azt kedveljem, És azzal megelégedjem, Mindenkor mindenekben.

7. Ha az, mire szándékozom, Kedves neked, Istenem! Én Te hozzád óhajtozom, Add célomat elérnem; De ha ellenedre volna, S veszedelmemre szolgálna, Azt Te magad gátold meg.

8. Ha jó az és üdvességes, A mire én igyekszem, Ha nehéz úton szükséges Keresnem is, elhiszem, Hogy én buzgó imádsággal, Eszes szorgalmatossággal Győző és nyertes leszek.

9. Bölcs Atyám! látod fiadnak Az ő erőtlenségét, Add gondviselő karodnak Érezzem segítségét, A jóság gyakorlásában, S mindenféle jó munkámban, Melyért áldlak örökké.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

170. Én minden dolgaimban Az Úrnak tanácsában járok, ő tud mindent: Ő neki kell adnia, Ha jól akar folynia, Mindenhez áldást naponként.

2. Korán hogyha mit teszek, S későn mit előveszek, Nincsen annak haszna: Ő minden dolgaimat, S teljes akaratomat Birja, reá legyen hagyva.

3. Semmi rajtam nem esik, A mi jómra nem válik, S a mit ő nem végzett, Elveszem azt mint adja, És a mint kedve tartja, S a mivel engem szeretett.

4. Bizom ő szent kedvében, Bátor vagyok mindenben, Mert megment engemet; Ha élek törvényében, Nem sért engem semmiben, Sőt megadja szükségemet.

5. Hogyha estve lefekszem, Reggel testem elveszem, Nyugszom avagy járok, Erőtelenységemben, Avagy más esetemben Segítséget tőle várok.

6. Valamit elvégzett Felőlem s elintézett, Arra bizvást megyek: Semminemű esetek Rajtam nem történhetnek, Mindeneket elszenvedek.

7. Mindent ő reá hagyok, Vagy élek avagy halok, Mihelyt ő kívánja, Akár holnap akár ma, Istenre legyen hagyva, Az igaz órát ő tudja.

8. Lelkem övé tehát légy, Bús gondokat meszsze tégy, Bizván teremtdben, Legyen mint ő akarja, Mennyei Atyám karja, Tanácsát tegye mindenben.

Dallam: Istentől el nem állok.

171. Istenem! Te mindenben, Jól tész mindeneket, S hűséges kezeidben Tartod életünket, E próba időre Minden én napjaimat; Jó s komor óráimat Kimérted előre.

2. Midőn anyám méhében Még elrejtve voltam, Már atyai kedvedben, Kegyelmed volt rajtam; S mi-

ólta tart éltém, Én meg nem számlálhatom, Sem meg nem hálálhatom, A mit tettél velem.

3. Te minket már szerettél, Előbb mintsem volnánk, Hív gondviselőnk lettél, S ha terhet mérsz is ránk, Nem vagy mi kárunkra, Azt hordozni segíted, Kegyesen megenyhíted S fordítod javunkra.

4. Ez az én bizodalمام, Teljes életemben, Egy hathatós óltalmam Minden inségemben, Hogy ha bú, bánat ér, Csendesesen fohászokod, Te reád támaszkodom, S így tölem az eltér.

5. Áldassék Te jó kedved, Mely rajtam mindenkör, Megdicsőíti neved Éppen kelletekör: Szívem s szám Tégedet Áld nagy hálaadással, És dicséret mondással, Míg tartod éltemet.

6. Te bölcs vezérlésedet Én meg nem foghatom, Sok és nagy jótétidet Meg nem hálálhatom; Segélj, hogy a mennyben, Tökéletes lélekkel, A boldogúlt hívekkel Áldjalak örömben.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

172. Sokszor a jók sirnak, S a gonoszok örülnek; De ez ily örömök Hosszas gyötrelmet szülnek, Hervadóbb a rosszak Tündér dicsősége, Mint kerti virágok Ragyogó szépsége.

2. Isten tisztelői! Csak Istenben bizzatok, Vigyáz ő, semmi kár Nem eshetik rajtatok, Üdvességték leszsz ő, Ha türtök békével, S mindent jóra fordít Nagy bölcsességével.

3. Annak hűségére Bizzatok magatokat, Ki felmagasztalja Az alázatosokat, Meggyőzi a napfény Utóbb a felhőket, Kegyességték is ér Boldogabb időket.

4. Legyetek csendesen, Szünjék fohászokástok; Hamar s dicsőséggel Eljő szabadulástok; Szánjátok

bár vigak, A gonosztévőket, Önnön szerencsések Törbe ejti őket.

5. Kegyességnek erőt A szenvedések adnak, Kik mindég boldogok, Hamar felfúválnak; Tudja az Isten ezt, Azért próbára tesz; De azt el nem hagyja, Ki mind végig hív lesz.

6. A jó szív más baját Megilletődve látja, A búst enyhítetlen Magától nem bocsátja, Avagy nem ezerszer Jobb a mi Istenünk, Ő, ki mindent tehet, S kitől van mindenünk.

7. Hol van oly őszhaju, Ki valaha szemlélte, Hogy az Úr elhagyta Azt, a ki őtet félte? De bár némely muló Jóktól itt megfosztja, Van még egy élet, hol Szebb javait osztja.

8. Szeresd hát a mi jó, Szeret Isten is téged, Tűrj békével, eljő Bizonyynal segítséged! Bizzál s az Úrban vesd Teljes reményedet; Meglátod örömmel Majd boldog végedet.

Az embernek természetéről és esetéről.

Dallam: az előbbi.

173. Mindenható Isten! Eléggé ki dicsérhet? E világon minden Csak Te általad élhet, Az eget, a földet, S a mi azokban van, Szent kezed formálta, S tartja minduntalan.

2. Köszönöm, engem is Hogy a Te szent képedre Teremtél s akarod Éljek tisztességedre; Azért is lélekkel, Mely bennem gondol s él, Halhatatlanságra Felékesítettél.

3. Óh mely nagy az a cél, A melyre, én Istennem, Nagy hatalmad által Rendeltél, s hívtál engem, Hogy hozzád hasonló, S mint Te boldog legyek, Ezt akarod, segíj, Hogy erre szert tegyek.

4. Adjad ezt a fő czélt Szemem előtt tartanom, S magamat a jóban Mindenkor gyakorlanom, Szívem kívánsága, Szóm s cselekedetem Legyen tetszésedre, Én Uram Istenem!

5. Te igaz Isten vagy, S igazságot szerető, Add, lehessen abban Én is Téged követő; Segélj gyakoroljam Magamat e végre Abban, a mi vezet A fő bölcsességre.

6. Engedd szentségedet Mindenben követhessem, S a test kívánságit Mindenkor meggyőzhessem, Csak a jót követvén, A jónak örüljek, S másokat is arra Szívesen segítsek.

7. Add, hogy én is, mint Te, Ember szerető legyek, Tehetségem szerint Mindenekkel jól tegyek, A hol enyhíthetem Más ember inségét, Abban lelje szívem Kész gyönyörűségét.

8. E nagy s boldog czéltől De még mely távol vagyok, Te tudod szükségim, Uram, mely sokak s nagyok, Óh add, hogy Te hozzád Hasonló lehessenek, S tökéletességre Általad mehessenek.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

174. Uram! add, szívemen legyen Az ember nagy érdeme, Kerüljem azt, a mi szégyen, S gyalázatomban lenne, Ne hadd azt elfelejtenem, Hogy életem és mindenem Jóvoltod ajándéka.

2. Midőn Te nekem ép testet És okos lelket adtál, Belém oly tehetőséget Kegyelmedből óltottál, Mely örömet s bűt is érez, És nagy különbséget szerez A jó és a rossz között.

3. Társalkodásra teremtél, Hogy másokkal örüljek, Érzékeny szívet rendeltél, Hogy másokon könyörüljek, S kivált hogy Téged, jó Atyám, Dicsérjen, áldjon szívem s szám, És Téged szeresselek.

4. Nem csak e rövid életre, Teremtettél engemet, Ha jutok is ítéletre, Megtartod én lelkemet: S ha bár e test porrá leszen, Tőled új életet veszen Ama feltámadásban.

5. Szerelmes Fiadat mennyből Hozzánk azért küldötted, Hogy mentsen veszedelemből, Válságunkra rendelted, Hozzánk hasonló ember lett, És arra kötelessé tett, Hogy magunkat becsüljük.

6. S én lelkemet mocskoljam-é? Mint oktalan úgy élvén, Kivánságim ne fojtsam-é? Téged azzal tisztelvén, Óh ez távol legyen tőlem, Ne hallattassék felőlem, Valami mocskolhatna.

7. Sőt inkább add, hogy éltemben Jó lelki ismerettel Járjak, előtted, mindenben Teljes igyekezettel, Úgy, a mint méltó hívedhez, S Te tőled vett érdemhez, Mely nekem fő érdemem.

Dallam: Jertek hozzám, Krisztus mondja.

175. Érzem, hogy vagyok halandó, Éltem mint árnyék mulandó, Hasonló falevélhez, Ki tudja, mely reménytelen, Mely hamar és mely hirtelen Jutunk halálos véghez.

2. Ha engem a sírba tesznek, Én rólam elfelejtkeznek, És meg sem emlékeznek; Ha egész világgal bírnék, Tőle akkor elmaradnék, S kivánsági elvesznek.

3. Balgatagul cselekedném, Ha magam meg nem ismerném, S csak a földet keresném, Ha e világ dicsőségét, S szemfényvesztő fényességét Másoknak irigyleném.

4. Az ember felfuvalkodik, Sír, forr és panaszolkodik, Ha minden nincs kedvére; Holott Isten jobban tudja, És neki csak azt nem adja, A mi lenne vesztére.

5. Engem is eltart és táplál, S mit nekem hasznosnak talál, Megadja kegyelméből: Nem csak a mu-

landó jókat; Hanem örökkévalókat Szánt nekem jó kedvéből.

6. Halhatatlanságom legyen Elöttem, s erőssé tegyen; Ha a világ édesget, Vagy a testi kivánságok, Melyek alávalóságok, Nekem forralnak mérget.

7. Világi öröm változó, S könnyen bánatot okozó, Elmulik mint az álom, Én itt csak jövevény vagyok, Kivánságim oda nagyok, Hol hazámat találom.

8. No hát oda fenn valókra, És nem az elmulandókra Függesz, Uram, szívemet! Adj másoknak gazdagságot, Ha nekem adsz boldogságot, Megleltem jobb részemet!

Saját dallam.

176. **Á**dám siralmas esete Egész embert megvesztett, Bűnnek ránk elterjedt mérge, S minket halálba ejtett; De az Isten ő szent fiát, Nemzetünk megváltóját, E világra rút halálra, Adta életünk Urát.

2. A mint idegen vétekkal Ádámban rúttattunk, Úgy idegen kegyelemmel Krisztusban igazultunk, És valamint hogy fejenként Az Ádámban megholtunk, Úgy Krisztusban, Megváltónkban, Mindnyájan megújultunk.

3. Ha már Isten fiát adta, Mikor még ellenségi Voltunk, ki ment keresztfára, Megholt s felment mennyekbe, Melyért mi mind halált és kint Elkerültünk, és hiszünk Az ígében s érdemében; Meghalni hát mit félünk?

4. Ő az út, a világosság, S e világnak élete, Ő a tanács, az igazság, És atyának ígéje; Kit kedvéből adott mennyből, Hogy benne minden higgyen, És nekünk semmi gyötrelmünk Az ördögtől ne legyen.

5. Az az ember istentelen, S üdvességtől távol

van, Valaki bizik emberben, Inkább mint sem az Úrban, Mert a ki tett idegen czélt, Az Úr Istenen kívül, Azt megejti és elveszti A világ kétség nélkül.

6. De ki bizik csak az Úrban, Soha meg nem szégyenül, A ki épít e kösziklán, Inségében el nem dül, Bár gyakorta járni szokta Sok kisértet s nyavalya: De nem vész el, ki Istennel Tart, ki hívek gyámola.

7. Kérlek én teljes lelkemből: Ne vedd el, Uram, tőlem szent Ígédet én szívemből: Így nem szégyenít engem az én vétkem; reménységem Mert vagyon kegyelmedben; Ki csak Te rád hagyja magát, Meglelte boldogságát.

Dallam: Óh én bünös, jaj mit tegyek.

177. Jézus, világom, életem, Üdvessége lelkemnek, Legfőbb kincse szívemnek! Jézus, a kit megszerettem, Igazság és üdvesség, Tanít mi a kegyesség.

2. Szívem óh igen megromlott, Nagy a bűnnek ereje, Gyenge vagyok ellene, Ádámról rám a mi szállott, Az ó ember test és vér, Megromlott s a rosra tér.

3. Uram! add, hogy kigyomláljam, Irigységet, haragot, Kevélységet, rútságot, A vétkekkel ne tápláljam Napról napra szívemet, Magad irtsd ki bűnömet.

4. Plántáld elmémbe, lelkembe, Szerelmed és tőrésed, És kegyes szelídséged, Jóságodat add szívembe, Igazságod, hűséged, Buzgóságod, szentséged.

5. Tisztességedre hadd éljek, Jézus! szívem világa, Bizodalma, vígsága, Tied egyedül hadd legyenek, E világnak meghaljak, Tetszésednek szolgáljak.

6. Vezess engem utaidon, Adjad nekem lelkedet,

Nyújtsad segedelmedet; Hadd örüljek áldásodon, Tapasztalván kedvedet, Áld cselekedetimet.

7. Míg végre költözködhetem Világból, mely mulandó, Mennybe lakni a hol jó, Hol szerelmed dicsérhetem, A szentek seregében, Az örök dicsőségben.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

178. Óh Jézusom! mely veszettség Lakik az én szívemben, Mert az emberi nemzetség Elmerült rút vétkekben, Én ezt megvallom örömet, Hogy vagyok testből való test.

2. Mely elfordult uton járok, Mely megveszett én szívem, A rosza mely hajló vagyok, Jóhoz alig van kedvem, Ki szabadít ez inségből? Ki ment meg halál törétől?

3. Segíts kegyelem lelkével E velem lett inségből, Gyógyíts testeddel s véreddel Halálos sebeimből, Ó Ádám bűnös tagjait Öldököld indulatjait.

4. Teremts tiszta szívet bennem, Adj énnekem új lelket, Bűnnel tréfámat ne üzzem, S ne leljek abban kedvet, Add, azt korán észre vegyem, És ellene törekedjem.

5. Taníts vigyázni, harczolni, Imádkozni, testet s vért A lélek alá hajtani, Mert az mindenkor csak sért, A mit be nem vehet az ég, Halálodban az haljon meg.

6. Serkentsen fel a korona, Mely ott fenn eltetett, Mely csak annak lesz jutalma, Kin a bűn erőt nem vett; Sőt a ki azt megelőzte, S állhatatosan meggyőzte.

7. Hogy ha pedig elesendem, Óh emelj fel ismétlen, Mind addig, míg meggyőzendem A bűn erejét itten: Akkor vígy szentek egébe, Dicsőültek seregébe

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

179. Óh mely sok rossz lakik bennem! Ki tudhatná vétkeimet! Segélj, Uram, jobbá lennem, Hogy kedvelhesd éltemet.

2. Ím a bűnök útján járok, S tunya vagyok a jóra; Segedelmet Tőled várok Az örökkévalóra.

3. Elfordult én indulatom, S teljes rossz kívánsággal; Óh hajtsd minden gondolatom, Jobb útra hamar-sággal.

4. E világ gyakran kedvesebb, Mint lelkem üdvessége; Adjad, hogy legyenek eszesebb, Ne érjen vesz-tessége.

5. Ifjúságom vétkeire Ne emlékezz, Istenem, A jóság ösvényeire Segélj vigyázóbb lennem.

6. Óh adjad, hogy kegyelmedben Már itt része-sülhessek, S az által nálad mennyekben Veled örven-dezhessek.

A Váltásgról és Megváltóról.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

180. Boldog sorsunk! ím az Isten Lett mi szabadulásunk, Kárhoztatásunk már nincsen, Mert ő boldogulásunk, A mit Ádámban vesztettünk, Viszont abban résztettünk, Nagy irgal-masságából.

2. Szent fiát küldé érettünk, Hogy megváltónkká legyen, S a mit bűnnel érdemlettünk, Mind attól mentté tegyen, Eljött, hogy jóra segítsen, És itt jobb sorsra készítsen, Végre mennyekbe vigyen.

3. Hol van már halál! fulánkod? Az már eltöröl-tett, Jézusban meggyőződ látod, Ki értünk eleget tett; Bűn! már tőled sem rettegünk, Mert a Jézus üdvességünk, S bűneinktől megváltott.

4. Áldassál, óh jó Istenünk! Lelkünk megváltójával, Kinek már itt is élhetünk Atyai áldásával: Tőled minden jót várhatunk, Benned mindenkor bízhatunk, Ha tetszésedre élünk.

5. A mi kell eltartásunkra, Azt is csak Te nyújthatod, A mi néz boldogságunkra, Te azt mind megadhatod; Sőt az azt mind megszerezte, A ki keresztfán végezte Mindnyájunkért életét.

6. Óh segélj hát, hogy egészen Magunkat rá bizhassuk, És szent tanítását készen Bevegyük, s megvallhassuk; Ez az út már ez életben, Boldoggá tesz mindenképpen, Ha azon híven járunk.

7. Uram! add, e boldogságot Méltóképp becsülhessük: E földön főbb gazdagságot Haszontalan keresünk; A jó és benned bizó szív, Mely Te hozzád mindenkor hív, Legfőbb kincsünk minékünk.

8. Óh buzdíts, Uram bennünket! E jó keresésére, Indítsd fel magad szívünket A bűn gyűlölésére, Hit által ama váltásban, Számunkra szánt boldogságban, Add, hogy mind részt vehessünk.

Dallam: az elébbi.

181. Közbenjáró Úr Jézusunk! Ki vagy menny-
be vezérünk, Fogadd el hálaadásunk,
Melyet neked éneklünk. Csak Te vagy mi reménységünk,
Te általad örvend lelkünk Istennek s életének.

2. A bűn s halál rettegették Minket csapásaikkal,
Csak nem kétségbe ejtettek Nyomorgatásaikkal; De
íme Te megjelentél, Minden gonosztól megmentél, S
üdvességet szerzettél.

3. Mint mi, emberré születél, S atyád szeretetének
Dicső bizonyosága lettél, S lelkünk üdvességének
Drágán vissza szerzéseért Életeddel fizettél bért,
Letevén azt értünk.

4. Uram! ezért dicsértessél Buzgó szeretetünkkel, Tőlünk híven tiszteltessél Mi egész életünkkel, Hogy megváltottál bennünket, Neked szenteljük szívünket, S tisztességedre éljünk.

5. Jézus! add, fogadást tegyünk, Hogy Tégedet szeretünk, Szent Ígédhez hívek legyünk, A míg csak tart életünk, Óh add nekünk Szentlelkedet! Megigért segedelmedet Bűnnel való harcunkban.

6. Így majd utánad sietünk A dicső mennyországban, És kegyelmedben élhetünk, Holtunkig e világban, És ha elhozod végünket, Magadhoz veszed lelkünket Mennyei országodban.

Dallam: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben.

182. Jézus! nincs hozzád fogható Bölcs és szerető oktató, Te vagy hűséges pártfogónk, S bátorságos tanácsadónk, Neked hitben örvendezünk, S hálaadást zengedezünk.

2. Te az Istentől küldettél, S minket oly útra vezetél, Melyen büntől megmenhetünk, S kegyelmedben részt vehetünk, Uram, örökké áldassál, Hogy ígéddel megáldottál.

3. Te láttad dicső fényében Az Isten bölcs végzésében, A mit, mint elrendeltetett, E világ még reménylhetett, S magad megmondád sorsunkat, Jövendő állapotunkat.

4. Ez, és kezdednek munkái, Nálunk annak zálogjai, Hogy igaz, a mit szólottál, Isten szavára oktattál; Hát az se vonjon el tőle, Ha sok csúfot űz belőle.

5. Te tanítál beszédeddel, S példát adó életeddel A kegyesség ösvényére, Melyen elmentél előre, Segélj, Uram, ez ösvényen, Járhassunk mi is serényen.

6. A hivatal általad áll, Mely bűnbocsátást prédikál, Ez most is oktat bennünket, Hogy megváltot-

tad lelkünket: Óh áld meg a tanítókat, És hasznos hivataljokat.

7. Most is megáldod ígédet, Abban mutatván erődet, Most is elküldöd Lelkedet, Betöltvén ígéretedet, Kitől hitre erőt vehet, A ki igazságot szeret.

8. Jézusom! küld el nekem is, Hadd birjon jóra engem is, A büntől hadd menekedjem, S neked engedelmeskedjem, Míg majdan a mennyországban Leszek dicső társaságban.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

183. Óh Jézusom! szent életedben Mely dicső példammá lettél: Tégy serénynyé kövétésedben, Hogy mind azt, a mit Te tettél, Én is örömmel tehessem, És nyomdokodat kövessém.

2. A Te szíved minden büntől ment, S tiszta vólt: mint tanításod, Életednek minden része szent Vólt; minden munkálkodásod Az Isten dicsőségére Czélzott, s lelkünk örömére.

3. Minket szent életre serkentél, És hogy engedelmeskedjünk, Annak nehéz útján elmentél Te magad, Uram, előttünk; Ellenséget is szerettél, Roszszal nem fizettél.

4. Te minden emberrel jól tettél, A kesergőt vigasztaltad, Mindenféle bajt enyhítettél, A szenvedőt nyugosztaltad, S ha nyújthattad segítséged, Abban tölt gyönyörüséged.

5. Barátiddal szelíden bántál, A bünöshöz is betértél, Ellenségidnek jót kívántál, És bünbocsánatot kértél, Magad engedelmes voltál Istenhez, míg meg nem holtál.

6. Ilyen példát hagytál énnekem, Hogy Tégedet kövesselek, Megigérted, hogy segítségem Léssz, csak

Téged keresselek, Ezt mondád: vedd fel terhemet; Rám nézz, és kövess engemet.

7. Arra segélj, Jézus, engemet, Hogy hív tanítvány lehessen, Ismerjelek mint vezéremet, S gyorsan utánad mehessek, Szent példád szerint élhessek, S másnak is példa lehessenek.

A keresztyén anyaszentegyházról.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

184. Óh Jézus, Szentek szentsége, Az egeknek dicsősége, Mennynek és földnek királya, Híveknek erős kőszála!

2. Tisztelünk, áldunk, imádunk, Nevednek hálát adunk, Szívvel szájjal magasztalunk; Érdemes vagy rá, jó Urunk.

3. Mert Te nekünk váltságunkra, És a mi boldogságunkra Mennyekekből e földre jöttél, S érettünk emberré lettél.

4. Sőt, hogy megtarthasd lelkünket, S megszerezd üdvességünket, Mi érettünk vért ontottál, És a keresztfán megholtál.

5. Azért, szerelmes Jézusunk, Templomodban légy templomunk, Szenteld templomidnak lelkünk, Lakozzál örökké bennünk.

6. Tölts be minket Szentlelkeddel, Templomunkat dicsőséggel, Ottan minket jóban építs, Élő hittel megékesíts.

7. Hála legyen, Uram, neked, Hogy erre segítél minket, Hogy e hajlékot nevednek, Építheténk felségednek.

8. Szenteld meg ma ezt ígéddel; Vigyázz reá szemeiddel, Vegyed körül óltalmaddal, Ékesítsd meg jóvoltoddal.

9. Ebben ama drága mannát, Szent Ígéd fényes világát Tartsd meg vigasztalására, Bádjadtt lelkünknek javára.

10. Midőn ebben felségedhez Választott néped esedez; Hallgasd meg fohászkodását, Add meg szíve kivánságát.

11. Melyért neked tisztességet Teszünk, s mondunk dicsőséget; Itt, és az örök életben Áldott légy örökké, Ámen.

Saját dallam.

185. Erős várunk nekünk az Isten, És óltalmunk ellenség ellen; *∴* Megszabadít veszedelmekből, Melyek jönnek ránk mindenfelől: *Rs.* A mi ellenünk Háborog velünk, Erővel, fegyverrel, És nagy csalárdsággal, És minden nagy hatalmassággal.

2. Nincsen nekünk semmi hatalmunk, Melyet neki ellene álljunk, *∴* Viaskodik az Úr érettünk, Kit az Isten elküldött nekünk. *Rs.* Ha kérded ki az? Jézus Krisztus az, Seregeknek Ura, Ki hatalmas Isten, Annál vagy a győzedelem.

3. Ha e világ mind ördög volna, És elnyelni minket akarna, *∴* Mégis tőle semmit ne féljünk, Csak Krisztus óltalmába higyjünk: *Rs.* Ám dühösködjék, Ám fenekedjék E világnak Ura, Nincs rajtunk hatalma: Urunk Krisztus ötet megbirta.

4. Megáll az Istennek ígéje, És nem állhat senki ellene, *∴* A nagy Isten vagy a mi velünk, És szent lelke lakozik bennünk. *Rs.* Ha testünk elvész, Ha marhánk elvész, Hirünk, nevünk, s éltünk, És minden gyermekünk; A mennyország megmarad nekünk.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

186. Örökké megáll, Jézusom! beszéded, S a menny és föld is előbb veszen véget, Mint sem országod akárki ronthassa, Elpusztíthassa.

2. Most is szüntelen gyűjtesz te magadnak Oly embereket, kik akaratomnak Engednek, s érzik kedvedet szívekben Teljes élteken.

3. Hogyha a vétkek őket csalogatják, A te karjaid híven ápolgatják, Hogy senki tőled el nem szakaszthatja, S meg nem ronthatja.

4. Boldogok azok, a kik, Jézus! benned Biznak, s Ígédnek hit által engednek; Mert nagy jutalmok örömökre készen, Te nálad léssen.

5. Ott neked nyájad egyesült lélekkel, Mint főnknek, örvend háladó énekkel, S áld, hogy lelkeddel itten vezérletted, S mennyekbe vitted!

Dallam: az előbbi.

187. Terjeszd e földön, Jézus! országodat, Hadd érezhesse néped jószágodat, A hitlenek is azt megismerhessék, És tisztelhessék.

2. Méltóztasd őket szent segedelmedre, Hogy juthassanak Te ismeretedre, Készen kövessék parancsolatodat, Akaratodat.

3. Segéld azokat neved félelmére, És szent Ígédnek hív tiszteletére; Mert azon kívül senki is nem lelhet Élet beszédet.

4. Gátold meg, Uram! mi ellenséginket, S tévelygésektől őrizd sziveinket, Őrizz meg minket veszélybe eséstől, És üldözéstől.

5. A setétségben légy világosságunk, S nagy bánatinkban teljes bátorságunk; Hogy ha szenvedünk lelkiismeretben, Légy orvos ebben.

6. Minden veszélyek közt védelmezz minket, Míg végképp mented azoktól éltünket, És a dicsőült lelkékhez juthatunk, S boldogulhatunk.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

188. Ellenségid, Isten fia! Nyájadat fenyegetik, :/: De te vagy lelkünknek díjja, Azt hát el nem ejthetik. *Rs.* Országod örökké megáll, És a ki ez ellen kiszáll, Önnön magát veszti el.

2. Te országod nem világi, Azért ellenségidnek, :/: Semminemű álnoksági Nem is árthatnak ennek. *Rs.* Megromlik és megszégyenül, Ki irigyen s eszte-lenül, Uram, ellened kikél.

3. Terjeszd magad országodat, E világon kész-séggel, :/: S jóltevő tudományodat Hirdetted bőv-séggel. *Rs.* Hadd dicsóítsen tégedet Az egész föld, s szent nevedet Ismerje, s benned higgyen.

4. Láttasd meg ellenséggiddel, A kik megvetnek Téged, :/: Nekik is mely kegyelmeddel Ajánlasz üd-vösséget. *Rs.* Térítsd meg őket, hogy velünk, A kik Tégedet tisztelünk, Csak Te benned bizzanak.

5. Minket saját híveidet, Tarts meg az igazságban, :/: Hogy mindenben jó kedvedet Érezzük boldogság-ban. *Rs.* Ments meg minket tévelygéstől, És minden bünbe eséstől, S tarts meg az igaz hitben.

6. Teremts bennünk tiszta szívet, Te saját tet-szésedre, :/: Hogy tehessünk minden művet A Te tisztességedre. *Rs.* Add, Ígéd szerint élhessünk, S a Te kedvedben lehessünk Mi egész életünkben.

7. Így e földön minden népek Tetszésednek en-gednek, :/: A bünből hozzád megtérnek, S országod-ban tisztelnek. *Rs.* Neved köztünk dicső leszén, S még több dicsőséget veszen Amaz örök életben.

8. Teljes reménységgel várnak, Jézusunk, Te hí-

veid, ∴ S előtted örömmel járnak, Mint választott népeid. *Rs.* Mert ha eljősz ítéletre, A jókat örök életre Beviszed mennyországba.

Dallam: Jertek hozzám Krisztus mondja.

189. Jézusunk, üdvességünkre Jöttél e bűnös földünkre, És tanítónkká lettél; Tanúidat Szentlelkeddel Megerősítéd, kedveddel, S atyádhoz vissza mentél.

2. Ők Te általad küldetvén, Áldott Ígédet hirdetvén; Semmi kintől nem félték, Sőt bátran nagy merészséggel Szembe szálltak ellenséggel, S tisztességre éltek.

3. Sok csúfságot elviseltek, S kínos halált is szenvedtek Csendes nagylelkűséggel, Gyakran nagy erővel lettek, Kik tanításokat jöttek Rontani teljességgel.

4. De akármely üldözésben, Mint arany a tüzelesben, Inkább megpróbáltattak, S általok sokan idővel, Világosító Ígéddel, Igaz útra hozattak.

5. Kérünk, Jézusunk Tégedet, Ótalmazd a Te népedet, S fedezd Szentegyházadat, Hogy abban mindenkor tisztán Hallgassuk örömmel, s nyilván Áldott tudományodat.

6. Tarts meg minket békeességben, És nevelj a kegyességben, S erősítsed hitünket, Add, elménk világosuljon, Mi szívünk is megjobbuljon, Igazgasd életünket.

7. S ha bár nekünk is csúfságot Kell látnunk s háborúságot, Álnok üldözések közt, Segélj, hogy kész s erős hittel, Találjunk Te kegyelmeddel Győzedelemre eszközt.

8. Fedezd mindenütt nyájadat, És szaporítsad számokat Mind e széles világban; Adj erőt győzedelemre, Míg hozzád örök öröme Jutunk majd mennyországban.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

190. **H**a Isten nem volna velünk Jelen segít-
ségével, Mikor a mi ellenségünk Ránk
tör dühösségével, Ha ő Sionnak óltalma S ellenségi-
nek rontója Nem volna, úgy elvesznénk.

2. Emberi erő s okosság Minket meg ne rettent-
sen: Van mennyben oly hatalmasság, Mely vigyáz,
hogy megmentsen! Ha mi álnok eszességgel Készült,
azt Isten rontja el, Van hatalma kezében.

3. Óh irgalmasságnak Ura! Mely gazdagon vigasz-
talsz! Elhagyattattnak atyja, Mely híven bátorítasz!
Kegyelmisséged ajtaja Nincs azok előtt bezárva, A
kik téged keresnek.

4. Ezt az emberi okosság Fel nem éri eszével,
Az Isteni hatalmasság Mit cselekszik népével. Azt
gondoljuk, hogy elvesztünk, Mert öregbül mi keresz-
tünk, Azért hogy téged félünk.

5. De az ellenség kezében Van, mennyei kirá-
lyunk: Megrontod feltételében, Csak mi el ne hajol-
junk, Bizvást lehet reménységgel Hozzád, mert te
nem hagyod el Azt, ki téged el nem hágy.

6. Az eget, tengert és földet Te fundáltad Úr
Isten! Tartsd meg a te szent ígédet Szívünkben, hogy
gerjeszsen Szeretetet, igaz hitet, S állhatatos remény-
séget Világ üldözésében.

7. Dicséret, dicsőség, áldás Az Atya Úr Isten-
nek! Tisztesség és hálaadás Fiúnak, Szentléleknek!
Ő igazgasson úgy minket, Hogy mind végig mi hitün-
ket Megtarthassuk, úgy legyen!

Dallam: Drága dolog az Úr Istent dicsérni.

191. **J**ézus Krisztus kegyelemteljes Urunk, Kö-
nyörgéssel Te elődbe járulunk, Kik e

siralom völgyében nyomorgunk, Óltalmat, segítséget tőled várunk.

2. Te jól látod sok nyomoruságinkat, Jobban tudod szorongattatásinkat, Mintsem, hogy mi azt előszámlálhatnók, S magunk elméjével elgondolhatnók.

3. Reád hagyjuk minden mi dolgainkat, Reád bizzuk számos nyavalyáinkat: Ne hagyd elmerülni kicsiny hajódat; Parancsolj és csendesítsd a habokat.

4. Ébredj fel, Uram, mert majd elmerülünk, Veszedelmes habokban elsülyedünk! Szükségünkben te hozzád esedezünk, Jézus Krisztus, hallgass meg, téged kérünk!

5. Kérünk, Uram, maradj meg szállásunkon, Járj mi velünk népeiddel egy uton: Látod immár napenyészetkor vagyon; Maradj velünk, járj mi velünk egy uton.

6. Ne hagyj minket, mi megváltó Jézusunk, Jusson fel elődbe hív imádságunk; Hallgass meg, mi egyetlen egy szószólónk; Tekints reánk, hatalmas közbenjárónk!

7. Védelmezzed a te kicsiny bárkádat, Melyért halálra adád te magadat, És szent véredet érte kiontottad; Ne hagyd elmerülni; mert megváltottad.

8. Sőt erős kőfala légy népeidnek; Szaporítsad számát te híveidnek; Vess jó véget minden szenvedéseknek, Hogy a te nagy nevednek örvendjenek.

9. Szent az Atya mindennek megtartója; Szent a Fiú mindennek megváltója; Szent a Lélek, hívek bátorítója! Szent, szent, szent az egy Isten! minden vallja.

Az Isten ígéről.

Dallam: Látod Isten szíveinket.

192. **Á**llatoknak megtartója, Egeknek igazgatója,
Napnak égen forgatója, Hóldnak bölcs
változtatója.

2. Adj minékünk itt úgy élnünk, Hogy bűnünkben el ne veszünk, Hanem mennyekbe mehessünk, S Veled örökké élhessünk.

3. Dicsőség legyen Teneked, Föld, menny magasztaljon Téged: Mert mindenekre kegyelmed, Mint a bő árvíz kiterjed. *U. L.*

Dallam: az előbbi.

193. A nap immár fölvirradván, Kérjük az Istent mindnyájan: Hogy ezen az egész napon Bűntől minket óltalmazzon.

2. Nyelvünket megtartóztassa, S csak jóra alkalmaztassa; Szemeinket igazgassa, Gonoszra nézni ne hagyja.

3. Szíveink tiszták legyenek, Gonosz bűnt be ne vegyenek, Kevélységet gyűlöljenek, Étet italt mértékljenek.

4. Hogyha majd jutunk estvére, Avagy életünk végére, Mi előtte tiszták legyünk, És ötet vigan dicsérjük.

5. Dicséret legyen Atyának És egyetlenegy Fiának, A Szentlélek Úr Istennek, A kitől minden jók jönnek. *U. L.*

Dallam: az előbbi.

194. Az éjszakai sötétség, Tévelygés s rút esztelenség, Távozzék, mert már üdvösség Ragyog mint napi fényesség.

2. Muljék homálya elménknek, Kételkedése szívünknek, Világa az igaz hitnek Fényljék, mint meggyült szövétnek.

3. Mert Téged, Krisztus, ismerünk; Neked hitből már könyörgünk, Szent ígéd lakozzék bennünk, Az legyen nekünk vezérünk.

4. Ne nézd sokságát vétünknek; Undokságát esetünknek, Fördőjével szent vérednek Moss meg, hogy éljünk Istennek.

5. Dicsőség legyen Atyának, És Teneked ő Fiának, A mi egy vigasztalónknak, A dicső Szentháromságnak.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

195. Igaz bíró nagy Úr Isten! Ki állítsz mindent jó rendben; Reggelt napfényvel derítéd, És a délt megmelegítéd.

2. Óltsd meg indulatink tüzét, Vedd el bűneinknek terhét; Adj minékünk egészséget, Lelki s testi békességet.

3. Dicsőség neked Atyánknak, És egyetlenegy fiadnak, Tisztesség adassék annak, Kitől minden jók származnak. *U. L.*

Saját dallam.

196. Látod, Isten, szíveinket, Tudod erőtlenségünket, El nem rejtjük bűneinket: Várjuk kegyelmességedet.

2. Mindnyájan arcra borulunk, S hozzád, szent Atyánk, kiáltunk: Felejtsd el bűneinket, Tengerbe el be vesd őket.

3. Világosítsd elméinket, Gerjeszd föl mi szíveinket, Hogy dicsérhessünk tégedet, És áldhassuk szent nevedet.

4. Hajlékoddá mi szívünket Szenteljed, kérünk tégedet; Hogy csak Teneked szolgáljunk, És nyugalmat találjunk.

5. Így cselekedjél mi velünk, Szent fiadért, ki minékünk Nálad bizonyos reményünk, Hozzád egyenes vezérünk. *U. L.*

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

197. Mostan, óh Szentlélek Isten! Ki Atyával vagy egy Isten, Fiúval hasonlóképpen, Kérünk, szállj be szíveinkbe.

2. Hogy mindnyájan tiszták legyünk, Téged szüntelen dicsérjünk, Szeretet legyen mi bennünk, Egymás közt egyesek legyünk.

3. Ezt cselekedjed mi velünk: Mert Te vagy gyámolunk nekünk; Igazgatást tőled várunk, Mivel csak reád maradtunk. *U. L.*

Dallam: Látod Isten szíveinket.

198. Óh mennyeknek fényessége, És Szenteknek dicsősége, Bűnösöknek reménysége, Egyetlenegy segítsége!

2. Te előtted vallást teszünk, Hogy mi mindnyájan vétkeztünk, Méltó haragodba estünk, S örök halált érdemlettünk.

3. Mert a mi sok és nagy bűnünk Elhatalmazott mi bennünk, Melyért Te elődbe mennünk, Úr Isten, alig merészlünk.

4. Uram! könyörülj mi rajtunk; Mert látod, mily gyarlók vagyunk, Oly igen megfogyatkoztunk, Hogy éppen elnyomorodtunk.

5. Fordítsd reánk szemeidet, Vedd el rólunk bűneinket; Igazíts meg bűnből minket, Vigasztald meg szíveinket.

6. Dicsőség neked Atyának; Veled együtt Megváltónknak, És a mi vigasztalónknak, A dicső Szentháromságnak. *U. L.*

199. Adj, Úr Isten! nekünk Szentlelket, Szent ígédben építs meg minket; Adjad meg-

ismernünk természetünket; Tekintsd meg szükségünket, És mi könyörgésünket; Adj igaz hitet.

2. Te vagy Atyánk, örök Úr Isten, Kiben semmi kétségünk nincsen: Neveljed hitünket Te szent ígédben, Szent fiadnak Krisztusnak Igaz ismeretiben, Üdvösségünkben.

3. Te vagy, Krisztus, mi üdvözítőnk, Szent Atyádnál békesség szerzőnk; Te vagy mi életünk, Lakozzál bennünk; Hogy minden dolgunkban csak Téged mi dicsérhessünk, És dicsőítsünk.

4. Óh Szentlélek! kérünk Tégedet, Bátorítsad a mi szívünket, Vigasztalj meg minket, S igazgass minket; Hogy hallván megérthessük Nyilván te szent ígédet, Üdvösségünket.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

200. Jézus, mi üdvösségünk, Atyádnak szerelmes fia, Mennyei eledelünk, Szerelmed mennyből lehoza; Hogy minket dicsőségedbe, Vinnél szentid seregébe.

2. Óh Te kívánatos kincs, Indultunk keresésedre, Drágább kövünk nekünk nincs, Szentlelked vezessen erre; Hogy ígédet hallgathassuk Híven, és azt megtarthassuk.

3. Bátorító Szentlélek! Gerjessz világot elménkbe: Adj a te híveidnek Buzgóságot szíveikbe: Melyet hogy most megnyerhessünk, Kérünk kegyelmes Istenünk.

Saját dallam.

201. Jövel Szentlélek Isten! Tarts meg minket ígédben, Ne legyünk sötétségben, Maradjunk igaz hitben.

2. Szenteld meg mi szívünket, Világosítsd elménket; Hogy érthessük ígédet, Tanító mesterünket.

3. Adj Isteni félelmet, És bizonyos értelmet; Ígéd-del taníts minket, Gerjeszd föl mi szívünket.

4. Vigasztald meg elménket; Mindenben segíts minket; Erősítsed hitünket: Távoztassad bűnünket.

5. Hogy Téged, az Atyával, És az ő szent Fiával, Dicsérhessünk mindnyájan, A fényes mennyországban.

Saját dallam.

202. **K**egyes Jézus, itt vagyunk, Te szent ígéd hallására, ∴ Gyüljön föl kivánságunk Üdvösség tanulására, *Rs.* Hogy a földtől elszakadjunk, Csak Te hozzád vonattassunk.

2. Mi elménk s értelmünket Lelki sötétség fogta be, ∴ De Szentlelked szívünket Tiszta világgal töltse be; *Rs.* Hogy jót gondoljunk és szóljunk, Mert csak Tőled kell azt várnunk.

3. Óh te dicső fényesség! Istentől származott világ, ∴ Készítsd el szívünk, fülünk, Szent Istenség, Szentháromság, *Rs.* Imádságunk, tanulságunk, Kedves legyen, óh Jézusunk!

Saját dallam.

203. **M**i Urunk s édes Atyánk, Add nekünk Szentlelkedet, Szent fiadért áraszd ránk Gazdagon kegyelmedet. Hogy jól megtanulhassuk A te szent törvényedet, És szívünkben tarthassuk Mennyei szent ígédet.

2. Krisztus! ki híveidnek Küldél mennyből Szentlelket, Kiket atyád öröktől Választott, és eljegyzett, Nekünk is azon lelket Mostan közinkbe küldjed, Ki által szent ígédben Ismerjünk éppen téged.

3. Óh szent és édes lélek, Légy mi kedves vendégünk, Ki sok kincscsel gazdag vagy, Lakozzál együtt velünk, Készíts nyelvet szólásra, Adj kedvet tanulásra, Hajts fület a hallásra, Gyújts szívet megtartásra.

Saját dallam.

204. Uram Jézus, fordulj hozzánk, Szentlekedet küld mi reánk, Malasztoddal minket segélj, Igazság útjára vezérlj.

2. Nyisd meg szánkat háladásra, Készítsd szívünk buzgóságra, Hitünk s értelmünk neveljed, Neved velünk ismertessed.

3. Míglen énekeljük mennyben: Szent szent szent az erős Isten, És színről színre meglátunk, Az angyalokkal imádunk.

4. Dicsőség Atya Istennek, Fiúnak és Szentléleknek, A dicső Szentháromságnak Mindenek áldást mondjanak.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

205. Uram, mi megjelenünk Itten, hogy téged dicsérjünk; S tőled kegyes Istenünk! Lelki testi jókat kérjünk, Hogy szent ígédet hallgassuk, Magunkat ahoz tarthassuk.

2. Minden jóknak kútfeje, Adj hát áldást szándékunkhoz, Szentlekednek ereje Járuljon tanulságunkhoz, Ígéddel világosságot Munkálj bennünk sok jóságot.

3. A te áldott beszéded Hozzon sok jó gyümölcsöket, Szent ígéd és Szentleked Térítse a bünösöket, Adjon vigasztalást bűnkban, S bizodalmat halálunkban.

Dallam: Krisztus Atya Istennek.

206. Adjunk hálát vig kedvvel, Az Atya Istennek, És mondjunk zengő nyelvvel Ál-

dást szent nevének, Ő gyűjtött össze minket, Hogy
üljük ünnepünket, S élünk ígéjével.

2. Kegyelmes Atya Isten! Ki megjelentetted Ma-
gadat szent ígédben, S velünk ismertetted, Fiad által
tanítván Minket, s szent hitre hozván, Ki a mi pász-
torunk.

3. Légy irgalmas minekünk, Fiad váltságáért, S
a mi számtalan vétünk Mosd el haláláért, A nagy
hitetlenségért, És istentelenségért, Ne állj boszszút
rajtunk.

4. Szentelj meg kérünk minket, Tisztítsad szívün-
ket, Világosítsd elménket, Jobbítsd meg éltünket, Add,
Téged jól ismerjük, Minden jót Tőled kérjük, S
igazán tiszteljünk.

5. Az evangéliomnak Igaz értelmében, Ez isteni
vallásnak Buzgó szerelmében Tarts minket állandósan,
S ígéd fogatosan Hirdettesd közöttünk.

6. Igazgassad elméjét Lelki pásztorunknak, Vezes-
sed úgy beszédjét, Hogy ő mindnyájunknak Ismeretre,
jóságra, Hitre s szent vigasságra Segédül lehessen.

7. Óh Uram! szent ígédvel Téríts meg bünökből
Minden bünöst, s lelkeddel Segéld, hogy szívökből
Teneked szolgáljanak, S a hitben megálljanak, S úgy
üdvözüljenek.

Dallam: Hozzád fohászodom.

207. Hálaadó szívvel Rólad emlékezünk, Kegyel-
mes Istenünk, S hozzád esedezünk,
Szent ígédért mint nagy Kincsünkért dicsérünk, S
hogy azzal tovább is Velünk maradj, kérünk.

2. Hajtsd le füleidet, Halld meg kérésünket, Óh
szerető Atyánk! Ne nézd sok vétünket, Vedd föl
kegyelmesen E könyörgésünket, S teljesítsd be buzgó
Esedezésünket.

3. Terjeszd föl ígédnek Szerelmét lelkünkben, Melylyel munkálkodjék Szentlelked szívünkben, Ismeretet, hitet Teremtsen elménkben, Szeretetet s minden Jót mindenikünkben.

4. Tanúlságra erőt Csak Tetőled kérünk, Melyre most előtted Mindnyájan készülünk, Hogy szent Istenséged Tiszteltessék tőlünk, Engedd szent fiadért Ezeket minékünk.

5. Azt mondja szent Fiad, Te hív bizonyosságod, Hogy a ki keresi Először országod, És fő gondja leszen A te igazságod, Azzal közlöd lelki S testi gazdagságod.

6. Add azért, hogy buzgón Halljuk beszédedet, Azt megtartsuk s híven Tegyük tetszésedet; Hogy minket, kik ekképp Tisztelünk tégedet, Szerethess, megáldhass Mint saját népedet.

7. Lelki jónkról való Gondviselésünkben Tégy gyorsakká minket Keresztyénségünkben, Alkalmatosakká, Hívekké tisztünkben, Így boldogok leszünk Lelkünkben, testünkben.

8. Engedd meg ezeket, Szent Atyánk, Krisztusért, Mi Közbenjárónkért, A Te szent Fiadért, A Te végzetlen Irgalmasságodért Add meg, a mit Tőled Mostan sereged kért.

Dallam: Krisztus az én életem.

208. Maradj meg kegyelmeddel Velünk, óh Jézusunk! Hogy ravasz mesterséggel Meg ne rostáltassunk.

2. Maradj meg szent ígédvel Velünk, mi Megváltónk! Mint szép szövétnekeddel, Légy mi útmutatónk.

3. Maradj meg világosság Velünk szép fényeddel, Vezérelj minket, nagy Jóság, Ne tévelyedjünk el.

4. Maradj meg áldásoddal Velünk, gazdag Isten!
Adakozó karoddal Áldj minket szüntelen.

5. Maradj meg óltalmaddal Velünk, mi paizsunk,
Hogy csalárd világ által Meg ne rontattassunk.

6. Maradj meg hűségeddel Velünk, Uram Isten!
És tégy jól te népeddel, Ments gonosztól, Ámen.

209. Örül mi szívünk, Mikor ezt mondják, A
templomba megyünk, Hol Úr Istennek
Szent ígését halljuk.

2. Megállván vígan Szent templomodban, Téged,
óh Úr Isten! Mi igazságban Imádunk s léleekben.

3. Áld meg, Úr Isten, A Te népedet, Kik téged
szeretnek, Tartsd meg közöttünk A gyülekezetet.

4. Adj békeséget, Szép egyességet Anyaszent-
egyházban, Óltalmazz minket Minden háborunkban.

5. Dicséret neked, Atya Úr Isten! A Te szent
fiaddal, És Szentlélekkel, Mi vigasztalónkkal.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

210. Jó pásztor! juhocskádat Kegyesen te nem
szánnád-é? Nézvén fogadásodat, Vállad-
don nem hordoznád-é? Innét nem segílnél-é? Meny-
nyekbe nem vinnél-é?

2. Nézzed, miként bújdosom E föld kietlen pusztá-
táján, Jer és vezess karodon Nyájadhoz ama Sionba,
Vigy örök hajlékodbá, Szent juhaid aklába.

3. Kivánnám színed látni Nyájaddal, mely dicsér
Téged, Mely óhajt legeltetni Mennyben, melybe visz
Fölséged, Mely nincsen félelemben, Nem is jár tévely-
gésben.

4. Uram Jézusom! ne hagyj Farkasok torkába
esnem, Nekem segítséget adj, Hogy tőlök meneked-
hessem, Juhocskádat vigyed be Választak seregébe.

Prédikáció után való énekek.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

211. Áldd Istent, vége vagyon Isteni tiszteletünknek, Örömmel minden mondjon Dicséretet szent nevének! Mi Istenünk legyen áldott, Ki lelkünkben gazdagított.

2. Immár Isten áldása Mondatott mindenikünkre, Menjünk örömmel haza, Mi dolgunkra és tisztünkre, Isten lelke erősítsen Minket, tovább is vezessen.

3. Áldja meg kimentünket, Áldja bejövetelünket, Áldja meg kenyerünket, Minden cselekedetünket, Áldjon meg boldog halállal, Végre örök boldogsággal.

Dallam: Hozzád fohászodom.

212. Áldott az Úr Isten Örökké mennyekben! Ki javait közli Velünk mindenekben, Jelen van azoknak Gyülekezetében, A kik összegyűlnek Az ő szent nevében.

2. Erőtlenek vagyunk A természetünkben, Nagy romlottság lakik Elménkben s szívünkben, A sok bűnre való Kísértetésünkben, Csak maga az Isten Segíthet ügyünkben.

3. Vezérlj, Uram, minket A te jó kedvedben, És igazgass, kérünk, Áldott ösvényedben, Hordozz s tarts meg végig Drága szent ígédben, Hogy el ne tévedjünk Tőled életünkben.

4. Dicsértessél, Uram, Irgalmasságodért, Hogy minket kedveltél A te szent fiadért, Dicsőség Teneked Kegyes jóvoltodért, A te Szentlelkednek Vigasztalásáért.

Dallam: Drága dolog az Úr Istent dicsérni.

213. Hálát adunk neked, felséges Isten! Ki mennyekben vagy örök dicsőségben: Mert oktatsz, jobbítasz, biztatsz ígédben: És így bátran járhatunk ösvényedben.

2. Kérünk téged minden imádságunkban, Hogy taníts minket tudatlanságunkban; Tarts meg életünkben és halálunkban, Te szent Fiadtól tanúlt vallásunkban.

3. E világnak hálaadatatlanságát, Ígéd ellen okoskodó vakságát, Minden bűnre Tőled eltávozását, Ne nézd a váltság ily gyaláztatását.

4. Tekintsd inkább szent Fiad kínvallását: Ártatlan vérének kiontatását, A keresztfán lett érdemes halálát, S ezzel bűneinkért lett áldozatját.

5. Tartsd meg, kérünk, köztünk áldott ígédet, Melyért örökké dicsérünk Tégedet, Hadd jobbítsa romlott természetünket, S azzal vigasztalja lelked szívünket.

214. Jer mondjunk dicséretet, Keresztyének, az Úr Istennek, S illendő tiszteletet, Adjunk ő szent nevének.

2. Örvendezzünk előtte Egy igaz lelki buzgóságban, Mert ő lakását vette Az anyaszentegyházban.

3. És ő megelégti Lelkeinket lelki kenyérrel, Meg is eleveníti Kegyes ígédével.

4. Szent, Uram! a Te neved, Szent vagy Te a magas mennyekben, Szent vagy és rettenetes Minden nemzetségekben.

5. Tégedet illet, Uram, Mi tiszteletünk, háladásunk, A mi gyülekezetünk, Ünnepi szentelésünk.

6. Hála legyen Teneked, Hogy tanítál akara-

todra! Kérünk, azt is cselekedd, Hogy mi hajoljunk szódra.

7. Dicséret és dicsőség Legyen neked a magasságban, Hálaadás, tisztesség Az anyaszentegyházban.

A szent keresztségről.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

215. Isten! Neked szenteltettünk, Hogy mi keresztyénségben Folytassuk egész életünk. Állandó kegyességben, Szent neved tisztességére, S lelkünknek üdvösségére, Míg a mennybe juthatunk.

2. Keresztyének seregében, Kik tisztelnek Tégedet, A Jézusnak szent nevében, Nyertük keresztségedet, Melyben országodba vettél, S arról ígéretet tettél, Hogy mindig óltalmunk léssz.

3. Már most atyánknak hívhatunk, Fiúi bátor szívvel, És szent fiadban bízhatunk Állandó reménységgel; S hiszszük, hogy lelked megadja, A mint ígédben fogadja, Azt, mi javunkra szolgál.

4. Jézus ígérete megáll, Nem bánja meg beszédét, S ez szívünknek arra szolgál, Hogy tegyük szent tetszését, Hogy ne a bűn rabságában, De a szív jámborságában Éljük végső óránkig.

5. Jézus által megváltattam, Benne atyámmá lettel, Keresztségben megtisztultam, Jézus tagjává tettél. Távozzatok minden bűnök, Hogy jó lenni meg ne szűnjek; Jóság legyen fő kincsem.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

216. J Jézus, általad lettem Teneked tulajdonodda, S hogy megkereszteltettem, Úgy lettem tanítványodda, Add, magam úgy viselhessem, Hogy méltán így neveztessem.

2. Add gyakran keresztségem Figyelemmel megvizsgálnom, Legfőbb gyönyörűségem E szövetségben találnom; Életemet ahoz szabjam, A mit neked ott fogadtam.

3. E föld minden jószága Hátra marad a világban, Csak a szív jámborsága Kisér el a mennyországba, Halálunkban s életünkben, Kincsünk áll kegyességünkben.

4. Add hát, Jézus, példádat Mindig hűséggel kövessem, S mint híved, e világot A bűnnel együtt megvessem, Így ha eljő is halálom, Életem nálad találok.

217. Óh mint dicsérjelek, Atyám! Életre is te hoztál; És a keresztségben hozzám Még nagyobb jót mutattál, Előbb, hogy sem azt érzettem, Előbb, mint szerettelek, Előbb, mint magam ismertem, Előbb, mint kérhettelek, Már engem megáldottál.

2. Krisztus országába vettél Engemet kegyelmesen, Oktatást s erőt ígértél, Hogy élhetnék kegyesen; Megígérted, hogy engemet A mennybe magadhoz vészsz, S megbocsátván vétkeimet, Krisztusban irgalmas léssz, Ha elhagyom azokat.

3. Mely igen köteleztetem, Hogy szívem neked adjam, És híven egész életem Ígéd szerint folytassam; Hogy minden bűnt megutáljak, És azokat megvessem, A gonosznak ellent álljak, Magamat meggyőzhessem, És a Te képed legyek.

4. Te kimutattad az utat Még kis gyermekkoromban, Mely engem Te hozzád juttat Örök boldogságomban: Óh vajha szoros tisztemet Én is követtem volna! Hálaadásból életemet Úgy elrendeltem volna, Mint illik keresztyénhez.

5. Vétkeimről vallást teszek: Óh légy kegyelmes atyám! Én ezentúl azon leszek, De légy türéssel hoz-

zám, Hogy híven teljesíthessem, Mint keresztyén, tisztemet, S magam Neked szentelhessem; Segélj, föltételemet, Hogy végre is hajthassam.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

218. Megkereszteltettem, hogy Téged, Atya, Fiú és Szentlélek, Tiszteljelek, és dicsőségéd Hirdessem híven míg élek: Így hogy keresztyén lehetek, Azon mindig örvendhetek.

2. E kegyelem szövetségében Sok drága jókban részt vettem, A szent keresztség fürdőjében Te fiaddá szenteltettem, Örökösöddé fogadtál S utóbb még több jót is adtál.

3. Szent Fiad által tanítottál, Mint imádjalak Tégedet, Ígéddel világosítottál, Megjelentvén tetszésedet, És óh mily nagy jót szerzettél Annak, ki Téged tisztel s fél.

4. Hogy szívem el ne felejtene, Tisztemre emlékeztetted, Hogy hálaadatlan ne lenne, Hathatósan serkentetted Szent ígédben kegyességre, S a munkás keresztyénségre.

5. Áldott légy, szerető Istenem! Ki velem oly sok jót tettél, S atyai indulatból engem Már kegyelmedbe fölveltél, Midőn nem is ismertelek, S azért nem is kérhettelek.

6. Óh tehát hogy ne tisztelnék, Hogy ne engednék szavadnak, És téged hogy ne szeretnék, Ki elfogadtál fiadnak? Neked szentelem életem, S a mit utálsz, azt megvetem.

7. Óh csak Szentlelkeddel légy velem, Hogy híven teljesíthessem Neked szentelt jó feltételem S tetszésedet követhessem, S habár hibázok is bűnnel, Szined elől óh ne vess el.

8. Serkents föl engem kegyelmeddel A jobbulás

A hitről és megigazulásról.

Saját dallam.

220. **A** z én Istenemben Bizom inségemben,
 Ő mindenkor engemet Nyavalyámban
 segíthet, Gonoszt jómra fordíthat, Mindeneket igazgat.

2. Ha szintén sok vétkek Szívemben rettentnek,
 Még sem esem kétségbe, Bizom Üdvözítőmben, Mert
 csak ő benne nekem Halálom és életem.

3. A halál énnekem Leszen nyereségem, Krisztus
 az én életem, Halált meggyőzte nekem, Lelkem neki
 ajánlom, Közelgetvén halálom.

4. Óh Jézus Krisztusom! Én édes Megváltóm! Ki
 érettem fizettél, Nagy kint s halált szenvedtél, Sok
 jót nekem szerzettél, Örök életet nyertél.

5. Ezért hálát adok, Szívből Áment mondok:
 Vezérlj engemet, kérlek, Hogy végig benned hidjek,
 És Téged a mennyekben, Dicsérjelek örömben.

Saját dallam.

221. **E** ljött hozzánk az üdvösség, Mely kegye-
 lemmelemmel teljes, Jóra nincs bennünk tehet-
 ség, A mit teszünk, nem helyes: A hit csak néz a
 Jézusra, Amaz egy közbenjáróra, Ki értünk eleget tett.

2. Törvényt be kellett tölteni, Másként elvesztünk
 volna, Fiát azért elküldeni Isten akarta vala, Ki a
 törvényt betöltötte, És egészen elvégzette Minden-
 nemü ügyünket.

3. És hogy immár betöltetett, Attól, ki betölthette,
 Tanuld a hit természetét, Mint azt elődbe tette Az
 Irás: hiszem, Jézusom, Vagy egyedül boldogságom,
 Bűnömért megfizettél.

4. Azon nem is kételkedem, Nem csalhat meg szent ígéd, Mert Te mondod, én Istenem! Megáll te szent beszéded; Ki hisz megkeresztelkedik, Annak mennyország nyitattik, És soha el nem veszhet.

5. Törvény csak a bűnt mutatja, És a szívet rettentí; Évangyéliom biztatja, A bűnöst erősíti Mondván: fuss a keresztfához, A törvény nyugalmat nem hoz, Ő cselekedetivel.

6. Mert a jó cselekedetek Az igaz hitből jönnek, Mely hitnél ezek nincsenek, Azt ne tartsd igaz hitnek; De csak a jó hit igazít, A cselekedet bizonyít Minket híveknek lenni.

7. A reménység időtől vár, A mit megígért Isten: Mert arra nincs semmi határ. A mikorra megleszen, Ő tudja jól, mikor szükség, És mikor kell a segítség, Ezt elhíjded bizonynyal.

8. Legyen dicsőség Istennek, E jó ajándékáért, Atya, Fiú, Szentléleknek! Végezze kegyelméért, A mit elkezdett mi bennünk, Hogy mindenkor őt dicsérjük, És nevét megszenteljük.

9. Jőjjön el ő szent országa, Legyen meg akaratja, Mi kenyerünket megadja, Bűnünket megbo csássa; Ne vigyen a kísértetbe, Szabadítson életünkben, Minden gonosztól, Ámen.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

222. **H**a Isten velem, valjon Ki lehet ellenem? Ha szívemben hit vagyok, Elfut ellenségem, Ha a fő én barátom, S vagyok ő kedvében, Mit tehet háborgatóm, Bár égjen mérgében.

2. Tudom azt, bizony hiszem, S ebben reménységem, Hogy óltalmam Istenem, Ki kegyelmes nekem, És minden esetemben, Segítségemre kész, Nem hágy el inségemben, Sőt kegyesen felvész.

3. A mi engem bátorít, A Krisztus szent vére,
Ez hitemben gyámolít, Mert váltságom bére, Bennem
és életemben Semmit nem találok, De Krisztus érde-
mével Nagy bátran megállok.

4. Jézus én dicsőségem, Ő világoosságom; Ha ő
nem volna bennem, Semmi bátorságom Isten előtt
nem volna; De sok büneimben Lelkem elfogyatkozna,
Mint a hab a vízben.

5. Ő az, a ki elvette A bűnnek erejét, S azzal
berekesztette A halál kútfejét, Ő benne megnyugha-
tom Lelki csendességben, És rá támaszkodhatom Akár-
mely inségben.

6. Semmi sem kárhoztathat, Semmi nem ijeszthet,
Bűn s halál megtámadhat, De meg nem rettenthet,
Ítélettől nem félek: Az ördög nem árthat, Mert Jézus-
ban reménylek, Az engem megtarthat.

7. Lelke lakja szívemet, És elmémet birja, Elveszi
séreلمemet, Mely lelkemet bántja; Véghez viszi azt
bennem, A mit már elkezdett, Hogy Istent nevezhetem
Atyámnak, ki szeret.

8. Az én örökös részem Már elkészítettett, Ha
meghalván életem, Részem el nem vezett, Hagyján
ha könyeimmel Töltöm életemet, Jézus lelki öröm-
mel Vidámít engemet.

9. Világ hadd romoljék, Te nekem megmaradsz,
Bár rám minden omoljék, Tudom Te el nem hagysz;
Sem éhség, sem szomjúság, Sem a mi bút hozhat,
Akármely nyomorúság Tőled meg nem foszthat.

10. Szívnek van tapsolása, Nem szomorkodhatik,
Teljes ő vigassága, Mert szép napja fénylik: A nap,
mely most vidámít, Én Jézus Krisztusom, Ki is majd
oda segít, Hol boldog lesz sorsom.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

223. **Ü**dvözlégy, Krisztus, a világnak Ura, Atya Istennek szerető szent fia, Bűnös népeknek ki vagy bizodalma, És igazsága.

2. Hallgasd meg mostan mi könyörgésünket, Fordítsd mi reánk kegyes szemeidet, Jelentsd meg hozzánk a Te jó kedvedet, És szerelmedet.

3. Kérünk, Úr Isten, hogy légy segítségül, Gondot viselvén a mi életünkről, Lelki és testi minden szükségünkről, Üdvösségünkről.

4. Ne nézd a mi számtalan bűneinket, Birjad lelkünket, és mi életünket; Csak Te viseljed minden mi ügyünket, Ne hagyj bennünket.

5. Senki bűnünkből meg nem szabadíthat; Senki lelkünkben meg nem vigasztalhat, Senki kívülled meg nem óltalmazhat, S meg nem nyugtathat.

6. Mert Te egyedül érettünk fáradtál, Mi bűneinkért csak Te szomjúhoztál, Kegyetlen halált mikoron kóstoltál, Értünk áldoztál.

7. Azért csak Te vagy a mi óltalmazónk, Te vagy megváltónk és megszabadítónk, Te vagy életünk, és egy bizodaljunk, És igazságunk.

8. Tekints ránk azért, kegyelmes Istenünk, Ki vagy minekünk egy szerelmes Urunk, Ne hagyj Te tőled elidegenednünk, És eltévednünk.

9. Adj közénk igaz és bölcs vezéreket, És adj mindenkor jó fejedelmeket, Kik óltalmazzák a te szent ígédet, S a te népedet.

10. Hirdettség mindenütt te szent ígéd, Magasztaltassék dicsőséges neved, Dicsértessék vég nélkül szent Fölséged, Minden jótéted.

11. Ne uralkodjék a bűn mi szívünkben, Semmi tévelygés ne legyen lelkünkben; Hogy az ördögnek ne essünk törébe, Kisértetébe.

12. De erősödjünk, a te szent hitedben, Marad-
hassunk meg szent ismeretedben, Örvendezhessünk
voltaképpen ebben, Örökké, Ámen.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

224. Jézust el nem bocsátom, Mivel magát értem
adá, Háladásból tartozom, Hogy ragasz-
kodjam ő hozzá, Ő én világosságom, Jézust el nem
bocsátom.

2. Jézust el nem bocsátom, Míg a földön tart éle-
tem, Ő az én bizodalمام, Neki ajánlom mindenem,
Épen rá támaszkodom, Jézust el nem bocsátom.

3. Ha látásom, hallásom, Tapogatásom, érzésem,
Kezd szünni szagolásom, S világon való élésem, Ha
lelkem kibocsátom, Jézust el nem bocsátom.

4. Akkor sem bocsátom el, Mikor szintén oda
jutok, A hol az ő színével Hívek hite fényleni fog,
Szent orozája vígságom, Jézust el nem bocsátom.

5. Sem világot, sem eget Nem óhajt, nem kíván
lelkem, Csak Jézust és ő fényét, Ki Istennél engesz-
telőm, S pokoltól szabadítóm, Jézust el nem bocsátom.

6. Jézust el nem bocsátom, Járok mind örökké
vele, Krisztus lesz kalauzom, Üdvösségemnek vezére,
Azért végig ezt mondom: Jézust el nem bocsátom.

Saját dallam.

225. Én lelkem! mire csüggedsz el, Lám vagyon
Krisztusom, Tőlem ki veszi el? Tőlem
ki a mennyországot Nyerheti, Veheti, Melyet Krisztus
szerzett.

2. Keresztet ha rám bocsát is; Jöjjön bár Bú és
kár, De nem félek mégis: Isten, ki reám bocsátja,
Tudja jól, Mikor s hol Rólam elfordítja.

3. A halál sem árt, sőt bűtől Lelkünket, Testünket, Megmenti bánattól, Kaput zár sok nyavalyákra, Jó módot És utat Készít mennyországra.

4. Ott lelkem boldog örömben, Bűm után, Nagy vígan Él gyönyörűségben: Itten semmi nem állandó E világ, Mint virág, Szép, de csak mulandó.

5. Uram! enyim vagy, én tied Már vagyok, Maradok, Ki szakaszt el tőled? Tied, mert értem halálra Testedet, Éltedet Adád keresztfára.

6. Enyim vagy, mivel megfoglak Lelkemmel, Hitemmel, Jézus, téged tartlak: Óh jussak, hadd jussak hozzád! Hol vígan, Tapsolván, Dicsérem Uramat.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

226. **K**egyes Isten! ím jelentem Keserves panaszi-
mat, Atyai öledbe öntöm Minden
búbánatomat; A nagy erőtlenség Elfogott, s nyom
az inség, Úgy hogy csüggedvén hitemben, Gyakran
majd esem kétségben.

2. Magad jól látod ügyemet, Szíveknek vizsgálója,
A mi jó birja szívemet; Te vagy annak adója, Magam
mire mehetnék, S magamtól mit tehetnék? A mi
vagyok, tőled lettem, S a mim van, mind tőled vettem.

3. Jézus, kegyelem kútfeje! Ki tőled el nem
veted Azt, kiben hit nagy ereje Nincs, sőt azt meg-
éleszted, Ha hitünk csak oly volna, Mint a mustár-
magocska, Mégis te mondod, hogy élénk, És hegyet
tengerbe vetnénk.

4. Add, hogy kegyelmet találjak Nálad minden
szükségben, És a hitben úgy megálljak, Hogy ne essem
kétségbe; Erősítsed hitemet, S magad vezesd ügye-
met, Hogy ellenségem meggyőzzem, S nyilait tőlem
elűzzem.

5. Szentlélek! ki vagy mennyekben, Egyenlő igaz

Isten Atyával, Fiúval egyben, Vigasztalom mindenben, Ki bennem fölgyújtottad Hitemet! mint akartad, Tovább is tarts meg kedvedben, Gyámolítóm légy hitemben.

6. Küldjed hozzám segítséged, Lelkem drága vendége, A jó munkát véghez vigyed, Melynek voltál kezdője; Fúvald a kis szikrácskát, Hogy végezvén futását Éltemnek, a pálmát nyerjem, Hitemnek végét elérjem.

7. Óh mennynek, földnek Istene, Szentséges Szentháromság! Kivüled ki segíthetne? Állj mellém, Te főjóság; Ha nyilait ellövi A sátán, és sebheti Szívemet s ha kísérteni Akar engem s megejteni.

8. Nyujtsd nekem gyenge fiadnak Hatalmas kezeit, Míg kísértetím elmúlnak, Ne vedd el kegyelmedet, Lelked engem vezérljen, Ellenség ne örüljön, Hogy olyan szívet megejtett, A mely Te benned reménylett.

9. Dicsérem teljes éltemben, Uram, Te szent nevedet, Hogy sok és nagy inségemben Megsegítél engemet; Nemcsak itt e világban, De ama mennyországban Tégedet látván dicsérlek, És mind örökké tisztellek.

Saját dallam.

227. Te benned bizom, én Istenem Ne hagyj gyálatba esnem, Sem orczámnak pirulnom, Kérlek ezen, Nagy Úr Isten, Engedj igazságban járnom.

2. Hajtsd hozzám kegyelmes füledet, Hallgasd meg könyörgésemet, Siess megsegíteni, Nyavalyámban, Szorultságban Kész oltalommal lenni.

3. Én Istenem, ne hagyj el engem, Erős várom légy énnekem, Melyből ellenségimmel Megvívhaszak, Harcolhaszak, Tebenned levő hitemmel.

4. Te vagy erősségem énnekem, Kősziklám, paizsom, vezérem, Segítségem, életem, Üdvösségem, Én Istenem; Valjon ki árthat énnekem?

5. E világnak ő csalárdsága. Megcsalt sokszor álnoksága, Édes hízeltetéssel; Óh légy velem Ez inségben A Te segítségeddel.

6. Lelkemet kezébe ajánlom: Mert csak Te vagy én gyámolóm, Ne távozzál el tőlem, Hogy Tégedet, Istenemet, Örökké dicsérjen lelkem.

7. Ezért dicséretet éneklek, Atya, Fiú és Szentlélek, Szentháromság egy Isten: Szent erőddel Támogass föl, A Krisztus által, Ámen.

228. Úr Jézus! hozzád kiáltok, Kérlek, halld meg panaszom, Te Tőled kegyelmet várok, Ne hagyj kétségbe jutnom; Az igaz hitet óhajtóm, Óh adjad azt énnekem, Neked élnem, Mindennek használnom, Szent ígédet követnem.

2. Ezt is kérem, én Istenem: Tudom, megadod nekem, Szégyenbe ne engedj esnem, Erősítsd reménységem; Kivált mikor meg kell vívnom, Segélj Te benned bíznom, Hogy győzhessek, Jó véget érhessek, Ha hittel kell harczolnom.

3. Add ezt is, hogy teljes szívből Másoknak megengedjek, Nálad ingyen kegyelemből Bűnbocsánatot leljek; Igéd legyen eledelem, Melylyel lelkem tápláljam, S föl-találjam Abban segedelmem, Hogy végharczom kiálljam.

4. Segélj, hogy Te tőled engem Semmi el ne vonhasson, Erőddel adj olylyá lennem, Hogy hitem megállhasson; És mikor végig hitemet Vitézen megtartottam, S kifutottam Pályámat, végy hozzád S koronázd meg lelkemet.

Penitencziális énekek.

Dallam: Én Istenem, én bűnös ember.

229. Óh Szentlélek, mennyei Felség! Ki minden jó tehetségnek Kútfeje vagy, és oly se-

gítség, Mely nélkül az üdvösségnek Útjára senki nem mehet, Sem megtért bűnös nem lehet.

2. Most főképpen, könyörgésemre, Közöld velem jóvoltodat, Megtérni készülő lelkemre Add mennyei malasztodat, Hogy igazán megtérhessek, Bűnbocsánatot nyerhessek.

3. Szentelj meg készültemet, És beszédir ajakimnak, Hogy általad én Istenemet Mondjam szerelmes atyámnak; Vezess, vigasztalj, bátoríts, Oktass, védelmezz, erősíts!

Dallam: Jézus életemnek.

230. Jézus, én lelkemért, Bűnös életemért, Ki megfizettél, Értem szent Atyádnak, Mint szinte birádnak, Eleget tettél! Megváltóm, Szabadítóm! Uram! légy most én mellettem, Te felelj helyettem.

2. Lelkem ismerete, Isten ítélete, Mind ellenem áll. Óh meg nem állhatok, Elöttem az átok, Mely a bűnre száll. Váltságom, Igazságom, Jézusom, egyedül te vagy; Megváltóm, el ne hagyj.

3. Tied a dicsőség; Nincs másban üdvösség, Csak te nevedben. Ahoz ragaszkodom, Arra támaszkodom, Te érdemedben. Jézusom, Jó pásztorom! Bűneim már sokak s nagyok, Mégis juhod vagyok.

4. Te az eltévedtet, Veszélybe esettet, Híven keresed, A bűnből megtérő, És kegyelmet kérő, Neked kedvesed. Jézusom! Hív pásztorom! Ím magam jövök elődbe; Végy föl hát öledbe.

5. Így magad ölébe, Vigy atyád elébe Engem juhodat, Légy az én pártolóm, Óltalmam, gyámolóm; Hallasd meg szódat. Mond, Uram: Bízzál fiam, Bűneid eltörlésével Menj, menj el békével!

6. Még azt is Tetőled Várom, és előled Föl sem is kelek, Míg újabb kegyelmet, Erőt, segedelmet Ná-

lad nem lelek, Hitemben, Életemben; Hogy ez után szentebb, buzgóbb Legyek, és vigyázóbb.

7. Szereteted oly nagy, Hogy a hol magad vagy, Oda kívánod Minden tiedet S igaz híveidet, Utánad vonod; Jézusom! hív pásztorom! Add, hogy én is ott lehessek, Hol te vagy, s élhessek.

Dallam: Jézus, ki bűnös-lelkemet.

231. Mi vagyok én? mi az Isten, Hogy hozzá járulhassak, A szent és az igaz előtt Én bűnös megállhassak? Még ama nagy nevezetű Ábrahám is, a nagyhitű, Minthogy por és hamu volt, Hozzá félelemmel szólt.

2. Óh de boldog a mi sorsunk, Hogy azt nyilván tudhatjuk, És akármily vétkeességben Hasznunkra fordíthatjuk, Hogy Jézus a bűnösökért, Nem pedig az igazakért, Jött atyjának kebléből, És annak küldéséből.

3. Ámbár tehát vétkeimnek Számát nem is tudhatom, De hogy Jézusban az Istent Mi atyánknak mondhatom, Bátran elébe járulok, Mint bűnös arczra borulok; Jézust pedig fölveszem Hittel, és közénkbe teszem.

4. Hogy Mózes csak példázatul Egy ércz kigyót fölemelt, Már kegyelmet az Istentől, A ki arra nézett, lelt; Hogy ne lenne az hasznosabb, És sokkal fogatosabb, Hogy a Jézus vérére Nézek, és érdemére!

5. Nagy az Úr Istennek neve, Csak azt méltó dicsérni: Óh de mégis ez egyben kell Legnagyobbak ismerni, Hogy a Jézusban váltságot Adott, és oly igazságot, Hogy maga atyánkká lett, És örökösökké tett.

6. Ez az a nagy irgalmasság, Ez az a nagy szeretet, Mely fölebb van, mint a többi isteni cselekedet, És mint az Istennek lelke Jelesen előnkbe adja, A magas egeket is Sokkal fölülhaladja.

7. Íme, Uram, ilyen hittel, Ilyen bizodalommal, Mintha szinte a Jézussal, Mennyei megváltómmal, Kézen fogva vezetted, Érdemébe öltöztetve, Úgy jövök most, Istenem, Elődbe, óh Istenem!

8. Légy irgalmas, légy kegyelmes! Add minden bűneimet Voltaképpen megismerjem, És azokban kedvetem Soha többé ne keressem, De egyedül azt kövessem, Mi neked dicsőséges, És nekem üdvösséges.

232. Bűnösök hozzád kiáltunk! Úr Isten könyörülj rajtunk, Nyisd meg a te füleidet, Hallgasd meg könyörgésünket; Mert ha mind megítéled, A mit vétettünk ellened, Mind elkárhozunk előtted.

2. Nagy a te irgalmasságod, A bűnt te megbocsáthatod, Nincs nekünk semmi érdemünk, Ártatlanságtól elestünk; Nincs, ki kérkedjék előtted, Sőt félünk mindnyájan téged, És szívből könyörgünk neked.

3. Benned bizunk Istenünkben, És nem a mi érdemünkben, Kegyelmedben nyugszik lelkünk, Te vagy a mi reménységünk; Szent ígédben hirdetteted, Hogy bűnünket elengeded, Ha megtérvén félünk téged.

4. Segélj hát gyenge hitünkben, Hogy bízzunk Üdvözítőnkben, Drága érdemét keressük, Szent akaratját kövessük, Szentlélekben megújuljunk, Reménységünkben viduljunk; S így megtérvén boldoguljunk.

5. A hol a bűn uralkodik, Ott kegyelmed munkálkodik. Semmi annak nem vet határt, Elfordít tőlünk minden kárt, Mert Jézus a mi orvosunk, Ki magára vette gondunk, Ezért örök áldást mondunk.

Saját dallam.

233. Előtted állok, drága Jézusom! Mert reád szorult kétséges sorsom; Én Uram Istenem, királyom, Én bűnös vagyok, Te én szószólóm.

2. Büntől rút és fertelmes én szívem, Azért reád tekint én bús szemem; Fogadj be, gyógyíts meg, tisztíts meg, Lelkem orvosa, kérlek, enyhíts meg.

3. Fél és retteg lelkem, de te szent véred Meg-elevenít engem érdemed; Én nehéz s keserves bánatom Örökre fordítsd, édes Megváltóm.

4. Te vagy egyetlenegy reménységem, Gyámoltalanul ne hagyj el engem; Mindenütt reám fut sok inség, Rám támadt pokolbeli ellenség.

5. Te én értem kínokat szenvedtél, Én büneimért adót fizettél, Te véred és halálod én árom; Azért te szent irgalmadat várom.

6. Teneked ajánlom én lelkemet, Az én számtalan sok büneimet Szent véred bő árja elmossa, Óh sebes szívemnek fő orvosa!

7. Hogy tégedet láthassalak mennyben, Véghetetlen fényes dicsőségben, Nyugodván atyai kebledben, Szent, szent, szent, Isten engedd azt, Ámen.

Saját dallam.

234. Én Istenem, én bűnös ember, Te szent színed előtt állok, Kinek vétke oly nagy, mint tenger, Vigasztalást tőled várok: Én Istenem! Én Istenem! Kegyelmezz meg már énnekem.

2. Óh mily szívem szerint kesergem Az én gonosz büneimet, Hogy tetőled eltévelyedtem, Elhagytalak teremtőmet: Én Istenem s a t.

3. Hallgasd meg én fohászkozásim Atyai nagy szerelmedből, Bocsássad meg minden büneim, Ments ki szívem inségéből: Én Istenem s a t.

4. Igaz, hogy nagy az én nyavalyám, Melyet senki te kívüléd Meg nem gyógyíthat, óh szent Atyám, Ha nem segít te kegyelmed: Én Istenem s a t.

5. Ne úgy büntess, mint érdemlettem: Az én undok Bűneimmel, Óh szent Atyám, úgy el kell vesznem, De térj hozzám jó kedveddel: Én Istenem s a t.

6. Csak egy szót mondj, én megéledek, Mond ezt énnekem bűnösnek: Megengedtem, menj el békével; Meglásd többé ne vétkezzél: Én Istenem s a t.

7. Nincs kétségem, megvigasztaltál, Kérésemben meghallgattál, Érzem bennem segítségedet, Erősítsd én szívemet: Én Istenem s a t.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

235. Gyötrődik az én lelkem Nagy sok bűneimért, Azért kérlek, Istenem, Szánj meg kegyelmedért: Csak te hozzád kiáltok, Segítséget várok, Fohászkodván panaszszal, Szívemet kiöntöm.

2. Örömöm és reményem Csak te vagy énnekem, A kiben helyeztetem Mindenkor én hitem, Reád bízam magamat S minden dolgaimat; És kérlek, maradj velem, Úr Jézus Krisztusom.

3. Nem más után óhajtok, Óh te én reményem! Azért a mit én várok, Azt add meg énnekem: Mert nincs másban üdvösség, Csak a te nevedben, Nincs bűn ellen segítség, Csak te érdemedben.

4. Rám törnek ellenségim, Hogy bűnbe ejtsenek; Ellenek tehetségim Tudod, hogy nincsenek: Óh én kegyes Istenem! Támogass lelkeddel; Így őket meggyőzhetem, S bírok kegyelmeddel.

5. Testet, sátánt, világot, Hogyha meggyőzhetem, Úgy e halandóságot Bátran letehetem; Mert majd a mennyországban Bizonyosan leszen, A dicső boldogságban, Boldog helyem készen.

Saját dallam.

236. Jézus! ki bűnös lelkemet Haláloddal haláltól Hatalmasan életemet Bűntől és kár-

hozattól És veszélytől megtartottad, És ezt nekem tudnom adtad: Óh én édes Jézusom, Légy most is én pásztorom.

2. Szorgalmatosan kerested Elveszett juhaidat, Kik elhagyván szent ösvényed, Érdemlették átkodat: Óh te sátán megrontója, Bűnösöknek megváltója, Segélj megjobbulásra S a megigazulásra.

3. Uram, örömet megvallom, Én bennem nincs semmi jó, Bátor legyen akaratom, De hamar elmulandó, A vért és testet meggyőzni, És a mi jó, végbe vinni, Ritkán telik ki tőlem, Sőt a bűn véghez megyen.

4. Jézus! érdeme vérednek Bűnömet eltörlötte, Legyen hasznos én lelkemnek Örök üdvösségére, Hogy a fára szegeztetted Magad, s a bűnt úgy viselted; Engedd el bűneimet, Végy kedvedbe engemet.

5. Te jól látod fájdalمامat, Mely szaggatja lelkemet, Látod: mily szomorú bánat Borítja el szívemet; E bánattal teljes szívet, Melyet meghintett szent véred, Mely ontatott keresztfán, Nyújtom teneked bizván.

6. Már tudom, lecsendesítéd Én háborgó szívemet, És híven megteljesítéd Kegyes ígéretedet, Hogy az egész kerek földön Sehol senki el ne veszzen, Sőt mind örökké éljen, Csak hogy te benned hidjen.

7. Uram, hiszek, de erősíts, Ne hagyj kétségbe esnem, Halál és bűn ellen bátoríts, Ha rettent a félelem, Egyedül te benned bizom, Miglen téged, óh Jézusom, Harczomat megharczolván, Látlak az élet után.

Saját dallam.

237. Kegyes Jézus, én imádságomra, Hajtsad füled én kiáltásomra, Jusson hozzád kérésem én jómra, Ne vess Uram végnapon pokolra.

2. Szomorkodván undok bűneimért, Fohászodom

sok gonoszságimért, Félek, Uram; de sok rútságimért, El ne taszíts örökre bünömért.

3. Uram Jézus! valaha bünösnek, Ki sírva könyörgött Fölségednek, Megtartád-é bünét? s ilyeneknek Nem bocsátnál meg, mint megtérőknek?

4. Gyarló vagyok, test vagyok, Istenem, Te jól tudod, földből álló testem, Egy kis féreg, egy darab föld létem, Míg akarod, addig tart életem.

5. Ilyen szegényt, erőtlent, szent Atyám! Ily férgecskét útálsz-é meg, Uram? Hiszem, értem szent Fiad, óh Atyám! Vérént ontá s megváltá, Jehovám.

6. Imádságom, tudom, hogy nem méltó, Én Uramhoz, tudom, nem illendő, Tégy méltóvá, Jézus hív segítő, Vagy örökké tőlem tisztelendő.

7. Segélj, segélj, én édes Istenem! Neked adom s ajánlom ma lelkem: Kérlek fogadd hozzád, óh Jézusom, Üdvösségem s életem, Jézusom!

8. Te szent kínod én óltalmam legyen, Szent kereszted erősségem legyen, Szent halálod én érdemem legyen, Uram Jézus, lelkem tied legyen.

9. Szent halálod halálunk óráján Erősítse lelkünk, hogy a sátán Meg ne csaljon az utolsó órán, Kimulásunk hadd legyen jó órán.

Dallam: Az előbbi.

238. Légy irgalmas Úr Isten! minekünk, Mert jól lehet álnokul vétkeztünk, Mégis benned vagyon reménységünk, Kit haragra bünnel ingerlettünk.

2. Megvalljuk, hogy ellened vétkeztünk, Látásodra gonoszt cselekedtünk, Igaz vagy te, nem kételkedtünk, Győzedelmes mikor itéltetünk.

3. Undokságát elfajultságunknak Mind jól látjuk, sok álnokságunknak, Gonoszságink előttünk forognak, Kik előtted szüntelen vádolnak.

4. Bűneinkből te tisztíts meg minket, Mosd el rólunk fertelmességünket, És elveszett szép öltöztünket Reánk adván, bird jóra lelkünket.

5. Vedd el rólunk méltó haragodat, Mutasd hozzánk irgalmasságodat; Hogy ismerjük abból jóvoltodat, Vedd el rólunk ekképpen átkodat.

6. Siess mi belénk új szívet adni, Szentlelkeddel azt megújítani, Tiszta hittel megajándékozni, Adjad végre szent színedet látni.

239. Ne szállj perbe én velem, Óh én édes Istenem! Mert meg nem felelhet Előtted én lelkem, Elkárhoztathatsz engem.

2. Neked bűnöm megvallom, Mert én azzal tartozom; Te bocsáthatod meg, Bizonynyal jól tudom; Segítségedet várom.

3. Szent Fiad haláláért, Keserves nagy kínjáért, És ekképpen szerzett Drága érdemeért, Kegyelmezz meg mind ezért.

4. A te áldott Szentlelked, Kérlek, tőlem el ne vedd! Sőt újítsd meg bennem, Hogy dicsérjem neved, Szolgálhassak teneked.

5. Reád bíztam magamat, Te viseljed gondomat; Igazgasd jó útra Az én lábaimat, És minden szándékimat.

6. Vigasztald meg szívemet, Búban epedt lelke-met, Ne hányd szemeimre Undok vétkeimet És cselekedetimet.

7. Csak tégedet dicsérlek, Míg e világon élek; Tudom nyugodalmat Tenálad én lelek, Mikor innét kikelek.

8. Már örökké áldassál, És fölmagasztaltassál, Áldott Atya Isten, A te szent Fiaddal, Szentlélek malasztjával.

Saját dallam.

240. Óh én bűnös, jaj! mit tegyek? Mihez fogjam fejemet? Sok bűn sérti lelkemet; Óh jaj! valjon hová legyek? Jézus én bátorságom, Jézusomat nem hagyom.

2. Tudom, sokszor büneimmel Jézusom megbántatott; De ugyan el nem hagyott, Sőt körül vesz kegyelmével! Azért menj el vádolóm, Jézusomat nem hagyom.

3. Noha gyakran sok nyavalya, Mint más keresztyénekre, Omlik szegény fejemre; De azt el nem szakaszthatja Krisztustól, ki oltalmam, Jézusomat nem hagyom.

4. Tudom, hogy a mi életünk Csak árnyék és mulandó köd, Melyet a homály beföd; Végre halál a mi részünk, Ha lesz is kimulásom, Jézusomat nem hagyom.

5. Bátor szálljak koporsóba, Megválok e világtól, Nyugszom szépen és boldogul; Még ott is a setét sírban, Jézus lesz fényes napom, Jézusomat nem hagyom.

6. Ő általa viszont élek, Mert az utolsó napon Életre vissza hozon; S tőle boldogulást nyerek, Ha ítélt igaz bíróm, Jézusomat nem hagyom.

7. Azért, óh Jézus, enyim légy, Míg följutok az égre, Mennyei dicsőségre; Melyben engem részessé tégy, Jézusom, boldogságom, Jézusomat nem hagyom.

Dallam: Az én Istenemben.

241. Óh jaj hová legyek? Kegyelmet hol nyerek? Lelkemet megterheltem, Bűnnel nehezítettem; Ha nem segít az Isten, Más segítségem nincsen.

2. Én édes Jézusom! Kegyelmes Megváltóm, Az én szomorú szívem, S elkeseredett lelkem Bízik te irgalmadhoz, Mutass kegyelmet ahhoz.

3. Ártatlan véreddel, Bűneimet mosd el, A te nagy jóvoltoddal, Szent irgalmasságoddal, Kösd be szívem sebeit, Vesd tengerbe vétkeit.

4. Noha én bűnöm nagy, De te irgalmas vagy, Abból kiszabadulok, Véreddel megtisztulok; Ki csak te benned hiszen, Örök élete leszen.

5. Azért, óh Krisztusom, Csak te benned bizom, Hiszem, hogy el nem veszek, Szent országodba megyek, Melyet te nyertél nekem, Mikor meghaltál értem.

6. Birja hát szívemet, Szentlelked elmémet; Minden gonoszt utáljak, Tőled el ne szakadjak, Eleven tagod legyek, És mind örökkén éljek.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

242. Óh szent Isten! én megvallom, Hogy gyakran bűnbe estem, Kárhozatra tudom méltó Azért lelkem és testem; Mivel azzal Fölségedet, Teremtőmet, Istenemet, Én igen megbántottam.

2. Gondold meg mostan, én lelkem, Valjon mit érdemlenél, Ha Istentől bűnöm szerint Való büntetést vennél? Nem egyebet kárhozatnál, Örökké tartó kínoknál, Pokolnak mélységében.

3. Kegyelemmel, szerelemmel Bövelkedő jó Isten! Óh ne vess ki s ne rekeszsz ki Szárnyaid alól engem; De hívj szép szóval elődbe, Végy föl, mint atya, öledbe, S tégy ily kegyesen velem.

4. Lám fiadnak, Megváltómnak, Érettem nem kedveltél, A pokoltól, kárhozattól Hogy engem megmen-tenél, De érettem nagy bűnösért, A pokolra menendőért, Mennyből lebecsátottad.

5. Uram Jézus! szent véreddel Mosogass meg en-

gemet, Mennyei segedelmeddel Jobbítsd meg életemet! Így tudom, hogy megállhatok, És végre oda juthatok, Hol örökké áldhatlak.

6. Óh Istenem! a mit lelkem Óhajtvá Fölségedtől Törödelmességgel kíván, Ne tagadd meg szegénytől, Hadd örüljön jóvoltodban, S azt hirdesse minduntalan: Adjad úgy legyen, Ámen.

Dallam: A nap elment, óh Jézus.

243. **I**smersz Uram, engemet kívül-belől, Tudod mennyit és mit tartok magam felől, Óh megvallom, sokszor büszke vagyok Átallátni: hibáim mily nagyok!

2. Nyisd meg, kérlek, szemeit értelmemnek, Hogy jól értsem gyarlóságát lelkemnek, Lássam a bűn rút fertelmességét, S a szent élet mennyei szépségét.

3. Óh őrizz meg, hogy a kisebb vétkeket Ne nézzem úgy, mint csak csekélységeket, Sőt mindenkép tisztán és szentül éljek, A legkisebb vétektől is féljek.

4. Tisztetem útján, ha midőn tétovázok, Jót akarok tenni, s mégis hibázok, Gyógyítsd bennem a lelki vakságot, S gyújts homályos elmémbe világot.

5. Ne engeddd, hogy akármely jó tettemmel, Úgy kérkedjem mint különös érdemmel, Ha szentséged fontjában méretünk, Hibás minden jó cselekedetünk.

6. Tudnom adtad szent kötelességemet, Tudnom, mint kell nyernem üdvösségemet, S mégis a jót gyakran elmulasztom, Gyakran vakít heves indulatom.

7. Uram vezérlj lelkem boldogságára, Serkents, buzdíts éltem jobbítására; Add, azt tartsam legszentebb munkámnak, Míg céljára nem érek pályámnak.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

244. Ha tovább halasztom Igaz megtérésemet,
Melyre Istenem int; Gyülném úgy
életemet, Ha a megjobbulás Igaz boldogságom; Méltó,
hogy az legyen Legfőbb kívánságom.

2. Nehéz dolog ugyan Magunk szívét meggyőzni,
Gonosz kívánságot, És a bűnt megelőzni; De tarto-
zunk vele, S ha azt elmulasztjuk, Többől több bánat-
tal, Magunkat aggasztjuk.

3. Az Isten hirtelen Szólíthat e világból, Pedig
a megtérés Nem áll egy és két órából, Sóhajtás, rette-
gés, És egy fohászzkodás Nem elég, hogy készen Legyen
a jobbulás.

4. Ha a bűn édes is, De nem hoz nyugodalmat,
Csak a jónak adod, Uram, ezt a jutalmat; A ki neked
enged, A jobb részt választja; A ki elhagy, magát
Boldogságtól fosztja.

5. Mi tartóztat tehát, Hogy a gonoszt gyűlöljem?
Mivel veszemre van, Azért tiltja Istenem: Valjon
mi tartóztat, Hogy a jót szeressem? Hiszem az bol-
dogít, Azért kell követnem.

6. Uram te adsz erőt Magunk meggyőzésére, Ha
nehéz is e harcz; Lesz lelkünk öröme: Mit tétó-
vázok hát? Az Isten bátorít Ő szent igéjével, S lel-
kével erősít.

7. Segélj hát, Istenem, Hogy én magamba száll-
jak, Hallván hívásodat, Minden büntől megváljak; Úgy
nem kell jajgatnom Elmult életemet, Mert segítséged-
del Megmentem lelkemet.

Saját dallam.

245. Csak te hozzád, óh Jézusom! Ragaszko-
dom éltében, Te vagy nekem legfőbb

jusom, S vigasztalóm mindenben; Mennyen és földön senki sincsen, Ki kivüled megsegítsen, Csak tied az a dicsőség, Hogy békesség Szálljon reánk és üdvesség.

2. Igaz, hogy sok az én vétkem, De azt szívemből bánom: Uram, légy kegyelmes nekem! Véred legyen váltságom; Ha te felvészsz irgalmadba, Úgy nem jutok kárhozatba, Sőt megbocsáttatik vétkem; Add meg nekem, A mit ígértél, Istenem!

3. A te jó lelked vezérljen Neved tisztességére, Hitem jóság által éljen Lelkem üdvességére. E kísértet idejében Légy segédem szükségemben, S ha végső órák közelget, Nyújtsd kedvedet, S engeddd meglátnom színedet.

Dallam: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben.

246. Élek én! az Isten mondja, A bűnös ember megtudja, Hogy halálát nem óhajtom, De ez teljes akaratom, Hogy bűneiből megtérjen, És velem örökké éljen.

2. E szót ember vedd eszedbe; Bűnért ne essél kétségbe; Úgy lelsz erős vigasságot, Sebhedt szívnek orvosságot, Melyet Úr nagy hittel ígért, Boldog ki sír bűneiért.

3. De a testi bátorságtól Magad megóvd e mondatástól: Vigan élem világomat, És ha megunom magamat, Akkor Istenhez megtérek, Lám úgy is kegyelmet nyerek.

4. Igaz, hogy kész kegyelemre, Bűnössel megbé-kélésre: De a ki arra vétkezik, S a bűnben bátran fertőzik, Nem kedvez szegény lelkének: Nem leszen jó vége ennek.

5. Az Isten kegyelmet ígért Jézus érdemes véreért, De nem ígérte teneked, Hogy holnap is tart

életed; Hogy meghalsz bizonynyal tudod, De mikor, azt nem mondhatod.

6. Ma élsz, ma térj meg Istenhez, Holnapig juthatsz végedhez: Ki ép és egészséges ma, Holnap merülhet halálba; Ha meghalsz megtérés nélkül, Örökké égsz kétség kívül.

7. Segélj, Jézus! segélj engem, Igaz megtérést adj nekem, Hogy megbánjam bűneimet, Míg halál végzi éltetem: Hogy kész ma s minden időben Legyek meghalni Istenben.

Közönséges penitenciális napon.

Dallam: Szívből szeretlek én Istenem.

247. Úr Isten mi üdvösségünk, Te benned van reménységünk Szent Fiad érdemeért, Ím te elődbe járulunk, Szent lábaidhoz borulunk, Ne vess el bűneinkért! Vedd el bűnünk adósságát, Hadd érezhessük jóságát Te nagy kegyelmességednek, Kegyes hoszszú türeседnek. Óh szent Isten, mi Istenünk! Téged kérünk: Ne szállj bűnért perbe velünk.

2. Megrontánk szövetségünket, S szentül tett esküvésünket, Engedetlenségünkkel; De íme szíves bánattal, Megtérünk bűn utálattal, S ilyen föltételünkkel: Hogy ezután ösvényidet, Megőrizzük törvényidet, És az Úr Jézust követjük, A bűnt s tévelygést megvetjük: Óh Jézusunk, kérünk oktass, Hozzád szoktass, A bűn útjától irtóztass.

3. Oltalmaz veszedelmektől, Kivált a tévelygésektől, Hitünk egyességében, Áldott lelked vezéreljen, És boldogságra segéljen Ígéd követésében. Ígéd hirdetőit vezesd Szent ajándékiddal, szeresd, Hogy a tévelygőt térítsék, A hívőket erősítsék. Óh Szentlélek! Krisztus nyáját És országát Tartsd meg s terjeszd tudományát.

4. Igazgasd a királyokat, Békességben országokat Virágoztathassanak, Fölséges fejedelmünket Soká éltesd, hogy bennünket Boldogítson, s lássanak Maradéink is sok jókat, Jó szívéből származókat, Királyi házát szeressed, Jó tanácsosít vezessed, Óh Úr Isten! országunkat S királyunkat, Áld meg magisztrátusinkat.

5. Hallgasd meg a szenvedőket, S az inségekben nyögőket Szabadíts szükségéből, Enyhítsd a nyavalyásokat, Vedd hozzád a haldoklókat, Halálos gyötrelmekből. Minden alattvalókat, Özvegy, árva s vándorlókat Oltalmazd háboruságtól, Órizd meg nyomoruságtól. Mi Istenünk! Téged kérünk, Légy vezérünk, Míglen innen hozzád érünk.

6. Többet tehetsz, mint kérhetünk, Vagy elménkkel fölérhethetünk, Hallgasd meg hát kértünket! Szívünkben a bűnt tisztítsd, Lelkedet bennünk újítsd, Kedvelj Uram bennünket. Lám a Krisztus megholt értünk, Ő érte kegyelmezz nekünk! Segélj tieid lehessünk, Holunkban hozzád mehessünk, Óh mi Urunk! Légy kegyelmes, És meg ne vess, Sőt hozzád mennyekbe vezess.

Az Úr vacsorájáról.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

248. **D**rága kincset nyujtasz nekünk, Áldott szánk és lelkünk, Óh irgalmas orvosunk! Téged magasztal és lelkünk, Óh irgalmas orvosunk! Mert szent ígéd magvával, És lelki vacsorával, Táplálsz mint lelki mannával, S így gondolsz nyájad hasznával.

2. Te vagy igaz világosság; Mert példáddal s ígéddel Tanítasz, hogy tudatlanság Minket ne foglaljon el; Te viszz a bölcsességre, Hitre és kegyes-

ségre, Végre örök boldogságra, Ama dicső mennyországára.

3. Te vagy bizonynyal az élet, Az út, örök igazság: Nem rettent már az ítélet, Vagy bűn ellen orvosság; Mert ki elhagyja vétkét, A ki testét és lelkét Büntől őrzi s benned hiszen, Kegyelmet nyer, s boldog leszen.

4. Lám magad, kegyes Megváltóm, Ily édesen szólítasz: Jőjj hozzám ki vagy fáradt és bús, Bűnért igen nyomorgasz, Én lelki nyugodalmat Adok, s oly lakodalmat, A mely édes békességet Szerez s örök üdvességet.

5. Vegyed, egyed, ez én testem A megáldott kenyérben, Keresztfára feszítettem, Hogy részes érde-memben Légy minden javaimban, Minden boldogságimban, Neked adom én magamat, S velem minden áldásimat.

6. Vegyed, igyad, ez én vérem A megáldott pohárban, Melyet az én sebes testem Kiontott a halálban; Ez az új testamentom Véremben s áldozatom, Ezt én emlékezetemre Cselekedd és tiszteletemre.

7. Áldott Jézus! téged kérünk Drága szent sebeidért, Légy velünk, kegyes vezérünk! Segélj nagy szerelmedért, Halálotat becsülnünk, És minden bűnt kerülnünk, Téged igazán szeretnünk, És tetszésedet követnünk.

8. Add a lelki fiúságban Szentlelked vezéreljen; Hogy járhassunk utaidban, És míg élünk, dicsérjen Lelkünk, Jézus, egy hittel, Állandó szeretettel, Téged mindenütt megvalljon, Mind halálig magasztaljon.

Dallam: Adjunk halát az Úrnak.

249. Jézus! Ielkem világa, Szívemnek vigassága,
Óh te legjobb barátom! Neved mikép áldhatom?

2. Óh mikép becsülhetem E mannát, melyet vettem, Melylyel lelkem tápláltad Mostan és megvigasztaltad.

3. Mint áldjalak tégedet, Hogy engem gyermeke-det Így etettél s itattál, Ennyire méltóztattál.

4. Szívem szerint dicsérlek, Szerelmedért míg élek, Keserves fájdalomidért, És véres haláloedért.

5. Szép tanításaidért, Sok fáradságaidért, Haláloed érdemeért, És velünk közléseért.

6. Áldom szeretetedet És kegyelmességedet, Hogy engem megváltottál, S nagy jókkal megáldottál.

7. Most kóstolom kedvedet, Könyörülő szívedet; Mert váltságod zálogát Vettem és vigasztalását.

8. Most veled egyesültem, Jézus, édes életem; Immár megmenekedtem A büntől, melyet tettem.

9. Ne hagyj elfelejtenem, Add lelkembe rejtenem, Hogy élet kenyérével Tartál, s frigyed vérével.

10. A bünt, mely még van bennem, Öldököld meg, Istenem! Irtsd a rosztat belőlem, Ne távozzál el tőlem.

11. Add, hozzád óhajtozzam, S inségemet hordozzam Békével, s benned bizzam, És buzgón imádkozzam.

12. Jártomban és keltemben Ez forogjon elmém-ben: Te mily nagyra becsültél, Hogy velem egyesültél.

13. Én immár el nem veszek, Jézusé vagyok és leszek, Már meghalni sem félek; Mert föltámadok s élek.

Saját dallam.

250. Készítsd magad, kedves lélek, Ahhoz, a ki által élek, E nap, mely ma előkerült, Boldogságom fényre derült; Mert az Üdvö-

zító Úrtól, Vacsorára hivattatol, S a ki az eget forgatja, Szállását majd nálad tartja.

2. Mint jegyesek szoktak, siess, Hogy Jézus elejbe mehess, Ki kegyesen veled bánván, Zörget szívednek ajtaján, Nyisd meg ő neki lelkedet, Üdvözöld Üdvözítőt, Jőjj, hogy érezhesd szerelmét, Tiszteljed drága kegyelmét.

3. Szívem óh miként óhajtja Jóságod, ember barátja, Mily bús lelkem, hogy vétkekkel Tégedet bántlak bűnökkel, Holott te értem halálra Mentél kínos keresztfára, S ottan szerzettél váltságot, Hogy nekem adj boldogságot.

4. Jézus! napja életemnek, Jézus fénye örömömnek, Jézus szívem vidámsága! Életem és lelkem világa! Ím asztalodhoz járulok, És lábaidhoz borulok, Add, legyen üdvösségemre, És neked dicsőségedre.

5. Óh szeretetnek tengere, Jézus! életnek kenyere, Add, hogy lelkemnek ez étel Ne legyen kárhozatvétel, Hanem ezen eledelben Érezzem kedved szívemben: S azzal megerősítetve, Veled tarts egyesítetve.

6. E jót megadod, elhiszem, Bűnöm bocsánatját veszem; Erőt adsz megtérésemre, Én megszenteltetésemre; Mit halálloddal szerzettél, A mikor megfeszítettél, Nekem is a békességet Megadod, s az üdvösséget.

7. Én pedig benned örvendek Mindenkor, s neked engedek, Szent Fölségednek szolgálók, A hol ülök, járok, állók, Szerelmed megmérhetetlen, Nekem elfelejthetetlen, Melyért örökké szeretlek, Itt és örökkén tisztellek.

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

251. Örülj szívem! Vigadj lelkem! Hittel ékesítettvén, Vacsorához Mégy Jézushoz, Hivatalosa levén.

2. Vigyázz oda, Hogy micsoda, A mit véssz? Krisztus teste; Az ő vére, Lelked bére, Melyet érted fizete.

3. Ha bünödért Halálos bért Érdemlettél lelkedre: E szent asztal, Megvigasztal, S válik üdvösségedre.

4. Csak hogy elválj Büntől és szolgálj Az Úrnak jámborsággal, Halálában, Váltóságában, Úgy bízhatsz bátorsággal.

5. Azért jertek, Mert itt nyertek Bünösök orvosságot, Fő orvostól, A Krisztustól, Kegyelmet s igazságot.

6. De hozzám szállj, S bennem munkálj Te töre delmességet, Óh Megváltóm, Hív barátom! S új engedelmességet.

7. Így kegyelmed És érdemed Megtisztít én vét kemből; Hogy tiszteljem, És kedveljem Érdemedet szívemből.

8. Én egyébbel Jelesebbel Neked nem áldozha tom: Hogy jobb leszek, S benned hiszek, Ez egyet ajánlhatom.

9. Ezen szentség, Új szövetség Engem veled egye sít, Igen szépen, Lelkiképpen, S vallásodban erősít.

10. Légy hát bennem, És add tennem, Mit példád s ígéd mutat; Vigasságra, Mennyországra Úgy nyitsz énnekem utat.

11. Szent ígéd től, És hited től, Óh ne hagyj elsza kadnom, Szerelmedben, Kegyelmedben Add végig meg maradnom.

12. Büntől félnem, Neked élnem Segélj édes Megvál tóm; Hogy így végre, Jutván égre, Nálad legyen lakásom.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

252. **U**ram Jézus, Üdvözítóm, Általad vagyok élő, Bünből te valál segítóm, Hogy

legyek istenfélő: Örökkén téged szeretni, Kész vagyok neked engedni, S szent példádat követni.

2. Hogy hozzád való hűségem Szivemben élesztessék, S az én boldog reménységem Újra erősíttessék: Élek a szent eledellel, Melyet szerzél szeretettel, És dicső igérettel.

3. Az legnagyobb bizonyosága A te szeretetednek, Hogy halállal lól váltsága Az emberi nemzetnek: Halálod ad vigasztalást, Reménységben megújulást, S ebben bátor meghalást.

4. Hogy e hasznoknak örüljünk, Melyeket halálod ad, És a jóban erősüljünk, Erre szerzéd vacsorád: Én ezt hát örömmel veszem, S akkor rólad emlékezem, És veled szövetkezem.

5. Csak te hozzád ragaszkodom, Jézusom, legjobb részem. Magamat teneked adom, A mit parancsolsz, teszem. Leszek jóban szorgalmatos, Szelíd, tüdő, alázatos, A hitben áthatatos.

6. Így már itten életemben, Öröm lakja szívemet; S innen elköltözésemben, Nyerem tőled részemet, Ott a hol vagy, a mennyégben, Hol teveled egyességben Leszek örökké, Ámen.

Dallam: az elébbi.

253. Kész vagyok én emlékezni Rólad, óh Üdvözítőm! Jóvoltodra figyelmezni, Melylyel lettél segítőm. Te vagy oka életemnek, S minden vig reménységemnek, És ereje szívemnek.

2. Te a mennyből leszállottál, S emberi testet fölől; Sok kint, terhet föl vállaltál, Csak hogy megments inségtől; Sőt lelkünk örök javáért A keresztfán ontottál vért; Áldlak szeretetedért.

3. Már annak a bűnbocsánat Bizonyos te általad, Kiben vagyon bűnön bánat, S bűnében meg nem ma-

rad, Így biztathatja az magát; Az Isten, ki adta fiát, Megadja egyéb javát.

4. Jézus Urám, és vezérem, Hogy éljek vacsorráddal, Azt szent tisztetnek ismerem; Te mondtad azt szent száddal: E kenyeret és bort vegyétek, És ti ezt cselekedjétek Én emlékezetemre.

5. No hát hívek seregével, Kik téged áldni készek, Én is szívem örömevel A te vendéged leszek: Oh erre vigan készülök, Mert ha veled egyesülök, A jóban öregbülök.

6. Tanulom tőled szeretni Istent s az embereket; S hiszem te fogsz segíteni, Úgy néznem mindeneket, Mint azon egy test tagjait, Azon ország polgárait, S egy dicsőség társait.

Az igaz keresztyén életről közönségesen.

254. Boldog az olyan ember az Istenben, Ki gonoszoknak nem ül gyűlésökben, A bűnösöknek nem jár ösvényökben, S nem részes az ő hamis végzésökben.

2. De az Istennek ígését hallgatja, Erre főképpen vagyon minden gondja; Csak ebben telik kedve s akarata, Ezt éjjel-nappal szívében forgatja.

3. Mint a folyó víz mellett szép termő fa, Melynek bimbóit a hideg nem bántja, Ő idejében gyümölcsét megadja; Jó szerencsésen leszen minden dolga.

4. De nem úgy leszen mind azoknak dolgok, Kik az ígéről nem viselnek gondot; Mint a szél hordja széjjel az apró port, Akképpen hányja Isten el azokat.

5. Minden emberek mikor föltámadnak, És életek-

ről ha ők számot adnak; A hívek közül ezek kihányatnak, És véghetetlen kárhozatra jutnak.

6. Mert a híveknek útjokat az Isten Birja s forgatja tulajdon kezében, A kegyetlenek ő keménységökben Vesznek és esnek örök sötétségben.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

255. **J**er tanuljuk meg az Úrtól, Tanuljuk meg mindnyájan, Az ő keresztyén nyájától: Valjon ő mit kívánjon? Kik igaz hitben állnak, Az igaz úton járnak, S ő törvénye szerint élnek, Azok igaz keresztyének.

2. Boldog, a ki alázatos, S magát el nem felejtí, Ha szenved avagy bánatos, Reményét el nem ejtí: Mert ezt az Úr szereti, De a kevélyt megveti, Kik megalázzák magokat, Fölmagasztalja azokat.

3. Boldog, ki minden sérelmét Isten előtt megvallja, S hogy megnyerhesse kegyelmét, Vétkeiét megutálja; Az Isten is megbocsát Neki s jóra kedvet ad, Hogy mind itt s mind jövendőben Vigasztalást vegyen bőven.

4. Boldog, a ki szelídséggel Ellenségét meggyőzi, Megbocsát neki készséggel, S a jóval megelőzi, A boszszuállást hagyja Istenre, ki hív atyja; Az őtet megoltalmazza, S ellenségét megalázza.

5. Boldog, ki az igazságot Titkon s nyilván követi, Nem szól és nem tesz ravaszságot, Sem a jót nem tetteti; Mert ki maga igaz volt, Igazságot tett és szólt, Istentől oly ítéletet Veszén, a milyent maga tett.

6. Boldogok az irgalmasok, Kik másön könyörülnek; Mikor ők is fájdalmasok, S ha miben megszükülnek, Akkor irgalmasságot Nyernek mint boldogságot, Veszélyből kiszabadítja Isten őket s vidámítja.

7. Boldogok, kik törekednek Tiszta szívü életre: A kik nem fertelmeskednek, Jutnak nagy tiszteletre; Kik az álnok világnak, S a testi kivánságnak Bünös ösvényét utálják, Azok az Istent meglátják.

8. Boldogok a békességet Békes szívvel szeretők, Békes törödelmességet Bajaikban követők, Senkivel sem háborgók, Sőt mást is megalkutók; Mert ők Isten fiainak Nyilvánással hivattnak.

9. Boldogok, kik igazságért Sok üldözést szenvednek, S akármely méltatlanságért, S abban meg nem csüggednek: Az Isten kegyelmesen Velek van s hűségesen Jóságokat jutalmazza, S a szenvedést helyre hozza.

10. Uram! szent igazságidban Igazgasd ösvényünket, Hogy csak a te utaidban Keressük örömünket, Míg te hozzád juthatunk, S nálad boldogulhatunk, A mennyei dicsőségben, Vég nélkül való örömben.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

256. Jézus mondja, óh keresztyének: Engem, Engem kövessetek, Engedjete szép beszédemnek, Világtól búcsút vegyetek, Keresztem föl vállaljátok, Hozzám magatok szabjátok.

2. Uram! csak a te példád vezet, A szent és kegyes életre, Kivülötted valjon ki lehet Méltóbb szíves szeretetre, Egyedül szent ígéd mutat Boldogulásunkra utat.

3. Szíved az Isten félelmével Teljes vala szelidséggel, Az embereknek szerelmével És segítségre készséggel, A szegényen könyörültél, Ellenséggel is jól tettél.

4. Példád tanítja távoztatni Azt, a mi káros lehetne, S szívünket attól tartóztatni, Valami bünbe

ejtethne. Óh mily boldog lesz életem, Hogyha példád követem.

5. Elöttünk mentél, mint vezérünk, S még most is te vagy mellettünk, A harcban vagy kegyes segédünk; Sőt megharczoltál helyettünk, Hogy mi menénk serénységgel Utánad teljes hűséggel.

6. A ki boldogságát reményli, Nálad nélkül vesztes léssen; S a ki magát károsnak véli, Nálad boldogsága készen; Nem lehet az méltó hozzád, A ki nem követ, mint szolgád.

7. Uram! add, hogy teljes örömmel Nyomdokidat követhessém, És a harcban minden erőmmel Ellenségem meggyőzhessem; Ki nem harczol, az nem leszen Nyertes, koronát sem veszen.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

257. Jézus! Jézus! én életem, Lelkemnek üdvösége, Mit kell teneked fizetnem, Üdvőség öröksége? Én, én magamat adom Neked, kegyes Jézusom, Teljességgel tulajdonul, E szándékom meg nem másul.

2. Neked adom én szívemet, Legyen az tulajdonod, Bár kellessék nagy gyötrelmet Szenvednem, azt jól tudod, Te tőled el nem válom, Míg eljövend halálom, Magamat a szeretetben Gyakorlom s az igaz hitben.

3. Neked adom szemeimet, Ezek reád mindenkor Tekintsenek, keresztemet Ha viselem is sokszor, Te óh Jézus világom Vagy és mindent megadom; Te vagy szemeim világa, És lelkemnek vidámsága.

4. Neked adom füleimet, Hogy azok mind szüntelen Hallgassák csak szent ígédet, S ne kapjanak egyeben; Neked adom nyelvemet, Hogy hirdesse nevedet, Jóságodért hálát adjon, És szép dicséretet mondjon.

5. Neked adom kezeimet, Ezek készen legyenek Cselekedni törvényedet, S ettől meg ne szünjenek, Neked adom lábaim, Járásom és lépésim, Legyenek tisztességedre, S annak nevelkedésére.

6. Neked adom már végtére, A mint vagyok teljese, Jézus életem reménye, Vedd tőlem kegyelmesen: Ha érzem is csapásod, De mégis tulajdonod Beszédim, érzékenységim, Gondolatim s indulatim.

Dallam: az előbbi.

258. Légy hű te szenvedésedben, Szerelmétől Jézusnak El ne szakadj inségedben, Ne add magadat bűnnek; Gondold meg, mily gyakorta Élted bölcsen forgatta, Bátor előtte szívedet Bezárván megbántád ötet.

2. Légy hű te igaz hitedben, Ne építsed lelkednek Fundamentomát fővényen, Ne rontsd el keresztségednek Szövetségét, de tartsd meg, Míg élted világa ég, Jobbítsad meg életedet! Istennek szenteld szívedet.

3. Légy hű buzgó szeretetben Istenhez, ki szeretett, Máshoz is mutass mindenben, Mint magadhoz, hűséget: Nézd Üdvözítőd mit tett, Ellenségért könyörgött; Te is megbocsáss mindennek, Legmérgesebb ellenségednek.

4. Légy hű te reménységedben, Bátor Isten nem segít Mindjárt a te inségedben, Ne szabj Istennek rendet; Reménylj, itt van az Isten, Megindul szükségeden, Kellete korán megsegít, Reménység meg nem szégyenít.

5. Légy hű halálos inségben, Végső harcrod megharcold, Te veled leszen az Isten, S végső kínodból fölold, Mert a ki Jézushoz hív, Vele mint Jákób megvív, Az a halálban oltalmat Lel, s a mennyekben jutalmat.

6. No tehát szenvedek, hiszek, Szeretek és reménylek, És hű mind halálig leszek, Jézus velem, nem félek; Ő azt el nem hagyhatja, Ki magát rá bízhatja, Neki ajánlom magamat, Ő jól elvégzi dolgomat.

Dallam: Óh fölséges Atya Isten!

259. Óh mennyei nagy boldogság! Te vagy dicső világosság, Imádandó egy valóság.

2. Téged vallunk és dicsérünk, Te vagy örök üdvösségünk, Életünkben segítségünk.

3. Nincsen nekünk több Istenünk, Te tőled vagyon mindenünk, S mindent csak tőled reménylünk.

4. Uralkodó Szentháromság! Te vagy legfőbb hatalmasság, Földön s mennyen egy Uraság.

5. Adj minékünk igaz hitet, Szeretetet, egyességet, Országunkban békességet.

6. Hogy dicsérhessük nevedet, Tanulhassuk szent ígédet, Nyerhessük örökségedet.

7. Tartsd meg köztünk a bölceket, Látod Isten szükségünket, Öregbítsd mi hitünket.

8. Benned legyen bizodalunk, Te tőled legyen oltalunk, Rólad legyen tanulságunk.

9. Légy minékünk egy érdemünk, Újittassék mi szentségünk, Ne árthasson ellenségünk.

10. Bátorítsad mi lelkünket, Birjad jóra mi szívünket, Tarts, őrizz és áldj meg minket.

11. Dicsértessék Istenséged, Megadassék tisztességed, Maradjon meg dicsőséged.

Dallam: Te világ szép ékessége.

260. Óh egy a szükséges dolog, Uram erre taníts meg, Minden dolog bármint forog, Csak baj s nehéz vesződség, Mely a szívet nem

nyugtatja, A lelket meg nem tarthatja, Csak az egy segít engem, Boldogságomat nyernem.

2. Lelkem! ha te ezt megnyerni Akarod, óh ne keresd E világon hol ezernyi Ezer a mi vethet lest; Emelkedjél az egekre, S ott találsz te kezesekre, Annak kedvéből veszed Legjobb s állandó részed.

3. Mária is ezt választá, Midőn nagy buzgósággal, Urunk előtt megalázta Magát oly kívánsággal, Hogy az életnek beszédét Hallgathassa, s nyerje kedvét, Lemondott mindenekről, S gondja volt csak az egyről.

4. Így, Jézus én kívánságom Csak te utánad legyen, Te légy nekem tanuságom, Mely engem bölcsé tegyen: S habár sokan nem szeretik Törvényidet s nem követik, Segélj, hogy én szeressem Tetzésedet s kövessem.

5. Büneimnek bocsánatját Ha tőled megnyerhetem, Felejtván szívem bánatját, Ezzel dicsekedhetem: Az Isten kedvében élek, S azért senkitől nem félek, Kész nála boldogságom, A Jézus bátorságom.

6. S minthogy ugyan azért jöttél, Hogy lelkelem megszenteljed, Jézusom! s váltságom lettél: Hát bűnöm öldököljed, Te nyújts erőt mindeneknek, A kik szívből igyekeznek Elhagyni vétkeiket, Megjobbítani éltöket.

7. Uram Jézusom! egyedül Légy én egyem s mindenem, Vizsgálj engem kívül-belül, S ne szenvedj gonoszt bennem; Hogy én itt már ez életben Részesüljek kegyelmedben, Így a mennyben üdvösség Lesz részem, ez egy elég.

Dallam: A nap immár elenyészett.

261. Isten! szívem neked adom Kedves ajándé-
kul, Azt tőlem kívánod, tudom, Fogadd
azt sajátul.

2. Fiam! szíved nekem adjad, Ezt mondád én-
nekem, Mennyen, földön nyugodalmad Nem leled, csak
bennem.

3. No, Atyám, vedd el szívemet, Azt meg se
utáljad; Ím adom azt, mint adhatom, Azt kegyesen
fogjad.

4. Az ugyan teljes vétkekkel És merő hívsággal,
Rakva vagyon bűnméreggel, S vétkes romlottsággal.

5. De immár bánatban vagyon, Romlott voltát
tudja, Mit régen szeretett nagyon, Azt igen utálja.

6. Ím borul szent lábaidhoz, Töredelmességgel,
Bizván te nagy irgalmadhoz, Hogy léssz kegyes-
séggel.

7. Szent fiad én értem is lett Elégtétel s kezes,
Minthogy már sajátjává tett, Te engem ne büntess.

8. Erősítsd gyenge hitemet, Hogy bizván kedved-
ben, Folytathassam életemet A te törvényedben.

9. Adj, Jézusom! kegyelmedből Erőt, igazságot,
Végy el én bűnös lelkemről Minden adósságot.

10. Te magadban öltöztess föl, Add rám igaz-
ságod, Ne legyek terhes bűnökkel, Hadd lássam or-
szágod.

11. Szentlélek társaságodban Végy föl ingyen en-
gem, Részeltess ajándékodban, Segélj jobbá lennem.

12. Önts belém szép világodat, S szereteted
lángját, Add mindenkor malasztodat, Űzd bűnöm ho-
mályát.

13. Add, hogy végig hív maradjak Az én Istenem-
hez, E világnak ne hajoljak Gyönyörüségéhez.

14. Add, hogy szívben erős legyek, Tűrő remény-
ségben, Kedvedből biztatást vegyek, Élven csendes-
ségben.

15. Tégy tisztává szeretetben, Csak színt ne mu-
tassak, Valót cselekedetemben Szívből bizonyítsak.

16. Add szívemből szelid legyek, Igaz, feddhetetlen, Senkinek én kárt ne tegyek, Szómban és tettemben.

17. Add, hogy lehessek együgyű! Jámbor, aláztos, E világtól tiszta szívű, Bűn után bánatos.

18. Add, hogy legyek szívből kegyes Képmutatás nélkül, Hogy keresztyénségem kedves Legyen hiba nélkül.

19. Építs szívemből templomot, A míg itten élek, Hogy legyen bennem hajlékod, Vezérlő Szentlélek.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

262. A tyám! add meg énnekem, A mire van szükségem, E földi életben, A mi ségédem lehet, S engem boldoggá tehet, Mind most, mind majd jövőendőben.

2. Adj nekem olyan szívet, Mely téged hozzám hívet, Mindenkor szeressen, Mely a jó s rossz napokban, S minden változásokban, Hozzád végig hív lehessen.

3. Adj oly indulatokat, Melyek által másokat Szívesen szeressek; Haragot, irigységet, Bőszülő gyűlölséget Mindenkor elkerülhessek.

4. Adj ily szívet kedvedből, Atyám nagy kegyelmedből Egész életemben, Segélj, hogy tetszésedet Kövessem törvényedet, S megmaradjak szerelmedben.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

263. U ram! emlékezz rólam, kérlek, Egész éltemben javamra; Mert oly segítőmnek ismerlek, Ki vigyáz minden útamra. Bizom! mert ígédben biztatsz, Hogy te engemet el nem hagysz.

2. Emlékezz rólam, mikor hallom, A mit pa-

rancsolsz ígédben: Hogy ha szájjal nevedet vallom, Járjak is szent törvényedben; Hogy hozzád hitben hű legyek, S jóban gyarapodást vegyek.

3. Emlékezzél rólam, ha szívemet Te hozzád én fölemelem, És kedveljed könyörgésemet, Melylyel nevedet tisztellem; Add meg nekem, kérlek téged, A mit jónak lát fölséged.

4. Emlékezz rólam, ha hibáztam, S vetesd mindjárt észre velem, Hogy a törvényre nem vigyáztam, S szálljon rám tőled kegyelem, Segéljed erőtlenségem, Hogy neveljem kegyességem.

5. Emlékezz rólam, ha szenvedek Kárt, nyavalyát, kisebbséget, S ha nyughatatlanul rettegek, Látván a mord irigységet; Ha te vagy velem, nem félek, Tőled minden jót reménylek.

6. Emlékezz rólam szükségemben, Mikor nyughatatlankodom: Légy segítóm szegénységemben, Csak te réád támaszkodom, Semmiben nem lesz szükségem, Hogy ha te léssz segítségem.

7. Emlékezz rólam, ha meghalok, S elfelejt engem a világ: Tudom, hogy semmi kárt nem vallok; Mert ott részem lesz jobb világ, Ott betelik reménységem, S vég nélkül lesz üdvösségem.

Dallam: az előbbi.

264. Mily nagy, Uram, kegyelmességed, Melyet Jézus által ajánlsz! Hogy a vétkeket elengeded, S mi velünk kegyelmesen bánasz, Ha bűnünk ismerjük, bánjuk, S magunk jobbítani kívánjuk.

2. Óh ments meg, hogy én ne fordítsam E kegyelmet bátorságra, Sőt életem úgy megjobbítsam, Hogy szert tegyek boldogságra; Mert időm hamar múlhatik, Mely jobbulásra adatik.

3. Tudom ugyan, hogy jobbulásom Nem érdemel kegyelmezést, Mert hogy jó legyek, tartozásom; De mint várhatnék kedvezést, Ha a mit gyűlölsz szeretem, S a mit tiltasz, azt követem.

4. Az soha büne bocsátását Jézus által nem várhatja, Ki csak bízik, de rossz szokását A mellett tudva folytatja, Jézus bünért lett áldozat, Bűnben élni hát kárhozat.

5. Ismerem s bánattal érzem A bűn veszedelmességét; És neked atyám, esedezem, Bocsásd meg élttem vétségét: Ez én szíves akaratom, Hogy szavadat megfogadom.

6. Segélj magad, hogy neked éljek, S szeressem a mit te szeretsz, A bűnben megmaradni féljek, Melyet bizonynyal megbüntetsz. Add, hogy lelkiismeretem Tiszta s szent legyen életem.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

265. Mit használ keresztyénségem, Ha nem a M. szerint élek, Ha nincs igaz kegyességem, És vétkezni nem félek; Ha az Úrnak ösvényét Tudván rontom törvényét, S azt, a ki megholt érettem, Csak szám áldja s nem életem.

2. Mit használ nekem a jó hit, Ha azt csak nyelvel vallom, De nem termem gyümölcsseit, Inkább a bűnt javallom; Ha rajtam erőt vesznek, És rab-szolgává tesznek A megveszett indulatok, Úgy hogy velek nem birhatok.

3. Így még sokkal vétkesb vagyok Én, ki Krisztust ismerem, Tudom, érdemi mily nagyok, S őtet szájjal dicsérem, Mint az, ki sötétben jár, S nem tudja, hol éri kár, Mit használ jó ismeretem, Ha nem követi életem.

4. S valjon nyugalrát hol leli Szívem, mikor

szenvedek; Ha lelkemet bűn terheli, S abban igen szenvedek? Hol, mikor halál rettent, S az, a ki igaz és szent, Megítéli életemet, S fölfedi minden vétkeket.

5. Jaj mit használ valahára, Mikor sírból fölkelek, Ha képmutatók módjára Könyörgök s énekelek, És jó cselekedetem Nem szépíti életem? Csak a kiben hit, kegyesség Van, azé lesz az üdvesség.

6. Segélj hát, Uram, éltemet Hogy te neked szenteljem, S minden cselekedetemet Kedved szerint rendeljem; Nyújts erőt és értelmet, Minden lelki sérelmet Hogy itt gondosan kerüljek, S végre mennyekben örüljek.

Dallam: Ádám siralmas esete.

266. Uram Isten! add azt nekem, Hogy téged Óhajtsalak, Tégedet egy üdvösségem, Legfőbb jómnak tartsalak; S tiszteletedtől, óh Atyám, Sem öröm, sem inségem, Semmi akármí jőjjön rám, El ne szakaszszon engem.

2. Ha téged megbántottalak, Indíts szíves bánatra, S hogy atyámnak mondhaszsalak, Segélj szent akaratra; Abban találjam kedvedet, Hogy akaratod értsem, S tudva kötelességemet, Én soha meg ne sértsem.

3. Add, hogy legyen olyan hitem, Mely munkás és állhatatos, Melynél fogva legyen nekem Minden bűn utálatos; Adj oly erős hitet, melylyel Támaszkodván ígédre, Bátran vívjak a veszélylyel S a halállal is végre.

4. Segélj, ha már megváltottál, Buzgón s híven szeretnem Azt, kit én érettem adtál, S indulatját követnem; Add, hozzá hasonló lenni Legfőbb gondomná tegyem, Akarjak úgy tűrni s tenni, Mint ő, s őt ne szégyenljem.

5. Ne uralkodjon szívemben Harag, hívság, ke-

vélység, Ne hordozzon tettemben Boszszú s mérges gyűlölség; Oltó én belém szelídséget, És ellenszekeretést, Hogy kövessék békességet S kész szíves megengedést.

6. Sok pénzre, nagy gazdagságra Ne engedj áhítoznom, S a fölfuvalkodottságra Óh ne hagyj vágyakoznom; Sőt segélj, hogy valójában Megelégedő legyek, S igaz alázatosságban Dicsőségedre éljek.

7. Add, ne legyek hízkelkedő, Képmutató és csalárd, Elvettelve kedveskedő, Nyelvem a büntől lezárd. Szóm legyen igaz; úgy vagy nem, Visszavonást kerüljek; Magam nyájasan viseljem, Mászt balúl ne ítéljek.

8. Feddhetetlen tisztaságra Hajtsad Uram, szívemet, Mely tilalmas kívánságra Ne ereszsen engemet, Igazság barátja legyek, S hamisság gyűlölöje, Mindennek igazán tegyek, Legyek más segítője.

9. Add restségnek, tunyaságnak Elkerülője legyek, És hasznára e világnak Szorgalmatosan éljek; Áld meg jó igyekezetem, Uram, dicsőségedre, S ha megáldasz, dicséretem Térjen Te szent nevedre.

10. Óh add nekem jó lelkedet, Ki szüntelen vezérljen, Hogy szolgálj, mint törvényedet Tanulja, akkint éljen: Így kedvedben, örömben S fájdalomban lesz részem, Innét elköltözésemben Hűség jutalmát veszem.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

267. **K**épmutató, ki azt mondja: Ismerem én az Istent, De beszédét meg nem tartja, S törvényével tart ellent; Az Isten csak azt szereti, Ki szavát hiszi s követi.

2. A hit, melyet szül mi bennünk, Az isteni ta-

nítás, Gyümölcsöt teremtet velünk, Szeretet által munkás.
A hit nemcsak világosít, Hanem megerősít s jobbít.

3. Bününkből megtisztítottván, Isten fiai vagyunk,
S reménységben megmaradván, Akármily bünt elhagyunk,
S a Jézusnak példajakint Kegyesen élünk mindenkit.

4. Az Istennek csak az kedves, Ki törvényét követi,
S a ki neki engedelmes, Őtet csak az szereti;
A hív munkás keresztyénség, Igaz hitben előmentség.

5. Istenben van, s Isten abban, A ki van szeretetben:
Az ismeri Istent jobban, És az van ő kedvében,
Kit vezérel a szeretet, Mert Istentől született.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

268. Keresztyén vagy, mondod! Jól van; ha
életeddel Meg is bizonyítod. A mit mondasz
nyelveddel: Keresztyénségednek Igaz próbája ez;
Ha cselekedeted Azzal meg is egyez.

2. Keresztyén vagy, mondod! Az, ki Jézusnak enged;
Erre ha nincs gondod, Megcsal téged a szíved:
Az őtet Urának Hijába nevezi, A ki akaratját
Egyszersmind nem teszi.

3. Keresztyén vagy, mondod! Igaz neved ez úgy lesz,
Ha a bünt utálod S úgy élsz, a miként hiszesz.
Nem szereti Jézust, Ki hol mi bünt szeret, Ám ad-
jon magának Keresztyéni nevet.

4. Keresztyén vagy, mondod! Mert megkereszteltél;
Jól van, ha megtartod, A mely frigyét kötöttél:
De nem hagytad-e el? Vizsgáld meg szívedet, A
keresztségbeli Szent szövetségedet.

5. Keresztyén vagy, mondod! Mert otthon s a templomban
Az ígét tanulod; Jó, de hív vagy-e abban,
Hogy tett tanításit Az Isten lelkének? Hallgasd, tartsd
meg, úgy léssz Kedves az Istennek.

6. Keresztyén vagy, mondd! Mert a szent vasorával Gyakran élsz s vidítod Lelkedet Jézusával; De látszik-e haszna Egyesülésednek, S jámborsága ezzel Nagyobb-e éltednek?

7. Magadat úgy lehet Keresztyénnek nevezned, Ha a Krisztus lelke S indulatja van benned, Ha mint a Jézusban, Benned is kegyesség Van alázatosság, Szeretet s szelídség.

8. De a míg szívedet Földi indulat birja, A míg tetteidet S elmédet igazgatja Kevélység, irigység, Gyűlölség, fősvénység, Óh nincs addig benned Igaz keresztyénség.

9. Keresztyén vagy, mondd! És ezzel dicsekeszel! Holott, ha vizsgálod, Annyit sem cselekeszel, Mint egy eszes pogány; Óh szégyened lesz nagy Valaha, ha mint az, Talán oly jó sem vagy.

10. Ne mond keresztyénnek Mindaddig te magadat, Míg nem az életed Bizonyítja szavadat, A név azzá nem tesz; Iparkodj hát lenni Valóban az, minek Szeretsz neveztetni.

11. Uram! te adj erőt, Hogy legyenek abban serény, Hogy legyenek igazán S nemcsak névvel keresztyén; Mert a kin csak név van, Cselekedet nélkül, Az a csupa névért Soha nem üdvözülni.

I. Az Istenre néző kötelességeinkről.

Az Istennek ismeretéről.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

269. Uram! te oly nagy fényességben Lakol, mely be nem hathat A halandó, még

is ígédben Szent ismeretedre juthat; Az engemet bölcsé teszen, És hív tanácsadóm leszen.

2. Add hát, hogy én erre vigyázzak, Mint fénylő világosságra, S ne engedd, hogy abban hibázzak, A mi vezet boldogságra, Szent ígéd világosítsa Szemem, s szívemet jobbítsa.

3. Ez az örök életnek útja, Hogy mi tégedet ismerjünk Fiaddal, ki bölcsesség kútja, Imádjunk, áldjunk és féljünk: Óh vezess minket ez útban Mennyei igazságodban.

4. Kivált add ezt, hogy én lelkemben Ígéd legyen foganatos, S a mit az ád nekem elmémbe, Abban legyen foglalatos; Hogy tégedet szeresselek, S ösvényiden kövesselek.

5. Mit használna minden ismeret, Ha nem bír szeretetedre, S hogy ha a szép értelem mellett, Mégis hajlanék vétekre? Azért Szentleked segéljen, Hogy hitem sok jót teremjen.

6. Add, Uram, hogy ismeretedben Olyan vígasztalást leljek, Melyből akármily inségemben, Enyhülést s életet nyerjek, Míg színről színre láthatlak, És mind örökké áldhatlak.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

270. **M**inthyogy én lelkem hozzád emelkedni, S Te veled kíván, Uram, ismerkedni; Nyújts erre nekem erőt a mennyekből, Nagy kegyelmedből.

2. Világosságod szívemet vidítsa, S elmém homályát megvilágosítsa; Tisztességedre, hogy teneked éljek, Jósággal fényljek.

3. Mi lehet mennyben vagy itt e világban, A mit ismerni kívánnék méltóbban, Mint Téged, kitől minden jót vár szívem, Mennyei hívem.

4. Legnemesebb dolgunk, ha keresünk téged, Noha rejtve van előttünk fölséged, Mégis ígédben, hogyha azt szeretjük, Kedved lelhettük.

5. Munkáid nyilván hirdetik nagyságod, Bölcseségeddel erőd és jóságod, Melyeket köztünk minden napon látunk És csodálhatunk.

6. De még jobban is megjelented nekünk Tennen magadat, hogy ha azért kérünk, S a mint kívánod mi tőlünk ígédben, Jobbulunk híven.

7. Vajha ez élet bús gondoskodása, Soha ne volna lelkem aggódása, Sőt csak te hozzád fölemelkedhetném, S így nyugtom lelném.

8. De tunya elmém s igen állhatatlan, Gondolkodásban nagyon vigyázatlan, S ha vonattatom hozzád, megtartóztat, Akadályoztat.

9. Szívem is csalja s vakmerővé teszi, A jó ösvényről gyakran félre veszi, Jobban akarna tégedet ismerni, Mint el tud érní.

10. Uram! add elmém csak arra fordítsam, Jóság ösvényét hogy el ne hibítsam; Mert azon lelek igaz békességet És örökséget.

11. Ismeretedben segítj nevelkednem, És szeretettel hozzád emelkednem, Hív s engedelmes te hozzád lehessenek, Neked élhessek.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

271. Óh szent teremő Istenem, Ki vagy egy reménységem, Téged ismernem s tisztelnem, Örök kötelességem; Te magad segítj ebben, Hogy Téged igaz hitben, Mint atyámat szeresselek, S mint gyermeked kövesselek.

2. Tudom ugyan, hogy erőtlén Vagyok, de munkáidra, Ha figyelmezek szüntelen, S a te tanításidra, Világosul értelmem, És szelídebb lesz szívem, S

mind inkább bölcsőbb lehetek, És hozzád közelíthetek.

3. Munkáid arra tanítanak, Hogy bölcs, jó s hatalmas vagy: Mert mint szép rendet mutatnak, És az ő hasznok sok s nagy. Minden teremtett állat Örömeire találhat; S mindent oly bölcsen igazgatsz, Hogy senkit szükségben nem hagysz.

4. Kivált mily nagy világot gyújt Szent beszéded énnekem, Reménységet a felől nyújt Hogy készen üdvösségem; Mi legyen ennek útja, Azt is ő megmutatja, Az ember kötelessége, A kegyesség követése.

5. Kik szent ígéből tanulnak, Elenyész tévelygésök, S elméjükből eloszlanak A balvélekedésök; Gyarapul ismeretek, S a jóhoz szeretetek, Élnek a szép békességben, És szenvednek csendességben.

6. Gerjeszsz bennem kívánságot, Uram, ismerettedre, S adj ebből hajlandóságot Méltó tiszteletedre, Végig hozzád hű legyek, Míg a mennyekbe megyek, Hol teljesb lesz ismeretem, S tisztább s szentebb tiszteletem.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

272. **M**i kegyes atyánk! bölcsességnek Ura, És mindeneknek nagy bölcs tanítója, A kinek nem vagy te igazgatója, Nincs oktatója.

2. Mi te fiaid tudatlanságunkban És természeti homályosságunkban, Neked könyörgünk mi tanulásunkban, Imádságunkban.

3. Világosítsd meg homályos elménket, Tanulásginkban Te vezérlj bennünket, A tudományra gerjeszd föl szívünket, És mi lelkünket.

4. Őrizz meg minket fajtalan erkölcsötől, Minden sóttalan, fertelmes beszédétől, Istentől utált gonosz rézszegegtől, Éktelenségtől.

5. Adj jó tanítómestereket nekünk, Adj bölcseséget általok minekünk, Adj jó erkölcsöt s értelmet minekünk, Mi jó Istenünk.

6. Hogy jövendőre mi fölnevelkedvén, Téged dicsérjünk mindenkor tisztelvén, Fölmagasztaljunk nagy jámborul élvén, Neked engedvén.

7. Hogy szolgálhassunk te szentegyháznak, És használhassunk felebarátinknak, De kiváltképpen atyánknak s anyánknak, S édes hazánknak.

8. Annakutánna a mi házainkat, Tudhassuk birni mi önnön magunkat, Tudjuk nevelni a mi magzatinkat, És szolgálainkat.

9. Dicsőség neked, kegyes Atya Isten, És uralkodó áldott Fiú Isten, Te vigasztaló Szentlélek Úr Isten, Áldj meg hitünkben.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

273. **K**risztus Jézus! bölcsességet Adj nekem mennyei kincset; Te vagy egyedül bölcsesség, Tőled jön minden eszesség.

2. A ki veled bölcselkedik, Igazán bölcsnek mondatik; Nálad nélkül bölcs ember is Esztelen, s nem tud semmit is.

3. Mily rettenetes sötétség, Hasztalan földi bölcsesség, Gyötör minket e világon, Óh ki jár az igaz úton.

4. Hozzád sietek, Jézusom; Mert te vagy világosságom, Megvilágosítasz mindent, Mi te tőled teremtetett.

5. Adj isteni fényességet, Űzd el a rút sötétséget, Nyújtsd lelkednek ajándékát, Szívemben égő lámpáját.

6. Nem vagyok méltó, megvallom: Ily jótéteményre tudom; Szegény bűnös ember vagyok, Én vétkeim sokak s nagyok.

7. De bizom a te véredben, Melyet e földön létedben Kiontál, ennek ereje Minden bűnöm eltörlője.

8. Nem keresek nyereséget, Magamnak sem tisztességet; Dicsőségem, kincsem szép s nagy, Lelkem jegyese ha te vagy.

9. Elmémet világosítsd meg, Mennyei tűzzel gyújtsad meg: Nincsen egyéb te kivüled, Ki nyújtsa nekem kincsedet.

10. Szívbeli dicséretimnek Ajándékival tisztellek: Mert egyebet nem találok Magamnál, s nem is adhatok.

Az isteni félelemről.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

274. Legfőbb dolgunk, Uram, éltünkben, Hogy lehetünk kedvedben, Ha neved híven tiszteljük; Lelked munkálja hát bennünk, Hogy téged szívesen féljük.

2. Félelmed vezessen mindenben, S az legyen mi bölcsességünk, Hogy járhassunk szent ösvényedben, És tiszták s kegyesek legyünk; Mert ki még a bünt szereti, Az nevedet nem félheti.

3. Add mindenkor előttem tartsam, Hogy te mindenütt jelen vagy, És szívemben azt mind megfojtsam, A miben romlottóságom nagy: Mit használ e világ kedve, Ha nálad volnék megvetve?

4. Ítéleted engem serkentsen Életem jobbítására, A vakmerőség ne kísértsen Kedved elmulasztására, Mert kegyelmed ajándéka Sok bűneim bocsánatja.

5. Így semmitől már nem félhetek, Mert szent fiad üdvösségem: Félelmedben bátran élhetek, Nálad levén tisztességem; Add időmet úgy tölthessem, Hogy kedvedet megnyerhessem.

6. A jó lelkiismeret legyen Akármely csúfság s inség közt Oly paizsom, mely körül vegyen S a

győzedelemre eszközt Nyujtson, hogy teljes éltében Gyönyörködjem törvényedben.

7. Félelmedben, add, híven járjak, Míg e földön tart életem; Minden képmutatást utáljak: Ugy kedvedet megnyerhetem; Mert a ki téged tisztel s fél, Az által ő sok jót szemlél.

8. Félelmedben legyen halálom, Így a halál meg nem rettent; Mert azzal életem találom, Levén életem tiszta s szent, Uram, félelmed hoz áldást Nekünk, s mennyben szerez lakást.

Dallam: az elébbi.

275. A nagy Úr Istennek félelme: Kútfeje a bölcsességnek, Csak abban vagyok okos elme, A ki a szent Istenségnek Mindenekben kész engedni, S irtózik ellene tenni.

2. Ha az Istent igazán féled, És tőle függeszsz egészen, Benned mindenkor készség éled, S a jót tenni kedved leszen; Az Isten szerelme buzdít, Bár más semmi nem kényszerít.

3. Ha sötétben vagy s meg nem tudná Senki akármily tettetted: Az Úr félelme irtóztatná A rosztételtől szívedet, Azt gondolnád: tudja Isten, Lát s előtte titok nincsen.

4. A kiben az Úr félelme van, S tiszteli is őtet nyilván, S szent akarattal mind jobban Ismeretes lenni kíván; Bízik, jól teszen és reményl, És így dicsőségére él.

5. Ha a világ utál s szomorít Azért, hogy te élsz kegyesen, Az Úrnak félelme bátorít, Hogy azt szenvedjed csendesesen, Ki Isten kedvét találja, Boldog, bár világ utálja.

6. A ki igazán és jól teszen, És a Teremtőt szereti, Nem aggódik, megáll merészen, Bár akárki

fenyegeti; Így szól: az Úr erősségem, Mit árthatna ellenségem?

7. Uram! erősítsed szívemet, A te neved félelmére; Törvényedben leljem kedvemet, Segíts oly bölcs s jó elmére, Hogy irtózzak rosszul élni, Mert boldogság téged félni.

Dallam: az elébbi.

276. A bölcsességnek fő kútfeje: A nagy Istennek félelme, S az a bölcsességnek veleje, Ha a jóságok szerelme Szívünkben van s azt követjük, Mivel az Urat szeretjük.

2. Vedd észbe az Isten nagyságát S mily igen tehetetlen vagy, Úgy e világ nagy bátorságát Megveded, azt látván, mily nagy Az Úr tanácsa, mely nekünk Mindenekben üdvösségünk.

3. Ha az Istent igazán féled, Úgy semmi jó sem lesz nehéz, S azt bánatos szívvel szemléled, A mi neked károdra néz; Kinek az Úr bizonyosága, Annak jóban van vígsága.

4. Ha gonosztévőt a sötétség Roszra vakmerővé teszen, Az Úr félelmében, a vétség Neked utálatos leszen, Gondold meg, hogy szeme előtt A sötét is napfénynyé lett.

5. Az Istennek szolgálatjára Mind nyilván, s mind magánosan, A lelkiismeret szavára Vigyáztván, hogy a jót gyorsan Tedd, valami jódra lehet, Az Úr félelme rá vezet.

6. Ha világ fia megutálna, Midőn kerülöd a vétket, Az Úr félelmében találna Szíved teljes erősséget; Ki az Úr kedvében állhat, Annak e világ nem árthat.

7. Az Úrnak félelme bátorít, Midőn e világ fenyeget; Ha a jóban meg nem tántorít, Semmi veszélybe

nem ejthet: Az emberektől mit félek, Ha az Úr kedvében élek.

8. Uram! félelmed igazgasson Engem egész életben, Bölcsességed maga oktasson, Ne tántorodjam semmiben: Boldog, ki téged híven fél, Mert a mennyben örökkön él.

Az Istennek és Jézusnak szeretetéről.

Dallam: az elébbi.

277. **H**ogy ne szeretném Istenemet, Ki szent fiát értem adta? S hogy ne búsítna az engemet, Ha szívem ötet elhagyta? E lelkem fő boldogsága, Óh mily nagy az Úr jósága!

2. Öröktől fogva azt végezte, Hogy atyám s jóltevőm leszen; Dolgaimat úgy elintézte, Hogy boldogságom van készen: Szeret mint atya engemet, Neki adom hát szívemet.

3. Add ő neki bátran szívedet, Mert csak ő boldogíthatja: Ő szenteli minden kedvedet, S szívedet ő vidíthatja: Ő űzi el fellegedet, Add tehát neki szívedet.

4. Nála bőség vagyon s üdvösség, Sőt egyedül csak ő tőle Jön és jöhet minden segítség, S nem vet el senkit előle; Óh mint szeret e jó atyánk! Szeretete buzog hozzánk.

5. Érzem, Uram, hív szerelmedet Tökéletes nagyságában, Midőn részelteted lelkemet Szent fiadnak váltóságában, S az én rút s nagy büneimért Kegyelem és nem csapás ért.

6. Hívó szódra nem figyelmeztem, Te mégis utánam jöttél; Tőled sok s nagy kegyelmet vettem, És az én megtartóm lettél; Nincs sehol olyan szeretet, Mint a melylyel Isten szeret.

7. Téged szeretlek hát főképpen, Atyám, szívvel és lélekkel: Mert te én hozzám mindenképpen Vagy igaz hű szeretettel; Segélj, hogy úgy szeresselek, Hogy mindenben kövesselek.

8. Add, hogy a jót gyorsan kövessem, S a mint te, én is szent legyek; És csak egyedül azt szeressem, A mivel előbbre megyek, S hogy kedvedet megnyerhessem, Segélj, a bűnt gyűlölhessem.

9. Vezess magad szent törvényedben S add, hogy felebarátomat, Akárminemű esetekben Szeressem, mint önmagamat; Add, szívem ne legyen soha Akárkihez is mostoha.

10. Ez életben akármi talál, Te tőled el nem szakaszthat; Bátor legyen inség vagy halál, Tőled engem meg nem foszthat; Óh szeretlek, tied vagyok, Neked élek s neked halok.

Dallam: Istentől el nem állok.

278. Ha rólad, én Istenem, Híven gondolkozom, Enyhülésem van nekem, Mikoron bánkódok; S ha rád figyelmezek, Eloszlanak gondjaim, Enyhülnek fájdalmaim És örömet érzek.

2. Hogyha szeretetedet Gondolom, vidulok, Tapasztalván kedvedet, Örömmel indulok Háladatosságra, S áldozat gyanánt leszen Szívem s életem készen Akármily jóságra.

3. Fiadat irgalmadból Én érettem adtad, S hogy lelkem kárhozatból Megváltsa, akartad. Vele hát már minden Az enyim, mert kegyesen Mindent adsz kegyelmesen, A mi szükség nekem.

4. Bizodalmas lélekkel Gondolom hűséged, A melyet minden reggel Újít kegyességed, Meghallgatsz s megáldasz, Ha munkám terhes lenne, Tőled segédet venne, Mert mellettem állasz.

5. Mily dicsőséges dolog, Rólad emlékezni, Ám lássa más, mint bolyog: De én értekezni Csak rólad akarok, Isten, én üdvösségem, Örömöm s reménységem, Vagy élek vagy halok.

6. Csak te rólad egyedül Lesz hát gondolatom, A míg vérem meg nem hül, És gondolkodhatom, S ha egyszer kimulok, Világ bár elfelejtsen, Csak az Isten szeressen, Úgy bátran meghalok.

Dallam: Ki csak Istenre dorgát hagyja.

279. Embereknek szerető atyja, Ki maga a szeretet vagy, Szereteted az eget hatja, S irgalmad mi hozzánk is nagy, Add, hogy csak neked élhessek, S mindenkor tied lehessenek.

2. Add, mint fiad, úgy szeresselek, Minthogy te szeretsz, óh átyám! Téged oly híven kövesselek, Mint te viseltetel hozzám; A mit szeretsz, azt szeressem, S a mit gyűlölsz, azt megvessem.

3. Fojtsd meg bennem szeretetteddel E világnak szeretetét; És bírd arra nagy kegyelmeddel, Hogy megtagadjam ő kedvét, S a teremtményt ne becsüljem Feljebb, mint téged Istenem.

4. Segélj, hogy tehessem örömmel, A mit parancsolsz ígédben, S ha rá nem mehetek erőmmel, Mint törekedem mindenben, Engedd meg erőtlenségem, Atyám, és jobbíts meg engem.

5. Valaki abban kedvét leli, A mit tilt s gyűlöl az Isten, Az őtet szívből nem kedveli; Pedig csak egy vétek sincsen, Azt akárki mint szeresse, Hogy az Úr meg ne büntesse.

6. Ha szenvednem kell életemben, Nevedért azt elviselem; Mert hiszem minden inségemben, Te jó kedvedet meglelem, S legnagyobb szenvedésim közt, Szabadulásra adsz eszközt.

7. Hadd haljak meg szeretettedben: Úgy a halál nyereségem, S te nálad leszen a mennyekben Vég nélkül én üdvösségem: Ott majd tökéletességben Szeretlek nagy dicsőségben.

Saját dallam.

280. Szívől szeretlek, én Istenem, Kérlek ne légy távol én tőlem Kegyes segedelmeddel :/: Az egész világ nem vidít meg, A menny s föld sem elégíthet meg, Csak te tarts jobb kezeddel, Ha elfogy testem és lelkem, Bizodalمام, én Istenem! Te vagy én vigasztalásom, Szent véreddel megváltásom. Uram Jézus, én Istenem, én Istenem, Szégyenbe ne engedj esnem.

2. A te ajándékod, Istenem, Lelkem, testem, jóm és mindenem, A mim van ez életben :/: Hogy azokkal dicsőségedre, S feleimnek segítségökre Éljek, adj erőt ebben; Őrizz hamis tudománytól, S ördögi ragadománytól, Védj engem minden keresztben, Hogy szenvedjek csendességben. Uram Jézus, Kegyes Uram, kegyes Uram, Halálban légy vigasztalóm.

3. Uram, a te szent angyaloddal Lelkemet vitesd szolgálóiddal Ábrahám kebelébe :/: Testemet a földnek gyomrában, Bántás nélkül nyugoszd ágyában Végső napig fektében, Akkor támasz föl engemet, Hogy én lássalak tégedet Nagy vígan, óh Isten fia! Lelkemnek hív megváltója. Uram Jézus, Halld meg szómat, halld meg szómat, Örökké áldlak Uramat.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

281. Boldogságom Istene! Csak te vagy gyönyörűségem, Te vagy szívem mindene, Reménységem s üdvösségem, Atyám vagy s lesz, fogadod, S a mi hasznos, megadod.

2. Ha szeretlek tégedet, Tudhatom, hogy te is szeretsz; Nyújtod segedelmedet, És örökké örvendeztetsz; Mindent jómra igazgatsz, S a jóra is erőt adsz.

3. Ha benned lesz örömöm: Világosítasz ígéddel; S kívánságim meggyőzőnöm, Megerősítesz erőddel, Hogy tudhassak jól tenni, S szeretetedben lenni.

4. Noha baj nélkül nem lesz E földi bajos életem; De te úgy megsegítesz, Hogy azt mind elviselhetem, S végre fölemelsz mennybe, Tökéletes örömbe.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

282. Uram Jézus Üdvözítőm! Ki engem úgy szerettél, Hogy üdvösségre segítöm Nagy irgalmadból lettél; Vajha szerethetnék Méltóképpen míg élek, Kivánok, Uram jól látod, Élni végig mint sajátod.

2. A mi vagyon ellenedre, Irtsd ki azt én belőlem, S add, hogy tegyem tetszésedre, A mit kívánsz én tőlem; A hit s a szeretet Engemet és tégedet Tartson végig egyességben, Míg hozzád jutok menyekben.

3. Óh üdvösség megszerzője, Ki szerettél engemet, S előbb lől jóm eszközlője, Mintsem adtad életemet. Kegyelmed rajtam legyen, Mely arra készszé tegyen, Hogy a mit parancsolsz, tegyem, S példádat például vegyem.

4. Hivatalomban hűségre Szereteted éleszszen; Vezérelj oly kegyességre, Hogy lelkem el ne vesszen, Mindig reád vigyázzak, Hogy tudva ne hibázzak: A test s világ ne vakítson, Jótól el ne tántorítson.

5. Ha szenvedek, szereteted Csendesítse szívemet, A te drága ígéreted Tartsa reménységemet; Akkor is tekints reám, Mikor eljő vég óráim, Állj mellém vigasztalással, És áldj meg boldogulással.

Saját dallam.

283. Minden e földön csak elmulandó, Semmi
Nincs itten megmaradandó: Ne kívánd
lelkem, a mi halandó, Azt keresd inkább, a mi állandó.

2. Jézus! hát téged óhajt én szívem, Te légy
örömöm s minden reményem. Jövel, óh Jézus! jövel
én hozzám, Kivüled lelkem semmit nem kíván.

3. Mennyben s e földön csak te vagy nekem Min-
denekfölött gyönyörűségem, Minden ügyemben kész
segítségem Nálad van, s magad lész üdvösségem.

4. Ha ellenségnek volnék torkában, Ha a halálnak
volnék markában; S habár tennének a föld gyomrá-
ban, Te veled lennék bátor halálban.

5. E széles földön most is míg járok, Akármily
helyen ülök vagy állok, Akárhhol vagyok, vagy mit
csinálok: Te töled, Jézus, minden jót várok.

6. Áldj meg hát engem, szánj meg végtére, Édes
Jézusom! ne járj meszszi-re, Figyelmezz, kérlek, kö-
nyörgésemre, Hogy eljuthassak boldog helyemre.

7. A midőn ottan téged meglátlak: Tapsoló szóval
Jézusom, áldlak, A sok szentekkel vígan imádlak, S
az angyalokkal vég nélkül áldlak.

8. Siess, óh Jézus, siess eljöni, Siess lelkemet
hozzád fogadni, E bünös testből mennybe bevinni,
Siess óh Jézus! siess eljöni.

Dallam: Jézus életemnek.

284. Jézusom! szeretlek, De jaj, elfelejtlek Gyak-
ran éltemben; Teneked köszönöm, A mim
van mindenem, Minden ügyemben; Ha midőn, bajos
időn, Elmult örömöm s vígságom, Te vagy bátorságom.

2. Szemem előtt leszen, Midőn körülveszen, Akár-
mily inség, Hogy sok bánatimban, Szomoruságimban

Voltál segítség, Csenedesen keresztben Szenvedek,
mert nálad leszen Segítségem készen.

3. Gyakran bús lélekkel, S siralmas szemekkel,
Néztem az égre, Sok könnyhullatással, Keserves sírással
Jajgattam végre; Mindenben inségemben, Küz-
ködtem a búbánattal Egész éjjel s nappal.

4. Ha, a mint kívántam, Segédet nem láttam, Így
könyörögtem Uram, könyörgésem, Óh halld meg kéré-
sem, Kegyes segédem! Tekints rám, fordulj hozzám,
Ne késsél segedelmeddel, Elveszek ezennel.

5. S ím megemlékeztél Rólam s elővettél Nehéz
ügyemben, Jóltevő kezedet, Nyújtád kegyelmedet Nagy
szükségemben, Mitől félsz? mondád, ismersz S tudod,
hogy téged szeretlek, S el sem felejtetlek.

6. Az én reményemben Ellenség kétségben Ejteni
akart; De te körülvettél, Segítségül lettél, Karod be-
takart, Oktattál és biztattál, Hogy bátran elődbe
menjek, S minden jót reményljek.

7. A ki bűnét bánja, S kegyelmedet várja Jó re-
ményességgel, Azt te meghallgatod, És hozzád fogadod,
Uram, készséggel; Siralmát, aggodalmát Utóbb öröm-
mel fölváltod, S bűnét megbocsátod.

8. Jézusom! szeretlek, De jaj, elfelejtlek Gyakran
éltemben; Teneked köszönöm, Nyugalmam s örömöm
Minden ügyemben; Ha midőn, bajos időn, Elmult örö-
möm s vígságom, Te lől bátorságom.

Dallam: Mi atyánk, ki vagy mennyekben.

285. Embereknek szeretője, Jézus boldogság
szerzője, Csak tőled jön világosság, Erő
s igazi boldogság: Tudom, szégyenbe nem esem, Ha
a jót nálad keresem.

2. A világ üdvösségére Jöttél ez inség völgyére;

És mivel minket szerettél, Értünk minden bajt fölvetél, Sőt végre a keresztfára Jutottál kinos halálra.

3. Imádom szent fölségedet, S tisztelem dicsőségedet, Mint királyt és mint prófétát, Kinek minden tanítását, Üdvösség utjának vallom, S befogadó szívvel hallom.

4. Adjad, hogy tisztességedre, Figyelmezzek törvényedre; Igazán s jól cselekedjem, Példád után törekedjem, Az legyen fő dicsőségem, Ha jó én keresztényiségem.

5. Vond szívemet magad hozzád! S add, hogy támaszkodjam te rád, Kedves és kedvetlen sorsomban, Mind örömben s mind búmban; Ha szükség nyom, légy enyhítőm, Biztatóm s kegyes segítóm.

6. Magadhoz szoktass engemet, Add nekem szelídségedet, Tudjak alázatos lenni, S boszszúállást félre tenni; Tisztítsd hívságtól szívemet, Tartsad czélomon szememet.

7. Add, a menyzeit szeressem, S főképpen csak azt keressem; Tégy kegyességben buzgóvá, A bűn ellen vigyázóvá, S hogy ha kérek segedelmet, Adj a harcban győzedelmet.

8. Ha a nyomoruság halma, Vagy az emberek hatalma Rettegtetik bús szívemet, Szent karod földjön engemet, Szereteted kívánságom Legyen s teljes bátorságom.

9. Ha végre halálom eljön, Abban is Te légy segítóm, Sötét völgyén által kísérv, És a te hívednek ismerj, Boldogíts mennyben hívekkel, Hol áldlak minden szentekkel.

Isten iránti engedelmességről.

Dallam: Hogy ne dicsérném az Isten.

286. Jó s szent a Te akaratod, Mint magad vagy, óh Isten! Nyilván van parancso-

latod, Az egész természetben; Minden mennyei seregek, Szent színed előtt állván, Boldogságban vigadván, Akaratodnak engednek; Csak az ember olyan rest, Hogy nem enged örömet.

2. Én lelkemet is ellened E vezettség unszolja, S hogy elhagyjam szent ösvényed, Gyakran azt tanácsolja: Vezérlésednek nem enged, Sőt a maga kedvére, Más uton jár kényjére, Vélván, hogy az mennybe vezet, Megbódulva szédeleg, Rosz utakon tévelyeg.

3. Adjad, Uram, észre vennem, Hogy ha szívem megkísért, És hogy utóbb az én bünöm Majd halálosan megsért; Segélj, hogy szent törvényedet Szemem előtt tarthassam, Gyorsan s híven járhassam Te egyenes ösvényedet; Tisztemben adj hűséget, S életemben szentséget.

4. Így, óh dicső szent Úr Isten! E földön akaratod Készen teljesíti minden, Mint mennyei udvarod. Minden munkái kezdednek Csak teneked engednek, Jóvöltodban örvendnek, S vigan tapsolnak nevednek; Mert kik kedvedet teszik, Annak jutalmát veszik.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

287. Mit adsz, én lelkem, az Istennek, Ki minden jót ad teneked? Mi van rejtekében testednek, A mit kedvelhetne benned? A mi nálad legjelesebb, Azt add, a szív legkedvesebb.

2. A mi Istené, add Istennek, Valjon szíved kié volna? Nincsen joga ehhez ördögnek, Ennél csak kint s kárt találna; Neked, neked én Istenem, Legyen szentelve mindenem.

3. Azért a mit kívánsz, azt vedd el, Első zsengémet, a szívet, Melyben teremtöm, gyönyörködöl, Melyért adtad szülöttedet, Neked adom azt egyedül, Tied legyen mindenestül.

4. Kinek adnám azt örömeztobb, Mint ki magát adta nekem? Te vagy nekem legszeretettebb, Lám halálra mentél értem; Szívem, szíved egy szív épen, Tied és nem másé legyen.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

288. **U**ram! törvényednek Kész vagyok én engedni; És azt életemnek Hív vezéreül venni: Teneked szentelem Teljes életemet; Így jól teszesz velem, S érem örömet.

2. Engedelmet kívánsz Mindentől, ki ismerhet, És mindennel úgy bánsz, A mint tisztel tégedet; Legjobb tiszteleted, Mely neked kedvesség, A te szereteted, S az engedelmesség.

3. Egyszülött szent fiad Halálig volt engedő; Én is hív gyermeked Úgy leszek, ha, a mint ő, Te szent törvényedet Törvényül fölveszem, S kötelességemet Reád nézve teszem.

4. Reád nem hallgatni Örökös veszteségem, Szódat hát fogadni Legyen gyönyörűségem; Ne legyen ígédnek Csupán hallgatója, Hanem tetszésednek Hív s kész gyakorlója.

5. A bünt távoztassam, Kináljon örömmel bár; Eszemben forgassam, Hogy vége lesz örök kár; Kinek élte vétkes, Bánatra s kínra jut; Annak, a ki eszes, Nem kedves ez az út.

6. Hogyha jót gyakorlok, S Isten tetszését teszem, Semmi kárt nem vallok, Szeretete lesz részem: Nyugodt lelkem leszen, Mely itt már boldogság; Végre ezt egészen Adja a mennyország.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

289. Jézus képe az atyának, Vele egy szeretetü,
Követje akaratjának, Kegyes lelkü s
életü: Atyád akaratját czélúl Vévén, tetted állandóul.

2. Vele egy szív s lélek voltál, Mit akar csak
azt nézted: Szenvedvén ellent nem szóltál, Megnyug-
vással tisztelted, Hogy ama nagy kint érezted, Ott is
atyádnak nevezted.

3. Fő jód az volt, hogy dicsőítsd Az egész világ
előtt, És teremtésid boldogítsd, Kiknek romlások nagy
lett, S mivel ő neki engedté, Szinte meghalni kész
lettél.

4. Készen mentél keresztfára Bátor s nagylelkü-
ségből: Hogy meghalj világ javára, S megmentés min-
den inségből, Csúffal s kinnal szemközt álltál, Mert
üdvözíteni kívántál.

5. Segélj, óh szentség példája! Hogy legyen
kegyességed Egész életem kormányja, Úgy tiszteljelek
téged. Segélj mint te készen tennem, A mit akar jó
Istenem.

Az esküvésről.

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

290. Világ hatalmas bírása! Ki hallsz s tudsz
mindeneket, Kedved csak igaz találja,
S útálsz hamis lelkeket.

2. Segélj, hogy az esküvéssel Éljek tisztességedre;
S szokásból visszaéléssel Ne vegyem azt nyelvemre.

3. Ha törvény s hivatal unszol, Hogy igaz vallást
tegyek, Adjad, hogy valamit szám szól, Mindenben
igaz legyek.

4. A kik hamisan esküsznek Nevednek ellenére:
Vakmerőségökben vesznek Csapásid alatt végre.

5. Add azért, tiszta lélekkel, Óh Uram, tiszteljelek
És hamis esküvésekkel Soha meg ne sértselek.

6. Segélj, én édes Istenem! Hogy legyek igazra
kész, Az úgy úgy, a nem legyen nem, Mert minden
hazug elvész.

291. A ki hamisan esküszik, Avagy esküvését
megszegi; Uram! az gonoszt cselekszik,
Álnok neked nem tetszhetik, S magát a mennyből
kirekeszti.

2. Igaz vagy te s azt kedvelled, Ki igazságot
szeret s követ, De soha nem lakik veled, Sőt elveted
te előled, A ki nem fél megszegni hitét.

3. Hogy láthatna mennyországot, Ki hamisság
tanújává lesz, S nem nézi az igazságot, Követ káros
csalárdságot, Az te előtted átkozott lesz.

4. Add hát bizonysgot tenni Ne merjek, míg
meg nem gondolom: Jól szivemre tudjam venni, Hogy
meg fogok ítéltetni Tőled, a kivel bizonyítom.

5. Segélj igazat esküdjem, S megtartsam híven, a
mit mondtam; Ítéző erődöt féljem, Hogy mint igaz
neked tesse, Mert csak úgy lesz áldásod rajtam.

Az Istenben való bizodalomról.

Saját dallam.

292. Mind jó, a mit Isten teszen; Szent az
M ő akaratja, A kiben e hit megleszen,
Szívét így biztathatja: Ó az Isten, Ki inségben, Engem
könnyen megtarthat, Legyen hát mint akarja.

2. Mind jó, a mit Isten teszen; Szava engem meg
nem csal, De igaz ösvényen viszen; Megelégszem én
azzal, Hogy kedvében S kegyelmében Forgatja dol-
gaimat, Csak rá hagyom magamat.

3. Mind jó, a mit Isten teszen; Mi hasznos, azt ő tudja: Bár veszély megköörnyékezzon, Azt jómra fordíthatja, Kegyessége S nagy hűsége Rajtunk naponként újul, Elhiszem, rólam sem múl.

4. Mind jó, a mit Isten teszen; Ő az én üdvösségem; Rosszúl velem ő nem teszen; Birjon egészen engem Örömemben, S keresztemben; Úgy végtére megtetszik, Velem mily híven bánik.

5. Mind jó, a mit Isten teszen; Ha oly pohárt iszom is, Melynek ize keserűen Én szívemnek esnék is, De eltűröm: Mert víg öröm Azt végtére követi, Bánatim megenyhíti.

6. Mind jó, a mit Isten teszen; Ez lesz vigasztalásom, Ha rajtam búbanat leszen, És akármily aggságom, Mindazáltal Megvigasztal Atyaiképpen engem; Benne teljék hát kedvem.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

293. Főlemelem szemeimet Az egekre s Isteneimet Bátran a magas mennyekből Alá-hívom segítségül.

2. Bizzál, szívem, oltalmában, Hív pásztorod jóvoltában; Ő rád vigyáz s vigasságod Sötétben világosságod.

3. Minden veszélytől kegyesen Minket az irgalmas Isten Bátran tart ő árnyékában, És nem enged jutni kárban.

4. Akármily veszedelmünkben Az Úr őriz jó kedvében, Elveszi sok bánatunkat, S jóra fordítja sorsunkat.

5. Uram, áldj meg s őrizz engem, Segélj végig híved lennem; Tarts meg te nagy kegyelmedben, Most és mind örökké, Ámen.

Saját dallam.

294. Istentől el nem állok, Ő sem áll el tőlem; Ha bár inségbe szállok, Ott is megtart

engem, Mindenkoron készen, Mind reggel és mind estve, Rajtam gondviselése, Segítségem leszen.

2. Emberi jó akarat Könnyen elvész s fordul; Az Úr csak maga adhat Oly jót, mely el nem múl: Ő megszabadíthat Akármily nagy szükségből S a halálos inségből Ajtót, kaput nyithat.

3. Ő hozzá folyamodom Akármely ügyemben, S csak reá támaszkodom, Ő segít mindenben. Reá legyen hagyva Lelkem, testem, életem, Ő azt művelje velem, A mi akaratja.

4. De ő mást nem kedvelhet, Csak mi jómra szolgál, Mindent tesz, mert megtehet, Ha énnekem használ, Még fiát sem szánta, Hogyne adná hát nekünk, A mire van szükségünk, Ha jónak találja.

5. Dicsérjük szívvel, szájjal, Melyek ajándéki, Éltünket háladással Szenteljük ő neki; Így foly el hasznunkra Időnk s boldogok leszünk, Többről több jókat veszünk, Boldogulásunkra.

6. Ha elmul is e világ Ő dicsőségevel, Lesz számomra boldogság Kész üdvösségevel; És habár meghalok, És ideig aludtam, S a földben megnyugodtam, Ismét föltámadok.

7. Lelkem el nem veszhetik Az Isten markában; Testem újjá születik Mennyei hazámban: Óh mily boldog leszek! Istennél a hívekkél, Megboldogult lelekkel Örökké örvendek.

8. Bátor itt ez életben Sok búbánat emészt, Tudom, majd jövődőben Mennyben veszek jobb részt: Ott nem érhet inség, Szenvedésem vígságra Változik boldogságra, S' részem lesz üdvösség.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

295. **M**int akard, mind úgy legyen Halálomban s éltemben, Óhajtasom hozzád men-

jen, Ne hagyj esnem veszélyben: Uram tarts meg kegyelmedben, Adj türeést nagy inségemben, Akaratodnál nincs jobb.

2. Tiszta erkölcsöt s hűséget S jó kedvet adj ígédhez; Tartsd meg bennem a készséget Buzgó tiszteletedhez, Szoktass szíves szeretetre, S ne bocsásd szívemet bünre Teljes én életemben.

3. Ha mikoron tanácsodból Lesz innét kimulásom, Engedd ingyen jóvoltodból, Hadd legyen jó válásom: Neked adom testem, lelkem; Adj jó véget, Uram, nekem, A Jézus által, Ámen.

Dallam: Az Istennek jó tetszése.

296. **M**int Isten akarja legyen; Tetszése legjobb annak, Kész segítségekre megyen, Kik csak ő benne biznak, Inségekből kegyelméből Segít, sújtol mértékkel, A ki bizik, az nem esik Szégyenbe és nem vész el.

2. Az Úr vígságom s reményem, Bizodalmam s életem, Mint akarja, mind úgy legyen, Megnyugszik azon hitem; Igaz szava, hajam szála Nála számba vétetett, Vigyáz, őriz, sem tűz, sem víz Nekem hát kárt nem tehet.

3. Azért bizvást e világból, A mint az Úrnak tetszik, Elmegyek akaratjából, Mert tudom, jómra válik, Neki adom és ajánlom Végső órán lelkemet; Bünön, poklon és halálon Jézus vett győzedelmet.

4. Uram! még az egyre kérlek, Ne tagadd meg azt tőlem, Ha ostromol gonosz lélek, Óh ne hagyj megcsüggednem: Segélj engem, én Istenem, Neved dicsőségére, Hogy hihessek és mehessek Szentek örökségébe.

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

297. A ki bizik, Ragaszkodik Az Istenhez erősen, S magát hagyja A Jézusra, Mennyország azé leszen.

2. Azért reád Bizodalmát Szívem veti egészen, Óh Jézusom, Vigasztalóm! Halál meg ne emészsen.

3. S habár lenne Ez ellene Ördögnek s e világnak, Mégis ne hagyj, Jézusom vagy, Kitől mind elrontatnak.

4. Ha velem lész És környülvész Szentlelkeddel engemet, Így bizonynyal A halállal Ördög meg nem emészthet.

5. Benned bizom, Mert jól tudom, Azt megadhadd, Istenem, E világon, S a másikon, A mi szükség énnekem.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

298. Senkit Isten el nem hagy, A ki benne bizik, Bátor nyavalyája nagy, De el nem eshetik; Az Úr az ő híveit Őrzi s vigasztalja, Szíveknek kívánságit Itt és ott megadja.

2. Dolgom hagyom Istenre, Úgy tegye, mint tetszik, Lelkem üdvösségére Lesz, mi rajtam esik, Itt van sok bú s kísértés Máskint nem is lehet; A földi jók java is Bánatot szerezhethet.

3. Az Istent segítségül Hívom bátran s hiszem, Inségemben segédül Kegyelmesen leszen, Csak türoszivet adjon Minden esetemben, Tudom rám gondja vagyon Egész életemben.

4. Szerencse és nyavalya Mind az Istentől jó, A mint ő azt javalja, Úgy hozza az idő, Hiszem nem gyűlöl engem Édes Üdvözítőm, Midőn legfőbb inségem, Akkor lesz segítóm.

5. Kincsek és gazdagságok S mi világnak tetszik, Merő mulandóságok, S szívünk sokszor gyötrik; Van mennyekben egy kincsem, Az az én Jézusom, Ennél drágább kincs nincsen, Ő az én fő jusom.

6. Őt erősen bezártam Szívem rejtekébe; Valamit kívánhattam, Meg van érdemében, Melylyel engem megváltott Büntől s a haláltól, Ennél nem származhatott Nagyobb jó az Úrtól.

7. E nagy jóban részeltess Engemet, míg élek, S szined elől el ne vess; Mert benned reménylek, Tarts meg e reménységben S erősíts lelkeddel, Hogy örök dicsőségben Áldjalak hívekkel.

Dallam: Mind jó, a mit Isten teszen.

299. Istenre s nem tanácsomra Építem szerencsém, Hatalma nekem hasznomra Fordíthat mindeneket; Van gondja rám, Mert jó atyám, Ő rá bizom magamat, Ő jól végzi dolgomat.

2. Azt ő előre elnézte, Mi fog nekem használni, Sorsom akkint elintézte, A mint fog jómra válni; Ezt elhívén, Nyugodtan én Lehetek e hitemben, Akármilyen ügyemben.

3. Tudja szívem óhajtását S örömet betöltené, Ha annak megadatását Bölcs jósága engedné. Van rám gondja, Maga mondja: A mi hát neki tetszik, Legyen, mert az jól esik.

4. Nehezebb a jó szerencsét Bölcsességgel megbirni, Mint a nyomoruság terhét, Mely alatt kell szenvedni, Min epedjek? A gyötrelmek A halálban elmulnak, Javaim is elhagynak.

5. Azt minden ember birhatja, A mi örökké használ, Lelked boldog állapotja Nem a földi jókon áll; Ki Istent fél, S kegyesen él, Ha vagyon is insége, Lehet jó reménysége.

6. Mi ez élet dicsősége? Óh mily hamar eltűnik; Mi ez időnek insége? Nem sokára megszűnik, Az Úr őriz; Hát benne bizz; Igazak! örüljetek, Megsegít jó Istentek.

Dallam: Jézus életemnek.

300. Uram jóságodban, Hatalmasságodban Bízván nem félek, Van ugyan fájdalom, De te vagy oltalmam, Nyugodtan élek, Istenem! te vagy nekem Mind örökké reménységem, Erős segítségem.

2. Nincs senki olyan nagy, Mint a milyen te vagy, Menny és föld Ura, Mindent te igazgatsz, Vig sorsot te adhatsz, Ha jutok búra, Ha te nagy, ki bölcs és jó vagy, Maradsz kegyelmes Istenem! Mi lehet ellenem?

3. Te öröm kútfeje! Fölséged ereje, Sok inségekben, Hol már nem reményltem, Vigyázott fölöttem, S tarta életben Nagy hűséged; hát téged Naponkint újonnan áldlak És vigan imádlak.

4. Boldogságom nézed S a szerint intézed Minden sorsomat, Habár, mivel szeretsz, Nehéz uton vezetsz, Nézvén hasznomat, Mind jó lesz, a mit teszesz, Akármiként bánj hát velem, Azt mindig kedvelem.

5. A ki tetszésedben Megnyugszik mindenben És meg nem csügged, A ki benned reményl S bizodalomban él, Az tisztel téged, S mivel rád hagyja magát, Ám legyen sok ellensége, Te lész segítségem.

6. Uram! nekéd adom Élttem s indulatom; Adj bátorságot; Ha érzek inséget, Adj te könnyebbiséget, S lelki vígságot, S ha jó végem, én lelkem Vegyed hozzád az egekbe, Örök örömökbe.

Az Imádságról.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

301. Jóvoltod, Isten! följebb ér, Mint a felhők járása; Segíteni kész vagy, ha ki kér, S nincs irgalmadnak mássa, Uram! kővárom, kősziklám, Értsd meg kérésem, hallgass rám És add meg, a mit kérek.

2. Nagy gazdagság nem szédít el, Világ kincsét nem kérem, Adj annyit, mint a mennyi kell, És azzal én beérem, Adj bölcs elmét, mely tégedet, S a ki megváltott engemet, S magam megismerhessem.

3. Nem kérem nagy tiszteletem, Bár vágyják sok szív arra, Ha megmarad jó hírnevem, Nem néz szemem amarra: Elöttem legfőbb becsület, Ha véghez vittem tisztemet, És ha a jók szeretnek.

4. Nem kérek hosszú életet, Csak kegyeset és hívet, Jó sorsban adj elégedett, Balsorsban bizó szívet! Ím kezedben van életem, Irgalmadat add, Istenem, Még e testben megnyernem.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

302. Úr Isten, ki vagy oly valóság, Hogy benned minden tehetség Egyaránt boldogság és jóság, Egyaránt véghetetlenség, Mennynek, földnek teremtője, Ura és egy éltetője!

2. Ki e világot úgy szeretted, hogy egyetlenegy fiadat Annak megváltójává titted, És úgy kiadtad magadat, Hogy többet már nem tehetél, Mint hogy mi atyánkká lettél?

3. Add, hogy ez által nyert jussunkat Híven elötünk viseljük, Megváltó Urunk Jézusunkat Szívvel, lélekkel tiszteljük; Mindent csak az ő nevében Kérünk, s higyjünk érdemében.

4. Fiakhoz illő szeretettel, És fiúi félelemmel, Bizodalommal, tisztelettel, És szíves engedelemmel Hozzád, mint atyánkhöz legyünk, Semmit ellened ne tegyünk.

5. Te atyánk levén mindnyájunknak, Add, hogy felebarátunkat, Ismerjük lelki rokonunknak, S úgy szeressük mint magunkat: Neved így megszenteltessék Köztünk és dicsőíttessék.

6. Terjedjen a hit, az igazság, A józan igaz kegyesség; A szeretet, alázatosság, Az igaz lelki békeség; Ezekben van királyságod; Jőjjön el hát te országod.

7. Merő gyarlóság akaratum, És a mi javunkra szolgál, Arról sokszor mitsem tudhatunk, Sőt indulatum rosra áll; Ha van is jóra készségünk, Megtenni nincs tehetségünk.

8. De ezt hatalmad megadhatja, És atyai szereteted Romlásunkat nem akarhatja, Azt meg sem is engedheted, Legyen hát a te tetszésed, Akaratod, végezésed.

9. Legyen meg úgy is, mint mennyekben, A hol te dicsőségedet Ezernyi ezer seregekben Hirdetik s áldják nevedet: Szent, szent, szent legyen Istenünk E földön is mi közöttünk!

10. Mi legyen javára lelkünknek, Azt te legjobban tudhatod; A mi szüksége van testünknek, Te azt is mind megadhatod: Add meg tehát kenyerünket, Lelki testi szükségünket.

11. Bocsásd meg minden esetünket; De minthogy ezt úgy várhatjuk, Ha mi is szíves készségünket Másokkal tapasztaltatjuk: Írts ki minden nehézséget, Haragtartást, gyűlölséget.

12. Kísérts meg, Uram, lásd hitünket; Az hasznunkra fog szolgálni: Próbáld meg elménket, szívün-

ket; Az is javunkra fog válni, De ne vígy a kísértetbe, Lelkünket sértő esetbe.

13. Minden lelki és testi rosztól Minket ments, őrizz, védelmezz! Így szabadíts meg a gonosztól: Így mindnyájunknak kegyelmezz, Mint mi atyánk fiainak, Mint mi Urunk szolgáltnak.

14. Mindent megadhatsz, mert királyunk Te vagy, tied a hatalom: Ha van akármilyen akadályunk, Csak tőled jöhet oltalom, Téged illet a tisztesség, Tied az örök dicsőség.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

303. Ha az én inségemben Nem biznám Isteneben, S nem imádkozhatnám, Ha szívem reménysége Lankad s múlt segítsége, Magam hogy vigasztálhatnám.

2. Gyakran csendes álmomban Fölrettentem nagy búmban S nem leltem nyugalmat; De hogy ha térdre estem, És hozzá esedeztem, Találtam nála oltalmat.

3. Békével elviseltem Terhemet, mert érzettem Bánatos szívemben Ugyan a vigasztalást, Melyről ő tett ajánlást, S melyért nyögtem kérésemben.

4. Ha reggel esedeztem, Egész napon éreztem Lelki csendességet; Erős bizodalommal S teljes nyugodalommal Tőled vártam segítséget.

5. Csendes lett az éjszakám, Ha előbb neked, atyám, Panaszolkodhattam: Gondod van rám éltemben, S vigasztalást lelkemben Nálad mindig találhattam.

6. Talán még hátra vagyon Némely szomorú napom, Mely rám keresztet mér: Segélj, hogy szent színedet Keressem kegyelmedet, Míg szenvedésem véget ér.

7. Add éreznem szívemben, Hogy buzgó kérésemben Meghallgatsz engemet, S ha bizom fölségedben Teljes én életemben, Nyertem itt s ott kegyelmedet.

Saját dallam.

304. Isten, óh szent Isten! Óh kútfő és kegyelem! Ki nélkül semmi jó, Nincs semmi segedelem! Adj nekem ép testet, És hogy azon testben, Ép lélek lakozzék S ép elme szívemben.

2. Add serényen tegyem Azt, a mi hozzám illik, A törvény s hivatal Előmbé mint rendelik; Segélj, cselekedjem, Mikor alkalmas, És ha végbe vittem, Legyen foganatos.

3. Adjad, hogy beszédem Szent, tiszta s igaz legyen, Hijában való szó Szájamból ki ne menjen, Tiszttem szerint ha kell, Vagy hol mit mondanom, Áld meg, hogy lehessen Hasznos én ajakom.

4. Ha kereszt fájdalom Jön bánat és félelem, Ne hagyj, sőt terhemet, Segéljed elviselnem; Add, hogy ellenségem Szelidséggel győzzem, S nálad segítségem Szükségemben leljem.

5. Engedd, mindenekkel Szép békességben éljek; Keresztyénség szerint Szép állapotra menjek! Pénzzel, tisztességgel Engem ha megáldasz, Hamis keresettől, Kérlek, megoltalmazz.

6. Világon életem Továbbra ha terjeszted, Sok esetek után Vénségre fölsegíted; Bűn s türhetetlenség Lelkem ne terhelje, Hogy ősz haját fejem Ékesen viselje.

7. Segélj halhassak meg Krisztusom érdemére, Lelkemet vedd hozzád, Vidd boldog szent öröme; Testem csendességben Nyugodjék, míg végre Fölköltöd a porból Ismét új életre.

8. Holtakat végnapon, A midőn föltámasztod, Én koporsómhoz is Kezedet ha kinyujtod; Hatalmas igéd-del Testemet ébreszd föl S ékesítsd örökké Fényes dicsőséggel.

305. Óh dicsőség, Örök Fölség, Ím itt előtted állok, Bádjadt szívvel, Könyes szemmel Hozzád, Jézus óhajtók: Találtasd meg :/: Magad noha por vagyok.

2. Tekints reám, Kegyes Atyám! Térítsd hozzád szívemet, Téged kérlek És kereslek, Mint én jó Isteneimet; Találtasd meg :/: Magad s áldj meg engemet.

3. Nem kérek mást S egyéb áldást, Csak szabad kegyelmedet, Melyet közlesz, A kit szeretsz, Azzal s ki viszont szeret; Találtasd meg :/: Magad, óh örök élet!

4. Fényes napom, Vigasságom, Istennek szent báránnya, Én szívemből És lelkemből Várlak, lelkem váltsága; Találtasd meg :/: Magad, szent Isten fia.

5. E világnak, Miút virágnak, Szépségi bátor nagyok; S hízelnének, De nem tesznek Senkit boldoggá azok; Találtasd meg :/: Magad, íme kész vagyok.

6. Kivánságom, Vigasságom Teljes s állandó leszen, Ha kegyelmed, Segedelmed Éltemben körül veszen: Úgy lelem meg :/: Te nálad üdvösségem.

Dallam: A nap immár elenyészett.

306. Kegyelmes Isten! te tőled Van mi segítségünk S mindenekben csak előled Jön előlmentségünk.

2. Világosítsd meg elmémet, Hogy járjak kedvedben; S magad vezérelj engemet, A te ösvényedben.

3. Vonjad egészen lelkemet Hozzád s kegyelmedhez, Hogy szoktathassam szívemet A te szerelmedhez.

4. A vétkek gyönyörüségét Add nagy eszességgel Kerüljem s szívem hűségét Föntartsam készséggel.

5. Mindennemű jó munkámban Adj előlmentséget, Hogy nyújthassak szorultságban Másnak segítséget.

6. Valami nekem szükséges E földi éltemben, Add meg, ha az üdvösséges Leszen, kegyelmedben.

7. Munkálj te megelégedést Mindenkor szívemben,
Üzd tőlem a megcsüggedést Akármily ügyemben.

8. Enyhítsd terhemet s vigasztalj Ama jobb étettel,
Melyben végre fölmagasztalj Választott hívekkel.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

307. Hozzád, nagy Isten, fölemelni Szent buz-
gósággal szívünket, Nagy jóvöltodat
énekelni, S megvallani sok bününket, Ez reánk nézve
üdvösség, S neked tetsző kötelesség.

2. Hogyhogy is lehetnék hideg s rest E szent
kötelességemben? Hogy ne hálálnám meg örömet, A
mit jót tettél éltemben, Holott te soha el nem hagysz,
S mindent, a mi hasznos, megadsz?

3. De, óh! midőn elődbe hozom Szívemnek kíván-
ságait, Midőn előtted imádkozom S panaszlom élted
bajait: Add képmutató ne legyek, És időt s határt
ne tegyek.

4. Ne hagyj kívánnom oly dolgokat, Milyeket tilt
bölcsested, Vagy kérnem másoknak károkat, Mert
megbántanálak téged: Megveted a könyörgőket, Ha
rossz szív buzdítja őket.

5. Ha kincset kérek s örömeket, Add szívemet
megtisztítsam, Hogy azokat, mint eszközöket, Mások
javára fordítsam, Gyülvén a fősvénységet, Kövessek
jóltevőiséget.

6. Ha sirva panaszlom bajomat S támaszkodom
jóvöltodra, Akkor is add, minden sorsomat Bizzam
szent akarodra, S ezt mondjam: tetszésed legyen,
S velem, mint legjobb, úgy tegyen.

7. Így kedveled imádságomat, S meghallgatod
kéresemet, Erősítéd bizodalmasomat, S nyugodtá teszed
szívemet; Vig kedvben adsz józanságot, S balsorsom-
ban vidámságot.

Dallam: Az elébbi.

308. Uram! ajtód előtt zörgetek Kérésemmel
mint egy kulccsal: Igéretedre figyelme-
zek, Melyben mondod, hogy azonnal Megnyilik annak
az ajtó, Ki hozzád leszen óhajtó.

2. Azért előtted leborulok, Szívem hittel gerjedez-
vén, Lelki, testi jót tőled várok Uram Jézusom nevében,
Ki én bennem fohászkodik, És érettem esedezik.

3. Adjad meg, kérlek jóvoltodból Nekem, a mi
nélkül vagyok, Elfogyhatatlan javaidból, Mert szük-
ségim igen nagyok, Te nálad erő s hatalom, Tőled
jön gazdag jutalom.

4. Adj hitben állhatatosságot S szeretetben buzgó
legyek, Ne szeressem ezt a világot, Minden gonoszt
félre tegyek, Mert e világ merő hívság, Csak nálad
vagyon boldogság.

5. Gerjesz én bennem buzgó lelket, A mely csak
Te tőled függjön; Adjad, megsirassam a vétket, Mely-
ért fiad szenvedt igen, Mosd meg lelkem szent vére-
vel, És újíts meg Szentlelkével.

6. Ha keresztet bocsátasz reám, S azt akarod,
hogy szenvedjek, Úgy mértékeld kérlek nyavalyám,
Hogy abban meg ne csüggedjek; Nyújts idején sege-
delmet, S add, nálad leljek kegyelmet.

7. A többit mint csak reád bizom, Gazdag avagy
szegény legyek, A Te kegyelmedben megnyugszom,
Mert úgy használnak mindenek; Ha áldásod száll
cseppenkint, Azzal elégszem naponkint.

8. Nem kívánok sokáig élnem, Csak hogy kegye-
sen élhessek, Ne hagyj soha haláltól félnem, Végemről
emlékezhessek, Hogy boldogul kimulásom Legyen
mennyeiben lakásom.

9. És valjon többet mit kérhetnék, Te jól tudod,

mi szükséges, Többet adhatsz, mint reménylhetnék; Azért e szóm elégséges: Hogy az Úr Jézus nevében Mindent megadsz nekünk, Ámen.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

309. Kérlek téged, Istenemet, Bocsásd meg minden vétkeket; Teremts bennem tiszta szívet, Hálaadót s hozzád hívet.

2. Nekem nincs saját hatalmam; Légy a veszélyben oltalmam! Órizeted árnyékában Lehetek csak bátorságban.

3. Fölséged adott értelmet; Add is ehhez a kegyelmet, Hogy ezt tökéletesítsed, És ígéddel erősítsed.

4. Vezess igaz ismeretre, Teneked tetsző életre: Fő gondul mindig azt vegyem, Hogy kötelességem tegyem.

5. Mikor kívánságim nagyok, Meggyőzni erőtlen vagyok; Hát ha rosz kívánság gerjed, Viszsa, Uram, magad verjed.

6. Annyi részt adj földiekben, Mennyi hasznos ez életben; Kevéssel is elégíts meg, Dolgaimra erősíts meg.

7. Hogyha pedig adsz bőséget, Űzd távol a kevélységet; Mindent háladással vegyek, S abból másokkal jól tegyek.

8. Ha megáldasz egészséggel, Órizzem azt eszeséggel, És fordítsam jó munkára, Magam és mások hasznára.

9. Tégy jókká hozzám másokat, Támasz igaz barátokat, Kik nekem jót kívánjanak, Tanácsot s példát adjanak.

10. Ha öregséget adsz érnem, Akkor se hagyj el, Istenem, Légy gyámola vénségemnek, Enyhítője inségemnek.

11. Légy énnekem segítségem, Mikor elérkezik végem, S a Jézusért boldogságban Részteltess a mennyországban.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

310. **A** hitatosan fölemelem, Tehozzád, Uram, szívemet! És jóvoltodat énekelem, S Neked megvallom bűnömet; Mert ez nekem tisztemben áll, Pedig mindenképpen használ.

2. S hogy lehetne elmulasztanom E szent kötelességemet? Illendő naponkint áldanom Téged, legfőbb jóltevőmet; Ki, mint atyám őrizsz, nem hagysz, S a mi hasznos, mindent megadsz.

3. Mikor előtted előhozom Szívemnek kívánságait, S teneked azért imádkozom: Hogy enyhítsd éltem bajait; Add ezt tennem vigyázással, S szívbeli megalázással.

4. Azt szent Fölségedtől ne kérjem, Mit bölcseséged rosznak lát; A mit akarsz, azzal beérjem: Te tudod mindennek javát; Sok kérést szül az irigység, A boszszú s a rút kevélység.

5. Ha kérek tőled földi jókat, Egyszersmind bölcs szívet kérjek, Hogy fösvénység nélkül azokat Birjam, s velek bölcsen éljek; A mit adsz, legyen hasznára Másnak is igaz javára.

6. Ha inségimből szabadulást Kérek bánatos lélekkel, Add, hogy kérjem a megvidulást Mindenkor ily föltétellel: Ha bölcsességednek tetszik, És énnekem jómra esik.

7. Így imádságom kedves leszen, Vigasztalás nélkül nem hagysz; Kegyelmed mindenkor jól teszen, S bizonynyal nekem is jót adsz, Csendességet, szabadulást, Tanácsot és boldogulást.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

311. Könyörgünk minden társunkért Szintügy, valamint magunkért; Add meg azt, emberek atyja! A mi sorsunk jobbíthatja.

2. Végy tőlünk áldást, imádást, Tisztességet és háladást, Hogy barátinkat szereted, S annyi sok jókkal élteted.

3. Áldunk, hogy megemlékeztél Rólunk s vált-ságot szerzettél, Alkotván a mennyországra, Serken-tesz hitre s jóságra.

4. Hogy őket Atyánk szereted, S minden jókban részelteted, S holtuk után mennyországba Viszed dicső társaságba.

5. Ezért örömmel tisztelünk, S esedezve éneke-lünk, Hogy még fiaid legyenek, S oltalmadban örvend-jenek.

6. Térítsd meg a tévelygőket, És temagad győzd meg őket Arról, hogy a ki tégedet Követ, meglátja színedet.

7. A kik a bűnök rabjai, A testi hívság foglyai, szabadítsd, Isten azokat, Hogy nyerjék boldogságokat.

8. Adj víg szívet mindeneknek, Gyarapodást érté-köknek, Tartsd meg legdrágább kincsöket: Jó hiröket és nevöket.

9. Ne hagyjad el szükségökben, Biztasd keserü-ségökben; Adj nekik itt békességet, S ott a mennyben üdvösséget.

Közönséges dicséretetek.

Saját dallam.

312. Hogy ne dicsérném az Istent Hálaadó ének-ben, Mert látom, hogy dolgában szent;

Jóltevőm mindenekben: Nem más, de csupa szeretet, Ő szívét igazgatja, S hozzám irgalmát hajtja, Ha híven szolgálom őtet, Minden elvész embertől, Isten szeret vég nélkül.

2. Mint sas az ő szárnyaival Befödözi fiait, Így az Isten karjaival Födöz s nyújtja javait. Még az én anyám méhében, Midőn engem formála, Áldása reám szálla, S megtartott eddig kedvében, Te adtad lelkem s testem, Téged áldlak, Istenem.

3. Nem volt neki az ő fia Drága, de értem adta, Ki hogy bünömnök lett 'díjja, Szent vérének kiontottá. Ki érheti föl elmével Mind azt, a mit velünk tett, És mily igen elővett Isteni nagy kegyelmével! Óh Uram, kegyelmedért, Áldlak szeretetedért.

4. Szent lelkedet vezetőmnek Adtad, hogy vigasztalóm Legyén s vezére lelkemnek S bánatban nyugasztalóm, És hogy lelkembe beoltsa A hitnek szép világát, Mely a halál fulánkját S szívem félelmét megrontsa. Uram, benned örvendek, Enyim vagy, Tied legyek.

5. Legjobb s nemesebb részemnek Erőt s vigasztalást adsz, A jóság utján lelkemnek Csendes nyugalmat nyújtasz; Testemnek is életemben; Ha hol vagyon szüksége, Kész nálad segítsége; Hogy ne merüljek inségbe, Atyai kezéd megtart, Veszély ellen betakart.

6. Földön! mennyen rendelsz mindent, Hogy énnekem használjon; Valamire szemem nézend, Találok mi tápláljon; Gabonát, füvet és vadat Völgyön s magas helyeken, Erdőn s mély tengereken Bő kezéd eledelt adat, Táplálásomra egész Világod énnekem kész.

7. Ha keserőség lelkemet Érdekli s nagy fájdalom Elborítja bús fejemet, Te hozzád imádkozom! Mert ha eddig segedelmed Nem lett volna ügyemben, Vi-

gasztalóm mindenben, Elnyomt volna veszedelem:
Kegyed őrizetében Lehetek békességben.

8. Mint az atya fiát soha Szívéből ki nem veti,
Vétezik ő gyakran noha, S nyomdokát nem követi;
Így az Isten oly kegyelmes, Én rajtam boszszút nem áll,
De csak vesszővel sujtál, S nem fegyverrel, mely sérelmes.
Minden elvész embertől, Isten szeret vég nélkül.

9. Azt jól tudom bizonyosan, El sem felejttem
soha, Keresztje nincs oly súlyosan, Hogy ne szünnék
valaha: Midőn a havas tél elmúlt, Lesz szép kikelet
aztán! Így a szenvedés után Fog örülni, a ki búsult.
Minden elvész embertől, Isten szeret vég nélkül.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

313. Óh vajha úgy dicsérhetnék, Uram! mint
arra méltó vagy, Bár oly igen tisztel-
hetnék, A mint szívem készsége nagy; E szív te
nagy jóságodnak Örül irgalmasságodnak.

2. Ki áld engemet javaival? Ki segít meg szük-
ségemben? Ki vezet engem karjaival? Ki gyújt világot
lelkemben? Dolgaim ki boldogítja? Csak te, jóságok-
nak atyja.

3. Sok jótétedet megszámlálnom Elmém s erőm
elégtelen; Annyival inkább meghálálnom, Tudom
vagyok erőtelen, Mert a midőn még nem voltam, Már
tudva volt nálad sorsom.

4. Életemet te erősíted, És sok szép örömet
nyújtasz; A főbb boldogságra készíted, S azért néha
szomorítasz! De a legnagyobb inségben Sem engedsz
esnem kétségben.

5. Gyakran örömmel tapasztaltam Életemnek nap-
jaiban, Mily kegyességgel hordoztattam Akaratod ut-

jaiban: S ha néha dolgom kétséges Volt, végre lett üdvösséges.

6. Hogy ne hirdessem nagy örömmel Mindenkor Te jóvoltodat, Hogy ne lennék benned víg kedvvel, Ha érzem is ostorodat; Mert ha menny s föld dül határra, Te lész, mert csak te vagy Ura.

7. A te jóságodat éneklek, Valamíg csak nyelvem szólhat, Háladatossággal tisztellem Neved, míg szívem mozdulhat; S ha többet nem szólna is szám, Mégis hozzád fohászkodnám.

8. Itten csak erőtelenségben Áldom, Uram, kegyelmedet; De majdan az örök életben Meglátván te szent színedet, Dicsőítlek a Szentekkel Tökéletesebb énekkel.

314. Dicsérjed, áldjad, én lelkem, Az Úr Istent mindenekben, Dicsérettel zengjen nyelvem, Valamíg élek e földön, Reménységem emberekben, Semminemü rendben, Nem leszen bölcsben, erősen, Sem fejedelmekben; Mert nincs üdvösség ezekben, Hanem csak Istenben; Azért bizom fölségében, Hogy éljek mennyekben.

2. Lelkünk megválíék e testtől, S kimúl abból mindenestől, S minthogy e test lett a földből, Eltér oda erőtlenül, Gondolatja is ezekről Elvész mindenestül; De boldogság csak Istentől Következik mennyből, A híveknek Istenétől, Mi reménységünktől; Mert menny, föld, tenger és minden Teremtetett ettől.

3. Mint a jó atya könyörül, Az ő kiseded gyermekein, Így az Isten nagyon örül, Minden ő igaz hívein: A szegényeket segíti, Foglyokat megmenti, Vakok szemeit föléleszti, Bénát fölemeli, Az igazakat szereti, A jövevényt őrzi, Árvát, özvegyet fölveszi, A bünöst téríti.

4. Uralkodik az Úr Isten Mind örökké fölségében,

Hatalmas cselekedetben Atyai kegyelmességben; Akárminemű rendekben És nemzetségekben Azért mi dicsérjük híven Őtet énekünkben; Légy áldott Atya Úr Isten! És Fiú Úr Isten! Tarts meg mind végig a hitben, Szentlélek Úr Isten.

5. Óh Szentháromság egy Isten! Hálát adunk neked ezen, Hogy vettél ismeretedbe, Beszámláltál seregedbe, Beirtál élő könyvedbe Híveid közibe: Ne hagyj kételkednünk ebben, Tarts meg reménységben: Nagy bátran az ítéletben Állhassunk elődben, Hogy a jövőendő életben Dicsérhessünk mennyben.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

315. Dicséret, tisztesség legyen A nagy és jó Istennek, Annak ki csodákat teszen, Ki rejtékét szívemnek Gazdag vígsággal betölti, Inségem lecsendesíti; Dicsérjük Istenünket.

2. Téged mennyei seregek, Mint királyok királyát, Hálaadással tisztelnek, Kik lakják föld határát; Áldják teremtő erődöt, Mely mindent jól cselekedett; Dicsérjük Istenünket.

3. Uram segítségül hívtam: Halld meg imádságomat, Haláltól meg is tartattam S nyertem kivánságomat, Azért Uram, hálát adok, Óh őt mindenek áldjátok; Dicsérjük Istenünket.

4. Az Úr soha az ő népét Még el nem felejtette; Sőt megáldotta, reményét Ki benne helyeztette! Mint jó anya, azt vezérli, Segítségét ki nem leli; Dicsérjük Istenünket.

5. Ha már senki nem segíthet S minden emberi erő Ügyünkön nem könnyebbíthet, Akkor jön a segítő, S reánk tekint kegyelmével, Megenyhít segedelmével; Dicsérjük Istenünket.

6. Azért Téged, én Istenem! Életemben tisztellek,

S ha mennyben lesz üdvösségem, Ott vég nélkül dicsérlek; Teljes szívem magasztaljon, Lelkem s testem Téged áldjon; Dicsérjük Istenünket.

7. Ti, kik az Urat valljátok, Jer ötet dicsérjétek, Kik nagy szerelmét látjátok, Jer ötet tiszteljétek: Az Úr a kegyelmes Isten, Segedelmünk másutt nincsen; Dicsérjük Istenünket.

8. No jertek ő eleibe, Vigadván és tapsolván, Fogadástok töltsétek be; Énekkal ötet áldván: Az Úr mindent jól végezett, És mi velünk sok nagy jót tett; Dicsérjük Istenünket.

Saját dallam.

316. Jer dicsérjük Istent Szívvel, szájjal, lélekkel, Ki nagy dicső dolgot Cselekszik mindenkkel, Anyánknak méhétől Fogva, hogy eltarzott, És számtalan jókat Egyedül ő adott.

2. Adja az Úr Isten E világon éltünkben, Lelki s testi jókat Nyerhessünk szükségünkben: Tartson meg mind végig Minket igaz hitben, Értsük meg, hogy legyünk Az ő kegyelmében.

3. Atyának, Fiúnak És Szentlélek Istennek, A Szentháromságnak, Mi kegyes éltetőnknek, Dicséret, dicsőség, Legyen magasztalás, Most és mindenkoron Örök hálaadás.

Dallam: Drága dolog az Úr Istent dicsérni.

317. Mely igen jó az Úr Istent dicsérni, Fölségednek, óh Uram! énekelni, Szent nevedet áldással magasztalni, És mindenütt e világon hirdetni.

2. Korán reggel irgalmadat éneklek: Jóvoltodról éjjel is elmélkedem, Fölségedhez szívemben emelkedem, S nagy nevedet háladással tisztелем.

3. Mert hogyha voltaképpen meggondolom Dolgaidat s elmémmel megfontolom; Oly nagyoknak mind azokat találom, Hogy én méltán bölcsességed csodálom.

4. Az esztelen ember azt nem ismeri, A hitetlen eszével föl nem éri, Sőt azt csak gyöngé értelméhez méri, S fölségedet illendőkép nem féli.

5. Sokan vannak, kik ritkán emlegetnek, S nem engednek a Te szent beszédednek, Azért gyakran bűneikben elvesznek, S azok miatt a kárhozatba esnek.

6. Te vagy, Uram! én lelkemet éltetvén, Ki nem örülsz bűnösnek elveszésén; De inkább örvendesz ő megtérésén, És mind örökkén tartandó életén.

7. Azért benned vetem reménységemet, Csak Te tőled várom segítségemet; Mert Te tudod minden én szükségemet, S meg is adod, tudom, üdvösségemet.

8. Rólad, Uram! a kik megemlékeznek, S útaidról örömmel értekeznek; Te általad előmentséget vesznek, S boldogulók minden dolgukban lesznek.

9. Szent házadban beplántálod azokat, S úgy vezetted mindenben ő dolgukat, Hogy láthassák kívánt virágzásukat, Melyek nekik sok jó gyümölcsöt hoznak.

10. Vénségökig őket magad vezetted, Javaiddal gyakran örvendeztetted, Kegyelmedet ő velek éreztetted, S életöket boldogul végeztetted.

11. Tarts meg minket, Uram, ez igaz hitben, S nevelj végig te szent ismeretedben; Hogy lehessünk mindenkor jó kedvedben, S végre veled örvendhessünk mennyekben.

Dallam: Dicsérd Istent keresztyénség.

318. **J**er a nagy Istent dicsérjük, Áldjuk az ő nevét; Hálaadással tiszteljük Atyai jó kedvét.

2. Az angyal s féreg hirdeti Az Úr bölcsességét; Tavasz s szélvész ismerteti Ő nagy dicsőségét.

3. A napot ő föltámasztja, És a hold világát,
Szint oly hatalmasan tartja, Mint föld sok országát.

4. A mező kellete korán, Megadja termését, Melynek a harmat szaporán Segíti növését.

5. A gyenge gabnát megtartja Az Úr, hogy élelmünk Legyen; jó borát is nyújtja, Hogy beteljen kedvünk.

6. Kezében a mennykő készen, S az egek fellege,
Szolgálatjára van s leszen, Javunkra serege.

7. Kegyelmisségének jele Égen a szivárvány; S annak is ki él ellene, Nem örvendez kárán.

8. A reggel az éjnek mondja: Nagy a mi Istenünk!
Mindenkor van mi ránk gondja, És sok jót tesz velünk.

9. Mindenható dicsértessék Neved mind örökké!
Szívünk neked szenteltessék Most és mind örökké.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

319. **T**enedek, én Istenem! Életem és mindenem
Köszönöm míg élek, Te engemet semmi-
ből Előhoztál kedvedből, S általad sok jót szemlélek.

2. Te engem készítettél, S mint atya vezérlettel,
Úgy juthattam mára; Te adtál jó napokat, S akármely
csapásokat Fordítasz lelkem javára.

3. Kisebb vagyok ezeknél, Sok jótéteményidnél,
Melyekkel áldottál; Hogy én gyarló hamu s por, Bol-
dog legyek mindenkor, Arra jól számot tartottál.

4. Én fohászkozásimat, Sok könyhullatásimat,
Előre számláltad; Még a midőn nem voltam, Semmiről
sem gondoltam, Már részemem megfontoltad.

5. Kegyelmed lelnem hagyta, Vétkem megbocsá-
tottad, Uram, nagy készséggel; Te merő szeretet vagy,
Hozzám szent irgalmad nagy, Vezérlesz hű szelíd-
séggel.

6. Minden te hűségédért, És gondviselésédért Di-

csér s áld szívem szám: Jóvoltod cselekedte, Hogy elmém ismerhette, Mely igen szeretsz, jó atyám!

7. Hogy az én életemet, Megtartád mindenemet, Teneked köszönöm; Hogy engem vezérlettel, Lelkeddel segítettél, Atyám mind neked köszönöm.

8. Valami életemben Használhat én ügyemben, Add meg szükségemet, Atyám! neked ajánlom Életem és halálom! Vezérelj s áldj meg engemet.

Dallam: Dicsérd Istent keresztyénység.

320. Jer hálaadó lélekkel A nagy Istent áldjuk, Mennyei szent seregekkel Nevét magasztaljuk.

2. Énekeljünk vidámsággal Legfőbb jóltevőnknek, Ki vidítja sok áldással Napjait éltünknek.

3. Ki minket anyánk méhétől Fogva im eltartott, És mindennemű veszélytől Híven ótalmazott.

4. S bátor gyakran megbántottuk, Ő mégis kegyelmes, És ha bűnünket megbántuk, Hozzánk engedelmes.

5. Adjon ő nekünk víg szívet, És a kegyességben Neveljen, s minden inséget Vessen a mélységbe.

6. Ő terjeszse békességét Mi édes hazánkra, És nyújtsa hív segítségét Minden jó munkánkra.

7. Hosszutűrő kegyelmével Vezéreljen minket, És atyai szerelmével Vidítsa szívünket.

8. A míg itten tart életünk, Legyen reménységünk, S ha eljő utolsó végünk, Adja üdvösségünk.

Dallam: Emlékezzél meg te gyarló.

321. Űrnak szolgái, Jer dicsérvétek Mindnyájan az Urat, Magasztaljátok, híven áldjátok Mindenkor az Urat.

2. Ti, kik házának választottai, És nyájai vagytok,

Az ő szent fiát mi velünk együtt Mindnyájan áldjátok.

3. Emelkedjenek nagy buzgósággal, Égre szíveitek, S élő templomi legyenek Úrnak A ti testeitek.

4. Dicséret neked, Atya Úr Isten, A te szent Fiaddal, Áldott Szentlélek egy örök Isten, A Szentháromságban.

II. Magunk iránti kötelességeinkről.

Magunk megismeréséről.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

322. **K**i vagyok én? ez mily nagy kérdés! Taníts meg erre engemet, Uram, hogy a rút hízelkedés Meg ne vakítsa szívemet: A ki magát nem ismeri, Az a fő czélt el nem éri.

2. Te magad adtad életemet, Hogy téged dicsőítselek, E végre alkottál engemet, Hogy éltemmel tisztellek: De oly-e az én életem, A mint kívánja Istenem?

3. Keresztyénnek tartom magamat; De valóban az vagyok-e? Vizsgáld meg óh atyám útamat, Ha valjon akkép járok-e, A mint tőlem megkívánja Az Úr Jézus tudománya?

4. Te jól látod szívem titkait, Melyeket magam sem értek; Vezesd jóra indulatait, Úgy senkit én meg nem sértek; Ments meg hamis gyanúságtól, Mely elvonna a jóságtól.

5. Magát az miképp jobbíthatja, Bár jól tudjon mindeneket, A ki hibáit nem tudhatja S nem is ismeri ezeket? Csak a ki magát ismeri, Magát bölcsnek az vélheti.

6. A mi nélkül még szükölködöm Üdvösségem körül, segélj! Ha utadról eltévelyedem, Magad arra

viszsa vezérlj; Világod világosítson, Senki meg ne tántorítson.

7. Ha még az úttól távol járok, Mely az életre vezethet; Te tőled én kegyelmet várok, Melylyel dolgom előmehet; Erőt, kedvet jobbulásra Adj, bünből szabadulásra.

8. Idővel egyszer meg kell látnom, Mi voltam és mit tettem itt; Ne hadd akkorra halasztanom, Mikor nem tehetek semmit; Tégy bölcsesé a mennyországra, Így juthatok boldogságra.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

323. A lélek, a mely én bennem Gondolkodik, ért s itél, Te ajándékod, Istenem! Ki mindent teremtettél: Segélj, Uram, megismernem, És csak Teneked szentelnem A Tőled elvett jókat.

2. Lelkemet Te segítetted Mindinkább kiformálnom, Tehetségét Te nevelted; Add hát jól meggondolnom, Hogy a mit Te nekem adtál, Ahoz oly just fentartottál, Hogy Te arról számot kérsz.

3. A kinek miben sokat adsz, Attól sokat is kívánsz; A hol nem vetsz, ott nem aratsz, Velünk erőnk szerint bánysz: Ha mi azzal jóra élünk, És ezt elmulatni félünk, Tőled jutalmat nyerünk.

4. A ki csak kevesebbet vett, De azzal él hűséggel; Nálad az által kedvet lelt, S jutalmat vesz bőséggel: Lelkét viszed mennyországba, Hol ő nagyobb szabadságban Több jó gyümölcsöt hozhat.

5. Sok, vagy kevés leszen részem, Azt mint ajánlékodat, Nagy hálaadással veszem, S teszem azzal dolgomat; Abban föl nem fuvalkodom, Sem tunyán nem hivalkodom, Sőt azt jóra fordítom.

Magunk szeretetéről.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

324. Uram! Te akarod, Hogy magamat szeressem! Adjad, hogy ebben is Tetszésedet kövessem: Így azon indulat, Mely belém oltatott, Hogy jómat örvendjem, Hasznomra adatott.

2. Add, hogy szívem hozzád Buzogjon szeretettel, S tiszteljelek téged Feddhetetlen étellel; A ki mint kívánod, Magát úgy szereti, Az tetszésedet is Örömet követi.

3. Magának valóság Ne birhassa lelkemet; Tisztességes uton Leljem előmentemet, Egyenes igazság Vezérlje szívemet, S ne építsem mások Kárán szerencsém.

4. Nem válhatik jómra, A mi egyebeknek árt: Ki neked nem enged, Uram, magának tesz kárt; Az igazágtalan Nem jut mennyországba; Uram, ne hagyj esnem Ily nyomoruságba.

5. Eszem ne vezesse A hívság fényessége: Elmulik e világ, És ennek dicsősége; Mit használ e rövid Öröm és vigasság, Holott nem boldogít E mulandó hívság?

6. A megnyugodott szív, S a jó lelkiismeret Éltünk terhe alatt Nyújthat csak könnyebbséget, Megáll az holtunkban, És innét elkisér Mennybe, holott véget Boldogságunk nem ér.

7. E kincs után segélj, Míg élek, törekednem; A mulandók után Ne engedj epekednem: Így tetszésed szerint Szeretem magamat, S végre reménylhetem Boldogulásomat.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

325. Uram! igazi javamat Te mindenben kívánod, S hogyha, mint illik, magamat

Szeretem, azt nem bánod; Az öröm óhajtását, Boldogság kívánását Te oltottad én szívembe, Óh add, hogy bölcs legyen ebben.

2. Ha javamat úgy keresném, Hogy szódra nem hallgatnék, Kárba s gyalázatba esném, S boldogtalan maradnék; Akaratodat tenni, S abban végig hív lenni, Ez útja boldogságomnak, Erre kell lenni gondomnak.

3. Nálad van igaz értelem, Te tudod mi igaz, jó; Én gyakran balul képzem, Hogy ez, s az nekem való: Gyakran én a károsat Úgy nézem, mint hasznosat; Csak te tudhatod egyedül, Hasznót vagy ártalmat mi szül.

4. Csak színhez hát biznom ne hagyj, Igaz jóról aggódjam, Választni tudó elmét adj, Hogy én meg ne csalódjam; Ha ígéd lesz vezérem, Szerencsémet elértem, Nem építem azt fővényre, Melyet bánnom kellne végre.

5. A földi jók becsét adjad Igazán észre vennem: Azok birását ne hagyjad Legfőbb javammá tennem: Csak azoknak jók ezek, A kiknek van bölcs eszek; A bölcs abban szorgalmatos, A mi mindig használatos.

6. Ha bölcs leszek, akkor főképp Arra fogok aggani, Tetszhessek teneked miképp? S azt legjobbnak tartani, Ha vagyon tiszta szívem, És hasznos minden mívem, Ha bűn örömét megvetem, És a jóságot követem.

7. Így igazán boldog leszek: Öröm lakja szívemet, Bánat azért, a mit teszek, Nem fog érni engemet: Életem lesz vigasság, Ha ér is viszontagság; Az Isten szeret, azt mondom, Ő jól tesz, távozz bús gondom.

8. Így megyek nyugodtan elő Földi életem útján Ama dicső élet felé Istenemnek tanácsán: Ott mindentől menekszem, A mi itt van ellenem; Tökéletes jóval bírok, Soha nem jajgatok s sírok.

Az alázatosságról.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

326. Midőn Téged tisztellek, Óh ments meg Uram, kérlek! A magahittségtől; Hibáit ki tudhatja, S kevélyen ki mondhatja, Hogy tiszta minden vétségtől?

2. A te akaratodat Úgy, mint hallok szavadat, Teszem-e serényen? Az erény bátor nehéz; De arra vagyok-e kész, Hogy járjak a jó ösvényen?

3. Ha a bünt meg nem teszem, Vagy jót is cselekszem, Mi benn az ok és vég? Ha teszem azt más végből, Nem tiszta kegyességből, Az nekem semmi dicsőség.

4. Ifjuságom hibáit, Jóságomnak csorbáit, Óh Uram, ne említsd! Lám még jobb híveidben Mit nem lelsz életekben, Csak őket szorosán tekintsd?

5. De ha bár élnék tisztán, És jó volnék igazán, Kinek köszönhetem? Szívemet ki vezette, Hogy a jót megszerette? Erőmmel nem kérkedhetem.

6. Ha az Istent szeretni, Akaratját követni Vagyon kedvem s erőm, Hát arra ki segített, Jóban ki erősített? Uram te vagy megszentelőm!

7. Hogy én a jót becsüljem, A rosszat elkerüljem, Ez lelked munkája; Mikor én jót tanulok, S rosztól jóra fordulok, Áldásod te adod rája.

8. Elbizzam-e magamat, Ha láthatom javamat? Ez csak az Úr dolga, Ha bár mindent megtettem, Azzal mit érdemlettem? Vagyok csak hasztalan szolgáló.

Dallam: az elébbi.

327. Valamim van, mindenem Te tőled van, Istenem! Atyai kedvedből! Életem s le-

helletem, Értékem s becsületem Van csak a te kegyelmedből.

2. Erőm és tehetségem, S kivált előmentségem Te tőled származik; S ha a jó föltételek Valóságra mehetnek, A dicsőség rád háramlik.

3. A mely jönnek örülök, Ha bánattól ürülök, Neked köszönhetem; A mint én napjaimat Intézed, s dolgaimat, Azzal megelégedhetem.

4. Elbizzam-e magamat, Midőn állapotomat Jó karban szemlélem? Mi vitt arra, Istenem! Hogy jobbra vált életem, Ezt tőled hogyan érdemlem?

5. Kisebb vagyok ezeknél, A te jótéteidnél, Melyekkel áldottál; Ne hadd ezt elfelejtnem, Háladatlanul vennem, A mit énnekem nyújtottál.

6. Azt jómra fordítani, A mit énnekem adni Tetszett Fölségednek; Legfőbb szándékom legyen, A melyre készszé tegyen Segedelme szent lelkednek.

Lelkünkéről való gondoskodásról.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

328. Add, Uram, buzgón keressem Lelkemnek üdvösségét, Gonoszul ne vesztegessen A kegyelem idejét: Te elődbe úgy állhatok, Országodba úgy juthatok, Ha tiszta szívem leszen.

2. Csak akkor, ha megvénülünk, Büneinken bánkódnunk, Ha többé nem vétkezhetünk, Te hozzád kiáltanunk, Rosz készület üdvösségre; Jaj annak, ki szent ígédre Jókor nem figyelmezett.

3. Szentségre hívtál bennünket: Add tehát, hogy fő gondunk Legyen teljes életünkben Mind inkább megjobbulnunk; Adj ahoz magad értelmet, Kedvet, ösztönt, segedelmet, Hogy minden jót míveljünk.

4. Ha e világot megnyerném, S azt a mi abban

vagyon, De a mellett azt követném, A mi előtted nagyon Gyülölt: valjon mit használna? Lelkem abban nem találna Állandó boldogságot.

5. Hogy sorsommal megelégszem Mindenképp életemben, S futásomat bátran végzem, Nyugodt lévén szívemben, Erre semmi sem segíthet, Csak kegyelmed erősíthet Mennysország reményével.

6. E kincset mindenek fölött, Add Uram, úgy keressem, Hogyha e világ a mellett Akadály, azt megvessem; Hogy útaidban járhaszak, És előtted megállhaszak, Ez legyen legfőbb gondom.

7. De mire mennék, ha kedved Meg nem segít engemet, S szentleked által kegyelmed Nem éleszti lelkemet? Erősíts magad, óh Uram! Így már itt leltem nyugalmam, S nálad lesz majd életem.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

329. **K**eressétek serénységgel Az Istennek országát, Munkáljátok nagy hűséggel Lelketek boldogságát, Emberek! megtérjete, S azon törekedjete, Hogy itt szentek lehessete, S innét mennybe mehessete.

2. Boldog, a ki híven harczol, S a harczban állhatatos, Testnek s vérnek meg nem hódol, Csak abban foglalatos, Hogy a mulandóságot Megértse, s e világot Ne állítsa fő kincsének, Sem örök lakó helyének.

3. Imádkozz, vigyázz magadra, Kerüld a kísértetet; Habár volna is károdra Jámbor cselekedeted, Meg ne csüggedj: Istened Lesz jutalmad teneked, Erősít föltételedben, Megáld igyekezetedben.

4. Csak a büntől őrizkedjél, S nézz a Jézus Krisztusra; A jóban csak serénykedjél, Így tehetszert virtusra; Vedd a lélek fegyverét, Istened szent

ígéjét; Így nem száll perbe te veled, Mennyekben lesz nála helyed.

5. Óh Uram, elésnem ne hagyj, Állhatatos lehessenek; A harcra kedvet s erőt adj, Szent ígéddel győzhessek; Jutasd ígéretedet Eszembe kegyelmedet, Hogy a kik jó pályát futnak, Azok a mennyekbe jutnak.

A jó lelkiismeretről.

Dallam: A nap immár elenyészett.

330. Boldog már itt ez életben, Ki az Úr ösvényén Járván, áll az ő kedvében, S megnyugszik törvényén.

2. Legnagyobb gyönyörüsége, Ha igaz lélekkel Bir, ez legfőbb nyeresége Más egyéb hívekkel.

3. Ha hivatalját követi Teljes serénységgel; Kész boldogságát nyerheti Lelki csendességgel.

4. Add, Uram, híven jár hassak, Akaratod útján: És hozzád mennybe juthassak Földi élet után.

Dallam: Most nyugsznak az erdők.

331. Jó lelkiismeretet, És igaz szeretetet Plántálj Uram belém; Mert ha ezzel birhatok, Semmitől sem tarthatok, Akár mit végzel felőlem.

2. Ha bűnöm nem kárhoztat, És lelkem azzal biztat, Hogy megkegyelmeztél; Hogyha szenvedésimben Lehetek jó kedvedben: Velem mily drága jót tettél.

3. S az ily boldog életet A gonosz vétkek helyett Elhagyjam vesztetre? Hiszem én úgy magamat Nem szeretném s javamat Önként mennék esetemre.

4. Magunk szívét meggyóznai, S kedvünket megelőzni, Valóban nem könnyü; De hogyha rá mehetünk, S győzedelmeskedhetünk; Annak jutalma gyönyörű.

5. Világi boldogságunk, Az emeli vígságunk, Ha nyugodt lelkünk van; Ez által szenvedésünk Enyhül s múlt vesződésünk, S örömünk Leszen untalan.

6. Ha mi jót szívem óhajt, Az nekem ne hozzon bajt, Erre szert mint tegyek? Ha csúfol ellenségem, E leszen nyereségem, Hogy nyugodott szívvel legyek.

7. Ha hozzád emelkedem, S ezzel dicsekedhetem: Te vagy én váltságom, Én te sajátod vagyok, Rajtam érdemid nagyok: Óh mily nagy én boldogságom.

8. Ha e leszen szívemben Vigasztalom mindenben, A midőn megválom: Bátran végzem életemet, Elhagyom mindenemet; Mert boldog leszen halálom.

9. Add, Uram kegyelmesen, Bölcsességed vezessen, S erősítsd lelkemet Az igaz kegyességben, S az élő reménységben, Hogy mennyben leljem helyemet.

A lelki vigyázásról.

332. **D**icsérd az Istent te hív keresztyén, Mert nagy sok jót tett veled az Isten; Hogy megismerjed őtet, hogy ki legyen.

2. Hogy én magamnak hosszú életet Ne igérjek; és a sok vétkeket Ne szaporítsam bűnös eseteket.

3. Sőt fölébredjek a bűn álmából, Kiszabaduljak terhes jármából; Hogy részt vehessek az Úr jóvoltából.

4. Más embereket híven szeressek, Hogy mindeikkel sok jót tehessenek, És könyörülő másokon lehessenek.

5. Vigyázzak készen minden dolgomra: Jól elkészüljek én halálomra, Nem tudván mikor jön a végső óra.

6. Változhatatlan úgy leszen dolgom, S abban marad meg örökké sorsom, A miképp talál engemet halálom.

7. Örömet vetnéd tovább a határt, Ha elvethetnéd rólad a halált; De ott a halál nem teszen több várást.

8. Segélj idején hozzád térhessek, Lelkemnek kincset úgy szerezhessenek, Hogy nálad boldog örökre lehessek.

9. E mulandóknak fényes szépségét Megvessem s testnek gyönyörüségit, Minthogy gátolják lelkem üdvösségét.

10. Amaz egy fő jót főképp szeressem, Nagy vigyázással híven keressem, Melyet a Jézus megszerzett énnekem.

11. Erre segélj hát, áldott Jézusunk, Ki által mennyben vagyon fő jusunk; Add, hogy tied itt s ott maradhassunk.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

333. Nem hogy a czélt elértem volna, A legjobb ember is hibás, De hogy lelkem dolga jól folya, Leszek iparkodó munkás; Mert erény vigyázás nélkül Meglankad és veszni készül.

2. Míg itt élek, sok az ártalom, Mely jóságom elronthatja; Mint kis gyermek hamar megbotlom; A ki magát úgy biztatja: Hogy áll s van benne kegyesség, Meglássá, hogy el ne essék.

3. Saját szívünk megcsalónk lehet, Elhitevén, hogy jól vagyunk; Pedig csak ha már ki nem telhet, Talán akkor alább hagyunk, Lehet, hogy mi megfordultunk; De azért meg nem jobbultunk.

4. Mivel megváltoztál, azt véled, Elhagytad már vétkeidet; Holott csak másikkal cseréled Természeti ösztönidet, Elhagytad a kevélységet, De választál irigységet.

5. Nem vagy most mint előbb tékozló, De követsz rút fősvénységet; Nem vagy rágalmazó s csúfoló, Mert féled az ellenséget, Így hát nem a bünt utálod, Csak kára rémítő nálad.

6. Úgy tetszik, hogy nem vagy boszuló, De csak mivel senki sem bánt; Támadjon egy ellened álló,

Ki sértett vagy rosztat kívánt; Íme szíved fölmérge-
dik, Szid s ellene fegyverkedik.

7. Nem vagy irigy, sem perrel élő, Mindent könnyen elszenvedhetsz, De azonban rest vagy, s henyélő, Nem teszed, a mi jót tehetsz, Igaz vagy, de tán fenlátó, Nem vagy tűrő s megbocsátó.

8. A ki kegyes, minden bünt utál, S mindenre kész, a mi csak jó Erényedhez igen ne bizzál, Ne véld, hogy nem jobbítható! Hamar véthetsz, tehát vigyázz, Vigyázz; hogy könnyen ne hibázz.

A mértékletességről.

Dallam: Szerelmes Jézus valjon.

334. Testemet, Uram, s életét Te adtad, Hogy
ő lelkemnek szolgáljon akartad: Azért
kivánod, hogy őrizsem s mentsem, Kárba ne ejtsem.

2. Tápláljam mindennapi élelemmel Jeles munkákra,
s újítsam örömmel: Puha lágysággal soha ne rútítsam,
El ne pusztítsam.

3. Adád vígságban való részvétele, S azért is,
hogy a mely szenvedésekre Juttatsz, azokat viseljem
békével, S jó reménységgel.

4. A munka által testem erősítsem; Rosz indulatit
korán megfeszítsem: Mert a kényesség testemnek is
tesz kárt, Lelkemnek is árt.

5. Mértékletesen add azért táplálnom, A tunya-
ságot kerülnöm s utálnom; Minden jóságban gyakorol-
jam híven Egész éltemben.

6. Ha nyavalyákat bocsát rám jó kedved, Fel-
gyógyulásom, Uram, viszont engedd; Hogy neved áld-
jam megújult erővel, Főlemelt fővel.

7. Adj békességes türeést fájdalomban; Ne hagyj
csüggednem nehéz bánatomban; Bizom te benned, hogy
engem enyhítesz, És megsegítesz.

8. Ha elrontója testem sátorának, Nem leszek: hiszem, életem Urának Szavára földből fölserkenek végre Nagy dicsőségre.

9. E testben akkor bizonynyal elveszem A jobb világon tökéletes részem; S búbánattól ment élek az egekben Örök életben.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

335. **H**ogy testemet tartsam s tápláljam, Uram! Ez is akaratod; Hogy ezt gyűlöljem, és rongáljam, Tiltja szent parancsolatod: Oh segélj oly bölcsesé lenni, Hogy e szerint tudjak tenni.

2. S hogy ronthatnám azt szántsándékkal, A mit magad reám biztál? E szép munkát nem óltalmaznám? Melyet te bölcsen alkottál? Hiszen tied az én testem; Jaj hát, ha én azt megvesztem.

3. E testemnek megtartására Elég eszközöket adtál, S annak rendes használására Észt s okosságot nyujtottál; Testemre neked gondod van, Hát én hogy legyek gondatlan?

4. Az ép tagok, jó kedv s egészség, Oh Uram, mily sokat érnek! Dolgunkban nincs úgy előmentség, Ha ezek tőlünk eltérnek; E földön legfőbb nyereség, A víg elme s az egészség.

5. Add hát vigyázva elkerüljem, A mi rontaná erőmet; Magam mindenben mérsékeljem, Hogy frisen tartsam testemet: Ne vádolhassam magamat, Hogy okoztam nyavalyámat.

6. Ha vigyáztam, mégis reám száll, S elnyom a kínos betegség: Akkor Uram, a kinn minden áll, Taníts tünnöm s légy erősség, Adj szívembe bátorságot, És áld meg az orvosságot.

7. Ments meg azonban, hogy szerfölött Ne aggjak csak a testemre; Hanem legyen nekem a mellett

Szíves gondom a lelkekre: Nem a lélek van a testért, Hanem a test a lélekért.

8. Legnemesebb részem a lélek; Add hát, hogy erre lehessen Legfőbb gondom, valamíg élek, Hogy az a mennybe mehessen: Úgy ezen próba időre Örömmöm lesz jövendőre.

A tisztaságról.

Dallam: Ébredj fel, óh te én szívem.

336. *A*z én föltett akaratom, Uram, hogy szentül s tisztán Éljek; kedvedhez bízhatom Ártatlanul maradván: Testi gyönyörüséget, Mulandó kedvességet, Megvetek a Te kedvedért, S a jó lelkiismeretért.

2. Hiszen tudom, hogy jóságod Nem tilt tőlünk hasznosat; Minden törvényed áldásod, Tiltja csak a károsat; Mi magunk igaz java, Törvényednek ez szava: Hogy legyünk szemérmesek, Tiszták és mértékletesek.

3. Szabad nekünk örvendeznünk, Csak örömünk legyen szent, Tisztünk ellen ne vétkezzünk; Jól meggondoljunk mindent: A kegyes oly vígságot Utál, mint bolondságot, Mely a testet meggyengíti, A lelket megfertőzteti.

4. A mely szívben nincs tisztaság, Bánat gyötri s fájdalom; De tiszta szívben vigasság Lakik s kedves nyugalom: A zablátlan testiség Mellett nincsen csendesség; Mert ez az örömet végre Fordítja bús szenvedésre.

5. Nincs mi rajtunk szebb ékesség, Mint a szent ártatlanság, Kedves a szép szemérmesség, S az illendő vigasság: Isten embert szereti, A ki a jót követi; A tiszta szívü várhatja, Hogy az Urat megláthatja.

6. Add hát, Uram, iparkodjam A tisztaszívüségre,
Őrizz, hogy én ne vágyódjam Tilos gyönyörüségre:
Őrizz rossz társaságtól, Külső s belső rútságtól, Szí-
vem el ne csábíttasson, A szentségben megállhasson.

7. Így nyugodt leszen életem, Lesz szívemben
békesség; Bizonyosan reménylhetem, Hogy kedvelsz
őh nagy Fölség; Ha teneked szentelem Lelkem, tes-
tem, életem: Így napjaim menvén végbe, Hozzád vite-
tem az égbe.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

337. A vétkes gyönyörüséget, Ember, hogy
kerülhessed, A bölcs mértékletességet
Mindenekben kövessed; Örömd bár nem tilalmas,
Vigyázz, a soka ártalmas.

2. Hogy lehess sérelemtől ment, Testedhez sze-
mérmes légy, Még nézésed is legyen szent, Trágár-
ságot félre tégy: A rútul tréfáló elme A léleknek
lesz sérelme.

3. Dolgozzál, ártatlanságnak A munka kő bás-
tyája, Az undok fajtalanságnak Henyélés lágy párnája,
Csak hamar, ha semmit nem tész, Rút kívánságid
rabja lesz.

4. Ha gyönyörüség lángjait Elkerülni akarod,
Addig szaggasd el lánczaid, Míg meg nincs kötve karod;
Ha eleinte neveled, Könnyen bánik utóbb veled.

5. Sokszor a bün rózsát füze, Melyben volt vesze-
delem, Sokszor a barátság tüze Végre lett rút szere-
lem; Véljük, hogy nő barátságunk, S oda van ártat-
lanságunk.

6. Az érző szív könnyen hiszi, Hogy vétkes
kivánása Csekély bün, ha titkon viszi Véghez, csak

más ne lássa; Nem ügyel kisebb vétkekre, S úgy megy tetemesebbekre.

7. Hát csak a tétel vétek-e? S nem árt az ember szívének, Ha fertelmet zár rejteke, Ha enged rút tűznek, Valjon tiszták hogy lehetünk, Ha csak kívül szép életünk?

8. Kivánságinkkal szívünket, Ha rútak, megmocsokoljuk; Velek megsértjük tisztünket, Bár mily igen titkoljuk; Ne véld hát, hogy szíved még szűz, Ha ég benne fertelmes tűz.

9. Győzd meg hát, rossz kivánságod, Élj szentül Istenednek; Gondold: hogy ártatlanságod Legfőbb java éltednek; Ha egyszer megfertőzteted, Soha vissza nem nyerheted.

10. Kerüld a nagy testiséget Feddhetetlen életben, Istenedtől segítséget Kérj minden kísértetben: Ha az első törtől nem futsz, Bizonytal még többre is jutsz.

A világi jókkal való rendes élésről.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

338. **A**dd, Uram! a földi jóknak Legyek igaz sáfára, S hasznát ezen mulandóknak Vegyem lelkem javára; Hogy hű levén a kevésen, Jövendőre bőségesen Tudjak gyűjteni kincset.

2. Úgy nézzek a vagyonomra, Hogy azt Fölséged adta, Nem kárra, hanem hasznomra, És azt megparancsolta, Hogy birásában bölcs legyek, Abból másokkal jól tegyek; Add ebben is engedjek.

3. A földi jók mind mulandók, Add ezt jól meggondolnom; S benne, mivel nem állandók, Ne hagyj fölfuvalkodnom, Földhez szívem ne ragaszszam Anynyira, hogy elmulaszszam Lelkemnek örök javát.

4. Mit használna, ha kincselével E világot meg-

nyerném, Ha annak megszerzésével Magam bünbe keverném? Boldog élethez úgy fogok, S csak azok lesznek boldogok, Kik igazán s jól élnek.

5. Óh Atyám, áldj meg engemet Lelked ajándékival; Így nem vakítja szívemet Világ ő javaival: Ha lesz tiszta kegyességem, Lesz örömöm s békességem, S bizonyos reménységem.

6. Utáltasd a fősvénységet, A minden rossz gyökerét: Nem ád a pénz könnyebbséget, Sőt szerez nagyobb terhet: Lelket nem elégítheti; Halálban nem segítheti; Boldogság csak a jóság.

7. Adjad azt is meggondolnom, Hogy a mivel megáldasz, Nem szabad eltékozolnom; A te ajándékoz az: Takarékosnak kell lennem, Hogy lehessen enyhítenem Embertársaim baját.

8. A számadás napja rám vár, Akkor így szólít birám: Adj számot mindenről, sáfár; Ott örök jókat bíz rám, Ha földiekben hív voltam, S közhaszonra fordítottam, A mit rám bizott Uram.

Dallam: Mire bánkódol óh te én szívem.

339. Boldog, ki szeret nagyobb kincseket, S nem kívánja csak a földieket; Boldog, a ki buzgó Azt tenni, a mi igaz, jó, S állandókra vágyakozó.

2. Való, hogy a jó Isten nem bánja, Ha a testi jót szívünk kívánja; Birhatjuk, nem tiltja. Csak vegyük hálaadással, És abból tegyünk jót mással.

3. De a földi jót úgy óhajtani, Hogy lelkünkre ne tudjunk aggani, Ez hozzánk nem illik; Örök élet a mi végünk, Arra kell nézni minékünk.

4. A fősvénység elrontja szívünket: A nagyobb jóktól elvon bennünket: A földet szerető Oly oktanul kívánja A pénzt, hogy az a bálványa.

5. A fősvénység gyűjt ládákat tele, De nem hagy élni haszonra vele; Megöli lelkedet; Minden rosza reá viszen, A hol nyereséget hiszen.

6. Kis haszonért is tesz hitszegővé, A munkásoknak roszt fizetővé, Téged megkeményít, Hogy szegényt s árvát meg ne szánj, Mindenekkel csalárdul bánj.

7. Fősvénység nem hágy jót tenni mással, Csak gyötör mind több több kívánással, Szeretetlené tesz, Hogy ne tudj keresztyén lenni, S mások sorsában részt venni.

8. Add Uram, tudjak megelégedni, A fősvénységtől megőrizkedni; Mert legtöbb nyereség A bölcs szív, s a kegyes lélek, Add ezt keressem míg élek.

Hivatalbeli hűségről.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

340. A jónak gyakorlására Az Úr ad tehetséget; Tőle veszünk a munkára Erőt s segítséget, S a mit kezdünk szent nevében, Folytatunk jelenlétében, Az nem lesz áldás nélkül.

2. Ha vagyon mindenek fölött Gondunk, igazán élni: Tisztünkbeli hűség mellett Lehet tőle reménylni, Annyi részt a földi jókból, Mennyit hasznosnak azokból Lát az ő bölcsessége.

3. Add azért te reád nézzek, Uram! minden dologban: Mindent bölcsen s jól intézzek Fölvett hivatalomban; Törvényed szavát kövessem, Szent országodat keressem, Mindeneknek fölötte.

4. A henyélést s a restséget Mindenkor távoztassam, Szeressem a serénységet, S dolgom vígan folytassam; Koronázd meg hűségemet Áldásiddal, és tettemet Tedd másnak is hasznossá.

5. Légy Uram mindenütt velem, Áld meg igye-

kezetem; Dicsőségedre szentelem Minden cselekedetem:
Ha itt vége lesz éltednek, Jobb gyümölcse hűségem-
nek A mennybe követ engem.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

341. **U**ram! nem henyélésre, S üres időtöltésre
Teremtettél minket, A közjónak hasz-
nára, S magunk igaz javára Nyújtod naponkint éltünket.

2. Ezt fő törvénynyé tennem, Örömmel végbe
vinnem Engedd kegyelmeddel; Add azt is, hogy fárad-
ván Szívesen munkálkodván, Birjak igaz jó lélekkel.

3. Hivatalom részeit, Szent kötelességeit Híven
végbe vinnem Engedd, a puhaságot, Kivált a tunya-
ságot, Mindenek fölött kerülnem.

4. Midőn pihenést veszek, Gondokat félre teszek,
Ne hagyj bűnbe esnem; Mulassak, de kegyesen, És
oly épületesen, Hogy kedvedből ki ne essem.

5. Az ártatlan mulatság, Épületes barátság Nin-
csen ártalmunkra; Szabad akárkinek is, Nem árt hát
senkinek is, Magad sem tiltasz el ettől.

6. Tégy hát bölcsésé ezekre, Jó cselekedetekre,
Hogy serény lehessenek, S mindenben tetszésedre Éljek
tisztességedre, És munkámnak örülhessek.

Az idővel való élésről.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

342. **G**yorsan folyó időmet Az Úr nem adta
hijában; De azért, hogy erőmet Gya-
koroljam jó munkában, Hogy mint drága vagyonnal,
Éljek vele haszonnal.

2. Nem szabad kedvem kényjén Elhenyélnem éle-
temet; De szükség, hogy serényen Tegyem köteles-
ségemet, Üzzem hivatalomat, S ne halaszszam dolgomat.

3. Mindennap kell tisztennem Ösvényén tovább haladnom, S minden estve lelkemnek Tetteimről számot adnom, Jutalmat érdemelnem, S az után nyugodt lennem.

4. Dolgom folytatására Szükség repüljek vidámon, S hamar, restek módjára, El ne fáradjak munkámon, Mindennap, minden óráim Legyen áldást hozó rám.

5. Soha lágyság szerelme engem rabjává ne tegyen, S hogy szívem győzedelme Rajta annál könnyebb legyen, Kelepczéjétől féljek; S mindig vigyázva éljek.

6. Ha tisztem munkára hív, Hívjon bármily szép társaság, Tisztetemhez maradjak hív, Mely szentebb mint a vigasság, Ebben csak azért vegyek Részt, hogy erősebb legyek.

7. Uram, minden órámat, Adjad, kedvedre folytassam, Hogy e földi pályámat Elvégezvén, ezt mondhaszam: Idóm hasznosan tele, Mint bölcs, úgy élttem vele.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

343. **H**ová futsz oly gyorsan, életem? Hová sietsz drága időm? Mily sebes árvíz-ként vitetem, Mióta kezdetemet vóm! Az örökkén valóságra, E világról más világra.

2. Ébredj föl, hagyd félbe álmodat, Lelkem, napjaid folytában Azt bánd, arra fordítsd gondodad, Hogy sok nap ment el hijában; Minden szempillantás kárt tett, Melyből éltem hasznot nem vett.

3. A testi ember nyakra-főre Rosz kívánságok után fut, S elébb, mint a drága időre Vigyázni tudna, sírba jut, Mit ér ember az életed, Ha azt roszra vesztegeted?

4. Ember, légy bölcs s rövid éltedet Szenteld a

világ javára, Buzgón tégy jót s függeszd szemedet Napjaid csekély számára; Hogy elfogyván esztendeid, Éljenek hasznos tetteid.

5. Soha ki ne fogyj a munkából, Míg tiszteted meg nem titted; Idődet az Úr jóvoltából Nem hivalkodásra vetted. Kipótolhatatlan a kár, Ha időd hijába lejár.

6. Minden napról, melyben részt vettél, Estve magadtól számot végy; S mindent, jót, rosztat, a mit tettél, Igaz mértékü fontra tégy: Valjon éltél-e kegyesen, S lehet-e lelked csendesen.

7. Uram, ki adod napjaimat, Te légy vezére éltednek: Ha te vezérled szándékimat, Úgy megfelelek tisztetnek; S ha hozzád veszed lelkemet, Ott is hálálom éltedemet.

Magunk sorsával való megelégedésről.

Dallam: Óh mily nagy az Isten jósága.

344. **P**anaszkodol és érzékenyen Viseled terhét éltednek! Boldogulni kívánsz mindenben, S nem leled czélját kedvednek; Panaszkodj, az Isten nem bánja, Csakhogy gondold meg igazán, Ha a mint azt szíved kívánja, Boldogulásod-e méltán?

2. Dicsőség s világi méltóság Nem ad lelki nyugodalmat; A megelégedés s a jóság Hárít el sok aggodalmat; Élj azzal, a mit az Isten nyujt, S a mit megfog tőled, szenvedd: Minden hivatalban láthatsz bút, S jó kedved mindenütt lelhedd.

3. Fő jó az Úr, minden áldását Mi közöttünk bölcsen osztja; A mi segíti ügyünk sorsát, Kedvünk attól meg nem fosztja: Valjon tehát mikép vélhetnénk, Hogy ő bennünket elfelejt? Lám több jót ad, mint reménylhetnénk, S ment attól, a mi kárba ejt.

4. Soha ne töltsd élted idejét Tunya türhetetlenségben; Gyakoroljad tested erejét Hivatalos serénység-

ben; Legyen az Úr szíved reménye, S nézz amaz örök életre: Ez a boldog élet ösvénye, Magad segélj Uram erre.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

345. **M**indennemü dolgomat, Jó s nehezebb sor-somat, Uram, csak rád hagyom; Életemnek öröme Szintúgy mint a sérelme, Tudom, csak te tőled vagyon.

2. Még világra sem jöttem, Tőled már sok jót vettem; S híven igazgattad Életem változásit; S ott is kedved áldásit, A hol bút láttam, nyújtottad.

3. Mit használ búbánatom? Hogy mindig nem láthatom Előre ügyemet, Te rád legyen az hagyva, Mert nálad vagyon tudva, A mi boldogít engemet.

4. A mit ma kívánhatok, Az, ha hozzá juthatok, Holnap káros lehet. Csak ez egyet engedjed, Hogy nyerhessem jó kedved, Mely engem boldoggá tehet.

5. Mindennel megelégszem, S a mit adsz, azt elveszem Atyai kezedből; A jókat el nem hagyod, Kérésöket megadod Ingyen való kegyelmedből.

6. Legyen a mint akarod, Tegye jóltevő karod, A mi jómra válik; Te rád bizom magamat, S úgy várom halálomat, Így az javamra háramlik.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

346. **N**e engedd, óh Uram! Hogy a világ javait Oly forrón szeresse Szívem, mint bálványait: Nem mindenkor lakik Velek nyugodalom, Mely nélkül minden kincs Merő aggodalom.

2. A bölcs és kegyes szív E világon legfőbb kincs, Ezen kívül semmi Más itt maradandó nincs; Ez soha el nem hágy, S mikor eljön végem, A koporsón túl is Leszen nyereségem.

3. Minden más vígságok Ily szív nélkül mit érnek?
Melyek csak gyötrelmes Gyuladási a vérnek: Hajtsd
hát olyan jókhoz Szívemet, Istenem, Melyeknek örökké
Lehet örvidenem.

4. A rút fősvénységtől Oltalmazd meg szívemet,
Hogy oly jók rabjokká Ne tegyenek engemet, Melyek
könnyen vesznek, Gyűjtetnek munkával, S gyakran
szaporodnak Más ember kárával.

A keresztviselésről.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

347. **U**ram! ha jó kedvedben Bizunk, s bölcses-
ségedben, Vigasztalásunk kész, Te a
szervedések közt Igaz öröme eszközt Nyújtasz, és
velünk sok jót tész.

2. Miért is buslakodnám, Tűrhetetlen bánkódnám,
Holott te atyám vagy? Te adtad életemet; Megadod
szükségemet, Mert irántam hűséged nagy.

3. A mit akarsz, azt tegyem, Add segedelmed,
vegyem Egész életemben; Nyújtsd nekem óltalmazdat,
Hogy te nagy jóvóltodat Érezzem minden ügyemben.

4. Enyhítsd szenvedésemet, S az én reménysége-
met Magad erősítsed; S ha a fájdalom terhe Szinte
a földhez verne, Akkor terhemet enyhítsed.

5. Valjon mit keseregjek? A kik téged szeretnek,
Minden javokra lesz; Én is sajátod vagyok, Rajtam
érdemid nagyok, Részem hát nálad el nem vesz.

Saját dallam.

348. **L**égy esendes szívvel és békével Életed-
nek Istenében: Ő bir öröme bősé-
gével, Vele boldogulsz mindenben; Ő kútfőd és ő fé-

nyes napod, Ő tőle jön minden vígságod; Légy csendes szívvel.

2. Ő bir vígsággal, kegyelemmel, Atyai szívvel van hozzánk: Soha nem sért minket semmivel, Kegyelmes szemmel néz reánk; S bár néha keresztel látogat, Kész segedelmével támogat; Légy csendes szívvel.

3. Mint legyen neked s másnak dolga, Az nála nincsen elrejtve; S ha munkájában vagy hív szolgál, Nem leszs nála elfelejtve; Ő számlálja fohászkodásid, Egybeszedi könyhullatásid; Légy csendes szívvel.

4. Ha senki sem volna világon, Kire magadat bizhatnád, Mégis segítségével nagyon Magadat vigasztalhatnád; Ő tudja titkos bánatidat, S bölcsen vezérli dolgaidat; Légy csendes szívvel.

5. Ő hallja lélked óhajtásit, Melyet nem mernél mondani; Neki szíved titkos panaszit Bizvást meg lehet vallani; Ő mindenütt vagyon mi velünk, Hallja s megadja, a mit kérünk; Légy csendes szívvel.

6. Mit búsulsz szegény élted felől, Azt mikép folytasd s tápláljad? A ki azt adta jó kedvéből, Attól előlmented várjad; Ő nála minden van bőségben, S téged sem hágy el a szükségben; Légy csendes szívvel.

7. Ne mond: nem látok semmi eszközt, A mit keresek, nem lelem; Ez tesz Isten s ember között közt, Tőle jön a segedelem; Mikor én s te azt nem láthatod, Ő nála mind föltalálhatod; Légy csendes szívvel.

8. A segítség néha bár késik, De ugyan csak eljön végre; Várakozás nehezen esik, De majd válik üdvösségre; A mi lassan jő, az bizonyosb, És a mi késik, kívánatosb; Légy csendes szívvel.

9. Ne emésztődj, ha az ellenség Rosz hírt költ rád hazugsággal: Bár érjen csúfság, keserűség, Meggyőzhedd azt a jósággal; Ha Isten a te jó barátod, Emberektől nem lehet károd; Légy csendes szívvel.

10. Valamig mi e földön élünk, Sokszor kereszt ér bennünket; S gyakran mitől legjobban félünk, Mind az érdeklí szívünket; Nem lelhettük nyugodalmunkat, Míg el nem értük halálunkat; Légy csendes szívvel.

11. Van Isten népének szombatja, Akkor az Úr megszabadít; Inség kötelét elszaggatja, S teljes szabadságba állít; A halálban elvégeződik Minden, és boldogság kezdődik; Légy csendes szívvel.

12. Segít a választott híveknek, S üdvözültek seregében, Kik innét békével költöznek, Örülnek a békeségben, A hol szánk szívünk tapsolással, Méltán mondhatja háladással: Légy csendes szívvel.

Dallam: Jézus életemnek.

349. Lelkem elégedjél, Bútól üresedjél, Légy reménységgel; Szomorú szívednek, Kesergő szemednek Könyjét töröld el: Ha kereszted szorongat, Ha inséged nem tikkadhat, Az Isten jót adhat.

2. Erőtlenések, Vagy sok ellenségek, Ha rád támadnak, Kik a te hitedet, És reménységedet Törni akarják; Légy csak víg: mert sötétség Után napfény föltámadhat; És Isten jót adhat.

3. Ha az ég homályos, Utad akadályos, S nincs nyugodalmad; Szerencsétlenségben, Avagy betegségben Nincsen oltalmad; Lelked ellen hirtelen, Ha ördög és világ támad: Az Úr tart rád számot.

4. Tűrhetetlenséggel, S engedetlenséggel Lelkünk gyötrődik; Ki az ösztön ellen Rugódoz, az könnyen Inkább sértődik; Azért szenvedj és engedj Az Istennek, mert ő sújthat, De ismét jót nyújthat.

5. Ki szent akar lenni, Annak föl kell venni Krisztus keresztjét; Ha a föld leromlik, Ég leszakad s omlik, Üdvözítőjét Kövesse és szeresse; Úgy neki semmi nem árthat, Mert Isten jót adhat.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

350. Uram Jézus, én te hozzád Szívemből folya-
modom, Fordíts hozzám kegyes orczád,
Míg el nem nyomorodom; Sokkal nagyobb én insé-
gem, Több és nehezebb szükségem, Mint sem azt
kimondhatnám.

2. Uram Jézus! légy irgalmas Nekem szegény
bűnösnek; Mennyből vigasztalást mutass Én szomoru
szívemnek. A mely igen háborodik, És csak nem
kétségbe esik, Ha nem vigasztaltatik.

3. Uram Jézus! reménységem Csak te vagy éle-
temben: Azért én is testem lelkem Ajánlom szent
kezedbe; Ne engedj megszegyenülnöm, S emésztő búa
merülnöm, Melybe el kellne vesznem.

4. Uram Jézus, Isten fia! Én csak te benned
bizom; Te vagy kegyelem ajtaja, Te reád támasz-
kodom; A ki csak te benned bizik, Segítsége meg-
adatik, Tőled el nem hagyatik.

5. Uram Jézus, én testemnek, S lelkemnek bol-
dogságát, Tartsd fönn végig jó kedvednek Hozzám
hajlandóságát; Én sok nyomoruságimat, Fordítsad el
siralalmomat, Hadd lássak víg napokat.

6. Uram Jézus, add azonban, Hogy békével hor-
dozzam Keresztemet, s nehéz bűban Tőle ne tánto-
rodjam; Erősíts meg kegyelmeddel, Vigasztalj te
Szentlelkeddel, S légy velem hűségeddel.

7. Uram Jézus, azt elhiszem, Az én teljes szí-
vemből, Meghallgatod én kérésem A te nagy jó ked-
vedből; Mint eddig is meghallgattál, Szükségemben
velem voltál, Kedvedben megtartottál.

8. Uram Jézus, mindeneknek Nyújtsad segítsége-
det, Kik éltőkben keseregnek, És gyámolítsad őket
Te hatalmas szent kezeddél, Hogy mennyekben nagy
örömmel Dicsérjenek tégedet.

351. Néha úgy tetszik minekünk, Hogy az Úr elfordult tőlünk! De tudom s bizony hiszem, Végre segítöm leszen.

2. A mit eddig elhallgatott, Az máskorra halasz-
tatott; Ha nem segít mindenkor, De segít kelleteror.

3. Az atyák sem adják mindjárt, Mit fiok kér, mert
vallnakkárt; Így az Isten módot tart, Megadja, a mit akart.

4. Ő az én vigasztalásom, Bátor nagy sok búsu-
lásom; Hozzám szegény fiához Atyai kegyelmet hoz.

5. A sátán ő hatalmával Nem árthat, ha óltalmával
Az Úr fődöz, s terhemet Könnyebbíti ügyemet.

6. Bátor vagyok a haláltól, Bátor vagyok mind
azoktól, Kik ellenkeznek velem; Isten vagyon mellettem.

7. Ha kívánja, készen vagyok, Érette mindent elha-
gyok; A mikor s mint akarja, Megerősít szent karja.

8. Uram, ha téged megnyerlek, Világ, téged nem
kedvellek; Bátor föld gyomrodba végy, Jó, csak Uram
enyim légy.

Saját dallam.

352. Szívem keserüségét, Szomorú könyörgését,
Nézd Uram, bújdosását, Szolgád nyomo-
ruságát.

2. Állandó fogadásod, Állhatatos mondásod; Áldott
Isten, fiadért, Áldj meg, kérlek, s magadért.

3. Légy vezérem s óltalmam: Látod nincs oly nyu-
galmam, A hol lenne szállása Lábaimnak s állása.

4. Én Uram, ki kegyes vagy, Engem, kérlek, el ne
hagyj, Elégeld meg terhemet, Könnyebbítsed éltemet.

5. Ha pedig neked tetszik, Ha nekem jómra esik,
Hogy szenvedjek e testben, Hogy éljek ez inségben.

6. Csak adj erőt, nem bánom, Csapásodat elvárom,
Csendes szívvel hordozom, Csak hitem el ne fogyjon.

7. Jó, Uram, hogy megalázzsz, Jómra fordul, hogy
sujtálsz; Igaz ítéletedet Így ismerem s bünömet.

8. Mindenható Istenség! Menjen föl e könyörgés,
Mennyekbe vidd lelkemet, Mikor végzed éltetemet.

Saját dallam.

353. **T**eremtő Istenünk! Édes atyánk nekünk
Hatalmas vagy, irgalmad nagy: Inségem-
ben, szükségemben, Kérlek, engem ne hagyj.

2. Szívem benned bizik, Hozzád fohászkodik,
Tekints reám, édes atyám! S fájdalomimban, bánatim-
ban, Légy kegyelmes hozzám.

3. Tudom, hogy kegyelmed Enyhít mindeneket,
Bús szíveket, sebeseket, Szegénységben, betegségben
Ellankadt fejeket.

4. Jelen van az idő, Hogy te jó segítő, Meghall-
gatnád siralmimat, Nekem adnád tanácsodat, Mert
tudod sorsomat.

5. Nálad lehetetlen, Tudom, semmi nincsen;
Nyújtsd kezedet, bús szívemet, Erősítsd bádjadat lel-
kemet, Mert áldlak tégedet.

6. Az én hivatalom, Lelki s testi dolgom Legyen
hasznos, hív, tiszta s gyors, Törvényedben; életemben,
Add, hogy legyek okos.

7. Keresztemben türést Adj s boldog szenvedést;
Hogy abban ne zúgolódjam, És bűba ne tántorodjam,
Hozzád folyamodjam.

8. Halálom óráján Állj mellettem Uram! Óh Jézu-
som! én áldásom, Te nálad legyen szállásom, Midőn
szün hallásom.

9. Légy erős gyámolóm; Csak rád támaszkodom
E világi életemben; Halálom után mennyekben Veled
legyek, Ámen.

Saját dallam.

354. **U**ram! hallgass meg az én inségemben,
Ne hagyj kétségbe esnem szükségemben;

Te tudod jól, Szívem fáj hol: Ha úgy rendelted, segélj türesemben.

2. Senki nem bánthat akaratom nélkül, Átkozhatsz, áldhatsz titkos végezésből; Ha tied lettem, S kedvet nyertem, Hadd fényljék a nap eső után égből.

3. Plántálj én belém békességes türeést, Tréfának ne hadd tartnom a büntetést; Enyhítsd a jajt: Fordítsd a bajt, Már egész szívem érzi a sebhedést.

4. Tudom, még engem el nem felejtettél, Min szomorkodjam? kegyelmedbe vettél; Elmémbe vagy, Ha a bú nagy; Jóllehet rám már sok s nagy terhet tettél.

5. Még soha nem volt oly nagy keserűség, Hogy végre nem lett volna: óh nagy hűség! Hát el ne hagyj, Már véget adj, Nem boldogíthat muló gyönyörűség.

6. De ha tovább is kellene szenvednem, Uram, állj mellém, ne hagyj elsenyednem, Mindenkoron, Vigan, bátran Kísértetimet segéljed meggyőzőnm.

7. Hogy én általad diadalmat vegyek, S neked háladó áldozatot tegyek: Ezt megérnem, Add megnyernem, Krisztus Jézusért, Ámen, és úgy legyen.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

355. Ha az élet terhe csüggeszt, Erősíts jó Istenem! Adj vigasztalni tudó észet, S add azt eszembe vennem, Hogy sok kedvetlen állapot Az embernek szerez hasznot.

2. Nem fog örökké tartani Rajtam a nyomoruság; Jómra fogod fordítani, A mi most szomoruság; Siralmitat vigasságra Változtatod nem sokára.

3. Az ellenkező dolgokat Úgy mérsékli kegyelmed, Hogy elbirhassuk azokat: Készen van segedelmed, Mellettünk állasz erőddel, És támogatsz kegyelmeddel.

4. Mivel hogy mint atya szeretsz, Itt nevelsz mennyországra; Reánk szenvedést azért vetsz, Hogy szoktass a jóságra; Hogy taníts győzni magunkat, S megtörni kivánságunkat.

5. Nem emlékeznénk végünkre, Ha minden állapotunk Folyna itten mi kedvünkre, Rosz lenne indulatunk; De mikor itten szenvedünk, Azzal hozzád vezettedünk.

6. Keserü lenne a halál A kedvére élőknek; De most akár mikor talál, Tartom azt nyereségnek; Neked éltem, nem ér szégyen, Testből lelkem hozzád megyen.

7. Tartsd bennem e vigasztalást Nyughatatlanságomban, Hogy te nálad lelek szállást, Innen távozásomban; Így soha magam nem töröm, Mert benned leszen örömöm.

Dallam: Midőn eljön az én óráim.

356. Jövevény vagyok és zsellér E földön, mint atyáim. Itt engem sok búbánat ér, Van bajos óráim; De engemet az vigasztal, Hogy fölséged fölmagasztal E rövid élet után.

2. Az itten legnagyobb bajom, Mely sokszor megkeserít, Hogy engem a bűn terhe nyom, S hirtelen is megszédít; De ha én a mennybe megyek, Tiszta, szent és boldog leszek, Ez vigasztal engemet.

3. Midőn dolgaim nehezek, Hogy alig szenvedhetem, Mindjárt könnyebbülnek ezek, Mikor így elmélkedem: Hogy sok jóra okot adnak, Örök jókat kívánatnak, És öröme fordulnak.

4. Áldassál kegyelmes Isten, Hogy reménységet adtál Minden nehéz sorsok ellen, S szenvedni tanítottál; Ez vigasztal, ez a hitünk: Hogy te tőled segítettetünk, S leszen örök életünk.

5. Tedd erőssé e hitemet, Tölts be víg reménységgel; Hogy minden szenvedésemet Viseljem csendességgel; Tudjam magam vigasztalni, Tudjak örömmel meghalni, Atyám! ne hagyj el engem.

Dallam: Most nyugsznak az erdők.

357. Életem napjaiban, Minden én dolgaiban,
Sok jót s áldást vettem; Azért habár szenvedek,
Csak csendesen engedek: Melyik élet van baj nélkül?

2. Uram, én bűnös vagyok, S csapásid nem oly nagyok,
Mint érdemli vétkem; Ha én, ki sok bünt teszek,
Néha mi csapást veszek, Az is jómra lehet nekem.

3. Te rád hagyom magamat, S minden nyugodalmamat
Kedvedben keresem, Bizom csak te nevedben,
És nem az emberekben: Mert így tudom el nem esem.

4. Adj nekem oly kegyelmet, Hogy minden bünt s förtelmet
Útáljak s megvessek; S míg tart életem ereje,
Úgy folyjon az ideje, Hogy ígéd szerint élhessek.

5. Ha az Úrban meghalok, Úgy elég boldog vagyok;
S mit rémít a halál? Az ő sötétes utján, Szent irgalmadba jutván,
Lelkem életére talál.

6. Minden bút hát leteszek, S nyugodott szívvel leszek,
Bizván fölségedben; Végemről elmélkedem, S te hozzád emelkedem,
Te jól teszesz mindenekben.

Dallam: Midőn eljön az én óram.

358. Óh irgalmasságnak atyja! Ki által vagyok
s élek, Add, hogy ha bűbánat hatja Szívem,
s veszélytől félek, Lelkemnek szép csendessége
Legyen kívánt békessége, Bár balsorsot szemlélek.

2. Ha a földi baj nyomorgat, S szerez nekem

unalmat, Taníts arra, hogy bár forgat, De nem hozhat ártalmat: Mert csak hijábavalóság, E világi mulandóság, És nem adhat nyugalmat.

3. Ha szegénység ostroma ver, S elragadja kedvetemet, Add, hogy e súlyos baj s teher Ne búsítson engemet; Ha te benned gazdag vagyok, Bár nem mint a földi nagyok, Birom legfőbb kincsemet.

4. Tisztességemtől ám foszszon E világ érdemetlen, Add, hogy szívem megnyugoszszon, S ne legyek türehetetlen; Taníts meg, hogy csak kegyesség Egyedül az a tisztesség, Mely elveszíthetetlen.

5. Ha javaimban vallok kárt, Szerencsémtől fosztatom, Föltaláljam magam mindjárt, Hogy, bár megaláztatom, Ismét fölemelsz engemet, És megáldod értékemet, Hogy azt bátran birhatom.

6. Add hát mindig megnyugodjam Te szent akaratodon, Ellened ne zúgolódjam, S úgy járjak útaidon, Hogy kedvedet megnyerhessem, És áldásodat vehessem Itt s az örök életben.

Dallam: Te benned bizom én Istenem.

359. Légy lelkem erős, ne csüggedezz; Bár nehéz bánatot érepsz, Hadd dolgoz az Istenre: Inségedben Bizz Istenben, Ő jól tesz veled végre.

2. Nem jó a balsors történetből, Hanem az Isten kezéből: Viseld tehát csendesén; Azt bocsátja Bölcs tanácsa, A mi használ; vedd kedvesen.

3. Noha neked a nyomoruság Nem öröm, sőt szomorúság; De nincsen ártalmadra, Ha jót követsz, Istent szeretsz, Bizonynyal szolgál javadra.

4. A kegyes emberek insége Nem soká tart, lesz jól vége; A jól kiállt próbára, Édes vígság, Örök nyugság Következik nem sokára.

5. Lelkem, hát csendesedj, vidulj meg: Fényre fordul a bús felleg; Szenvedés által Isten Ő magához, S mennyországhoz Téged innen közelb viszen.

6. Nem hágy téged az a jó atya, Ki minden bajodat tudja, Ő segítsége nélkül; Áld erővel, Hogy tűrhesd el, Bár sok inség rád nehezül.

7. Hiszen minden időben itten Gyakran voltak inségekben Isten kegyes hívei: Mért te éppen Akarsz menten Nyomoruságoktól lenni?

8. Óh vigasztalásnak Istene! Ki vagy lelkünknek mindene, Segélj minden híveket, Kik epednek, És szenvednek Nagy keserves inségeket.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

360. Mi e földön az én életem? Öröm s üröm változása; Itt gyakran elrontja jó kedvem A szerencse fordulása: Óh míg e föld lesz lakásom, Nem lesz teljes boldogságom.

2. Mi lehet hát vigasztalásom? Uram! csak a te kegyelmed Legjobb részem, legjobb látásom A te atyai szerelmed, Ám sulyos legyen inségem, Ez örööm s segítségem.

3. Te Istenem! szenvedésemben Bizodalmat és vidulást Adsz imádság által szívemben, Hogy tudjam türni a csapást; Majd mindent jóra fordítasz, S hálaadásra indítasz.

4. Lelkem hát bánkódástól elállj, Mely csak nagyobb terhet okoz: Bizzál Istenben s tőle jót várj; Van gondja rád, neked jót hoz; Egyszer majd vígan adsz hálát, Megnyervén szabadítását.

5. Megszabadít ő, bizvást hívjad Szükségedben segítségül; Ha nincs kire magadat hagyjad, Erővel bir ő egyedül; Megsegíthet, általmazhat, Mindent javadra fordíthat.

6. Bíz ő reá minden utadat, Bús gondoktól üresedvén; Békével türd bajos sorozodat, A mennyországot tekintvén: Ott minden kintól üresen Élsz boldogul örökösen.

7. Azért, Uram, éleszd s neveljed Te benned való hitemet, Ama jobb életre emeljed Szívemet, reménységemet: Így szégyent nem fogok vallni, Vigan tudok élni, halni.

A halálhoz való készületről.

Dallam: Adjunk hálát az Úrnak.

361. Világ Ura s birája, Emberek megváltója,
Tőlem is számot te vész; Add hát
legyek erre kész.

2. Tégy bűnöktől tisztává, A jóban állandóvá;
Mert ki végig híven él, Itélestedtől nem fél.

3. Már sok ezeren áldják Segéded, mivel látják;
Add én is részt vehessek Abból, s neked élhessek.

4. Kik tégedet követnek, Bizonyynal mennybe mennek;
Engem is oda segélj, S hogy tied legyek, vezérlej.

5. Beszédedet követem, Ha kedvedet nyerhetem,
Míg elvégzem éltetemet, S veszem üdvösségemet.

6. Vigan majd azt hallhatom, Ha színed meglát-
hatom: Jer birjad országomat, Örök boldogságomat.

7. Akkor vigan éneklek, A mit tettél én velem,
Élek örök életben, A hívek seregében.

Dallam: Jertek hozzám, Krisztus mondja.

362. Látod, óh ember, szüntelen, Hol egy, hol
másik hirtelen Elhagyja ez életet; Bátor
némely sokáig él, De egyszer csak céljára ér:
Mulandó ez az élet.

2. Míg élsz, vedd azt gondolóra, És az örökké valóra Tégy hasznos készületet: Mert bár jutsz test bomlására, Nem ez lesz élted határa; Várhatsz még más életet.

3. Sirjainkból majd kiszállunk, S a bíró elébe állunk, Ki maga a Jézus lesz; A mint kiki cselekedett, Átkot vagy örök életet Igaz fizetésül vesz.

4. Hogy ha a kegyes elérte, A mint az Isten ígérte Lelkének boldogságát; Akkor a bűnös kinlódik, Vétkes lelke vádolódik És kárhoztatja magát.

5. Ha ez a nap jut eszembe, Borzadok egész testemben, Szívem bennem fél s retteg; Lelkem ily sóhajtást teszen: Akkor pártfogóm ki leszen, S ki óltalma tarthat meg?

6. Jézus! te vagy bizodalمام, Te légy énnekem óltalمام, Ne vígy az ítéletbe; Add, hogy a hivek közt legyek, S velek jutalmat is vegyek Amaz örök életben.

7. Adjad, hogy csendes elmével, Most míg még bírok erővel, A halálhoz készüljek: Minden bűnből kitisztuljak, Csendes halállal kimuljak, S általad üdvözüljek.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

363. Életemnek Ura és Atyja! Tudod romlandó voltomat, Hogy a halálnak mérge lakja Énnekem minden tagomat: Azért add, hogy legyek készen, Ha éltemnek vége leszen.

2. Hogy óh Isten! én nem tudhatom Az én halálom óráját, És hogy csak hamar kifuthatom Életem földi pályáját; Ez arra birjon engemet, Munkáljam üdvösségemet.

3. Itt egész holtig kell tanulnom, A büntől mikint tisztuljak, Világtól szívem el kell vonnom, Hogy

mindinkább megjobbuljak; Készíts el engemet erre, Miglen eljutok végemre.

4. Nem itt vagyok becsesb jószágom, S legnagyobb kincsem énnekem, Hanem igazi boldogságom Te nálad vagyok, Istenem! Óh add hát ott legyen szívem, A hol vagyok letett kincsem.

5. Hogy itt a bűnnek meghalhassak, És igazságban élhessenek, S ez uton a mennybe juthassak, S örökösöddé lehessenek; Erre engem emlékeztess, Így lesz végem örvendetes.

6. Ha tovább nyujtod életemet, Adjad azt üdvösségemre, Vagy ha ma megkéred lelkemet, Óh hallgass e kérésemre: Légy, hogy ha megszűn szólásom, Biztatóm, vigasztalásom.

7. Neked ajánlom lelkem, testem, Legyen sajátod mindenem: Mert ha Jézus te lész életem, A halál lesz nyereségem; Neked élek, neked halok, S veled elég boldog vagyok.

Dallam: A nap immár elenyészett.

364. Tudom, hogy végem közelget, És az időm eljár, Mely hogyha itten ér véget, Reám más élet vár.

2. Uram! add, bölcsen számláljam Életem napjait, Hogy kész hűséggel használjam Még kevés óráit.

3. S ha tetszésedből végemet Megjeleni látom, Vedd szent kezedbe lelkemet, Jézus! jó barátom!

4. Add, hogy készen meghalhassak, Büntől megválhassam, Végig híved maradhassak, S te benned bizhassam.

5. Bátoríts, midőn szívem fél, E drága szavakkal: Tudom, hogy én Jézusom él, S én is élek azzal.

6. Legyen szíves föltételem: Az igaz kegyesség, Életem neked szentelem, Távozzál színesség.

7. Akármikor jön el végem, Mindent reád hagyok: Atyám kezében életem; Azért boldog vagyok.

Dallam: Midőn eljön az én óráim.

365. Uram Isten! én tudom jól, Hogy egyszer meg kell halnom, Csak azt nem tudom, mikor? hol? S miképpen kell kimulnom? Mert ezt tőlem elrejtetted, Tanácsodban helyheztetted Az én végső órámat.

2. Lelked munkáját a hitet Tapasztalván magamban, S azt is, hogy bennem szeretet Te hozzád, szent atyám, van; Ebből azt általláthatom, Hogy bocsánatját várhatom Jézusért bűneimnek.

3. Óh e boldog reménységben Tartsd s erősítsd lelkemet, Ne engedj esnem kétségbe, Erősítsed hitemet: Órizz meg te kegyelmedben, És tarts meg szeretetedben, Míg mennybe hozzád megyek.

4. Akkor leteszem lelkemet Atyai kezeidbe, Óh tartsd meg, kérlek, elmémet Mind végiglen épségben; Hogy lelkem testtől megválva, Teneked legyen ajánlva, S te hozzád óhajtozzék.

5. Hogy ha meghalnék hirtelen, Vagy erőszak s kín által, Fölséged mennyekbe vigyen Akármilyen halál által: Segíts azért, hogy mindenha Kész legyek a számadásra, És szentül halhassak meg.

6. Ha illendő csendességet A fájdalom nem enged, E hibát és gyengeséget Bennem, Uram, megengedd; Ha beszélnék rendetlenül, Vagy mit tennék erőtlenül, Ne tulajdonítsd e bűnt.

7. Uram! az utolsó órán Adj nekem boldog halált, Segélj akkor szívem harczán, Engedj csendes kimulást: Hogy csak könnyen elaludjam, Szent véredben megnyugodjam, Melyet értem kiontál.

8. Ha többet nem szólhat nyelvem, Szívem fo-

hászzkodását Vedd be, kegyelmes Istenem, És add meg óhajtását; Csak mennybe legyen jutásom, Boldog lesz így elválásom, Akármikép haljak meg.

9. Hogy így legyen, tégy készebbé Jónak követésében, S hozzád mind hűségesebbé Törvényed ösvényében; Vagy itt élek, vagy meghalok, Atyám, én a tied vagyok, Mert magam neked adtam.

10. Légy mellettem, óh Jézusom! Mikor többet nem hallok, És mikoron én Krisztusom, Már többet nem szólhatok, Akkor lelkem óhajtását, Szívemnek fohászzkodását Vegyed s adj üdvösséget.

Dallam: az előbbi.

366. Az idő mily hamar eltel, Mely nekünk engedtetett! A kegyes, megnyilt szemekkel, Mint neki ígértetett, Mint egy legjobb barátjára, Úgy nézhet koporsójára S kész e földet elhagyni.

2. E bujdosásunk ideje Adatott üdvösségre, Hogy kiki teljes ereje Szerint a kegyességre Igyekezzék s Istenének, És az ő szent törvényének Szentelje fel életét.

3. Ha mi Istennek engedünk, Járván törvénye útján: Újabb jókban részesülünk Nála halálunk után; Halál völgyén mennyországba Megyünk által boldogságba, Mely vég nélkül való lesz.

4. Ott a hívek örvendeznek Az Isten jóvoltának: S azért ha midőn érkeznek Póstái a halálnak, Melyek a sírba szállítják, Vagyis a mennybe szólítják, Mely csendesen alhat el.

5. Én is azon órát várom, Mely elvégzi éltemet, És melyben egy csendes álm Általvisz majd engemet Tökéletes boldogságba, Ama dicső mennyországba, Mely lesz én örökségem.

Saját dallam.

367. Elég immár! Vedd el az én lelkem Menyei Sionba; Óld kötése, Mely fogva tart engem, Állíts szabadságba, Ki Istenemhez kívánkozom, Éjjel is sírván óhajtozom; Elég immár!

2. Elég immár! A nagy inség, melyért Az Ádámnak vétke, A bűn mérge, Mely engem sértve sért; Nincs szívnek épsége, Mely, jaj, az Istentől elválaszt. Mely óh, jaj, rám sok mocskot áraszt! Ez már elég.

3. Elég immár! A kereszt, mely nagyon Sebesíti hátam: Óh mily nehéz E teher, mely vagon Rajtam! én áztatom Ágyamat sűrű könyeimmal, Mennyit kell vesződnöm inséggel, Ha lesz elég.

4. Elég immár! Ha Jézus akarja: Ő tudja szívemet; Én megnyugszom, S ötlet szívem várja, Míg én sérelmemet, Mely én beteg szívemet rágja, Viszszaránt és nekem azt mondja: Elég immár!

5. Elég immár! Ha teneked tetszik, Fogj ki engem, Uram! A Jézus jön, Világ búcsut veszek; Itt vagon végórá, Sulyos inségem hátra marad, Öröm, vigasság reám árad. Elég immár!

III. Felebarátunk iránti kötelességeinkről.

Felebarátunk szeretetéről közönségesen.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

368. Segélj, Uram, engemet, Hogy az én életemet Mindig úgy tölthessem, Hogy mások szerencsáját, Tisztét s előmentségét Mindenekben segíthessem.

2. Hogy ha más szükségében Megszólít inségében, Ne kérdezzem sokat: Mi lesz azért jutalmam? Ez legyen aggodalmam, Hogy enyhíthessek másokat.

3. Ha jót teszek másokkal, Árvákkal, koldusok-

kal, Kérkedő ne legyek; S azt szemökre se vessem,
A kikkel mi jót tettem, Hogy tőlök jutalmat vegyek.

4. Habár rosszul fizetne, S hálaadatlan lenne, A
kivel jót tettem; Azért ne hagyj lankadnom, Sőt
segélj híven adnom Abból, a mit tőled vettem.

5. Szeretnem barátimat, És rossz akaróimat, Add
nagy lelkűséggel; Mert lám jót tész azokkal, Jókkal
és gonoszokkal Véghetetlen nagy hűséggel.

6. A kik mással jót tesznek, Már ez életben lesz-
nek Istennél kedvesek, A mennyben pedig készen
Jutalmok bőven leszen Nálad örök üdvösségben.

Dallam: Jer, dicsérjük Istent.

369. **A** dj, Uram! oly szívet, Mely minden embe-
reket Szeressen s munkálja Az ő elő-
menteket, Mely az irigységtől Ment s a maga hasz-
nát Úgy keresse, hogy ne Sértse mások javát.

2. Midőn szűkölködőt Látok, adjad készséggel
Segéljem őt abból, A mit nekem bőséggel Nyújtasz;
szolgálatra Add oly kész lehessen, Hogy azzal örömet
Másnak szerezhessenek.

3. Ez legyen fő dolgom, Habár senki nem látna,
S a jótételekért Soha senki nem áldna: Elég ha az
Úr lát; Mert a mit másokkal Teszek, jutalmazza Ő
azt áldásokkal.

4. A szomszédhozónak Midőn egy italt nyújtok; A
kesergő szívben Ha bizodalmat gyújtok; Jó tanácsot
tőlem Ha a szorult veszen: Abból elfelejtve Nála egy
sem leszen.

5. Békételenséget Ha ki szerez mások közt, Add,
nyujtsak azoknak Megbékélésre eszközt; Rágalmazás
által Más ember életét Ne terheljem, inkább Fedez-
zem vétkeiket.

6. Tied a boszszulás, Te megfizetsz mindennek:

Segélj, hogy én készen Megengedjek vétkesnek; Sőt a ki ártani Akar, azt se bántsam; A ki gyülöl, átkoz, Én még azt is áldjam.

7. Add, hogy ne csak arra Vigyázzak mások körül, A minek az ember Itt e világon örül: Abban lelje szívem Fő gyönyörüségét, Hogy ha munkálhatom Mások üdvösségét.

8. A ki hitben gyenge, Segélj azt erősítsem, A tévelygő bűnöst Igaz utra segítsem; A ki szántszándékkal Él maga kárára, Add, annak is legyen Lelkének javára.

9. Szenteld Uram, magad Szívemet Szentlelkeddel, Hogy minden emberhez Buzogjon szeretettel: A ki mást nem szeret, A mennybe nem megyen; Add, hogy ez szívemen Mindenkoron legyen.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

370. A z első s nagy parancsolat ez, Mely mindeneket kötelez: Istent szeresd, de ime ehhez A másik hasonló, mely ez: Szeresd felebarátodat, Mint szintén önnön magadat.

2. Istenem! szívemet jól látod, Mert azt te magad formáltad; Úgy vihetem végbe e munkát, Hogy ha kegyelmed erőt ad: Szívembe hát azt beírod, S magad minden jóra bírod.

3. Tiszteljem a fölebbvalókat, Isten képében járókat! Irigyül ne nézzem azokat, Kik birnak sok jószágokat! Magaméval elégedjem; Másét titkon el ne vegyem.

4. Atyafiakkal barátságot Tartsak, s illő nyájaságot, Add kövessem a jámborságot, S nem a szoros igazságot; Inkább kárommal engedjek, Minthogy én másnak kárt tegyek.

5. Segélj, hogy ellenségem győzzem Szeretettel,

s megelőzzem; Ne engedd, haraggal feddőzzem, Vagy szinességgel fedezzem; Szívem inkább jót gondoljon, Gonoszért nyelvem jót mondjon.

6. Legyek kész a megbocsátásra, Inkább mint haragtartásra; Ne halaszszam egy napról másra: Míg a nap a nyugovásra Le nem menne, megbékéljek, Ágyba haraggal ne menjek.

7. Atyámfia s felebarátom A kívül való is, tudom: Azért ha azt szükségben látom, Üresen azt sem bocsátom; Egy vérből való én velem, Habár nem tart is én velem.

8. A mit a szükségben lévőknek Adok, azt adom Istennek: Hát ha nyújthatok a szegénynek, Azt tartom főbb örömömnek: Ügyefogyott özvegy s árva, Nem leszen tőlem kizárva.

9. Áldj meg hát engem is értékkel, Hogy én is gazdag mértékkel Jól tehessek a szegényekkel, Kik küzködnek inségekkel, Uram! ha te adsz, adhatok, A szegénynek úgy nyújthatok.

10. Így folytatván én életemet, Tudom s hiszem Istenemet, Szíve szerint szeret engemet, S megáldja én életemet; Égbe visz, ha ez eltűnik, Hol a szeretet nem szűnik.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

371. **H**a ki azt állítja, Hogy az Istent szereti, S a felebarátját Gyűlöli és megveti; Az az Úr Jézusnak Nem hív tanítványa, Ki, hogy egymást buzgón Szeressük, kívánja.

2. E világi jókban A kinek van bősége; És azt nem segíti, Kinek nagy a szüksége, Az egy ellensége Felebarátjának, S megrontója az Úr Szent akaratjának.

3. A ki kész tanácsosal És óltalommal lenni, De

azt kevélységből S magáért szokta tenni, S nem arra néz, hogy így A törvényt követi; Az felebarátját Híven nem szereti.

4. A ki azt megvárja, Hogy őt a szegény kérje, S nem siet, hogy azt kár S nyomoruság ne érje, S ha lehet is, meg nem Előzi siralmát; Ez nem szereti még A felebarátját.

5. Ki mord keménységgel Gyötör s kínoz másokat, S keményen bünteti Minden megbotlásokat; Ki az alábbvalót S a szegényt nem szánja; Az az Úr kegyelmét Jaj! hogyan kívánja?

6. Igaz, hogy nem lehet, Hogy mindent úgy szeressünk, Hogy azzal minden jót Kedvünk szerint tehessünk; De ha készségünk van, És a mit tehetünk, Megteszszük, másokat Úgy híven szeretünk.

7. E szép indulatban Ha midőn megtikkadnánk, Ily gondolattal azt Új életre hozhatnánk, Az Isten szeretet; S azért szeret minket, Hogy mi is szeressünk Minden embereket.

8. Egy Urunk s atyánk van, Egy test tagjai vagyunk: Illik, mint testvérek Szeretetben maradjunk; S úgy is teremtetten Isten e világot, Hogy csak a szeretet Adhat boldogságot.

9. Felebarátom is Jézusnak megváltotta: Mert ő mindnyájokért Szent vérét kiontotta, S ha a szeretetben Követője leszek, Örökös jutalmat Tőle csak úgy veszek.

10. Te mindennap hozzám Kegyelmes vagy, Istenem: Hát én ne legyek-e Ahoz, ki vét ellenem? Ne szeressem-e azt, A kinek atyja vagy? A kihez jóvótod, Mint én hozzám, oly nagy.

11. Ha másokkal tesz jót Szívem, s ha buzgón teszi, Mintha vele tenném, Jézus annyiba veszi; S tudnám-e becsülni, Jézus, jótétedet, Ha nem tenném ebben Te szent tetszésedet?

12. Az ítéletben az Nem lel irgalmasságot, Ki máshoz nem mutat Szíves hajlandóságot: Óh szeretet atyja! Áldj meg oly lélekkel, Mely örömet tegyen Jól más emberekkel.

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

372. Kegyelmes Isten! oly szívet Én belém teremtettél, Mely más sorsában részt vehet, Mászt szeretni rendeltél.

2. Óh add előttem tartanom E nagy köteleességet, S e szerint bizonyítanom Mindenhez emberséget.

3. Soha azon ne örüljön Szívem, hogy ha más kárt lát; S rosz szemmel ne irigyeljem, Ha észre veszem javát.

4. Sőt örülvél örüljek, És sirjak a siróval; A kin szükség, könyörüljek, Segéljek minden jóval.

5. Ellenségemet is szánjam, Ha veszélye érkezne; Szabadulását kívánjam, Sőt munkás legyek benne.

6. Így leszek igaz keresztyén, A Krisztus tiszte-
lője; S örülhetek, hogy vagyok én Az Isten követője.

7. Így bizonyosan tarthatok Számot szeretetére; S mint kedvese eljuthatok Mennyei örömére.

Felebarátunk lelke iránti gondoskodás.

Dallam: Jézus, ki bűnös lelkemet.

373. Add, óh Jézus! érezhessem Azon boldogságot, Melyet szerzettél énnekem, Munkálván váltságomat; Hogy utaidon jár hassak, És segítséget nyújthassak Az eltévelyedteknek, A rosza eredteknek.

2. Hogy is lennék érzéketlen, Midőn esetét látom Annak, a ki még értetlen Szívü felebarátom: Hogy

ne mondanám, gondold meg, A mi jódra van, fontold meg, Siess új ember lenni, Büneidet letenni.

3. Kötelességem munkálni Másnak előmentségét; Nem lehet hát félre állni, Ha bünös üdvösségét Segíthetem: mert különben, Ha nem intem, elvész bünben, S számot azért tőlem kérsz, S talán rám csapást is mérsz.

4. A tévelygés homályából Szabadulván illendő, Hogy megtérítsem utjából Azt, a ki bünt teendő; Vezessem a jobb ösvényre, Hogy azon az üdvösségre Bizonynyal eljuthasson, És így boldogulhasson.

5. Ha kérésem nem használna Semmit is körülötte, Példám tán szívére szállna, Melyből látja előtte, Mily gyönyörű az Úr utja Annak, a ki híven futja Pályáját, azt kedveli, Mert azon kincsét leli.

6. Hadd tanulja örömeiből, Mily boldogok a hívők: Hadd érezze türesemből, Mily nyertesek a türök, Hogy így a mulandóságtól, Bucsut vegyen a világtól, S követvén a szentséget, Nyerhessen üdvösséget.

Felebarátunknak java iránt való gondoskodás.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

374. Ha embertársadnak Becsületét gyalázod, És hol mi hibáért Mindenek közt alá-zod, Érdemét levonod, S vétkeiket fölfeded! Mi módon állhat meg Te keresztyénséged?

2. Hogy ha gyanuságból Roszat ítélsz felöle, Hamis hírek által Másokat elvonsz tőle, Hogyha fönn héjazó Rút irigységeddel Szomorítod; mit érsz Keresztyénségeddel?

3. A ki káromlani Hall s másokat csufolni, S jó ügyöknek még se Kivánná pártját fogni. A ki barát-

ságért Maga is rágalmaz, A hol használhatna; Jó keresztyén-e az?

4. Óh ember, gondold meg Istened jelenlétét! Gondold meg, hogy hallja Szádnak minden beszédét: Az, a ki mindent lát, Téged nem látna-e? Téged szidalmazót Büntetlen hagyna-e?

5. Ha a jót gyalázod, És a jámbort gúnyolod, Az érdemest nem hogy Becsülnéd, megcsúfolod: Rágalmazó tudd meg, Hogy ezt az Úr látja, S az, a kit te sértesz, Ő neki barátja.

6. Tömlőibe szedi Azon könyvezéseket, Melyeket ejtenek A hívek, s az egeket Hívják védelemre: Hidd eljön az idő, Melyben ítéletet Mond rád az ítélő.

7. Ne sértegesd tehát Embertársad jó nevét; Ha kisebbítetted, Add vissza becsületét; Jó híre oly drága Legyen mint sajátod; Védelmezzed őtet, Ha sértetni látod.

8. Maga tilalmazza Isten a rágalmazást; Óh távoztassunk el Minden rút szidalmazást! A ki az emberben Istent s ajándékát Becsüli, a mennyben Leli jobb hajlékát.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

375. Mindennemű tehetségem, Uram csak te tőled van, Te tőled jön segítségem Ennekem minduntalan; Csak teneked köszönöm Életem és mindenem: Segélj azzal elégednem, A mire méltóztatsz engem.

2. Add nyugodt, s háladó szívvel Élhessek áldással, Ne nézzem azt irigy szemmel, Midőn más javaidal Áldasz: sőt segélj engem, Óh én édes Istenem! Add a másét úgy szeressem, Hogy kedvedből ki ne essem.

3. Hogy ha a másét elvenném, Halált s átkot okozna, Ha sorsommal elégedném, Az rám több áldást hozna; S ha midőn szükségemben, Te hozzád kéresemben Emelkedem az egekre, Minden jót adsz kéresemre.

4. Ha máséből csalárdsággal Gazdagságot szerzettem, Ne hagyj lennem bátorsággal, Míg meg nem térítettem; Inkább legyek bár szegény, Mint sem hamis keresztyén, Mit használ, ha itt kedvemet Lelem, s elvesztem lelkemet.

5. Szent Isten! a szent életet Kedveled s jutalmazod, A ki mindenben te veled Tart, azt mególtalmazod! Add, hogy szentül élhessek, S bünöktől ment lehessek; És tiszta s nyugodt lélekkel Hozzád jussak a hívekkel.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

376. Mily drága előttem Én tulajdon életem, S mily igen szeretem Jó hirem s becsületed; Oly hiven szeretni Felebarátomat, Tartozom nevelni Jó hírét és nevét.

2. Felebarátjának Valaki becsületét, Nyelvével mint törrel Sérti s bántja életét, Gyilkosnak az olyan Méltán mondathatik; Gyilkosokkal együtt El is kárhoztatik.

3. Óh! hogy én e bünbe Magamat ne keverjem, Önnön hibáimat, Segélj, hogy megismerjem, Magamat ítéljem, S magamat jobbítsam, Felebarátomat Meg ne háborítsam.

4. Illó tiszteletet Én kinek kinek adjak, A mit megérdemel, Tőle meg ne tagadjak; Ha más tiszteltetik, Azt ne irigyeljem, Sőt jó hírét s nevét Örömmel neveljem.

5. Az én ajakimat, Segélj, hogy tartóztassam,

Nyelvemet mindenkor Olyan zabolán tartsam, Hogy gonoszt ne szóljon, S ne legyen éles tör, Nyelvével a gonosz Másokat öl s gyötör.

6. Felebarátomról Gonoszt ne is gondoljak; S mikor szólanom kell, Felőle csak jót szóljak. Ha hibáját tudom, Azt ne nagyobbítsam, Szeretet törvényét Hogy meg ne csorbítsam.

7. A mennyire lehet, Gyarlóságit takarjam; A mit én magamnak, Másnak is azt akarjam: Ha rá más rosztat mond, Jóra magyarázzam, Felebarátomat Soha ne gyalázzam.

8. A csúfolódóknak Székekben a kik ülnek, Sokféle bünökbe Azok könnyen merülnek; Őrizz meg, Istenem, Olyan társaságtól, A mely nem irtózik A rágalmazástól.

Saját dallam.

377. Szent törvényedben meghagytad, Uram, és azt parancsoltad: Igaz emberek legyünk, Senkinek kárt ne tegyünk; A károson ne örüljünk, Inkább azon könyörüljünk; Mert ki másnak kárt okoz, Magára csak átkot hoz.

2. Büntetetlen az nem marad, S magának hasznot sem arat, Ki gazdagulni kíván, Másokat károsítván. Ne hadd ezt elfelejtenem, Óh én kegyelmes Istenem! Hogyha másnak kárt tennék, Magamra sok bút vennék.

3. Add, hogy a kereskedésben, Az adásban, a vevésben Senkit én meg ne csaljak; Jóért hitványt ne adjak. Oly igaz mértéket tartsak, Hogy senkit ne károsítsak; Mert az álnok mértékkel Lelkemet veszténém el.

4. Ha munkámért nagy bért vennék, Azzal is másnak kárt tennék; S ha híven nem szolgálnék, Csak álnok munkás lennék; Munkásomnak igaz béré, Ha

elfognám egy fillérét, Az égbe kiáltana, S rám átkot szállítana.

5. Ha valakinek kárt tettem, Ismerem, Uram! vétettem, Segélj, hogy megtérítsem, S így lelkemet megmentsem: Birjak én inkább keveset, Csak hogy oly hamis kereset Én házamnál ne legyen, Mely lelkemnek kárt tegyen.

A barátság és kedveskedés.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

378. Óh Isten, mily nagy kegyelem, Ha van barátom, ki velem egyesült szívvel híven bán, Velem örül, de meg is szán.

2. A ki te veled egyesült, És jó lelkedben részesült, Velem együtt jót cselekszik, S azon egy célra igyekszik.

3. Ha szívem eltéved, oktat, Bölcs tanácssal jóra szoktat; Én is, minthogy jó barátom, Megintem, ha vétkét látom.

4. Sem a balsors, sem gyanúság, Sem irigykedő boszúság Föl nem bontja kötelünket, Mely egygyé tette szívünket.

5. Mind örömünk, mind bánatunk Közös; egyez indulatunk, A mi együnknek siralmas, Másikunknak is fájdalmas.

6. Ha itt elvégzük pályánkat, Mennyben találjuk hazánkat: Véghetetlen dicsőségünk Helyén lesz majd egyességünk.

Dallam: Hogy ne dicsérném az Istent.

379. Zengedezz, nyelvem szózatja, Szent énekkel Istennek; A minden szeretet atyja

Sok áldást oszt mindennek; Valjon háladó lennék-e; Ha nem venném szívemre, Hányszor áradt életemre Jósága gazdag mértéke? Valami jót életem Lát, neki köszönhetem.

2. De örömöm mily íztelen, Búm mily keserü lenne, Ha hívem nem volna jelen, S azokban részt nem venne; Ha egy kietlen pusztában Számkivetve járkálnék, S enyhülést nem találnék Barátom társaságában, S nem volna, kit szerelem Kapcsolna össze velem.

3. Szívemből adok hálákat, Hogy engedsz, jó Istenem, Nyájasan sok szép órákat Kedvesimmal töltönnem; Hogy jóságodból vezettél Hozzám is hív lelkeket, Szerető jó szíveket; S velünk oly frigyét kötöttél, Hogy mindig hívek legyünk, Míg a sírba nem megyünk.

4. Áldlak, hogy oly jó barátot Jóságod mellém rendelt, A ki, ha restülni látott, Vagy tévelygő uton lelt, Feddhetetlen jó példával Elöttem szépen fénylett, Vagy áldott vezérem lett Nyájás szava tanácsával, S ha öröm vagy gyötrellem Ért, megosztotta velem.

5. A barátság örömeit, Add, teneked szenteljem, S búnnak gyógyító cseppjeit Mikor kell, benne leljem; Csak az olyak társasága, A kik téged szeretnek, S a szentségben követnek, Legyen életem boldogsága: Így óh mily könnyen futok, S mily boldog célra jutok.

6. Te, ki gazdag vagy jósággal, Óh szeress mindenedet, A kik hozzám barátsággal Vagynak, áld meg élteket; S mikor majd a halál minket Elválaszt, mennyországba, Boldogabb társaságba, Vedd föl hozzád lelkeinket, A hol semmi mostoha Sors nem szakaszt el soha.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

380. Nem mord, komor s barátságtalan Az, a ki igaz keresztyén; Másokhoz nem igazságtalan, Megindúl mások esetén, Zokog, könyez a sirókkal, És vigad a vigadókkal.

2. Víg orczája, víg tekintete Változik és szeme könyez, Mihelyt valaki körülötte Valamely inséget érez; De ha az megenyhítettett, Ő is megörvendeztetett.

3. Szelíd, csendes, emberbecsülő Az, a ki a Jézus híve; Abban, ha sokak felett fénylő, Magát el nem bizza szíve; Mindent, mit Jézusa szeret, Jókor és szívesen követ.

4. Nem lappang a képmutatókkal, Hogy jámbornak ítéltesen; Harczol bűnös indulatokkal, Hogy tiszta szivü lehessen; Tiszta minden tekintetben, Jó kedvü, de nem szemtelen.

5. Kellemetes beszédjeivel Vidámít sok bús szíveket: Okos, módos intéseivel Észre hoz sok fesletteket; Mert a mit mond, jó és igaz, S másoknak épületes az.

6. Tetszik, ha másoknak parancsol, Ha int, feddődik vagy dorgál; Mert szeretetből jön, a mit szól, S mindenkép másoknak szolgál, S a ki vele közli baját, Könnyen elfelejti bűját.

7. Nem vad, kemény, sem embertelen, A ki igaz tanítványa A Jézusnak, nem is kegyetlen, Sőt a nyomorultat szánja: Vajha ilyenek lehetnének, Úr Jézus a te példádként.

8. Add, Uram, minden beszédünkben, És valamit cselekeszünk Egész világi életünkben, Hozzád hasonlók lehessünk: Így örökké örülhetünk, S Isten fiai lehetünk.

Igazság és egyenesszivűség.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

381. **A**dd, Uram! hogy igaz legyek, S mindent ravaszság, Előtted utálatosság.

2. A hízkelkedést gyűlöljem, A ravasz szókat kerüljem, Szívem a nyelvemen legyen, Szóm senki-nek kárt ne tegyen.

3. Csalárdságtól őrizkednem; Segélj mindig okos lennem, A mint Urunk javallotta, Midőn ő ezt ajánlotta.

4. Add, hogy ott egyenességgel Szóljak, a hol segítséggel Embertársamnak lehetek, És neki hasznot tehetek.

5. És ha az ártatlanságot Menthetem s az igazságot; Add akkor el ne hallgassam, Sőt azt bátran megmondhassam.

6. Mert a ki igazságban jár, S csak azt szólja, és attól vár; Az az Istennek barátja, S szent színet mennyben meglátja.

7. Habár e világ csúfolja, Gyűlöli vagyis megszólja; Mit fél az igaz ügyében, A ki van Isten kedvében.

8. Uram! hogy én is lehessen Kedvedben s jóra mehessek, Adj csak igazságot szólnom, Tennem, keresnem, gondolnom.

Dallam: Jézus, ki bűnös lelkemet.

382. **S**egélj, Uram! hogy barátja Legyek az igazságnak: Egy hamis lelkü sem látja Örömét mennyországna; Az álnokok ha állanak Előtted, szégyent vallanak, Megbünteted vétkeket, Mert ismered szíveket.

2. Ne engedd, hogy hazugsággal Mások kedvét keressem; Hogy csaljak mást ravaszsággal, S a csacsogót kövessem: Igazság legyen szavamban, Vezérem, s minden dologomban Egyenes legyen szívem, S azzal egyezzen nyelvem.

3. A hamisak te előtted Uram gyűlölségesek, S igazak örökségében Nem lehetnek részesekek. Már itten gyalázatosok Azok előtt, kik okosok; Mert az ember barátja Álnokságot utálja.

4. Ha kisebbít érdemetlen, Ha rágalmaz irigyem, Szenvedem, mert okvetetlen Napfényre derül ügyem; Ha pedig magam mentenem Kell, szelíd szív legyen bennem, Ne forrjon boszuságom, Ha van ártatlanságom.

5. Hogy te mindenütt jelen vagy, Tudod minden tettemet, Hallod bár láthatatlan vagy, Mindenütt beszédemet, Ez a gondolat serkentsen, S a hamisságtól megmentsen, A hamisat utálad, Az igaz kedves nálad.

Dallam: Az elébbi.

383. Magasságban lakó Isten! Ki egyedül igaz vagy, Hamisság te benned nincsen, Nekem is oly szívet adj, Mely csak igazat gondoljon; S hamisságot ne forraljon; Mert az álnok szívűek Teneked nem tetszenek.

2. Színed előtt meg nem állhat, A ki hazudni szeret, Téged senki meg nem csalhat, Mert vizsgálod a szívet: Te a hazugot gyűlöled, S hazugságáért megölöd, Annaniás s Safira, Példák lehetnek arra.

3. Az igaz meg nem szégyenül, Bár legyen sok ellene; A hazug szégyenbe merül, Mert te kikelsz ellene, Az igaznak leszs oltalma, Ámbár e világ hatalma Ellene fegyverkedjék, S vesztére törekedjék.

4. Add, hogy a szent együgyűség Szívemet igaz-

gassa, És csak a tiszta szívűség Ajakimat mozgassa; Hogy minden én beszédimben, S minden cselekedetemben Igaznak találtassam, S hazugnak ne mondassam.

5. Ha szólni kell, add, hogy szóljak, Semmit el ne hallgassak; Senkivel én ne gondoljak, S személyére ne hajtsak: Csak az igazság törvénye Legyen lábaim ösvénye, Melytől el ne távozzam; Bár más átkát hordozzam.

Irgalmasság és könyörületesség.

Dallam: Ébredj fel, óh te én szívem.

384. A ki sok földi jókkal bir, S megszükölt feleivel Még sem tesz jót, s azt, a ki sir, Nem szánja jámbor szívvel, Nem táplál éhezőket, Elüzi a kérőket, Az a fő törvényt megveti, S a jó Istent nem szereti.

2. Ki mást rágalmaz hirében, S örül ő kisebbségén; Örül, ha igaz ügyében Kár esik ellenségén; Ki másnak nem kíván jót, S hallván rágalmazó szót, Felebarátját nem menti, Az hideg szívét jelenti.

3. Ki a szegénynek javára Nézvén, ügyét felveszi, De ezt kevélyek módjára S képmutatásból teszi, Nem engedelmességből, S keresztyéni hűségből, Az is akár mint tetteti, Atyjafiát nem szereti.

4. Ki csak azt kész segíteni, Ki fenn szóval kiált jajt, S nem siet azt enyhíteni, A ki rejtekben sóhajt, S elméje azon nem jár, Méltán tőle jót ki vár? Annak sincs hű szeretete, S nem feddhetetlen élete.

5. Ki zörgődve tesz jót mással S fölhányja jótéteit, S kegyetlen kárhoytatással Ítéli más vétkeiket, Fölfuvalkodásában, S kiméletlen voltában: Valjon kellemes lehet-e, Uram, neked szeretete.

6. A szegény boldogulását Ki hiven nem munkálja, S a mi okozza romlását, Annak utját nem állja: Bár alamizsnálkodik, De ha nem gondolkodik, Legtöbb jót mi módon tehet, Kevés szeretete lehet.

7. Nem lehet ugyan szeretni Mindig cselekedettel: De ha szíved kész szeretni Keresztyén szeretettel; Hogyha főbb jót nem ismérsz, Rá Istentől erőt kérsz, S van rá hív igyekezeted; Atyádfiát már szereted.

8. Mikor lankad szereteted, Mond ezt gyakran lelkedben: Uram mindenre fényleted Napodat, s kegyelmedben Mindennap részesülök, S valaminek örülök, Mint szereteted remeke, Óh hát én ne szeressek-e?

Dallam: Szívem szerint kívánom.

385. A kinek hatalmában Van tanács s segítség, S mégis ha nagy bajában Sóhajt a szegénység, Azt éppen meg nem szánja, S nem nyújt segítséget: Az Istentől ne várja A kegyelmességet.

2. A mennyei Úr látja Szegénynek szükségét, Könyeit megszámlálja, És szánja inségét; Azt is látja, ha kemény, Hideg szíved, óh dús! S nem nyert tőled a szegény, Szíve azért fáj s bús.

3. Óh kész már az ítélet Az irgalmatlanra! Vége lesz kínos élet; Nem juthat ő arra, Hogy lakozzék Istennel, És a jó lelkekkel; Mert nem tett jól szegénnyel Jóltevő kezekkel.

4. Gazdagok, ezt halljátok, És megrémüljete! Ha szól szegény hozzátok, Rajta segéljete; Úgy könyörül Isten is A ti élteteken: Mind amott, mind itten is, Mint ti szegényeken.

5. Szánni és segíteni Felebarátjait, Könyeit letörlni, S enyhíteni bajait, Köszönetét hallani Megvidult nyelvéről; Több örömet kívánni Nem kell ezen kívül.

6. A ki irgalmaskodik, Vidámsággal tegye, Hogy a kinek adatik, Az is észre vegye; Ha adsz, el ne szomoríts Zúgolódással, Szerető szívvel segíts, Ne bánts adásoddal.

7. Kincset gyűjt jövendőre, Ki itt sok jót teszen, Mennyben örök időre Abból haszna leszen, Szereti a jó Isten A jókedvű adót, A Jézusnál a mennyben Ad neki örök jót.

8. Majd a Jézus így szólít: Atyám áldottai, A kik tettetek jól itt, Legyetek társai Az én dicsőségemnek; Mert a mit tettetek, Avagy csak egy kicsinynek, Én velem tettétek.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

386. A ki bir világi jóval, S szegény szükölködöt lát, De azt táplálja csak szóval, És neki semmit sem ad, A mezítelent fázni Hagyja, s nem kész ruházni, Nincs abban igaz szeretet, A kinél nincs cselekedet.

2. A ki szeretetet mutat, Nyújt és adakozik bár, De az sem jár igaz utat, Ha abból csak hasznot vár, Hogy az vissza adassék, Vagy másoktól láttassék: Ez is csak képmutatóság, Melyben nincsen semmi jóság.

3. Még az sem tetszik Istennek, A ki igaz mértékkel Nem adakozik szegénynek, Ha bir gazdag értékkel: Mert Isten ajándékot Mind egyiránt nem nyújtott: A kinek hát többet adott, Szegény is többet várhat ott.

4. Az igaz még azt sem várja, Hogy a szegény zörghessen, Maga keresi s vizsgálja, A kivel jól tehessen; Előbb kérdi: mi baja? Mintsem panaszát hallja: Ajándékát ez úgy nyújtja, Hogy még bal keze sem tudja.

5. Mindentől ugyan nem lehet, Hogy kincset osztogasson; De arra kiki szert tehet, Hogy jó szívet mutasson, Igaz szívvel a ki bir, A sirókkal együtt

sir; Kinek nincs más ajándéka, Legyen jó szíve, szándéka.

6. Jó utba igazítani Azt, a ki rossz uton jár, Segítő kezet nyújtani, A kit ér véletlen kár, A ki nem tud fölkelni, Az olyat fölemelni: Ez még attól is meglehet, Ki mászt egyebet nem tehet.

7. Bátorítani a sérelmest, S a kisértetbe levőt, Vigasztalni a sérelmest, S a sok siralmat tevőt, Betegget látogatni, Egy pohár vizet adni: Igaz isteni tisztelet, Ha szüli ezt a szeretet.

8. Uram! a mit tőled vettem, Nem enyim, de tied az, Én azon csak sáfár lettem: Óh add, hogy legyen igaz: Igaz mértékkel adjak, Semmit el ne tagadjak; Igaz sáfár én úgy leszek, Istentől jutalmat veszek.

9. Legyek én tanácsadója Tanács nélkül valónak, És ügyének pártfogója Az egyedül valónak, Segéljem az erőtlent, Ruházzam a mezítlent, A bujdosót befogadjam, Éhesnek kenyérem adjam.

10. Ezeknek követésére, Adj Uram, tehetséget, Másoknak szeretésére Adj szívbéli készséget, Hogy szívemből szeressek, De hasznot ne keressek, Minden felebarátomat Úgy szeressem, mint magamat.

Szelídség és békességszeretés.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

387. Jézus! szenteld szívemet Példáddal, hogy szerethessem Minden ellenségemet, S bánatásuk elengedhessem, Boszuálló ne legyek, Sőt mindennel jól tegyek.

2. Olts szívembe szerelmet Minden ellenségeimhez, Hogy igaz engedelmet Mutathassak irigyemhez; Szelídséggel szenvedjek, Türevén, meg ne csüggedjek.

3. Adj oly nagy lelküséget, Hogy azoknak megengedjek, Kik nekem sok inséget Okoznak, csak hogy szenvedjek; Lám az Isten is nekem Elengedi sok vétkem.

4. Segélj ellenségimért Tiszta szívből imádkoznom, S tőlök vett sérelmimért Ne engedd őket átkoznom; Lám a te gyilkosidért Szent szád bocsánatot kért.

5. Ha érted megengedek Ellenségemnek, s békével Akármit elszenvedek, S nem forrok boszú mérgével, Bár gyűlöl ellenségem, Az Úr lesz segítségem.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

388. **H**ogy kedvedben maradhassak, Fölséges jó Istenem, S hitemről próbát adhaszak, Mely jóra ösztön bennem, Segélj engem e végre Jézusi szelidségre; Ura legyek haragomnak, Megbocsássak megbántómnak.

2. Habár az én ellenségem Kárt tett, de csak ember ő; S az az én kötelességem, Bár vét hetvenhét-szer ő, Hogy neki megengedjek, Roszat roszért ne tegyek; Óh add, Uram, ezt megértsem, Ha ki bánt, vissza ne sértsem.

3. Lám te mennyit elengedtél Nekünk ellenségednek, Türvén, részesivé tettél Sok jótéteményidnek; Jóra, gonoszra fölkél Napod s áldásodból él Még a hálaadatlan is, Mind az igaz, mind a hamis.

4. S én ne legyek-e szeretni Kész ellenségeimet; És ebben téged követni Irgalmas Istenemet? Ne legyek-e jót tenni Gyors, s békélt szívvel lenni? Nem lehet az Krisztus híve, Kinek haragot tart szíve.

5. Atyám! mily méltatlan volnék Sok tűró kegyelmedre, Hogy ha készen nem hajolnék A te szent ösvényedre; Boszúállás szívemen, Átok, szitok, nyelv-

vemen Ne legyen: sőt békes legyek, S megbántómmal is jól tegyek.

6. Így lehet azt reménylenem, Hogy velem kedvezve bánsz: Megbocsátasz, én Istenem, És büneimben megszánsz; Hozzám léssz türodelmes, A Jézusban kegyelmes, Az által engemet végre Juttatsz örök békességre.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

389. Óh vajha minden gyermekeid, Atyánk! benned örvendnének, S a te megváltott kedveseid Egymással megegyeznének! Te adj nekünk egy értelmet, S irántad igaz félelmet.

2. A ki buzgó az ő tisztében, Követvén akaratodat, Megvetnéd-e azért vétkében, Hogy nem tudta tanácsodat? Óh a ki jól él, az neked Mindenütt kedves gyermeked.

3. Óh vajha minden így ismervén, Minden szív veled érezne! S a sok bölcsek téged dicsérvén, Lelkük benned örvendezne! Benned, ki őket szereted, S majd szíveket egyezteted.

4. Buzdíts emberi szeretetre A külső és belső rendet; Vezesd azt szelídebb életre, Ki mást üldözvén, örvendett: Adj te annak jobb értelmet, Ki nem követ türodelmet.

5. A ki téged szeret, azt kérje, Hogy a gyűlölség elfogyjon; Az üldözés már végét érje, S szeretetünk gyarapodjon; Minden hív Jézustisztelő Legyen mást tűrő s kedvelő.

6. Ha a vallást nem erőszakkal Terjesztik a keresztyének: Úgy az sokkal szebb sugárokkal Fénylik majd a föld népének; Jobb ismeret s hív szeretet Boldogítja az életet.

7. S ha ezt a nem keresztyén látja: Majd becsüli

szent hitünket; Több lesz így a Jézus barátja, S szebb fény deríti földünket; Így itt s ama jobb világban Élünk igaz boldogságban.

Különös tárgyú énekek.

Az uralkodó Fejedelemért.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

390. **A**z Isten a mely országhoz Nagy kegyelemét mutatja, Annak oly főt ajándékoz, Ki ő népének atyja. Uram! nekünk ilyent adtál, Jó királylyal megáldottál; Tartsd még ötet javunkra.

2. Legyen vezére Szentlelked Minden ő utaiiban, Hogy kedved teljék teneked Minden ő dolgaiban: Az igazság, a bölcsesség, A téged félő kegyesség, Lakozzék ő székében.

3. Tedd áldottá és hasznossá Minden ő rendelését, S országlását állandóssá; Hajtsd végre jó végzését, Szent neved dicsőségére, Fölkentednek öröme, S a mi boldogságunkra.

4. Munkálj mindenkor hűséget Az ő tanácsosiban; Adj értelmet, kegyességet Az ő tanácsaikban; Hogy a mi jó királyunknak, Országának s mindnyájunknak Nagy hasznuak legyenek.

5. Hallgasd meg jó kívánságát E mi hazánk atyjának, S érte való imádságát Minden hív jobbágyának, Neveljed ő dicsőségét, Soká hozd el élte végét, S mennyben is koronázd meg.

Dallam: Dicsérd Istent keresztyénség.

391. **U**ram! örüljön a király Te erősségedben; Rád nézzen, s te mellette állj, Hogy járjon kedvedben.

2. Magad képébe ruházva Fölékesített őt, Számadását hát vigyázva Tartsa szeme előtt.

3. Adjad, hogy e földi képed Téged követhessen; Hogy általa a te néped Szerencsés lehessen.

4. Legyen ő királyi széke Országlásod mássa; Az erénynek menedéke, S a vétkek romlása.

5. Népe hív szíve s mindene Legyen bére végre; Méltó panasz ő ellene Ne kiáltson égre.

6. Az igazság vegye körül Mindenkoron székét; S a ki rá fegyvert köszörül, Ne hagyj annak békét.

7. Vitézi hir s név ne kelljen Neki; de szükségből Ha jogát őrzi, add leljen Győzedelmet égből.

8. Neki is határ vettetett, Melyet egykor elér; De boldog hoszzú életet Szívünk ő neki kér.

9. Minden foházkodásinkban Róla emlékezünk; Hallgass meg imádságinkban, Uram, esedezünk.

A magisztrátusért.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

392. Nagy Isten! azt te rendeled, Hogy legyen Noly fölsőség, Mely által gondunk viselked, S bátran élhet a község; Ezért hálát neked adunk; S csak te hozzád folyamodunk, Hogy adj nekik bölcs szívet.

2. Nekünk is az igazgató Bölcs magisztrátusokat Te adtad, óh mindenható! S te tartod meg azokat; Óh add, hogy jók menedéke Legyen a fölsőség széke S a gonoszok ostroma.

3. Add, hogy az ő szárnyok alatt Békével maradhassunk, Igazságot és óltalmat Ő nálok találhassunk; Segélj, hogy neked szolgáljunk, S szolgálatodban találjunk Már itt bőv gyümölcsöket.

4. Fedezd őket védelmeddel, Hogy tisztjek fönn-

állhasson, A pártos tanácsát vedd el, Hogy nekik ne ártthasson; Minden kezdett munkájokat, Követvén hivataljokat, Koronázd áldásoddal.

5. Az alattok lévő népnek Adj igaz hív készséget, Hogy akármely rendbe lépnek, Mutassanak hűséget; Terhek súlyát könnyebbítsed, S áldásoddal ékesítsed, S te légy nekik jutalmok.

6. Add velünk együtt éljenek A te szent félelmedben, Téged Urokat féljenek, Bizzanak szent nevedben; Hogy így megismervén téged, Mi magunkat szent Fölséged Előtt megalázhassuk.

Az egyházi tanítókért.

Dallam: Jövel Szentlélek Úr Isten.

393. Jézus, hitünk fejedelme! Néped erős győzedelme! Áldunk téged kegyelmedért, S legtisztább szeretetedért, Hogy anyaszentegyházadban, Választott lelki aklodban Rendelsz lelki pásztorokat, S lelkeddel vezérled azokat, És megáldod munkájokat.

2. Minthogy nyájadat szereted, Tanítók által vezeted: De magad vezesd ezeket, Hogy jól tegyék meg tiszteket, Világosítsd elméjeket, Öregbítsed értelmeket, Tartsd őket igazságodban, Vezérelj világosságodban: S őrizd szent tudományodban.

3. Ígédet tedd hathatóssá, Bőséggel fogamatossá; Kedveljed könyörgéseket, S áld meg törekedéseket: Megtartván rendelésidet, Ha kiosztják szentségedet, Szenteld az által nyájadat, Hogy tegye szent akaratodat S kövesse hív sáfáridat.

4. Adjad, hogy téged féljenek, S mindenben töled függjenek, Szent utaidat szeressék, Dicsőségedet keressék, Kövessék a szelídséget, A szép mértékletes-

séget, Tanításban vigyázzanak, Nagynak s kicsinynek használjanak, S mindenben áldást lássanak.

5. A hallgatókat segéljed, Szentlelkeddel megszenteljed: Hogy lelki pásztoraikat, Jó s bölcs előjáróikat, Tetszésed szerint kövessék, Hivataljok meg ne vessék: De könnyebbítsék terheket, Mutatván hív szereteteket, S minden jóban készségeket.

6. Így töltsd be ígéretedet, Uram: kérjük Fölségedet, Hogy nem fogy el szent országod, Drága áron vett jószágod, Sőt nevelkedik mind végig, Az utolsó nemzetségig; Akkor osztán országodba Begyűjtván mennyei aklodba, Részeltess boldogságodban.

Házigazdák éneke.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

394. Úr Isten! víg szívvel tisztelünk Téged magánosságunkban: Te mindenütt jelen vagy velünk, S meghallgatsz imádságunkban; Hozzád már sokszor járultunk, S mindannyiszor megvidultunk.

2. Mindnyájan, kik itt megjelenünk, Vérség által egygyé lettünk, S ebben is, óh kegyes Istenünk! Tőled ezer jókat vettünk; Ebben is jó atyánk voltál, Hogy ekkép öszvekapcsoltál.

3. Boldog, a kit házasságában Szeretet s egyeség vezet; Öröm s áldás annak házában Együtt szépen fognak kezét; Nyugalom terjed szívére: Ha néz áldott életére.

4. Boldog, a kinek házasságát Jó gyermekek ékesítik, A kik szíveknek boldogságát Ártatlanságban építik, Kik szüléik nyomdokában Járnak az Úrnak utában.

5. Boldogok, kik házoknépével Az Istent híven tisztelik, S éltek folyását bölcs elmével Törvényi

szerint rendelik, S habár nem birnak is sokkal: Megelégesznek sorsokkal.

6. Bizonynyal a kik téged félnek, Atyánk! áldásod száll rájok; Ha boldog egyességben élnek, Kellemetes lesz pályájuk, Melyen mikor végig futnak: Örök boldogságra jutnak.

7. Hagysz ugyan gyakran gyász napokat Híveidnek is számlálni, Sokszor mikor legszebb sorsokat Látják, akkor kell megválni, Sokszor bú tépi szívet, S betegség rontja testeket.

8. De ha tüdő szívvel viselik A rájok mért keresztet: Élteknek szép jutalmát lelik, Megnyerik üdvöségeket, Türes által őket végre Viszed örök dicsőségre.

9. Bár a halál által elválunk, De viszontag egyesülünk, Isten előtt bátran megállunk, S boldogok között örülünk, Ott hol sem inség, sem halál Nyila többé ránk nem talál.

10. S vég nélkül áldjuk mennyországban Azt a végetlen jószágot, Mely a hívekkel e világban Már kóstoltat mennyországot; S már itt is a barátságban Részteltet sok boldogságban.

Szolgáké, szolgálóké.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

395. Uram! add, hogy tetszésed Betöltsem, s rendelésed Elöttem viseljem; A mit kötelességem Vár tőlem, tehetségem Mindenkor arra szenteljem.

2. Hogy én másnak szolgáljak, S hűségemmel használjak, Rólam ezt renedeled; Uramnak akaratját, Mint szád parancsolatját, Add betöltsem, mint hív cseléd.

3. Add, hogy ne zúgolódjam, Sőt rólad gondolkodjam, Hordozván terhemet; Ha szólok vagy hallgatok, A szelíd indulatok Birják mindenkor szívemet.

4. Gazdám javára legyek, Kárt senkinek ne tegyek, Hasznának örüljek, Gyanút és roszt kívánást, Helytelen vele bánást, És pajkosságot kerüljek.

5. Dolgomat híven tenni, S mind többről többre menni, Ismerjem tisztemnek; Mert akárhol szolgálok, Szemei előtt állok Mindenütt szent Istenemnek.

6. Te nálad ki igaz s nagy, Urak s szolgálak Ura vagy, S mindenik oltalma; Az Úrnak és szolgának, Asszonynak, szolgálónak, Majd együtt leszen jutalma.

7. Add ezt jól meggondolnom, S tisztem úgy gyakorolnom, Hogy jóra kész legyek; Így tudom, óh szent atyám! Hűséges gondod lesz rám, Hogy örök jutalmat vegyek.

Új házasok összeadásakor.

Dallam: Tündöklő hajnali csillag.

396. A bölcs teremtő Úr Isten Látván az embert kezdetben Egyedül s magán lenni, Így szóla: nem jó embernek Lenni mint egyedül egynek, Társat kell neki adni. Meglett, Szerzett Feleséget, segítséget az Ádámnak, Mindnyájunk első atyjának.

2. Óh Uram! ki így kedveled Az embert, gondját viseled, S boldogságát óhajtod, A házasságnak kötelét, Kettőnek egygyé lételét, Míg e föld tart, fentartod; Tartsd meg, Áld meg Ím ezeket a híveket, kik most kérnek, Midőn házasságra térnek.

3. Tegye egygyé e két szívet, Gerjesszed szereteteket A mint illik egymáshoz: Távoztass szomorúságot, Küldj áldást és hív jóságot Ezen új házas

párhoz, Hitből, Szívből, Jóvöltodért, áldásodért majd ők áldnak Tégedet, Uram, s imádnak.

4. Terjeszd hoszsza éltöket, Add lássanak gyermekeket, S azokat jól neveljék, Lakozzék köztök kegyesség, Szerencse, örök békesség, Hogy nevedet tiszteljék. Tisztos, Ékes Öregséggel, és vénséggel áld meg őket, Lássanak boldog idöket.

5. Ha pedig kereszt és inség, Szív epesztő keserűség Öket találná érni: Óh nyujts nekik vigasztalást, Könnyebbséget, szabadulást, S ne hagyj szíveket sírni, Vegyed, Tegyed Szent kezedbe, kegyelmedbe életeket; Végre üdvözítsd lelkeket.

A házassági rendé.

397. Boldogok azok, kik Istent félik, És igaz hittel ötet tisztelik, Parancsolatit híven kedvelik, S kezek munkáját bölcsen elrendelik.

2. Megáldja az Úr munkás kezeket, Megszaporítja eledeleket, Meghoszsabbítja kegyes élteket, Az igaz uton vezeti szíveket.

3. Hozzájok illő lesz feleségek, Mint termő szőlő gyönyörűségek, Jól nevelt fiak, kész reménységek, Asztalok körül lesznek ékességek.

4. Óh kegyes Isten! áld meg azokat, Kik félnek téged, erős urokat, Gyarapítják a hitben magokat, S így várják tőled boldogulásokat.

5. Adj a szüléknek jó gyermekeket: A kiknek lássák előmenteket, Neveljék a hívek seregeket, S birhassák szüléik keresményeket.

6. Mutasd meg, Uram, a házasokon, S azoknak kegyes maradékokon, Hogy tudsz segíteni csüggedt sorsokon, Lelki és testi boldogulásokon.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

398. Minden házas öröm tőled van, Ki férfit
S asszonyt alkottál, S kiket mind jó,
mind balsorsokban Fontos célra állítottál; Add magunk
neked szenteljük, S tetszésed, Atyánk! kedveljük.

2. Kedveltesd velünk ösvényidet, Hogy akaratodat
tegyük, S adjad, hogy minden jótétidet Kezedből
hálálva vegyük; Mikor együtt imádkozunk, S áldásod-
ért óhajtozunk.

3. Lelkeddel testünkben s lelkünkben Legyünk
teneked szentelve, Tartós szeretettel éltünkben Marad-
jon szívünk megtelve, Melyet magunkban érezzünk, S
egymásnak kedvet szerezzünk.

4. Napjainkat ne keserítsük Versengő viszálykodás-
sal: Sőt hogy egymás terhét enyhítsük, Kegyesen
bánjunk egymással; Ha egyikünk boldog, ezen Mási-
künk is örvendezzen.

5. Add, hogy egymásnak szelídséggel, Ha hibá-
zunk, megengedjünk, És teneked szentelt hűséggel,
Minden jóban nevelkedjünk; Így minden szempillant-
ásban Részt veszünk ujjabb áldásban.

6. És ha megáldaszsz, óh Istenünk, Házasságunk
gyümölcsével, Akkor szívünk megtelik bennünk Jóság-
god dicséretével, És úgy neveljük azokat, Mint meny-
nyei polgárokat.

7. Óh! add, hogy bátor sziveinkkel Mondhassuk
ítélőszéked Előtt: itt vagyunk gyermekinkkel, Kik
engedtek nekünk s neked, Közülök egy sem veszett
el: — Óh áldj meg örök élettel!

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

399. Te vagy menny s föld teremtője, A házas-
ságnak szerzője; Minket is egybe te
kötél; Legyen nálunk szent e kötél.

2. Téged Istenünket féljünk, Akaratod szerint éljünk, Egyezzünk meg minden jóban, Hogy neked tessünk mind jobban.

3. Együtt építsük lelkünket, Együtt kérjük szükségünket, Együtt dicsérjünk, ha mivel Megáldasz, háladó szívvel.

4. Egymással legyünk egy szívek, Szeretetlen holtig hívek, Házasságunk meg ne sértsük, Segélj, hogy egymást megértsük.

5. Dolgainkat hiven tegyük, S azokban áldásid vegyük Családunk fentartására, S mások gyámolítására.

6. Részt vegyünk egymás sorsában, Szerencsében s bajában, Terhünk köztünk megoszlassuk, Egymást segítsük, biztassuk.

7. Erőtlenségét egymásnak Tűrjük s ne beszéljük másnak: Kövessük a szelidséget, Hogy ne bontsunk egyességet.

8. Az legyen gyönyörűségünk, Ha gyarapul kegyességünk: Mert a miként nő jóságunk, Akként bővül boldogságunk.

9. Ha megáldasz magzatokkal: Add jól bánhasunk azokkal, Oktatván ismerettedre, És fiui félelmedre.

10. Ha egymástól meg kell válnunk: Adj nálad helyet találunk, Hol vég nélkül szeretetben Élünk az örök életben.

Terhesasszonyé.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

400. Világ teremtője! Dicsérem irgalmadat, Hogy szolgálódon is Mutatod hatalmadat; Hálát adok neked! Mert azzal tartozom, Mivel áldásodat Méhemben hordozom.

2. Azt, a mit elkezdté, Vidd már én bennem

végre, Neveld meg magzatom Ép tökéletességre;
Engem s gyermekemet Szent kezed hordozzon, Hogy
szerencsétlenség Tőlem eltávozzon.

3. A szülés fájdalmat Kegyelmesen enyhítsed, Ép
magzatom látván, Azzal megédesítsed; Ird be e gyer-
meket Sajátid számába, S a keresztség által Vedd
hívek aklába.

4. Úgy vele örökké Dicsérem szent nevedet, S
megmutatom neki Mennyei ösvényedet; Mily boldog
leszek így Már itt e világban, S még sokkal boldo-
gabb Majd a mennyországban.

Szüléké.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

401. Uram! minden gyermekemben Áldásodat
ismerem, S értök háladó szívemben
Jóságodat dicsérem; Add, őket úgy tekintsem, Mint
tőled vett nagy kincsem, Magad segélj kegyelmesen,
Őket nevelnem kegyesen.

2. Te voltál gyermekkoromban, S mindenkor
ápolgatóm: Ugyan te vedd óltalmadba Minden kedves
magzatom; Áldásod rájok adjad, És őket el ne hagy-
jad, Hogy jó korán ösvényedre Szokván, járjanak
kedvedre.

3. Mindenféle veszedelmek Várákoznak reájok! Ki
lehetne más védelmek, Ha te nem látsz hozzájuk?
Szívök el ne hajoljon, A gonosz bármit szóljon;
Hanem csak tőled függjenek, S bűnre ne vetemedjenek.

4. Add, szolgáljanak tégedet: Benned gyámot
leljenek: Ne vedd el tőlük lelkedet, Jóban elébb men-
jenek; Add, legyenek dolgosak, A közjónak haszno-
sak, A szükségét távoztassák, És magokat eltart-
hassák.

5. Add, mindennap életökben Méltóbbak lehessenek Szeretetedre, s szívökben Bölcsék és jók legyenek; Adj nekik földi jókat, Kedved szerint valókat: De föl ne fuvalkodjanak, S tőled el ne szakadjanak.

6. Ama dicső nagy napodon Örvezdtesd lelkeimet Azzal, hogy lássam jobbodon Minden én gyermekemet, S azt mondhassam: íme itt Vagyok, s azokból senkit, A kiket biztál én reám, El nem vesztettem, szent atyám.

Gyermekeké.

Dallam: Jézus én bizodalmaim.

402. Szent neved magasztalom, Uram, hogy életet adtál, Örömmel tapasztalom, Oly szüléktől származtattál, Kik a keresztyénségben Nevelnek kegyességben.

2. Tartsd meg, Uram! éltöket, Hogy engem nevelhessenek, Neveljed értelmöket, Hogy híven vezethessenek Föltett jó szándékomban, S már elkezdett dolgomban.

3. Óh vezess úgy engemet, Hogy őket meg ne búsítsam, S tedd olylyá erkölcsömet, Hogy szívöket vidámitsam: Jézus! ezt tőled kérem, Te légy nekem vezérem.

4. Legyen én útmutatóm Szent tudományod fátyája, Serkentőm és oktatóm, Életednek szent példája, Ki mindenkor kedvelted Szüléidet s tisztelted.

5. Csak tégedet követni, Legyen legnagyobb készségem; Törvényidet szeretni, Legyen fő gyönyörűségem: Így tudom, boldog leszek, Tőled sok áldást veszek.

Dallam: Uram, rosszul cselekedtem.

403. Óh Uram! te irtad mélyen E szent törvényt szívembe: „Tiszteld szüléid, hogy éljen Lelked, és légy kedvembe.“ Add, hogy soha lelkem ezen Tisztról el ne felejtkezzen.

2. Ők kisedekoromtól fogva, Hozzám sok jóval voltak; Szívökben értem buzogva, Velem híven gondoltak, Sőt még most is van gondjuk rám, S szívök szüntelen von hozzám.

3. Add, hogy én is, a míg élek, Őket viszont szeressem; Tisztelettel bánjak velek, Szavukat meg ne vessem, Nekik örömökre legyek, S tőled, Uram, áldást vegyek.

Özvegyeké.

Dallam: Teremtő Istenünk.

404. Óh öröm kútfeje, Isten! most ideje, Hogy könnyemnek folyjon árja, Mert azt, ki volt éltem párja, Már koporsó zárja.

2. Vigasztalóm voltál, Áldást parancsoltál Házassági életemre, De ím bú áradt szívemre, Özvegyi lételemre.

3. Szent szeretetedben, A te félelmedben Éltünk s láttuk irgalmadat, Gyakran vettük áldásodat, Sok s nagy jóvoltodat.

4. Ha bút tapasztaltunk, Együtt megnyugodtunk; Téged Urunkat úgy féltünk, Hogy egy értelemben éltünk, S örömet szemléltünk.

5. Jaj! oda az öröm, Nincs már, ki az öröm Poharát megédesítse, Bánatimat megenyhítse, S ügyem könnyebbítse.

6. Bús özvegyiséget, Keserüséget Lásd meg,

Uram, s te enyhítsed, E terhemet könnyebbítsed, S hordozni segítsed.

7. Ne hagyj elcsüggednem: S búmban elepednem; Sőt, óh Uram! légy gyámolóm, Szükségemben kész általom, Nálad a hatalom.

8. Szánd meg gyermekimet, Nyújtsd értek éltemet; Hogy őket fölnevelhessem, S jól gondjokat viselhessem, Hozzád vezethessem.

9. A mi jót hallottunk Hitvesemtől, s láttunk, Add, árváimmal kövessük Azt, s őtet mennyben lelhessük, Neved dicsérhessük.

Árváké.

Dallam: Mind jó, a mit Isten teszen.

405. Megfosztattam jó atyámtól (anyámtól): Vagyok siralmas árva; Mert földi kedves dajkámtól El vagyok immár zárva: Ifjuságom, Vigasztásom, Vált nagy keserüséggé, Szakadatlan inséggé.

2. Nincs már, ki híven vezesse Utadon lábaimat, S kész hívséggel segíthesse Én bajos dolgaimat; Ki szeretne, Fedezgetne; Óh Uram! e drága kincs, Ily jó atyám (anyám) földön nincs.

3. Ételt, italt, ruházatot, S mindent ő tőle vettem; Ha bú s fájdalom zaklatott, Tőle megenyhíttettem; De már nincsen, Ki tekintsen Gyámoltalan ügyemre, Szegény árva fejemre.

4. Uram! hozzád folyamodom, Te légy atyám s védelmem; Midőn hozzád fohászkodom, Halld meg s gyógyítsd sérelmem: S hogy kedvelhess, S kedveltethess Másokkal is engemet, Tedd jobbá erkölcsömet.

5. Szüléimnek hűségöket Megfizeted bőséggel; Ha megsértettem szívöket, Óh atyám! azt engedd el: Végezetre Jobb életre, Add, mind hozzád gyülhessünk, S téged dicsőíthessünk.

Az életnek változásairól.

Világi szerencsében, vagy jó napokban.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

406. A tyám, az áldást, mely vidítja Az én földi életemet, Reám szent fölséged szállítja; Te adtad könnyebbségemet, Sőt többet adsz, mint szükséges, Áldásod rajtam bőséges.

2. Mily jó vagy hozzám, egek atyja! Vezérelj hát ösvényemet; Mert mily könnyen elragadhatja A földi jó én szívemet, És kísérhet kevélységre, Hívásra vagy fősვნéségre.

3. Ne engedd, hogy lelki káromra Javaiddal visszaéljek, A melyeket adtál hasznomra; S e nagy igazságtól féljek: Én a te sáfárod vagyok, S számadásim igen nagyok.

4. Országodat inkább keressem, Mint a muló dicsőséget; Legfőbb gondomat arra vessem, Hogy nyerhessek üdvösséget; Csak te hozzád ragaszkodjam, A kincsben ne bizakodjam.

5. Segélj, hogy a mit tőled vettem, Azt jótételre fordítsam, S abból másoknak körülöttem Szívöket megvidámítsam; Ki sok jót tett, bőven vetett, Arat majd örök életet.

Szükségben és szegénységben.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

407. Mind jó, mind balsorsomban, Uram, mindent reád hagyok: Nem hagysz semmi harczómban, Mert kezéd munkája vagyok; Ha mit adsz, s ha mit elvészsz, Mindent szeretetből tészsz.

2. Tudod minden bajomat, Benned van szívem reménye, Ez elüzi gondomat, Mint az éjjelt a nap fényje: Örömmé lesz az üröm, Ha azt békével tűröm.

3. Bár itt inség inséghez Tódul, bár sokat sóhaj-tunk; Mi ez a dicsőséghez Képezt, mely ott leszen rajtunk, Hol majd szebb boldogságban Élünk egy jobb világban!

Egészségben.

Dallam: Teneked Uram hálát adok.

408. Uram! földi áldásid között Az egészség legdrágább kincs, Ha ki sok kincsesel megtöltözött, Szegény, ha egészsége nincs; Én is egészségben Lévén, ez épségben Méltán dicsérem, Teremtőm, nevedet; Mert nagy jótétedet Ebben ismerem.

2. Tartsd meg tovább is e kincsemet, Hogy maradjak egészségben, Őrizd meg erőtlen testemet, A míg itt élek, épségben; Ébreszd föl szívemet, Hogy egészségemet Híven dajkáljam; Mértékletlenséggel, S rút gyönyörüséggel El ne rongáljam.

3. Akármily viszontagságimban Legyek nyugodt szívű, csendes, Feddhetetlen és munkáimban Serény, de a mellett rendes: Így én mind lelkemben, Mind pedig testemben Ép maradhatok; Vagy ha betegséget Mérsz rám, segítséget Tőled várhatok.

4. Add, hogy egészséges koromban Tagjaim neked szenteljem: Mások hasznát is ép voltomban Eszközölni ne resteljem, Erős levén a test, Ne legyen gyenge s rest Bennem a lélek; Munkás legyen hitem, Így jól dicsóítem Neved, míg élek.

Dallam: Te benned bizom én Istenem.

409. Téged dicsérlek, üdvösségem, Óh Isten! hogy egészségben Mind eddig megtar-

tottad, Ép testemet És kedvemet Sok hasznomra fordítottad.

2. Továbbra is e fő kincsemet S minden érzékenységet Tartsd meg, míg itten élek; Bűn törétől, S szerelmétől Ne szenvedjen e test s lélek.

3. Add, hogy szívem mind örömében, Mind gyász keserőségében Magát mérsékelhesse: A puhaság, És bujaság Erőmet ne vesztegesse.

4. Add, hogy egészségem idejét, Testem és lelkem erejét Dicsőségedre szánjam; Mászt segítsek, Megenyhítsek; S úgy éljek, hogy meg ne bánjam.

5. Ha pedig reám betegséget Küldeszsz, adj tüdő készséget Bőséges kegyelmeddel; Lelkem harczán, kimulásán Bátoríts te jó lelkeddel.

Betegségben.

Dallam: E szomorú napot.

410. Tudom, kegyes atyám! Csak annyi esetek S fájdalmak jönnek rám, Mennyit eltűrhetek: Nem mindig érzek gyötrelmet; Nyerek tőled segedelmet, S nyújtasz győzedelmet.

2. Látod sok hívságba Merülni szívemet, E magánosságba Azért hívsz engemet: Csak puhaságot kerestem, Harcz sulyjára azért estem, Azért szenved testem.

3. Megtetézve méred Keserőségemet: Uram! ki ismered Erőtlenségemet, Megbocsáss, hogy inségemben Könyök reszketnek szememben; Erősíts hitemben.

4. Erőt vett fájdalmam; Sehol sem találok Csendes nyugodalmam; Fut tőlem az álom, Nyögéssel töltöm éjjelem; Nincs emberi segedelem: De óh te légy velem.

5. Tedd szent tetszésedet, Bár mint sanyargatod

Bűnös gyermekedet, Legyen akaratom, Bár későn
jőjjön jutalmam, Bár holtig tartson siralmam, Te
lélsz bizodalمام.

Felgyógyuláskor.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

411. Mikép emeljem föl Háladásra szívemet
Hozzád kegyes atyám! Te tartád meg
éltemet; Te voltál gyámolóm Erőtlenségemben; Te
bátorítottál Sok szenvedésemben.

2. A halál harczolt már Töredékeny testemmel;
Kedvesim körüllem Álltak könyező szemmel: De nem
csüggedtem el; Úgy néztem siromat, Mint sok szél-
vészektől Mentő révpartomat.

3. A halál völgyében Szemléltém sötétséget, De
azon túl láttam Mennyei dicsőséget; Testemet a föld-
ben Várta nyugalom, Lelkemet az égben Örökös
jutalom.

4. Azonban új erőt Adtál félholt testemnek, S új
elevenséget Elbádjadott lelkemnek; Kedvesim hasz-
nára Még nyujtod éltemet: Az élet is áldás; Vedd
dicséretemet.

5. A te kegyelmedből Újonnan nyert életem, Maga
lesz ezután Legbuzgóbb köszönetem; Annak minden
részét Teneked szentelem, S bizom, hogy örökké Jutal-
mát is lelem.

Utazáskor.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

412. Te boldogítsd útamat, Uram! benned ve-
tem Minden bizodalمامat: Mert tied

életem, Vezérljen bölcsességed Föltételeimben; Kisérjen kegyességed Minden ösvényimben.

2. Kezedben van életem, Szívem ennek örül; Kétségbe nem eshetem Semmi veszély körül; Ha kegyelmedben leszek, Nem lehet félelmem, Tőled védelmet veszek, Leszsz erős védelmem.

3. Neked hát, kegyes Atyám, Javamat, éltemet Ajánlom; óh vigyázz rám, S minden lépésemet Úgy intézd, hogy dolgomat Tegyem serénységgel; S hasznos fáradságomat Koronázd jó véggel.

4. Kedvesim is legyenek Kegyes védelmedben; Engedd, ők is vegyenek Bő részt kegyelmedben; Ha visszahoz fölséged, S áldásod lesz velünk; Magasztalván hűséged, Vigan énekelünk.

Utazás után.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

413. Áldassál, Isten, én védelmem: Szerencsésen visszahoztál, Nem volt haszontalan kérelmem, Atyaikép óltalmaztál; Dolgomban szerencsés lettem, Mert általad vezettettem.

2. Most ismét együtt vigadhatok Nevedben házam népével, S házamban hálákat adhatok Teneked vidám elmével; Szerencsém neked köszönöm, Te voltál jóra ösztönöm.

3. Hogy sok veszélytől megmentettél, Vedd azért dicséretemet, Hogy áldásidban részeltettél, Kedveld buzgó énekemet: Ezután is bizodalمام Te léssz, mert voltál óltalam.

Közönséges jótéteményekről.

A természetnek javairól.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

414. **A** hol csak ember e földet lakhatja, Minden nemzetnek, Isten, te vagy atyja, Pajzsok s óltalmok, kik inségbe esnek, S téged keresnek.

2. Te meglátogatsz s mezeink újulnak, Harmatot küldesz s a hantok lágyulnak; Te érleled a gabnát élelmünkre, S nagy örömünkre.

3. Áldásod tölti meg a barázdákat, Esőd újít meg fát, füvet, plántákat; Te cselekszed azt, hogy a mag kikeljen, S magot neveljen.

4. A szép harmatok bő áldást csepegnek, Melytől rétjeink füvekkel remegnek, A hegyek, halmok, völgyek virágoznak, És illatoznak.

5. Te ékesíted mezönket barmokkal, Te adsz füvet, hogy éljenek azokkal; A vig arató örvend mezejében, Jó Istenében.

6. Nagy jószágodnak mindenek örülnek: Ligetek, erdők neveddel zendülnek; Minden nyelv zengi nagy dicsőségedet, Áldván tégedet.

7. Óh természetnek Ura! te fedezzed Mezőnket, s erős kézzel védelmezzed; Mert munkánk, ha szent kezed nem segítne, Hijába lenne.

8. Áldással töltöd a mi csüreinkeket; Ezzel tanítasz benned bízni minket; Ki most így szeretsz, majd utóbb mit nem adsz, Ha mennybe ragadsz!

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

415. **A** z Úr sok jót tesz velünk; Mindennap eledelünk Kijár tárházából: Hívek! óh

azt áldjátok, Kinek gondja van rátok, S megelégit jóvoltából.

2. Ha ő ezt mondja: — legyen! Azonnal véghez megyen Kegyes akarátja; Megvidítja szívünket Áldása, mint földünket Az eső zsiros harmatja.

3. Ha megnyílnak kezei: Minden teremtései Áldással betelnek; A föld minden vidéki Ezer öröm közt neki Dicséretet énekelnek.

4. Nevét hát hirdessétek, S példáját kövessétek Kegyes atyátoknak, Ki a földet zsirozza, S fényes napját felhozza Mind jóknak, mind gonoszoknak.

5. Szívből könyörüljete, Ha szegényt lát szemetek, Bár idegen legyen; Minden ember testvérünk, S ha Istentől jót kérünk, Szívünk is mással jót tegyen.

Aratásban.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

416. Óh vajha az áldott aratás, Melylyel vidítasz, Istenünk, Nekünk arról lenne oktatás, Mily jó vagy s mint szeretsz bennünk! Szükségünket elfordítod, Élelmünket szaporítod.

2. Óh, mint örülsz azon jó atyánk; Ha jóságodon vigadunk, S ha azért, a mit itt osztasz ránk, Buzgó szívvel hálát adunk; Te veszed el a szükségét, Hogy nyújts új gyönyörüséget.

3. Jer, menjünk hát hálaadással Az aratásnak urához, Ki megvidít gazdag áldással, S erőt nyújt minden munkához; Jóságának s kegyelmének Minden szájából zengjen ének.

4. Vedd, óh atyánk! tőlünk kedvesen Neked szentelt dicséretünk; Gazdag áldásod serkengessen, Hogy a mi egész életünk Csak hálaadásból álljon; S dicsőségedre szolgáljon.

5. Irgalmasságod táplál minket: Ez serkentsen föl jól tenni. Nyissuk meg készen kezeinket, A szégyényen segíteni; Atyánk! áldásod bőséges, Add meg, kinek mi szükséges.

6. Nyisd meg ezután is számunkra Áldást hintő kezeidet; Táplálj, míg elérünk célunkra; S kevésen is híveidet Tedd hűséges sáfárokká, S egykor mennyben boldogokká.

7. Áldásodat tegyed tartóssá, S táplálóvá élelmünket: Hogy ez is hálaadatossá, És hívvé tegye szívünket, Te, ki táplálod testünket; Töltsd be örömmel lelkünket.

Dallam: Adjunk hálát az Úrnak.

417. Jer, menjünk hív lélekkel, Hálaadó énekkel Az aratás urához, Ki mi ránk sok áldást hoz.

2. Többet adott részünkre, Mint szükséges él-tünkre, A gazdag aratással Vidámít sok áldással.

3. Jer, áldjuk teremtőnket, Hogy károktól me-zőnket S vetésünk megmentette, S betakarnunk engedte.

4. Áldjuk e jó atyánkat, A ki minden munkánkat Bőséggel megáldotta, S él-tünket megtartotta.

5. S midőn az aratásban Részt veszünk sok áldás-ban: Ez a büntől elvonjon Minket, s a jóra birjon.

6. Serkents Uram bennünket, Hogy teljes életünket, Akképpen folytathassuk, Hogy kedvedet láthassuk.

7. Legyen e bő aratás Arra mint ujjmutatás, Hogy ha itt sok jót teszünk, Majd mennyben jobb részt veszünk.

Szűk aratás után.

Dallam: Mind jó, a mit Isten teszen.

418. Dicsőítéssel, Istenünk, Megelégedő szívvel, Hogy nem verted meg földünket,

Nagy káros meddőséggel, Híven tartasz, És óltalmazsz,
Életünkre van gondod, S a mi szükség, megadod.

2. Te vagy az Úr, csak kezedben Vagyon földünk
termése, Bár annak művelésében Jár ember serény-
sége: De csak te adsz, Mennyit akarsz; Ez által
megmutatod, Hogy az áldást te adod.

3. Ha nem látjuk is bőségét A te ajándékidnak,
Mégis mértékled szükségét Te kegyes magzatidnak;
Sőt azt mondog: Van nagy gondod, Eltartani azokat,
Kik rád hagyják magokat.

4. Óh Uram! mily nagy nyereség, Azzal megelé-
gedni, A mit adsz kegyes Istenség, S azt háladással
venni; Nagy okosan, És gondosan Jó végre fordítani,
S téged így magasztalni.

5. No hát szívből hálát adunk Hűséges jóvoltod-
ért, S áthatatosan imádunk A te bölcs áldásodért;
Vagy bővebben, Vagy szűkebben Rendeled élelmün-
ket, Jól intézed ügyünket.

Dallam: Istentől el nem állok.

419. Szegények vigassága, Világnak élete, Kik-
nek megáll jósága, S meglesz ígérete,
Atyánk! kérésünkben Te hozzád folyamodunk, S csak
reád támaszkodunk, Ne hagyj el ügyünkben.

2. Változtasd kedvezőbbre Az idők folyását, Neveld
mi rajtunk többre Szent kezed áldását: Minden itt
élőknek Te nyújtasz eleséget; Küldj tehát segítséget
Most az éhezőknek.

3. Eddig újabb áldással Kelt minden reggelünk;
S most a szűk aratással Bús gonddal eltelünk: De
szívünk biztatjuk, Hogy elveszed szükségünk, Bár még
most segítségünk Módját nem láthatjuk.

4. Neveld veteményinket, Add jelét karodnak;
Újítsd meg mezeinket, Midőn szomorkodnak: Uram!

veszszöd vedd el, Esőt, napfényt földünkre, Áldást serénységünkre Nyújts áldott kezeddél.

5. Halld meg, Atyánk! kérésünk, Adj bővebb időket, Hogy majd viszont érhessünk Búnkra örömket; Add, benned örüljünk, Bizzunk és téged félvén, S áldásiddal jól élvén, Bünbe ne merüljünk.

6. Jó Atyánk! bizik szívünk Benned s hűségedben; Te voltál eddig hívünk, S valánk kegyelmedben: Csak egy szót mondj, kérünk, Vége lesz szükségünknek, S örülvén így éltünknek, Mi téged dicsérünk.

Bő vagy alkalmas szüret után.

Dallam: Dicsérd én lelkem a dicsőségnek.

420. Isten! te szerető s jóltevő atyánk vagy nekünk; Azért méltán áld és dicsér téged a mi lelkünk: Mert te éltetsz Minket és örvendeztetsz; Tőled jön italunk s étkünk.

2. Te adtál e nyáron gabonát eledelünkre; Most őszszel pedig bort italunkra s örömünkre: Mi dolgoztunk, A mint azzal tartoztunk; Te áldást küldtél földünkre.

3. Ha szőlőnket jégesővel, ragyával elvernéd; Ha napfénynyel, esővel nem érlelnéd, nevelnéd: Bár dolgoznánk, De hijában fáradnánk; Mert szüretünket elvennéd.

4. Óh mily jó s hasznos a must, melyet ajándékoztál: Azzal te minket erősíteni szándékoztál; Nem csak tartasz, De meg is vidámítsz Boroddal, a melyet adtál.

5. Méltatlanok vagyunk, Uram, ily nagy kegyelmedre, A szőlő levére és más jótéteményedre: Óh mily jó vagy, Hogy mégis gondod ily nagy Ránk érdemtelen népedre.

6. Mit fizessünk neked, jó Istenünk, jóvoltodért? Háladást éneklünk a te jó adományodért; Megismerjük Jóságodat s dicsérjük; S szeretünk szeretetedért.

7. Élven áldásoddal italunkban s ételünkben, Hozzád való jóindulat gerjed mi szívünkben, Hogy tiszteljünk Téged, s neked engedjünk Önként teljes életünkben.

8. Add, hogy ne fordítsuk a bort soha tékozlásra, Se részegsége, se az undok bujálkodásra: Duplán vall kárt, Ki magának azzal árt, A mit adtál volt hasznára.

9. Add, hogy ezektől s más vétkektől is őrizkedjünk; Javiddal élven, jóságodról elmélkedjünk: Hogy vagy eszünk, Vagy iszunk vagy mást teszünk, Az által téged dicsérjünk.

Dallam: Dicsőült helyeken.

421. Dicséret mondással Méltó előtted zengünk, És hálaadással Áldoznunk neked, Istenünk; Hogy oly szüretet adtál érnünk, Melyet örömmel kellett néznünk, S annak sok hasznával hagysz élnünk.

2. Ily nagy jóvoltoddal Buzdíts minket a jóságra, Szép ajándékiddal Serkents a szép józanságra; Hogy részegsége, bujaságra Ne vetemedjünk s más rút-ságra; Végre vígy örök boldogságra.

Szük szüret után.

Dallam: Engem igazgat az egeknek.

422. Igaz s jó Isten! igazak tetteid, És kegyelmesek bölcs itéleteid: Kegyelmesen és igen bölcsen tetted Azt is, hogy a bort szükön ter-

mesztetted Ez esztendőben, melyben többet vártunk, S bővebb szüretet kértünk és kívántunk.

2. Nem nyomtuk vígan az idén mustunkat, Látván abból nagy fogyatkozásunkat; De mi tőled ennyit sem érdemlettünk, Kevés jót tettünk és sokat vétettünk; Szabad vagy, Uram, a te javaiddal; Azokat bőlesen közlöd fiaiddal.

3. Most sokan a bünről emlékezhetnek, Melyet a sok bor mellett elkövetnek: Hogy józanon, bölcsen, tisztán éljenek; S így máskorra több áldást reményljenek: És arról mind jól meggyőzöttessenek, Hogy az áldások Istentől függenek.

4. Minthogy nem lehet mástól áldást nyernünk: Óh mindenható! neked kell kedveznünk, Dolgunk mellett csak te benned kell biznunk, S kérésünkkel te hozzád folyamodnunk; Mert csak te nálad lelünk segítséget, A szükség helyett te adhatsz bőséget.

5. Kegyelmesen bánsz, Úr Isten, mi velünk Akkor is, mikor szükön szüretelünk, Mert minket az által is jóra intesz: A mások bőségéből megsegítesz; És becsesebbé teszed áldásodat; Eléred ebben is hasznos czéledat.

6. Nem vádoljuk hát igazgatásodat; Igaznak s jónak tartjuk te dolgodat, Hogy ily szükön adtad most szüretünket; Inkább áldunk téged, bölcs Istenünket; Neked szenteljük egész életünket, Mert jól intézed te minden ügyünket.

7. Taníts kevéssel is megelégednünk, Neked a bő s szük időben engednünk, Mértékletesen és józanon élünk, A részegségtől, mint méregtől, félnünk; Hogy áldásodat rajtunk megbővíthesd, S lelkünket holtunk után üdvözíthesd.

Dallam: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben.

423. Bölcs és kegyelmes Istenünk! Jó, hogy tőled kell függenünk; Mert úgy forgatód ügyünket, Bőségünket, szükségünket, Hogy az javunkra szolgáljon, S kivált lelkünknek használjon.

2. Azért nem csügged meg hitünk, Ámbár szűk volt mi szüretünk; Sőt téged áldunk, szeretünk, S azon leszünk, hogy életünk Kegyes, józan, mértékletes Legyen s neked kellemetes.

Békességben.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

424. Jer, a seregek Urának Adjunk nagy tiszteiséget, Háláljuk meg jóvoltának A megnyert békességet; Dicsőítsük új énekkel, S mondjuk örvendő lélekkel: Hála legyen Istennek.

2. A rémítő csapásokat, A nyomoruságokkal, A tenger vérontásokat, A könyhullatásokkal, A jó Isten megszüntette, Szívünk megörvendeztette: Hála legyen Istennek.

3. A hol előbb a félelem S rettegés uralkodott, Ott az öröm s a védelem Csendes szállást fogadott, A bátorság helyre állá, S hazánkra új áldás szálla: Hála legyen Istennek.

4. Az ellenség országunkat Már tovább nem dülhatja: Mert ím minden határunkat A mindenható atya Fedezi és óltalmazza, Jóságát ránk így halmozza: Hála legyen Istennek.

5. Óh Isten! ki kérésünket Ebben is meghallgattad, Hogy régen kivánt kincsünket, Békességünk megadtad; Kérünk ennek gyümölcseivel, Hálaadással s békével Engedj sokáig élnünk.

6. E külső szép bátorsághoz Adj lelki békességet,
S amaz örök boldogsághoz Készülő serénységet: Hogy
itt békével élhessünk, S végre amott is lehessünk
Örökös békességben:

Dallam: Óh Atya Istennek nagy szerelmé.

425. Kegyelmes Istenünk, téged áldunk: Szí-
vünkből imádunk; Hogy im hozzánk
tértél, Veszni nem engedté, Mi kövárunk.

2. Eddig tartó háborús időnkben, Ennyi eszten-
dőkben Csaknem elcsüggedtünk, Majd hogy el nem
vesztünk Vérfertőkben.

3. Mások igen sok s nagy kárt vallottak, Szen-
vedtek, jajgattak: De a mi országunk, És minden
jószágunk Megtartattak.

4. Királyunkat s népeit fedezted, Szárnyad alá
vetted. Őket hűségökben, Terh viselésökben Segítetted.

5. Parancsoltál is már békességet Közénk s csen-
dességet, A közel valóknak, És távol lakóknak Egyes-
séget.

6. Vess hát határt sok rettegéseknek; A keresz-
tyéneknek Add békességedet: Ne adjad népedet Ellen-
ségnek.

7. Királyoknak, népednek szívöket Birjad és éle-
töket; Te szent félelmedben S isteni kedvedben Tartsd
meg őket.

8. Legyen te szent ígéd becsületben; Éljünk sze-
retetben; Hűség virágozzék, Igazság lakozzék Mi föl-
dünkön.

9. Keresztyénid úgy szelídüljenek, Hogy mást
eltürjenek, És szent békességben S illő tisztességben
Élhessenek.

10. Békesség Istene! vezéreljed Népedet s kedvel-
jed Örök békességbe, Jézusért mennyekbe Fölemeljed.

Döghalál után.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

426. Hozzád, szabadítónk, Jövünk hálaadással, Tégedet imádunk Nagy dicséret mondással, Hogy mi velünk voltál Nagy veszedelmünkben, S szabadítónk lettél Végső inségünkben.

2. Mindenfelől minket A halál fenyegetett, Sok embertársunkat Sötét sirba temetett, A veszély nőttön nőtt, Megszűnt az okosság, Halál mérgé ellen Nem volt már orvosság.

3. Hála legyen neked, Hogy megszűnt a pusztító, Csak a te hatalmad Volt itt a szabadító; Meghallgattad atyánk Buzgó kérésünket, És megorvosoltad Kegyesen sebünket.

4. Úgy, mint érdemlettük, Velünk még most sem bántál, Sok bűnünk között is Mint jó atya megszántál, A veszsző mellett is Láttuk jóságodat, Melyért dicsőítjük Irgalmasságodat.

5. Ezért magasztaljuk, Uram! szent fölségedet, Szabadításodért Imádjuk nagy nevedet; Téged megtartónkat Szeretettel félünk, S jóságod hálálva Hirdetjük, míg élünk.

Vízáradás után.

Dallam: az elébbi.

427. Dicséret, tisztesség, S hála legyen Istennek; Kinek szent szavára Meg kell lenni mindennek: A földagadt árvíz Minket retteggett, De hatalmas szódra Lecsendesítettett.

2. A kártékony vizek Partjok közé szorulnak, Az emberek s mezők Ez által megújulnak, Az em-

berek kinn s benn Tehetik dolgokat, S te benned áldhatják Megtartó Urokat.

3. Áldunk, és ezután Csak te tisztességedre Folytatjuk éltünket, S igyekszünk tetszésedre, Megjobbulunk és el Hagyjuk bűneinket; Kérünk több csapással Ne látogass minket.

4. Örvendeztess meg már, Óh nagy Isten! bennünket, Kik szolgálatodra Szenteljük életünket: Áld meg bő terméssel Hazánkat s mezőnket, S kívánt áldásoddal Örvendeztess minket.

Eső után.

Dallam: Vigyázatok, azt kiáltják.

428. A hervadt mezők vigadnak, Mert az egek szép esőt adnak, Az egész természet örül, A levegő hívesedik, Ellankadt testünk könnyebbedik, S minden újul köröskörül; Az Úr kérésünket Hallván, bús földünket Megvidítá, S már mindenek Örvendenek S az úrnak vígan zengenek.

2. A földműves vetéseit Föléledni látván, szemeit Örömmel veti az égre; Az Urat magasztalhatja Minden, és örömmel mondhatja: Méltó az Úr dicsőségre; Méltó bizonyára, Mert az ő szavára Jött segítség; Oh hát áldjuk Istenünket! Bölcs és kegyes vezetőnket.

3. Óh életünk megtartója, Isten! minden jóknak adója, Serkents háladatosságra. Te a földet fris harmattal Áldod s jól tész minden állattal, S az egész roppant világra Kiterjed szerelmed: Óh add, nagy kegyelmed Meghálálnunk Szeretettel, Dicsérettel S istenfélő szent étellel.

Egiháboru után.

Dallam: Szerelmes Jézus valjon.

429. Fölséges Isten! fölmagasztaltassál, A menny-
dörgésben is tőlünk áldassál; Szívünk,
bár a föld alattunk remegjen, Még se rettegjen.

2. A pogányokkal ne hidjük felőled, Hogy mikor
villám lobbanik előled, Akkor haragod mi ránk
fölandulna, Hogy megboszszulna.

3. Add inkább, abban is téged láthassunk, Mint
erős és bölcs Istent imádhassunk, A ki mindenben
egyenlőképpen nagy, S dicsőséges vagy.

4. Mély tisztelettel szemléljük világod, Melyet
akkor is ékesít jószágod, Ha a természet megrendül
szavadra, Nagy hatalmadra.

5. Az által minden termékenyebbé lesz, Szintúgy,
mint ha ránk karod keresztet tesz, Melyet szenved-
vén, erősebbek leszünk, S több jót is teszünk.

6. A jó gyümölcsök szenvedés közt érnek, S a
híveknek bő aratást ígérnek: Mert ha a jóban ők
meg nem restülnek, Megdicsőülnek.

7. Így a természet a mennydörgés között, Mint
egy megújult formába öltözött; A nap az égen ragyog
fényesebben, Melegít szebben.

8. Minden ártalmas gőzök eloszlanak, A betegség
s dög nekünk nem ártanak; Megújulunk a tisztult
levegővel, Frisebb erővel.

9. Ezért villámid bár zúgnak s lobognak, Szíveink
neked hálákat buzognak; Minden munkáért tégedet
tisztelünk; Atyánk légy velünk.

Közönséges nyomoruságokban.

Közönséges nyomoruságok elfordításaért.

Dallam: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben.

430. **A**z ember, király, országok, Mind csak
elmulandóságok: Te szólsz, s a porba
enyésznek, S a halál prédái lesznek; De ugyan te
szódra léssen Öröm, áldás nekünk készen.

2. Állandó vagy ösvényeden, Egy ember is vég-
zéseden Nem másíthat, bár okozzon Az örömet vagy
bút hozzon: A jajt is szerzi fölséged. Óh! ki láthatná
mélységed?

3. Itt is gyakran kik vétkeznek, Büntetést azok
éreznek; De ha köz csapásid jőnek, A jónak s gonosz-
tevőnek, Abban megvizsgálhatatlan Tanácsod szerint
része van.

4. Minden mi viszontagságunk Porlétünkről bizony-
ságunk: De te, mindenható atyánk! Öröktől fogva
nézsz reánk, Mikor, mit adjon fölséged, Elvégezte
bölcsességed.

5. Mégis, Uram, inségünkben Tántorgók vagyunk
hitünkben; Holott buzgó kérésünket, Mely égbe vonja
szívünket, S hozzád nyújtatik zokogva, Hallottad örök-
től fogva.

6. Ne küldj reánk köz inséget, Éhséggel kínzó
szükséget, S döghalált, mely irtóztató Ostorod, óh
mindenható! Távoztass tőlünk pusztulást Okozó nagy
földindulást.

7. Ótalmazz hadakozástól, Pusztító vízarádástól,
Minden kártékony férgectől, Marháink veszedelmektől,
Rémitő dühösségektől, S nagyok kegyetlenségektől.

8. A kik szenvednek inséget, Azoknak nyújts

segítséget; A kemény szívűt lágyítsad, Szánakozásra indítsad; S ha mi is terhet viselünk, Óh Uram! kérünk légy velünk.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

431. Óh atyánk! hozzád sóhajtunk: Íme oly nagy terh van rajtunk; Melyben emberi értelem Nem lehet már segedelem.

2. Állj mellénk ez inségünkben, Ne csüggedjünk meg szívünkben: Bölcs ösvényed utoljára Szolgál a világ hasznára.

3. A hív keresztyén tudhatja, Hogy te minden lelkek atyja, Csak mi javunkra kísértesz, S mikor hasznos, megsegítesz.

4. Szívünk hát neked engedjen, Bár czéled elrejtve legyen; Lám azt tartja ígéreted, Hogy a jót mindig szereted.

5. Hálát adunk, ha meghallgatsz, Reménylünk, midőn sanyargatsz; S hiszszük, hogy majd szent fiaddal Megkoronázzs jutalmaddal.

Dallam: Mi atyánk, ki vagy mennyekben.

432. Vedd el, Uram! ostorodat, S a te kemény csapásodat, Melyet érdemlénk vétünkkel, És számtalan sok bűnünkkel; Őrizz hadtól, drágaságtól, Tűztől s más nyomoruságtól.

2. Óh szánd meg szegény népedet, Mutasd hozzánk kegyelmedet: Mert ha szoros igazsággal Perelsz a bűnös világgal; Úgy majd mind elpusztítatunk, S előtted meg nem állhatunk.

3. Uram! sok bűnünk engedd el, Vigasztalj segedelmeddel, Mutasd hozzánk kegyelmedet, Ne büntesd meg seregedet, Ne sujtolj már ostoroddal, Sőt térj hozzánk jóvoltoddal.

4. Tudjuk, nem is haragszol ránk, Ily férgekre, kegyes atyánk! Te vagy az uraknak Ura, Azért a porra s hamura Szánakodással tekintesz, Nem rontasz, de jóra intesz.

5. A bűn rontott meg bennünket, S tőled elvonta szívünket, A világ és saját testünk Tőrébe gyakran beestünk: Tudod s szánod nyavalyánkat; Gyógyíts meg, kérünk atyánkat.

6. Vezess minket jobb kezeddel, Áldásodat óh ne vedd el, Szent ígéddel táplálj minket, Térítsd meg ellenséginket. Adj nekünk boldog kimulást, S nálad örök boldogulást.

7. Ámen, Uram, ez úgy legyen, Add, hogy hitünk erőt vegyen, Erősítsd gyenge szívünket, Hogy megadod kérésünket; Így eloszolván bús gondunk, Nagy örömmel Áment mondunk.

Különös nyomoruságok elfordításaért.

Hadakozáskor.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

433. Óh Isten! mily szörnyű fergeteg Tódul s közelít fejünkre: De szívünk oly igen nem retteg, Ha te kikelsz védelmünkre: Bár a veszély közelgessen Hozzánk s minket fenyegetessen.

2. Adj csak ez inségben értelmet, Hogy csak te reád nézhessünk, S ha mások éreznek félelmet, Mi te benned reménylhessünk: Mert emberi segedelem Nincs, ha te nem vagy védelem.

3. Történetből itt semmi nincsen, Te vagy a bölcs igazgató; Szemünk most is erre tekintsen, Hogy

te őrizsz, Mindenható: Népek! bár ránk tóduljatok! Isten velünk! nem árthattok.

4. Minél kevésbé sejdíthetjük A nekünk segítő kezét; S minél több inségünket látjuk, Mely már reánk nehezedett: Annál inkább s erősebben Bizunk az erős Istenben.

5. Mit használnak a sok fegyverek, S a vitézek sokasága? Nem a sok lovak és szekerek, Az országok bátorsága; Kinek az Isten védelme, Csak annak lesz győzedelme.

6. Azért is, óh irgalmas atyánk! Mi csak te hozád sóhajtunk, S alázatosan kérünk, nézz ránk, Bajunkban könyörülj rajtunk: Ha nálad kedvet találunk, Úgy hiszszük, bátran megállunk.

7. És ha, Uram, te bölcs tetszésed Tovább is dorgál bennünket; Meg nem csüggeszti veszszözésed Akkor is e reményünket, Hogy mikor ideje léssen, Te védelmünkre léssz készen.

8. Ha meglátogatsz is jó atyánk, Velünk atyai módon bánsz: Nem mérsz erőnk felett valót ránk, Inségünkben hamar megszánsz; S ha ostoroz is szent karod, Hogy jobbuljunk, azt akarod.

9. A bajjal, melyet tapasztalunk, Te boldogságra készítesz; Azért majd téged magasztalunk, Ha békeségre segítesz; Te vagy a mi bizodalunk, Atyánk! azért légy óltalmunk.

Dallam: Midőn eljön az én óram.

434. Szent Isten! kegyes színeddel Meddig fordulsz el tőlünk? Végetlen bölcseségeddel Mit végeztél felőlünk? Meddig késik szereteted? Ha nem enyhül ítéleted, Jaj mindnyájan elveszünk.

2. Az ellenség határinkat Mint árviz elborítja, Hajlékinkat, jószáginkat Kegyetlenül pusztítja; Az

egész ország szomorú, Mindenütt zeng a háború, Sehol nincs nyugodalom.

3. Éjjel, ha elszenderedünk, Éltünk veszély közt forog; Reggel, mihelyt felébredünk, Akkor is könnyünk csorog: Gyilkos fegyverek csattognak, Láng lobog, ágyúk ropognak, S nincs ki védelmezhesen.

4. Nagy Isten! egyedül te vagy, A ki nyújthatsz védelmet, Te, jóllehet az inség nagy, Szerezhetsz segédelmet; Mindenható kegyelmeddel Egyedül te veheted el Rólunk büntetésedet.

5. Te vagy, ki az embert ölő Fegyvert megszelídited, S földet hasznosan mivelő Szántóvassá készíted; Óh hát e nagy hatalmat, Véghetetlen irgalmat Mutasd meg most is rajtunk.

6. Engedd el adósságinkat, Bocsásd meg bűneinket, Vedd el nyomoruságinkat, Orvosold inségünket; Oltsd az ellenség haragját, Édes hazánknak fogd pártját, Hogy meg ne emésztessünk.

7. Add kóstolnunk szerelmedet, Adj köztünk egyességet, Küld hozzánk földi képedet, Az áldott békeséget; Hogy templomidban békével Vihessünk neked víg szívvel Háladó áldozatot.

Dallam: Szerelmes Jézus valjon.

435. Ne hagyj el minket, Isten, mi Istenünk, Íme roppant nép kelt föl mi ellenünk; Mi pedig bizunk csak segedelmedben, Nagy kegyelmedben.

2. Te szégyenítsd meg, nagy Isten, azokat, Kik erejökben elbizzák magokat; S fordulj mi hozzánk hatalmas karoddal, Nagy jóvoltoddal.

3. Légy védelmezőnk az ellenség ellen; Csak egyet szólj, ő megbékél hirtelen: Óh parancsold hát, tegye le a fegyvert, Ne öljön embert.

4. Adj, Uram, kedvet hazánk fiainak, Erőt, szerencsét az ő karjaiknak Királyunk s hazánk védelmezésére! Győzedelmére.

5. Taníts meg minket csak te reád nézni, Mert esztelenség emberekben bízni: Csak veled lehet győzedelmet venni, S nagy dolgot tenni.

6. Tied az erő és a győzelem, A békesség és minden segedelem Tőled jön, halld meg hát könyörgésünket, Tarts meg bennünket.

Dallam: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben.

436. Adj békességet földünkön, Úr Isten, a mi éltünkben: Mert nincsen, ki mi érettünk Harczoljon s vívjon mellettünk; Sokan vagynak mi ellenünk, Velünk csak te vagy Istenünk.

2. Adj mi kegyes királyunknak, S minden magisztrátusinknak Jó országlást, békességet; Hogy láthassunk csendességet, Alattok élvén kegyesen, S neked szolgálván kedvesen.

Döghalálkor.

Dallam: Te benned bizom én Istenem.

437. Isten! te vagy a mi óltalmunk, Csak benned van bizodalmunk; Nincs másnál segedelmünk: Szabadítást, Bátorítást Nyújts, és légy erős védelmünk.

2. A pestis terjed köröskörül; Ha fölséged nem könyörül, Mind hirtelen elhullunk: Óh tekints ránk, Édes atyánk! Így, tudjuk, megszabadulunk.

3. Kincs, hely, sors itt nem védelmeznek: Sok szülék s árvák könyeznek A gyászos özvegyekkel, Bár elfutnak, Törbe jutnak, A jók is a hitlenekkel.

4. Mesterség, tudomány, oryosok, Itt nem eléggé okosak: Uram, csak hozzád térünk; Mert ha te szólsz, S velünk gondolsz, Mindjárt örömórát érünk.

5. Kezedbe ajánljuk magunkat, Sorsunkat és orszá-
gunkat, Fordítsd el e csapásod, S ez inségre Küld el
végre Óhajtott szabadításod.

6. Halld meg, jó atyánk! kiáltásunk, Add meg víg
szabadulásunk! Mutasd meg kegyelmedet: Hív lélek-
kel, Víg énekkel, Így áldjuk szent fölségedet.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

438. Rettegjünk, Urunk, Istenünk! Nincs csen-
desség lelkünkben; S vérző szívvel meg-
jelenünk Előtted inségünkben; A döghalál pusztítása,
Országunk szörnyü romlása Könyet áraszt szemünkből.

2. Óh mily szörnyü veszedelem! Nyelv ki nem
beszélheti! Halál, rothadás, gyötirelem Hazánkat elte-
meti: Napról napra nő inségünk, Elhagy minden
reménységünk, Halandó nem segíthet.

3. A pestis ragadó árja Ezennel halált hoz ránk,
Ha hatalmad el nem zárja Útját, mennyei atyánk! Mi
is vagyunk bün szolgái, Mint egyéb atyánkfiai, Elveszt-
hetsz, mint másokat.

4. De óh velünk perbe ne szállj, Kimélj bünte-
téssel; Sőt atyaikép mellénk állj Kegyes segedel-
meddel: Jóllehet álnokságunk nagy, De te engesztelt
atyánk vagy A Jézus Krisztus által.

5. Légy irgalmas, légy kegyelmes, Minden jóságok
atyja! Óh menjen föl töredelmes Szívünknek áldozatja:
Csak tőled jön segedelmünk, Sokszor voltál már vé-
delmünk, Most is légy szabadítónk.

6. Paráncsolj már békességet A halál angyalának,
Hogy közöttünk vessen véget Szörnyü pusztításának;

Derítsd föl gyászos egünket, Vidámitd meg bús szívünket Élet adó örömmel.

7. De ha tovább is ver minket Rettenetes csapásod, S míg nem hagyjuk bűneinket, Késik szabadításod; Add, hogy megtérni siessünk, Hogy mindig készen lehessünk A boldog kimulásra.

8. A kik pedig a halálnak Nyilát érzik testökben, S orvost sehöl nem találnak Utolsó szükségökben; Óh vigasztald meg azokat, Rövidítsd kínos harczokat, S vedd kezedbe lelkeket.

9. Hallgasd meg könyörgésünket, Kegyes atyja éltünknek; Nézd töredelmességünket; Légy orvosa szívünknek: Melyért mi buzgó szívünkben, Teljes egész életünkben Magasztaljuk nevedet.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

439. Uram, büntető kezedet Az egész világ féli, Ha bűnös teremtésedet Szentséged megítéli; De minthogy jó s kegyes vagy, Inségünkben el ne hagyj, Midőn viseljük csapásod, S érezzük látogatásod.

2. Kezedet már kinyújtottad A mi nagy romlásunkra, Hogy a dögöt bocsátottad Szegény tartományunkra, Mely barmainkat veszti, S ekkép azt megemészti, A mit adtál élelmünkre, S munkánkban segédelmünkre.

3. Uram, meg kell azt vallanunk, Hogy számtalan sok bűnünk Miatt kell ily kárt vallanunk, S örömünk-től megszününk; Te ellened vétettünk: Mert a mit tőled vettünk, Sokszor rosóra fordítottuk, Káromlottuk s pazarlottuk.

4. De ne kelj ki még ellenünk, Bűnünk szerint ne büntess, Könyörülj rajtunk, Istenünk, Kegyelmedből ki ne vess; Bűnön való bánattal, Jóra szánt aka-

rattal Megteljesedett szívünket Szánd meg s bocsásd meg bününket.

5. Szüntesd meg e csapásokat, A dögöt távoztasdad, Rövidítsd meg e napokat, Segítséged mutassad; Áld meg fáradságinkat, Hogy a mi barmainkat Haszonnal orvosolhassuk, És azokat megtarthassuk.

6. Ha nem látunk szabadulást, Békével várakozzunk: S szívünk érezvén lágyulást, Vigyázzunk s imádkozzunk: Hogy midőn veszsződ így hív, Legyen bennünk olyan szív, Mely a jóra felinduljon, És valóban megjobbuljon.

Drágaságban.

Dallam: Istentől el nem állok.

440. S szegénynek táplálója! Világ teremője! Mindennek eltartója, Atyja s éltetője! Tekintsd szükségünket, Szánjad meg híveidet, S könyező szegényidet, S add meg kenyérünket.

2. Végezd Uram, végezd el Az idők szükségét, Nyújtsd jóltevő kezeddel Áldásod bőségét: Te megelégitéd Az embert jóvoltoddal, S a szegényt áldásoddal Kenyérre segited.

3. Adjad, hogy a gazdagok Jó szívvel legyenek, S tőlök a szegény tagok Kenyeret nyerjenek, Hogy rút hidegséggel Azokat meg ne vessék, S azzal ki ne fizessék: Az Isten tartson el.

4. Áld meg szántóföldünket Bő s gazdag termésel, S minden veteményinket Kivánt jó növéssel; Irgalmasságoddal Óh végy körül bennünket, Hazánkat s helységünket Töltsd be áldásoddal.

Dallam: Az én Istenemben.

441. Felséges Istenünk! Ne kelj ki ellenünk, Ne tekintsd sok bününket, Ne törölj ki

bemünket, Szánd meg bús országunkat, Enyhítsd gyászos sorsunkat.

2. Látod inségünket, Te sujtolsz bennünket; Te könnyebbíthetsz rajtunk; Te, a mit mi óhajtunk, Egy szóddal megadhatod, Ha az szent akaratom.

3. Méltán íteltetünk, Uram; mert életünk Rakva van sok bűnökkel, Sőt velünk bűnösökkel Nagy irgalmad szerint bánsz S nyavalyáinkban megszánsz.

4. Most is hát kegyelmezz, Szavunkra figyelmezz; Lásd kesergő szívünket, Mint siratja bűnünket; Mutasd nagy jóvoltodat, Enyhítsd meg csapásodat.

5. Nagy Isten! óh ne hagyj: Gyámolunk csak te vagy, Csak hozzád folyamodunk, Epedve fohászko-dunk: A sok keserüségre Adj már örömet végre.

6. De ha ez végzésed, Hogy nagy büntetésed Ránk még tovább is szálljon, S szereteted dorgáljon: Óh áldj meg csendes szívvel, Hogy szenvedjünk bé-kével.

7. Sőt add, hogy csapásod És ostromozásod Meg-térésre indítson, Te hozzád igazítson, Bűnösöket rémít-sen, Híveket erősítsen.

8. Ha majd mennyországban Élünk boldogságban: Által látja értelmünk, Mily hasznos e győtrealmunk; Ott vár gazdag jutalom, Az örök nyugalom.

Égiháborúban.

Dallam: A nap immár elenyészett.

442. A nagy Isten csattogtatja A terhes leve-göt: De ő most is kegyes atya, Most is tisztellem őt.

2. Ő látja szívem reményét, Mely, ha összedülne Menny, föld s a villám ő fényét Szórná, meg nem hülne.

3. Ő az én Istenem: habár Felhőkből tüze száll,
Engem nem érhet semmi kár; Mert ő mellettem áll.

4. A dörgés földünk rendíti, S e csendes mozgással
Termékenységre készíti, S behinti áldással.

5. A bünös, ki nem szereti Az Istent, retteg s fél,
Mert a dörgés rettegteti Lelkét, mely bűnben él.

6. De én e mennydörgések közt, Ha a villám lobban,
Abban bizom, a ki eszközt Jónkra tud legjobban.

7. Akkor is jótéteményét S jóvoltát mutatja, Ha
dörög s a villám fényét Dicsőn villogtatja.

8. Ő benne bizik hát szívem: Ő csupa szeretet;
Ő most is legnagyobb hívem, Ő ad új életet.

9. Ha dörög, csattog, villámlik, Mindent reá hagyok:
Majd áldása rám háramlik, Mert sajátja vagyok.

Dallam: Örökké! óh mennydörgő szó!

443. Besötétültek az egek, Összegyültek a fellegek,
Szép esővel biztatnak, Melynek óhajtott cseppjei,
Elevenítő részei Határokat áztatnak!
Óh atyám! mily nagy áldásod! Hol van az atyák
közt másod.

2. Ellankadtak már mindenek, Hévségben elepedtenek
Állatok s vetemények, Völgyek, síkok, magas bérczek,
Mint valamely erős érczek, Megszáradtak s kemények;
Most hantjaik már lágyulnak S majd mindenek megújulnak.

3. Látom nagyságod jeleit, Az ég felséges tüzeit,
Hallom a csoda dörgést, Melyek a gonoszt rémítik
S hideg szívét kényszerítik, Hogy mondjon egy könyörgést
Az Úrnak, ki életében Csak ilyenkor jut eszébe.

4. Lélhet-e az most nyugalmat, Nem érez-e nagy fájdalmat,
Nem remeg-e kő szíve? Ki a bűnnek kö-

zepette Él s látja, hogy már fölötte Villog az Úr vont íve? Nem rettegi-e a halált, Ki a bűnben kedvét talált?

5. Jó Isten! én is megvallom: Mikor e nagy dörgeést hallom, Megindítja szívemet; De nem nézem, mint ostorod, Melylyel veszteni akarod Erötelen életemet; Sőt jótéteménynek vallom, Melyért neved magasztalom.

6. Tisztul ekkor a levegő, Újul az alig pihegő, Fogynak a fojtó gőzök, Új élet van minden helyen A dörgés után, a melyen Csodálkozni nem győzök: Fák, füvek, plánták újulnak, Emberek s barmok vidulnak.

7. Zengj hát nyelvem dicséretet Annak, ki a természetet Ily bölcsen s jól rendelte; És ezt mind azért szerzette, Mivelhogy az ő szerette Embereit kedvelte: Oh lelkem! hát te is szeresd Őtet s kedvét szentül keresd!

Tüzi veszedelemkor.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

444. **U**ram! erőd mindent tehet, A tűz áldás s ostor lehet; Oh nézd a lángok rablását És eszközöld eloltását.

2. Buzgó foháskodásinkkal Kérünk embertársainkkal, Segíts rajtunk áldásoddal S igen gazdag jóvoltoddal.

3. A kire a kár nem megyen, Add, hogy könnyörülő legyen; A szükültet befogadja, S a mit ád, jó szívvel adja.

4. A mi elvész, megadhatod, Szükségünk elfordíthatod; Mert a mit szent tetszésed tesz, Az bölcsen és javunkra lesz.

Dallam: az elébbi.

445. A tűz, Uram! mint akarod, Majd áldásod, Majd ostorod; Óh mily nagy veszélyt, szent atyánk! Küldöttél most az által ránk.

2. Óh mily sok ház porrá égett, Mily sok ember lát szükségét; Uram, ez is téled vagyon, Próbálsz külömbféle módon.

3. Mégis, nem nézván bününket, Megkimélettél bennünket, Atyai szívvel megszántál, S velünk kegyelmesen bántál.

4. Buzgó szívvel áldunk téged, Hogy így megújult hűséged, Óh vigasztald meg azokat, Kik most siratják károkat.

5. Add, hogy e szerencsétlenek Kegyes szíveket leljenek, A kik nekiek örömmel Legyenek segedelemmel.

6. Segélj, hogy dorgáltatásunk Eszközölje jobbulásunk, Birjon buzgó szeretetre, Jámbor kegyes szent életre.

7. Tüztől, víztől, ellenségtől S más hasonló nagy inségtől Órizz meg, Uram, bennünket; Hallgasd meg könyörgésünket.

Vízáradáskor.

Dallam: Az én Istenemben.

446. Uram, most is jó vagy, Ámbár a veszély nagy, Most is megtarthat sz minket, Nem nézván vétkeinket; Kérünk hát töredelmes Szívvel, óh légy kegyelmes.

2. Az egész környékünk Tengert mutat nekünk, A folyók megáradtak, Árkokból kidagadtak; Víz borítja földünket, Pusztítja termésünket.

3. Mind barmunk, mind magunk, Jaj, mind oda

vagyunk, Halál prédái leszünk, Nyomorultúl elveszünk; Ha te segítőnk nem lész, S a veszélyből ki nem vész.

4. Óh szánj meg bennünket, Halld meg kérésünket; Ne ejts több több inségbe, Ne hagyj esnünk két-ségbe; Mutasd segedelmedet, Hogy dicsérjük nevedet.

Dallam: az elébbi.

447. Az árvíz földagad, Mindent elveszt s ragad, Pusztítja szép földünket, Kérünk, jó Istenünket, Vess a vizeknek határt, Ne okozzanak több kárt.

2. A habok mint nőnek, Nagy zúgással jönnek, Semmit sem tágítanak, Mindent elborítanak! Óh ki állhat ellenek? Jaj! mind elveszünk benne.

3. Jószágink pusztulnak, Barmaink elhullnak. A vizet te támasztod, Uram, s úgy megárasztod, Hogy mindent elborítson, S minket megszomorítson.

4. Bocsásd meg bűnünket, Szánj, Uram! bennünket: Érdem szerint ne büntesd; Vétkünk, s csapásod szüntesd; Vedd föl zengedezésünk, S hallgasd meg könyörgésünk.

5. Tekints szükségünkre, Szoros inségünkre, Mely szemünk előtt forog, S mely miatt könyünk csorog; Közel, Uram, romlásunk, Add meg szabadulásunk.

Szárazságban.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

448. Óh igaz és szent Istenünk! Köztünk a sok bűn árad: Megérdemljük, hogy mindenünk Határunkon elszárad; A hévség gyötri a barmot: S az embert, hogy nincsen harmat, Azért majd elepednek.

2. Uram! légy irgalmas nekünk, Szánd meg sok seregedet, Légy kegyelmes menedékünk, Nyújtsd segítségedet; Tekintsd a téged félőket, Adj csendes, zsiros esőket; Óh mi atyánk s Istenünk.

3. Teljesítsd ígéretedet Mostani szükségünkben, Hogyha kérjük fölségedet, Meghallgatsz kérésünkben; Harmatozzanak az egek, Csepegjenek a fellegek, Ezek tőled függenek.

4. Nincs kivüled, ki segítsen Rajtunk s esőt adhasson, Ki fellegeket készítsen, S határokat áztasson; Csak te vagy a mindenható, Nincs senki hozzád fogható! Azért csak benned bizunk.

Dallam: Mennynek, földnek teremtője.

449. Nagy hatalmu jó Istenünk! Nálad áldást keresünk: Nincs mástól mit reménylünk, Mikor szükségbe esünk; Te tudod szükségünket, Óh ne hagyj el bennünket.

2. Régen hevül kiszáradva Földünk a nap hévségén, Minden vetemény fonnyadva Áll a mezők térségén, S szívünket az epezsti, Hogy mezőnk aszály veszti.

3. Óh jó Isten! áldj meg minket, Fordítsd el az inséget, Áztassad meg földeinket, Újítsd a mezőséget; De azonban mind jó lesz, A mit karod velünk tesz.

4. Magad erősítsd e hitünk, Hogy te nem hagysz magunkra Minket, kik csak rád építünk, Sőt gondod lesz javunkra: Te fogsz mi velünk lenni, Fogsz szükségünkről tenni.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

450. Fölséges Úr Isten! Mennyen, földön, tengeren, Szeleken, felhőkön, Barmokon és emberen, Valamit parancsolsz, Az végbe is megyen; Óh add, e kérésünk Foganatos legyen.

2. Áldásodért kérünk Most téged, jó Urunkat, Áztasd meg, óh atyánk, Esőddel határunkat, A föld kiszáradott, Minden elenyészett, Föld, barom szomjúznak, Gyászol a természet.

3. Megvalljuk, bününkért Ezt érdemlettük tőled: De óh légy irgalmas S ne vess el még előled, Nyisd meg kezeidet, Bocsásd meg bününket, Atyai szemeddel Tekintsd meg földünket.

4. Áztasd meg a hegyet, Völgyet és a mezőket, Erdőkre s kertekre Csepegtess szép esőket; A mi szomjúhozott, Add, föléledezzen, Hogy minden teremtés Neked zengedezzen.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

451. Hozzád bús szívvel járulunk, Uram, s elődbe borulunk; Nyújts enyhülést inségünkben, Hallgass meg könyörgésünkben.

2. Epednek száraz mezeink, Elaszna veteményeink, Gabona, fű s fák hervadnak; A felhők esőt nem adnak.

3. Mély gyászba borult lélekkel S könyektől ázott szemekkel Nézzük érczzé vált földünket, Hogy nem termi élelmünket.

4. A földből minden kiszárad, Szívünk búban eped s fárad, Napról napra nő inségünk, Elfogy minden reménységünk.

5. Halld meg, Uram, kérésünket: Ne vedd el eledelünket; Vedd el rólunk a szükségét, Csak te nyújthatsz segítséget.

6. Mi szent névedet tiszteljük, Éltünket neked szenteljük: Óh kegyes Isten! el ne hagyj; Mert bizodalunk csak te vagy.

Sok esőzésekben és ártalmas nedves időben.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

452. Óh Isten! ki az eget Felhőkkel bevonhatod, De viszont a fellegeket Napfényre változtatod, Szüntesd meg a sok esőket, S adj nekünk meleg időket, Hogy azon örülhessünk.

2. Szántóföldeink gyászolnak Mint egy vízbe merülve, Gabonáink megromolnak A földön elterülve: Óh fordítsd el csapásod, Mert megmutatott áldásod, Közel van a romláshoz.

3. Óh Uram! ki vigyáz értünk? Csak te segíthetsz rajtunk; Te többet tész, mint mi értünk S kérésünkben óhajtunk: Uram! ki jónkat akarod, Elváltoztathatja karod, A mi károsnak tetszik.

4. Uram! ha az akaratod Megadhadt kérésünket, Napfénynyel megújíthatod Elázott mezeinket; De ha jónak nem találod, S hitünk tovább is próbálad, Adj erőt a türéshez.

Dallam: Teljes minden életben.

453. Uram! sirunk, sóhajtunk, Mezőnk is sirvelünk; Ha nem könyörülsz rajtunk, Nem lesz eledelünk; Óh ne hagyj: Csak te vagy Minden jók adója, Élünk táplálója.

2. Szent kezéd igazgatja A felhők járását, Egy szód megállíthatja Az esők omlását; Tekints ránk, Szent atyánk! Oszlasd a felleget, Derítsd föl az eget.

3. Száritsd szép verőfénynyel Nedves mezeinket, Éleszd édes reménynyel Bádjadrt szíveinket; Istenünk, Légy velünk! Hadd legyen élelmünk, S szünjék meg félelmünk.

4. Végy áldást, dicsőséget, Kegyelemnek atyja:

Mert tudjuk, ez inséget Jóra változtatja Fölséged;
Csak téged Dicsérünk szívünkben, Teljes életünkben.

Reggeli énekek.

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

454. Imádásod, Uram! legyen Én első gondolatom, Dicséretet neked tegyen Fölkeltemmel szózatom.

2. Hogy im ismét megtartottál Az elmúlt éjszakában, Egészen megújítottál Testem csendes nyugtában.

3. Félelem nélkül aludtam, Te voltál bátorságom, De csak azért, mert jól tudtam, Hogy Jézus igazságom.

4. Tied, Uram! a dicsőség! Imádom fölségedet; A menny, a föld, a kerek ég Hirdetik nagy nevedet.

5. Adj, atyánk, ez új világgal Lelkemnek is újulást, Hogy keressem gondossággal Az igaz megjobbulást.

6. Te hozzád szeretetemet, És szent neved félelmet, Jézusban való hitemet, És lelkednek kegyelmét.

7. Tartsd meg bennem, sőt neveljed, Hogy a bűnt meggyőzhessem; Bird szívemet és segéljed, Hogy csak a jót kövessem.

8. Add, hogy szemeim te reád Szüntelen vigyázzanak; Minden indulatim hozzád, Uram! óhajtozzanak.

9. Te pedig jobb kezem felől Légy, hogy én megtartassam, Mindenemben kívül-belől Kegyelmedet láthassam.

10. Tartsd meg épségben elmémet, Testemet erejében, Ártatlanságban lelkemet, A Jézus érdemében.

11. Enyimeknek kik mondatnak, Tartsd szintúgy

öltalmodban: Mert mind reád bizattatnak Ez én imádságomban.

12. Órizz minden ártalomtól, Mely bűt s kárt okozhatna, Távoztassad el házamtól, Mi megszomoríthatna.

13. Ha ma lesz vége időmnek, Testemnek halálával, Ím élek Üdvözítőmnek Maga végső szavával.

14. Atyám, vedd hozzád lelkemet! Ám legyen te tetszésed, Ha végzem is életemet, Bölcs a te végezésed.

Dallam: Krisztus az én életem.

455. Ékes dolog ismerni, Uram! Fölségedet,
Énekléssel dicsérni A te nagy nevedet.

2. Ékes dolog, hogy áldjuk Te nagy jóvoltodat,
És szüntelen imádjuk Irgalmasságodat.

3. Szívvel, szájjal, lélekkel Emelkedjünk hozzád,
Buzgó könyörgésekkel Nézzünk csak te reád.

4. Mert nagy és rettenetes Te hatalmasságod, És igen örvendetes Atyai jóságod.

5. Tőled van, világ Ura, Segítség, óltalom, Jókra és gonoszokra Büntetés, jutalom.

6. Élet, erő és halál, Szerencse forgása, Egyedül te rajtad áll Az idő járása.

7. Menny és föld kereksége Te dicsőségeddel Teljes, mert bölcsessége Lettél szent igéddel.

8. Fejedelmét megadtad Lelki életünknek, És módját kimutattad Mi üdvösségünknek.

9. Velem is mit nem tettél A Krisztus Jézusért! Kegyelmedbe úgy vettél, Mint tulajdon jusért.

10. A mim van s a mint vagyok, Mind a te javaid; Bizony sokak és nagyok A te áldásaid.

11. Mit tegyek vagy mit adjak, Atyám! mind ezekért? Neked én mit fogadjak Ennyi jó tettekért?

12. Hitemet a Jézusban Íme bemutatom, A Jézusi egy jusbán Nincs jobb áldozatom.

13. Szívemet mint kívánod, Atyám, neked adom;
De ha te meg nem szánod, Hijába fogadom.

14. Légy hát tovább is velem: Úgy én megtartatom;
Ha nálad a védelem, Nem lesz búm s bánatom.

15. Egyet főképpen kérek: Hogy Isten országát
Keresssem, míg rá érek, S annak igazságát.

16. Mert a kik azt keresik, Mindenben részt vesznek,
Az is javokra esik, Ha veszélyben lesznek.

Dallam: A nap immár elenyészett.

456. A z éj immár elenyészett, Nyugvó időnk
elmult; Az Úr új napra általtett, Erőnk
is megújult.

2. Serkenj föl, lelkem! emeld föl Istenhez magadat!
Keressd meg illő hűséggel Megtartó Uradat.

3. Ím jövök, édes Istenem! Hozzád ez órában,
Hozzád, ki voltál mindenem Az éjnek folytában.

4. Te vigyáztál nyugtomban rám, Megáldád álmodat,
Hogy veszély ne férne hozzám, Te birtad gondodat.

5. Óh miként dicsérjelek én Gondviselésedért?
Atyám! szívem neked legyen Adva hűségedért.

6. De erőtelenségemet Te magad segéljed, Hozzád
vágó készségemet Naponként neveljed.

7. Cselekedd azt is én velem Ezen mai napon, Hogy
sem kár, sem veszedelem Ne érjen s ne ártson.

8. Halld meg, Uram, imádságom, Vedd föl könyörgésem;
Ne veszszén el boldogságom, Ez legfőbb kérésem.

9. Boldognak tartom magamat, Hogy Jézust ismerem,
És ötet úgy, mint Uramat, Hiszem és dicsérem.

10. E hitben tartsd meg lelkemet Lelked erejével,
E hitben utóbb engemet Bocssáss el békével.

11. Fordítsad el szemeimet Világ hívságától; Tartóztasd meg lépésimet Gonoszok utjától.

12. Áldásodat szállítsd reám, Hogy mondhassam végre: Boldog, ki bizik Jézusban, Mert nem jut szégyenre.

13. Boldog, a ki Jézussal jár, S azt szívében tartja: Annak nem árthat semmi kár, Mert Isten áldottja.

14. No már a Jézus nevében Én dolgomat kezdem; Szentlelke legyen mellettem, Hogy azt jól végezzem.

15. Áldj meg, Atya Isten, engem, Fiú Isten velem Légy, te is Szentlélek Isten Vezérlj s oktass engem.

457. **A**z Istennek, Atya, Fiú s Szentléleknek Szentséges nevében! Ki engemet teremtet, Adott ép testet s lelket Anyámnak méhében.

2. Óh szent Isten! Ki fiadat Mennyből adad Halálra érettünk, Ki bűnünkért szenvedett, Örök életet szerzett Vérével minékünk.

3. Ezért illik, Hogy naponként Szívünk szerint Nyújtsunk tiszteletet, S áldjunk zengő szózattal, Fiúi indulattal, Korán s későn téged.

4. Azonfölül Hálát adván, Szám nagy vígan Áld, hogy megmentettél Engem atyaiképpen Ez éjszakán is szépen Sok veszedelemtől.

5. Kérlek téged, Óh Istenem, Légy én velem Tovább is kegyesen; Az ördög hatalmától, És nagy csalárd-ságától Fölséged megmentsen.

6. Kegyelmedből Őrizd, Uram! Mind a mim van, Bocsásd meg vétkeimet; Hogy bűnveszély, gyalázat, És valami kárt hozhat, Ne érjen engemet.

7. Járásimban Nyújts mindenhez Áldást, mihez Kezdek szent nevedben, És előzz meg jó reggel Áldással, segítséggel: Adj részt kérésimben.

8. A mit teszek Szent nevedben, Óh nagy Isten!

Adjad hasznos legyen: Testem, lelkem, életem, És a mim van mindenem, Tégedet dicsérjen.

Saját dallam.

458. Dicsérlek, Uram! tégedet, Hogy ez éjjel engemet Kegyelmesen megőriztél, Gonosztól megmentettél.

2. A sötétségnek töréből, Mely engem vett volt körül, Ingyen kiszabadítottál, S mára fölvirrasztottál.

3. Kérlek szívből, én Istenem! E napon is légy velem, Őrizz meg minden veszélytől, Bünbe s kárba eséstől.

4. Vezéreljed én éltemet, Járhassam ösvényedet; Te szent akaratom szerint Maradj velem óránkint.

5. Neked ajánlom lelkemet, És én gyarló testemet, Ma és egész életemben Rád bizom inségemben.

6. Segélj engemet, óh Uram! Hogy az ördög én rajtam Semmi hatalmat ne vegyen, És rabjává ne tegyen.

7. Szentlelked maradjon velem; Óh ne vedd el azt tőlem! Hogy az a büntől megmentsen, S minden jóra segítsen.

8. Tudom, jóltevő Istenem! Meghallgatod kérésem, El nem hagysz én szükségemben, De velem lész mindenben.

9. Melyért mind örökké áldlak, Dicsérlek, magasztallak, Szentfiaddal egyetemben, És szentlelkeddel, Ámen.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

459. Dicsérlek, Uram! téged, Hogy az elmúlt éjjel Éltemet megőrizted Hatalmas ke-

zeddel; Kárt rám nem bocsátottál; S egészségben mára Ismét fölvirrasztottál, Óh mindennek Ura.

2. Neked adok hálákat, Én kegyes Istenem! És kérlek, mint atyámat, Ma is tarts meg engem; Hogy szolgálhassak neked Akaratod szerint, Életemet vezérljed, Légy velem óránkint.

3. Hogy el ne tévelyedjem A te ösvényidtól, Ne ártson ellenségem, Őrizkedjem büntől, Őrizz meg jóvoltodból, Uram! téged kérlek! Ördög álnokságától Általad ment legyek.

4. Adjad, hogy erős hittel Bizzam szent Fiadban: Büneimet töröld el, Fogadj irgalmadba. Hiszem, hogy ezt megadod, A mint megígérted, Bününket megbocsátod, Ha élünk teneked.

5. Szeress jó reménységgel, Mely nem ejt székenbe, Atyafi szeretettel Építs életembe: Hogy szívből szerethessem Felebarátomat, És ebben ne keressem Csak az én hasznomat.

6. Engedd, hogy szent ígédet Bátran megvallhassam, Tisztemben hűségemet Neked megtarthassam; Senki engem e földön Tőled el ne vonjon, Híveid seregében Fölséged megtartson.

7. Hogy te dicsőségedre Végezzem e napot, Tőled ne térjek félre, Vezérljed utamat; Áld meg termő földünket, Őrizz életünkben, Mert minden szerencsénket Ajánljuk kezedbe.

Dallam: Adjunk hálát az Úrnak.

460. Ébredj föl, szívem! s vigadj, Istenednek hálát adj, A ki neked ad mindent, S minden veszélytől megment.

2. Uram! hogy megtartottál, S mára fölvirrasztottál Megújult egészségben, Lelki s testi épségben.

3. Ezért én most dicsérlek, Atya, Fiú s Szentlélek, Hálaadó lélekkel, És imádó énekkel.

4. Légy ma is óltalmazóm, Én kegyelmes vigyázóm, Te angyalid mellett Járjanak körülöttem.

5. Én igyekezetemben, Beszédemben, tisztemben Légy kegyes igazgatóm, Segítőm és megtartóm.

6. Úgy kegyelmedben lévén, Szentlelked által élvén, Háladó dicséretet Mondhatok, Uram, neked.

7. Hiszem, hogy nem hagysz engem: Mert eddig is én bennem Szentlelked munkálkodott, Erősített s megtartott.

8. Ma is rajtam áldásod, Legyen szívem szállásod; Ígéddel táplálj engem, Míg mennyben leszen helyem.

461. Emlékezzél meg, te gyarló ember, A te Istenedről; Hálaadatlan te soha ne légy Az ő jóvoltáért.

2. Mert te, óh ember, úgy teremtettél, Az ő szent képére, Téged ékesít nagy kegyelméből Halhatatlan lélek.

3. Megékesített téged az Isten Nyelved szólásával, És fölépített téged az Isten Lelki bölcsességgel.

4. Ne tedd tunyává a te elmédet, Dicsérd Istenedet; Az imádságtól meg ne kiméljed Soha te elmédet.

5. Te lefektedben és fölkeltedben El ne felejtkezzél Az Úr Istenről; mint teremtődről, Róla gondolkozzál.

6. Szüntelen vigyázz a te házádban; Adj hálát Istennek Mind estve, reggel, hogy jó példa légy A te gyermekidnek.

7. Tekintsd meg, ember, a te házat, Legyen igazságban: Meghallgat Isten téged mindenkor Te imádságodban.

8. Te gyermekidet és házad népét Az Isten nevé-

re Tanítsd, és intsd őket mindenkor Isten félelmére.

9. Az Isten adjon nekünk szent lelket Az ő szent fiáért, Hogy dicsérhessük s magasztalhassuk Az ő áldott nevét.

Dallam: Engem igazgat az egeknek.

462. Hálát adok neked, mennybeli Isten, Szent fiadnak a Krisztusnak nevében, Hogy engemet ez éjjel megőriztél, Minden veszedelemtől megmentettél: Tartsd meg, kérlek, E napon is életem, Büntől és minden kártól ments meg engem.

2. Mert, Uram, én te kezembe ajánlom Mind testem, lelkem és minden jószágom, A te szent angyalod legyen én velem; És Szentlelked el ne távozzék tőlem: Hogy a gonosz sátánnak semmiképpen Rajtam semmi hatalma ne lehessen.

3. Könyörgök, Uram, minden emberekért; De főképpen a hív keresztyénekért; Minden rokonimért, kik téged félnek; A kik vagy itt, vagy messze földön élnek: Minden gonosztól őket is őrizd meg, És minden javaiddal látogasd meg.

4. A szegény rabokat és betegeket, Kik inségekben óhajtnak tégedet, Uram, vigasztald meg az ő szívökben; Ő kinjokból végre mentsd ki kegyesen; És térítsd meg a szegény bünösöket, Adjad, hogy jól végezhesük éltünket.

463. Hálát adunk neked, Mindenható irgalmas Úr Isten, Hogy ez elmúlt éjjel Megőriztél minket kegyelmesen, És a mai napot Adtad érnünk megújult erőben.

2. Könyörgünk teneked, Óltalmazd meg e napon is minket, Te szentlelked által Igazgassad lelkünket

s testünket, Hogy te kedved szerint Intézhessük a mi életünket.

3. Minket e világot Megújítod a napnak fényével: A mi szívünknek is sötétségét És homályát vedd el, És világosítsd meg Mi elménket a te szentlelkeddel.

4. Ne hagyj eltávoznunk, Uram! minket a te törvényedtől, Szent igazságodnak Megjelentett igaz ösvényétől, Ne hagyj elszakadnunk Semmi okkal a te szent ígédttől.

5. Add bizonynyal hinnünk, Hogy reá népsz minden dolgainkra, Cselekedetinkre, Beszédinkre és gondolatinkra, S az ítélet napján Előállunk mind a számadásra.

6. Engedd ezt is, Uram, Hogy félhessük te Istenségedet, És senkit ne féljünk Olyan igen, mint szent fölségedet: Hogy semmi dologban Meg ne bántsuk atyai kedvedet.

7. Valamihez kezdünk E világi cselekedetünkben, Mindenkor ez legyen Elvégezett akarat szívünkben, Hogy dicsőíttessék A te neved a mi életünkben.

8. Azt is meggondoljuk, Hogy használjunk felebarátinknak; És mivel hogy csak te Vagy vezére a mi tanácsinknak: Adj előmenetelt S jó szerencsét a mi szándékinknak.

9. Kegyelmes szent atyánk, Segélj minket sok fáradtságinkban; Ez életre való Nyughatatlan és nagy gondjainkban; Ne hagyj elcsüggednünk A mennyei jóknak dolgaiban.

10. De minden időben Legelőször a te országodat, Mi teljes szívünkben Keresshessük szent igazságodat, Nagy bizonynyal várván Ezek után a te áldásodat.

11. Hogy tőled ezeket Megnyerhessük, bocsásd

meg bűnünket, A Krisztus Jézusnak Szent nevéért,
hallgass meg bennünket, És a mint ígérted, Ő érette
add meg kérésünket.

Dallam: Istentől el nem állok.

464. **H**álát adok teneked, Óh kegyelmes Isten,
Hogy ez éjjel engemet Megőriztél ingyen
Minden nyavalyától, És szép csendes aluvást, Adtál
ágyban nyugovást, S megmentél gonosztól.

2. E mai nap is őrizz Kegyelmedből engem, Hogy
sem tűz, sem sebes víz Ne ártson énnekem; Tőlem
minden inség, Bűn, halál, szorongatás, Veszély és vissza-
vonás; Távol járjon szükség.

3. Lelkemet és testemet Erősítsd lelkeddel; Tisz-
temben hűségemet Mutassam örömmel, Tehetségem
szerint, Míg engem dicsőségbe, Mennyei fényességbe
Elbeviszesz innen.

4. Itt pedig jóvoltodból Utolsó órámig Jó hitben
írgalmadból Tarts meg halálomig; S a te áldásodban
Tégy részessé engemet, Segítsem szegényidet Nyomo-
ruságokban.

5. Te vezérelj engemet, És birj Szentlelkeddel,
Keressenek tégedet, Hogy teljes örömmel; És szent
országodba Szívből kívánkozhassem, S azt elmémben
forgassam: Mint mehessek abba?

6. Tartsd meg én életemet, Míg teneked tetszik,
Nem kérek tőled kincset, Csak mi jómra esik; Meg-
elégszem azzal, Csak atyai kedvedet, Terjessz rám
kegyelmedet, S fedezz óltalmaddal.

7. Add, Uram, szép csendesen Végezzem életemet,
Azután dicsőségben Láthassam színedet A szent angya-
lokkal, S téged magasztaljalak, És örökké áldjalak
Örvendő szózáttal.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

465. **H**ála legyen Istennek E nap virradtával,
Hogy engem kegyelmének Fedett óltal-
mával: Az éjnek sötétsége Jóllehet körül vett, De
az ő segítsége Erős óltalom lett.

2. Azért téged dicsérlek, Éltém megtartója; S
kérlek, légy, a míg élek, Elmém oktatója, Óltalmazza
irgalmad Mi oskoláinkat, Szentegyházaddal együtt
Magistrátusinkat.

3. Add, félje szent nevedet E föld kereksege, És
keresse kedvedet Emberek népsége; Szentlelkednek
ereje Töltse be szívünket, Hogy nyelvünk dicsérhessen
Téged, teremtőnket.

4. Országban békességet, Házunkban kenyeret,
Tiszta s józan életet; Adjon szent fölséged; Min-
denütt a szeretet S jószág virágozzon; Mi köztünk
egy értelem S kegyesség maradjon.

5. Szent akaratod szerint, Add, kiki eljárjon Dol-
gaiban mindenkin, S reá áldás szálljon; Teneked úgy
engedjen, S úgy bánják dolgával, Hogy meg is elé-
gedjék A maga sorsával.

6. Segélj ismerettedben Végig megmaradnunk, S
ne engedj ösvényedben Soha meglankadnunk: Senki
sem árthat nekünk, Ha te vagy mi velünk; Légy
hát erős vezérünk, S maradj végig bennünk.

7. Te vagy élő szőlőtő, Mi te csemetéid: Légy
kegyelmes segítő, S erősítsd zsengeid, Hogy napon-
kint a jóban Szépen öregbedjünk, S végtére menny-
országban Te veled örvendjünk.

Saját dallam.

466. **H**ogy naponként, Uram! Álmomból ser-
kentesz, Kegyelmisségedből Sok jóval
élesztesz, Neked adok hálát, Magasztalván áldom
Irgalmad nagy voltát.

2. Adj kérlek, ma nekem Tiszta igaz szívet, Buzgósággal forró Állhatatos lelket; Hogy téged féljelek, Kegyes jóvoltodért Híven szeresselek.

3. Legyek jó szerencsés Én hivatalomban, Melyhez ismét kezdek; Bizván áldásodban Reád figyelmezzek; Minden dolgaimban Csak te tőled függjek.

4. Az én akaratom Te akarattal Egyezzek szentséges Parancsolattal; S ne örvendjen másan Oly buzgón, mint azon, Hogy neked szolgáljon.

5. Ne nézzed, Úr Isten! Én sok vétkeimet, Melyekkel megbántlak Gyakorta tégedet; Inkább szent fiadért Bocsásd meg azokat Vére hullásaért.

6. Tartsd meg jó kedvedet Végig óltalmamra; A mit tőled vettem, Legyen lelki jómra: Segélj, hogy azokkal Híven sáfárkodjam, S jót tegyek másokkal.

7. Rút telhetetlenség Távozzék én tőlem, A gonosz fősvénység Ne gyötörjön engem; Legyek könyörülő, Tehetségem szerint Mindennel jóltevő.

8. Szentséges kezedbe Ajánlom, óh Atyám! Lelkem, testemet; Valamim nekem van, Minden rokonimat, Kegyes feleimmal Jóakaróimat.

9. Távoztass el tőlem Minden veszedelmet; Kisebbségtől őrizd Hiremet, nevemet: Szárnyaid alá végy Engemet e napon, S velem minden jót tégy.

10. Maradjon én rajtam Isteni áldásod: Mindenkör hogy legyen Szívem te szállásod, Őrizzen félelmed; Minden utaimban Birjon segedelmed.

11. Vigasztalj engemet Szomorú ügyemben, Erőm fölött ne hagyj Esnem kísértetbe; Irgalmas vezérem Légy, hogy ellenségem Ne ejtsen törébe.

12. Dicséret, dicsőség, És fölmagasztalás Legyen neked, teljes Szentháromság, áldás! Úgy itt e világban, Mint a mennyországban Örök boldogságban.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

467. Úr Isten, mennyei atyánk! Neked hálát
ád szívünk szánk, Hogy ez éjjel úgy
mint atyánk Gondot viseltél mi reánk.

2. Ördög ellen angyal által Minket mególtalmaz-
tattál; Mikor csendesen nyugtattál, Értünk magad
vigyáztattál.

3. Gonosz ember szándékától, Az ördögnek tag-
jaitól, Tolvajoktól, gyilkosoktól Megőriztél minden
kártól.

4. Lelkünket jó békességben, Testünket is egész-
ségben, Elménket pedig épségben Megtartád a sötét-
ségben.

5. Ma is rád hagyjuk magunkat, Atyánk! viseljed
gondunkat; Áld meg minden jó dolgunkat; Szaporítsad
jószágunkat.

6. Hogy abból neked élhessünk, Tisztességedre
költessünk, Szegényeket segíthessünk, Másokkal is
jót tehessünk.

7. Szent ígédet tanulhassuk, Magunkat ahoz szab-
hassuk; Büntől magunkat óhassuk, S a jóban gya-
korolhassuk.

8. Mint a fényes napra nézünk, Ígédre úgy figyel-
mezzünk; Rólad el ne felejtkezzünk, Neked élni igye-
kezzünk.

9. Add meg mind ezt a Krisztusért, A te szerel-
mes fiadért, A mi megváltó Urunkért, Ki áldozat lett
bűnünkért.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

468. Jézus! szép világom! Elmúlt éj sötétsége,
Ismétlen megújult Kegyelmed fényessége,
Már minden tetemim, Álomból serkentek, S buzgó
kivánsággal Hozzád emelkedtek.

2. Mivel áldozzam már Teneked, én Istenem; Holott te sajátod Lelkem, testem, mindenem? Neked szentelem azt Újra ezen napon: Ez legyen előtted Kedves áldozatom.

3. Íme hát, Istenem, Itt vagyok az én lelkem, Jóra tehetséget Te magad munkálj bennem; Vezérelj s igazgass A te jó lelkeiddel, Hogy egyezzek éltem A te törvényeddel.

4. Testemet is neked Ajánlom teljességgel, Ne hadd azt rútítnom Semminemü vétséggel; Tagjaimat bünnel Meg ne fertőztessem, Sőt tiszteletedre, Segélj, szentelhessem.

5. Testem ruhájába Fölköltözött immáron, Elmém-ben képedet Ujítsd, azt tőled várom: Hitnek szín aranyát, Amaz igazságot Add, lelkem nem kíván Más szép ruházatot.

6. Jézus, bölcsességgel, Ékesíts szeretettel; Ajándékozz engem Tiszta és tűrő szívvel; Alázatosságba Öltöztess föl engem: Így valóban ékes Leszen az én lelkem.

7. E napon, óh engedd, Hogy tartsam szemem előtt, Engem jelenléted, Hogy mint az ég körül vett: Hogy teljes életem És érzékenységem Tégedet dicsérjen. Mindenkor, Istenem.

8. Óh áld meg valamit Gondolok, szólok, teszlek; Engem igazgasson S vezérljen a Szentlélek: Hogy dicsőíttessék Te irgalmasságod, Én pedig maradjak Mindenkor sajátod.

Saját dallam.

469. Magasztallak én téged, Isten egeknek királyát, Hogy tőlem meszsze üzted A sötét éjnek homályát, Nyavalyám, szükségem terhét, Elvetted erejét: A sötétség urától, Megőrizél szándékától.

2. Szívből könyörgök neked, Kegyes teremtő Istenem! E napot is megengedd Jó szerencsével töltenem, Akaratodat tanulnom, Útaidban járnom, Óltalmad befedezzen, Kedvem kedved szerint legyen.

3. Igaz utadra taníts, Hogy veled együtt járhassak; És tőled el ne taszíts, Hogy kísértetbe ne jussak: Jóvoltodból tarts meg engem, Én édes Istenem; Az ördög csalárdsága Térjen magának kínjára.

4. Az igaz hitnek tüzét Bennem Krisztusért éleszed; Gyarlóságomnak vétkét Szememre soha ne vedd: Fogadásodat tekintsd meg, Szent fiadért tarts meg, Ki értem eleget tett, Törvény átkától megmentett.

5. Reménységgel ruházz fel, Hogy kísértetbe ne essem; Szívem hozzád gerjeszd fel: Magam hasznát ne keressem; Atyafi szent szeretetet Adj jámbor életem; Szeress mint sajátodat, Kövessem akaratodat.

6. Szent ígédet vallanom, Adjad tisztán homály nélkül, S gyermekednek mondatnom, Minden képmutatás nélkül; E világ meg ne vakítson, Sem el ne csábítson, A szentek seregében Tarts meg gyülekezetében.

7. A szükséges táplálást Engedd Uram tőled várnom: Dolgaimban bő áldást Kegyelmedből tapasztalnom, Hogy szent nevedet áldhassam, És nyilván láthassam, Hogy a kik benned bíznak, Soha meg nem csalatkoznak.

8. Hála neked Atyának, Fiúnak és Szentléleknek, Kitől minden jók vagynak, Egy Istene a híveknek! Birjad a mi szíveinket, Végre lelkeinket Üdvözítsd a Jézusért, A mi megváltó Urunkért.

Saját dallam.

470. **M**ennynek, földnek teremtője! Oh szenteséges Háromság! E világnak éltetője,

Végzetetlen boldogság, Ki bölcs rendelésének A menny és föld engednek.

2. Hálát adok fölségednek, Mindenható Istenem; Hogy ez éjjel kegyelmednek Keze megtartott engem; Hogy békével nyughattam, S mára fölvirradhattam.

3. Muljék az éj sötétjével Büneimnek homálya; És szívemet szent fényével Lelked megvigasztalja! Jézus! szent sebeidben Legyen én reménységem.

4. Fölkelnem add lelkiképpen E reggeli keltemkor Büneimből, s új életben Nevelkednem mindenkor; Nagy ítéleted napját Vigyázva várnom adjad.

5. Vezess engem szent ígédben, Holtomig velem maradj; Ma és egész életemben Bizodalمام csak te vagy; Mert senki te kívülled Nem segíthet engemet.

6. Neked ajánlom Istenem, Teljes bizodalommal Lelkem, testem és mindenem: Légy hozzám irgalommal: Áldj meg, mert tied vagyok, S az maradni akarok.

7. Jöjjön tőled segedelem: A veszélyben el ne hagyj; Éreztesd naponkint velem, Hogy te édes atyám vagy; Ha meghalok, az égbe Vígy, Uram, dicsőségbe.

Dallam: Jehova! csak neked éneklek.

471. Uram téged áld szívem és szám, Ez éjszakan te voltál védelmem, Mint hív atya, úgy vigyáztál rám, S megújult mind testem, mind értelmem. Mi vagyok, hogy így viselsz lelkemre Gondot, s időt adsz megtérésemre?

2. Rajtam is megújul szüntelen Minden reggel a te kegyességed; Érti szívem, de elégtelen Méltóképpen magasztalni téged, Nevedet, Uram! buzgón tisztelem, E napot is teneked szentelem!

3. Színed előtt józanon járok, Buzgón s gyorsan

teszem tetszésedet, Szívemből minden bünt kizárok, Melylyel megbántanám fölségedet; Óh légy szent segedelmeddel jelen! Nálad nélkül vagyok erőtelen.

4. Adjad ma is szeretet atyja! Bánat nélkül végezem napomat, Ha munkámnak jó folyamatja Nem lesz, óh tekintsd jó szándékomat. E része is mulandó éltémnek Használjon halhatatlan lelkemnek.

5. Ma is a mire lesz szükségem, Add meg, kivált adj lelki nyugalmat. Tőled függjek, s ha nyom inségem, Vessek benned erős bizodalmat. Te tudod, mi legyen fő szükségem; S bizonynyal megadod üdvösségem.

6. Ily fiui buzgó készséggel Szent nevedben elkezdem dolgomat, S csüggedhetetlen reménységgel, Vígán várom kezedből sorsomat. Bizom, hogy jó uton viszszengetem, S végre hozzád fogadod lelkemet.

Saját dallam.

472. Óh felséges atya Isten! Ki uralkodol menyekben, Dicsértéssél híveidben.

2. Hogy minket ez elmúlt éjjel, Megtartottál szentkezdeddel, Atyai kegyességeddel.

3. Ördögnek csalárdságától, Hirtelen való haláltól, Büntől és minden gonosztól.

4. Mi testünkben megnyugtattál, Új erővel megáldottál, És e napra által hoztál.

5. Ma is kegyelmes Istenünk, Adj szerencsés napot nekünk, A te szent nevedért kérünk.

6. Hogy a te szent áldásodban Járjunk el hivatalunkban, Dicsérvén tégedet abban.

7. Élhessünk az igaz hitben, És isteni félelemben; Lehessünk szent szerelmedben.

8. Hallgasd meg könyörgésünket: Atya Isten, tarts meg minket; Add meg minden szükségünket.

9. A te áldott szent fiadért, Mi Urunk Jézus Krisztusért, Légy kegyelmes ő kedveért.

10. Hogy mi fáradságunk után Mehessünk nyugodalomba, Mennyei szent boldogságba.

Dallam: Mennből jövök most hozzátok.

473. Óh te dicső Szentháromság! Egy megfoghatatlan jóság, Atya, Fiú és Szentlélek, Légy velem ma és míg élek.

2. Őrizd testemet s lelkemet: Hogy kár ne érjen engemet, És a sátán meg ne sértsen, Bünbe, szégyenbe ne ejtsen.

3. Ma az Atyának szerelme, És a Fiúnak kegyelme, Fényessége Szentléleknek, Legyen mindene szívemnek.

4. Teremtőm! légy én mellett, Megváltóm, ne menj el tőlem, Óh megszentelő Szentlélek! Vezérlj minden jóra kérlek.

5. Áldjon meg már az Úr engem, Világosítsa meg lelkem, Az Úr fordítsa szent színét Reám, nyújtsa békességét.

Dallam: az előbbi.

474. Óh világosságnak atyja, Egész világ térdét hajtja Előtted, téged ismervén Istenének és dicsérvén.

2. Add a mi világosságunk, Jézus a mi fényes napunk Sziveinkben föltámadjon, S végig mi velünk maradjon.

3. Azonban a tündér földön Minden ellenségink ellen Híveidet óltalmazd, Nyujtsd reánk szent áldásodat.

4. Te anyaszentegyházadat, Keresztyén, kedves

nyájadat, Bölcs s jó tanítókkal áldjad, Óltalmaid nélkül ne hagyjad.

5. Fő és közép tiszteinket, Benned bizó községinket Áldjad csendes békességgel, Okossággal, egyességgel.

6. Cselédes atyák és anyák Érhessék te áldásodnak Bőséges kiáradását, S az ő házokra szállását.

7. Tanuló apró gyermekek, És a nagyobb nevenedékek Szép észszel gyarapodjanak, Hazánknak szolgálhassanak.

8. Szegények, árvák, özvegyek, Kiknek csak te vagy remények, Óltalmaid alatt legyenek, Áldásodból részt vegyenek.

9. Minden mesterembereket, Szántóvető személyeket Igazságodra oktassad, Utaidban igazgassad.

10. Minden földi vetemények, Gyümölcsfák és szőlőhegyek Áldásod alatt legyenek, És bőven gyümölcsözzenek.

11. Legyen te szent akaratod: Mert bölcsen s jól igazgatod, Édes atyánk, életünket; Csak te rád bízunk ügyünket.

Dallam: Istentől el nem állok.

475. Szívem szerint, Úr Isten! Hálát adok neked E reggeli időben; És míg élek téged, Uram én teremtőm, Dicsérlek buzgósággal, Nagy háladatossággal Szent Fiad nevében.

2. Hogy engem kegyelmedből Az elmúlt éjszaka Kártól s minden veszélytől Szent kezéd megtarta, Buzgó szívvel kérlek, Én bűnömet bocsásd meg, Melylyel lelkem kárára Vétettem gyakorta.

3. E napon is kegyesen Az ördög törétől Óltalmaz, Uram, engem Gyaláztattól s büntől, Tűz és víz veszélytől, Szegénységtől, károktól, Betegségtől, inségtől, Véletlen haláltól.

4. Lelkem, testem, életem, Én házas társammal, Reád bizom Istenem (Kedves magzatimmal), Tőled vett sorsoddal, Minden cselédimet, Barátim, rokonimat, És jóakaróimat, S minden értékimet.

5. Adjad, hogy te Szentlelked Én velem maradjon; S áldásod és jó kedved Reám is áradjon: Hogy a jóság útján Magamat gyakoroljam, S az által munkálódjam Magam s mások javán.

6. Úr Isten! reád hagyom Minden dolgaimat: Hiszem rám gondod vagyon, S tudod útaimat: Neked ajánlottam Testemet és lelkemet: Cselekedjél úgy velem, Mint tetszik teneked.

7. Erre azt mondom: Ámen, Hiszem, hogy úgy leszen, Kérésemet az Isten Veszi jó kedvében: Már kinyújtott kézzel Dolgot teszek örömmel, A mit rám bizott Isten, Abban járok híven.

476. Szívem megaláozván Te hozzád megyek, Elődbe, Istenem, Könyörgést viszek, És szent Fiad által Neked éneklek.

2. Áldott légy én Uram! Hogy megtartottál, Bút és kárt ez éjjel Rám nem bocsátál, Angyali sereggel Óltalmam voltál.

3. E reggeli időt Megadtad érnem, Melyben egészséges Elmém és testem; Kérlek, minden jóra Vezérlj már engem.

4. Mai nap ezt velem Cselekedd, Uram Mindenféle büntől Magam óhassam, Hitem jó gyümölcsét Hogy meg ne fojtsam.

5. Ételem, italom Mérséklett legyen, Tobzódás, részegség Ne nehezítsen, Hívságos gondolat Bennem ne legyen.

6. Szelidítsd meg bennem Az akaratod, Meg ne

háborítsak Ok nélkül jámbort, És harag tartásra Ne adjak okot.

7. Jól tudod, Istenem! Mily gyarló vagyok, Különb különb bünre Mily könnyen hajlok, Adjad megtérhessek, Mikor bünt vallok.

8. Igaz ítéleted Ne ostorozzon, Bünből a Krisztusért Ingyen oldozzon, Érdemem szerint rám Átkot ne hozzon.

9. Mert éppen magamat Neked szentelem, Kegyelmes óltalmad Legyen mellettem, Szentleked és ígéd Legyen vezérem.

10. Külső károktól is Ments meg engemet, Hogy ne fojtsa bánat És bú szívemet, Tartsd jó egészségben Gyarló testemet.

11. Istenem! teneked Legyen dicsőség, A Szentháromságban, Ki vagy egy fölség: Csak tégedet illet Minden tisztesség.

Saját dallam.

477. Teneked, Uram! hálát adok Hozzám való jóvoltodért, És teljes szívből is vigadok Rám áradott áldásodért: Mert ím meghallgattál; Sokszor kiragadtál Nyavalyáimból; Szívbeli vidulást, Adtál megtágulást Sok bánatimból.

2. Ismét fölhoztad napom fényjét, Mely homályba beborult volt: Óh mosd el rólam lelkem szenyjét, Hogy ne heverjek, mint megholt; Sok inségeim közt Te magad nyújts eszközöt Könnyebbségemre; Légy kegyes készséggel, Atyai hűséggel Segítségemre.

3. Atyai gondviselésedet Sok ezerszer tapasztaltam, Reám kinyújtott kezeidet, Én Istenem, nyilván láttam: Óh e gondviselés Legyen rajtam ma is! Neked ajánlom Testemet, lelkemet, És minden ügyemet Te reád hagyom.

4. Te tőled eltávoznom, Uram! Ne hagyj sok bűneim miatt; De sőt légy nekem erős várom, Fordítsad el sok ostromját Rólam az ördögnek, E nagy ellenségnek, Ki azt keresi, Hogy bűnre taszítson, Mellőled elhajtson S vesztemet lesi.

5. Már kezeidbe ajánlottam, Melyeket te adtál nekem: Ha mikor hozzád folyamodtam, Meghallgattál, én Istenem! Birj ma is engemet, Vezérljed szívemet Tetszésed szerint, Hogy híven féljelek, Buzgón szereselek Igaz fiúként.

Dallam: A nap elment, óh Jézus.

478. Én lelkemnek legméltóbb óhajtása, Uram Isten! neved magasztalása! Véghetetlen a te kegyességed, Minden napon megújul hűséged.

2. A fényes nap munkáid dicsőségét Fölfedezi s hatalmad erősségét, S midőn rendelt pályáját folytatja, Te dicsőségedet ragyogtatja.

3. Tied a föld, te bölcsen igazgatod, Mind az embert s mind a férget megtartod, E világban minden teremtésed Látja s hirdeti gondviselésed.

4. Engemet is befedez, mindenható! Szent irgalmad, mely mindenben látható, Miképp áldjam én ezért nevedet? Én Istenem! fogadd el szívemet.

5. Vedd ezt tőlem; óh ne nézd bűneimet, Szent Fiadért bocsásd meg vétkeimet; Ő általa lám atyámmá lettél, S érdemeért kegyelmedbe vettél.

6. Én is tehát teljes reménységemet Benned vetem s rád bízom életemet, Te vagy nekem kegyelmes Istenem, Erős várom, óltalmam s mindenem.

7. Csak te tudod, míg bírok ez élettel, Tudtod nélkül ha egy veréb sem vész el! Énnekem is hív gondviselőm lész, Te, ki csak egy hajszált is számba vész.

8. Üdvözítóm, add neked szentelhessem Életemet,
s példádat követhessem; A te igád fölötte gyönyörű,
S a te terhed kellemetes, könnyű.

9. Te jól látod nagy erőtlenségemet; Segéljed hát
kegyelmeddel lelkemet! Csak te hozzád óhajtozik lel-
kém! Vedd föl szómat, hallgass meg, Istenem.

Dallam: Tündöklő hajnali csillag.

479. Téged látván, kies reggel, Vigad szívem
nagy örömmel; Hogy az Urat áldhatom:
S hálaadó buzgósággal, Teljes alázatossággal Nevét
magasztalhatom: Atyám! Hozzám Nagy hűséged, kegyes-
séged, mely éleszti, Lelkém s énekre ébreszti.

2. Te voltál velem ez éjjel, S nálad nélkül sok
veszélylyel Vétettem volna körül; Most ismétlen kegyel-
medből Új napot adsz jó kedvedből, A melyen szí-
vem örül; Tőled Ered Erő s áldás, boldogulás napon-
ként rám! Tégedet áldjon szívem szám.

3. Engedd kegyelmes Istenem! Hogy minden bűm
s minden bűnöm Ez éjjellel elmuljon, Hogy e rövid éle-
temben, Mindennemű esetemben, Minden jómra fordul-
jon, Próbáld, S vizsgál, Milyen vagyok: te rád hagyok
minden dolgot: Te, hiszem, viselsz rám gondod.

4. Te fiad vagyok, óh atyám: Add, hogy e név
illjék is rám, Kedved fő dicsőségem! Nálad nélkül csak
tévelygek, És a vétkekben fetrengök; Légy magad
segítségem! Segélj, Vezérlj, Hogy kedvedet, szerelme-
det érezhessem, S kegyelmedet megnyerhessem.

5. E világnak lármái közt Atyai kegyelmed esz-
közt Nyújtson az én szívembe Arra, hogy fölemelked-
jék Hozzád, s azon törekedjék, Hogy bemehessenek
mennybe! Engedd Benned Bizván végre dicsőségre
hozzád jussak, És vég nélkül vigadhassak.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

480. Ez új reggellel tégedet dicsérlek, Fölséges Isten, a ki által élek, S szeretetedet háladó lélekkel Áldom énekkal.

2. Tőled van létem, te meg is tartottál, S a szent keresztség által beoltottál Szentegyházadba, s megbocsátod nekem, Az én sok vétkem.

3. Szentlelkedet is vezéremül adtad, S az által éltem híven igazgattad, Hogy benned bizván útaidban járjak, Neked szolgáljak.

4. Gondomat eddig te híven viselted; Nehéz terhemet gyakran enyhítetted; S ha mely inségbe estem, óltalmaztál, Megvigasztaltál.

5. Mily igen kész vagy hívek oltalmára, Tapasztaltam azt életem javára; Minden veszélytől megszabadítottál, S mára juttattál.

6. Ezekért téged, Uram, szívvel szájjal Dicsérlek, áldlak nagy hálaadással; Nagy jószágodat hirdetem énekkal Buzgó lélekkel.

7. Segélj, hogy a mint igaz keresztyénhez Illendő, tartsam magam a törvényhez, Mely akaratom útján a jóságra Visz s boldogságra.

8. Óltalmad alatt tarts, kérlek engemet, S házam népével az én feleimet: És mindenemet, a mit nekem adtál, És megtartottál.

9. A Magisztrátust vezesd bölcsességben: Édes hazánkat tartsad békességben; Őrizz meg minket akármily veszélytől, Minden inségtől.

10. Nyújts erőt nekem ma is a munkára, S áldást mindennek adj hivatalára; Hadd tapasztaljuk ma is őrizésed, Gondviselésed.

11. Végre add, hogy ha ma vagy holnap leszen Vég napom, az én lelkem legyen készen, S az Úr Jézusban bátran meghalhassak, Mennybe juthassak.

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

481. **S**erkenj föl szívem, nyilj meg szám, Az
 Úr dicséretére! Az Úr sok jót ruházott
 rám! Siess tiszteletére.

2. Kinek köszönjük álmunkat? Ki vigyázott helyet-
 tünk: Ki adta bátorságunkat: Ki által enyhítettünk?

3. Hogy elhunyon, ki tanítja Megbádjadott sze-
 münket? A nap fényjét ki szólítja, Hogy keltsen föl
 bennünket?

4. Te vagy az, áldott Istenünk, Csendes nyugtot
 te adtál, Te töled árad mindenünk, Mára is te jut-
 tattál.

5. Áldott légy, zengő nótával Hatalmat éneklek,
 Hogy egy csendes éj multával Föltetszett új reggelem.

6. Ma is vezérlj, s birj engemet, Add járnom
 ösvényedet; Magad tanítsd meg szívemet Követni tet-
 szésedet.

7. Vigyázz kegyesen éltetre; Mindent csak töled vá-
 rok, Atyaiképp nézz vétkemre, Ints, ha rossz uton járok.

8. Adj szeretetet szívembe, S te hozzád bizodal-
 mat: Legyek gyors minden tisztben S úgy leljek
 nyugodalmat.

9. Hogy szívbeli tisztelettel Kedvedet megnyer-
 hessem: Istenes és szent étellel Országodat keresssem.

10. Így a jótéteményekben Soha meg ne restül-
 jek; Ha látok jót egyebekben, Szívem szerint örüljek.

11. Hogy itt minden örömet Éljem szent félel-
 medben; S ha hívsz, tegyem le lelkemet Örömmel szent
 kezedbe.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

482. **S**zívem, buzogj hálákat! Az Úr vigyázott
 rád! Zengj, nyelvem szent nótákat An-

nak, ki reggelt ád! Zengj örvendező szóval; Az Úr vigyázott rád! Fizess kegyes adóval Annak, ki reggelt ád!

2. Magához jóságával, Hogy vonjon bennünket, A csendes éjszakával Befedi földünket; Akkor titkos erőt tölt Láthatlanul belénk, Hajnalban ismét fölkel S szebb fényben néz felénk.

3. Az éjnek árnyékában A hívek pihennek: Bizván szent óltalmában Az erős Istennek, Ő ki késve bünteti Kezének munkáját, Sok éjjel fenyegeti A bűnösök nyáját.

4. Hívek! kik új erőben Ma fölserkentetek, Szenteljétek elsőben Az Úrnak szívetek, S ti elfajult fiai, Míg késik pálczája, Térjete, bün szolgálai, Térjete hozzája.

5. Jóvoltod, édes atyám, Túl hat az egeken! Megújulva árad rám Minden reggeleken: A nap s éj változása Hirdeti hűséged, Óh minden jók forrása! Ki nem áldna téged.

6. Jóságod által lettem, Uram, a mi vagyok: Valamit tőled vettem, Mindent reád hagyok, Mi legyen köszönetem! Mit kedvel fölséged! Neked szentelt életem Örökké áld téged.

Vasárnap reggeli énekek.

Dallam: Tündöklő hajnali csillag.

483. A tyám, nagy kegyességedet Áldom s imádom nevedet, Hogy mind ez ideiglen Kegyelmesen megtartottál, Minden jót hozzám mutattál Az elmúlt egész héten, Menjünk, Zengjünk Istenünknek, teremtőknek dicsérettel, Mindnyájan szép énekekkel.

2. Te mented ki kegyelmesen Minden inségből

szívesen, Azt ki bizik ígédben; A Krisztusért adsz Szentlelket, Segéljed megtérésünket, És vigasztalsz szívünkben; Adjad Magad, Hogy vehessem, s érezhessem te jó kedved, Bünnel ne bántsalak téged.

3. Ne nézzed sok bűneimet, Melyekkel bántám kedvedet Csak is a mult napokban; Tekintsd a Krisztus érdemét, Ki e világ sok s nagy vétkét Elvette halálában: Nekünk, Kérünk, Légy kegyelmes, türelmes, s jó kedvedben Tarts meg végig ez életben.

4. Uram, neked lelkelem testem, Legyen ajánlva mindenem! Mindent te reád hagyok, Fordíts el rólam inséget, Atyám! és keserüséget, A míg a földön vagyok; Vigan, Bátran Hogy kedvedet, tetszésedet itt tehessem, Szent törvényedet kövessém.

5. Add e nyugalom napján Részesüljek jóvoltodban Általa szent ígédnek, Hogy hasznot az én szívemben És bő gyümölcsöt teremjen, Jó munkáit a hitnek, Engedd, Tőled erőt nyerjünk, s nevelkedjünk a jóságban, S megmaradjunk buzgóságban.

6. Add, hogy ezen a világon Reménységem benned álljon, És csak te benned bízzam; Hogy az örök nyugalmat, És teljes boldogságomat Ott végtére meglássam; Hiszem, Nekem Drága jókat, áldásokat adsz mennyekben; Áldom nevedet örökkén.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

484. Ezen a napon seregel elődbe, Uram te néped lelki egyességben, Hogy szent házádban nevedet imádja, Jóvoltod áldja.

2. Teneked legyen e nap szenteltetve, S tisztességedre úgy ünnepeltetve, Hogy ne legyen e világnak hívsága Lelkem aggsága.

3. A mennyben téged dicsérő énekkel Zengjen

szent házad háladó lélekkel; Imádságunk és énekünk kedveljed, Mennybe emeljed.

4. Örülök, hogy ma házadba mehetek, Élet vizéből a hol részt vehetek, S hirdettetik az üdvösség híveknek, S hitetleneknek.

5. Bár édesgessen e világ hívsága, Szent ígéd legyen lelkemnek világa, Hogy utaidat tanulni szeressem, Híven kövessem.

6. Buzgó lélekkel járulok elődbe; S szívem kérelmét kiöntöm öledbe, Tudom, meghallgatsz a magas egeből, Nagy kegyelmedből.

7. A mely nagy áldást ígérsz a híveknek, Legyen az ösztön arra én szívemnek, Hogy a vétekről idején lemondjak, S jót gyakoroljak.

8. Szent napod engem megemlékeztessen Szeretedre s a jóra vezessen; Adja elmémre, hogy a Jézus nekem Lett üdvösségem.

9. Tégedet áldlak halál meggyőzője! Hogy bűnösöknek hív üdvözítője Lettél; koporsód e napon elhagytad, Éltünk megadtad.

10. Győzedelmednek napja lett minékünk E földön teljes és fő dicsőségünk: Add ezt szentelnünk te tisztességedre, S üdvösségünkre.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

485. Óh szent Isten! vonj engemet E szent napon magadhoz, És hajtsad az én szívemet Szent parancsolatidhoz; Hogy azt te szent tetszésedre Tölthessem tisztességedre; És ígédet tanuljam.

2. Add, szívem azon örüljön, Hogy házadba mehetek; Lelkem ígédből épüljön, Melyből bölcsesé lehetek: Hogy lássam, mily szent törvényed, Merő szeretet ösvényed! Boldog, ki azt követi.

3. Midőn ígéd tanítója A mennyországra vezet,

Legyen szívem buzdítója, Gerjeszsen bennem kedvet
Törvényed tanulására, S a jószág gyakorlására, Melyet
nekünk parancsolsz.

4. Így atyám! e napod nekem Áldásod napja leszén,
S már e világi életben Lesz mennyországom készen;
Így e próba idő után, Hozzád a mennyekbe jutván,
Teljes lesz boldogságom.

Betegeknek reggeli énekeik.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

486. Megvirradt! s ím az én nyavalyám Meg-
újul ez új reggellel: Mily szomorú
minden én óráim, És terhes éltem felleggel! A napnak
szép új világa Nem lehet szívem vígsága.

2. Uram siess segedelmemre, S ne hagyjad a fáradt
utast; Figyelmezz, kérlek kérésemre, Hozzám jóvol-
todat mutasd; Adj türeést szenvedésembe, S remény-
séget önts szívembe.

3. Nem tudhatom, mit hoz e nap rám S mint
változtatja sorsomat; De mind azt rád bizom, jó
atyám, Te igazgassad dolgomat; A mit felőlem elvé-
gepsz, Tudom, hogy az mind jómra lesz.

4. Ha tovább is kell még szenvednem, Legyen te
szent akaratod! Hiszem, legjobb neked engednem,
Sorsomat te jobbíthatod; Biztass Jézus érdemével, S
értem esedezésével.

5. A mely szenvedést rám vetettél, Csak árnyék
a boldogsághoz Képest, a melyet készítettél, S mit
szenvedésünk vége hoz, Csak tünök éltünk fogytáig,
S hívek legyünk mind halálig.

6. E hittel megerősítette Ámbár szenvedek él-
temben, Annyi mintha megenyhítette Volnék min-

den inségemben; S ha bár ma kell is kimulnom,
Segélj neked élnem, halnom.

Dallam: Mi atyánk, ki vagy mennyekben.

487. Jézus! ímhol te beteged, A ki várja segít-
séged, Látod, mint megterhelhettem,
Kínoknak embere lettem: De te vagy, ki megsegít-
hetsz, Lélek s test orvosa lehetsz.

2. Én fő kincsem s reménységem Légy lelkemben
könnyebbségem: Büneimnek terhét vedd el; S biztass
te szent érdemeddel; Táplálj testeddel s véreddel;
Vigasztalj te Szentlelkeddel.

3. Erősítsd bádjad szívemet, Viselhessem keresz-
temet, Mint te viselted, békével, Szent atyádnak tet-
szésével; Így tudom, tőled jót veszek, S mint Lázár,
barátod leszek.

4. Hogy ha szolgál lelki jómra, Segélj, felgyógyu-
lásomra: De ha jobb lesz elválásom, S e világból
kimulásom; Készíts, Jézus halálomhoz, S adj erőt
énnekem ahoz.

5. Add inkább a mennyországot Óhajtsam mint
e világot: Hogy teljes bizodalommal Mondjam veled
Jézusommal: Atyám vedd hozzád lelkemet, S boldo-
gíts mennyben engemet.

Étel után való énekek.

Saját dallam.

488. Adjunk hálát az Úrnak: mert érdemli;
Mert minden gazdagságát velünk közli.

2. És mint bőv irgalmu kegyelmes atya, Fiait
testben, lélekben megáldja.

3. Énekeljünk ennek egy akarattal: Dicsőség,
Atya Isten, Szent fiaddal.

4. Ki ételt adsz alkalmas időben, S megsegítesz minden szükségünkben.

5. Add, Uram, hogy mi ezt megismerhessük; Szent fiad által azt is megnyerhessük.

6. Hogy szent ígéd hirdettessék közöttünk, És azzal táptáltassék a mi lelkünk.

7. Dicsőség legyen mennyei atyánknak, Jézus Krisztusnak, mi közbenjárónknak.

8. Szentlélek Istennel egyenlőképpen, Ki holtunkig vezérljen minket, Ámen.

Saját dallam.

489. **A**djunk hálát az Úrnak, Mint kegyelmes atyánknak Elvett ajándékiért, Sok jótéteményiért.

2. Testünket és lelkünket Ő adta, életünket Kegyesen megtartani Nem szünik s megáldani.

3. Eledelt ád testünknek, Vigasztalást lelkünknek, Ha halálos sebek is Büntől rajta esnek is.

4. Orvos adatott nekünk, Ki maga mi életünk, Krisztus megholt érettünk, Életet szerzett nekünk.

5. Ígéje és szentségi, Üdvösségünk eszközi, Melyekkel minket tanít A Szentlélek s bátorít.

6. Krisztusért bocsáttatik Bününk, s élet adatik Mennyben általa nekünk: Boldogság leszen részünk.

7. Óh Atyánk, irgalmadat, Kedvedet s óltalmadat Tovább is fiadra Nyújtsd ránk és leányidra.

8. Tarts meg az igazságban, Vígy örök boldogságba, Az Úr Jézus Krisztusért, Mi egy közbenjárónkért.

490. **Á**ldjuk az Urat :/: Mert jó s igaz kegyes; Gyönyörű dolog az Urat dicsérni, Ékes illendő ötet magasztalni: Áldjuk az Urat. :/:

2. Jer énekeljünk :/: Nagy hálaadással, Szép hangossággal, éneki zengésben, Mert az Úr erős és hatalmas Isten: Áldjuk az Urat. :/:

3. Ki befedezi :/: Az eget felhőkkel, Csendes esőkkel áztatja a földet, És teremt a nagy hegyeken zöld füvet: Áldjuk az Urat. :/:

4. Ki minden testnek :/: Szerez eleséget, Ételt s bőséget ad minden barmoknak, S holló fiaiknak, kik reá kiáltak: Áldjuk az Urat. :/:

5. Nem gyönyörködik :/: Lónak erejében, Sem gyors férfinak erős száraiban; De kedvesek neki, kik benne biznak: Áldjuk az Urat. :/:

6. Óh dicsérjük hát :/: E föld teremőjét, S élet kútfejét háladó szívből; Tőled árad ránk, élet a mennyekből: Áldjuk az Urat. :/:

7. Jézus! megtartónk :/: Istennek szent fia, Kegyelmezz nekünk: vagyunk néped nyája; Nevedet áldjuk, örökké dicsérjük: Áldjuk az Urat. :/:

Saját dallam.

491. Engem igazgat az egeknek Ura: Ő visel gondot fogyhatatlan jómra; Eledelt mutat bőven asztalomra; Ki adott mára, ismét ad holnapra: Pásztorom, tudom, rám vigyáz mindenha; Nem bocsát homályt gyönyörű napomra.

2. Neki éneklek szívemből míg élek; Ha ő velem van, semmitől nem félek; Mert segítséget ő tőle reménylek; Bár legyen búban elepedett lélek, Mikor hajlékába az Úrnak érek, Szent sátorában nyugalmat lelhetek.

3. Neki szolgálók tiszta szívem szerint: Tudom kedvéből én reám áldást hint; Nem hágy, hogy valljak kárhozatos rút kint; Vétkeim közt is kegyesen

rám tekint; Minden bünömből engemet megtisztít; S ha eltévedek, ismét magához int.

4. Megőriz engem e rövid életben, S illendő részt ad drága kegyelmében: Szárnya alá fog keserűségemben. Tarts meg Úr Isten, ne hagyj el ügyemben! Légy velem, kérlek, minden inségemben, S holtom után vigy szentid seregébe.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

492. Óh Isten! ki birsz minden jókkal, E világa adományokkal Atyai kedved rá vigyáz; Áldásodból bővelkedünk: Mert csak te vagy mi Istenünk.

2. A sok embert ki számlálhatja, Kit te táplálsz asztalodnál? S jó kedved úgy alkalmaztatja, Hogy csak egy sem fogy meg annál; Te bő kezed oszt kenyeret, Kinek kinek eleséget.

3. Reménység alatt hogy elveszük A magot, Uram, rendelted, És hogy annak hasznát vehessük, Esődet rá csepegteted: A szelek, az ég harmatja, A nap szolgál áldásunkra.

4. Így neveled a föld termését Az embernek rothadt magból, Áldod, szaporítod élését, Megújítod jóvoltodból, Míg aratásra megérne, Hogy nekünk kenyereünk lenne.

5. Sőt te nagy csoda dolgaidat Ki éri föl elméjével? Ki számlálhatja javaidat? Irgalmad nem érhetni föl, Mert tőled több áldást veszünk, Hogy nem mindnyájan érdemlünk.

6. Azért a te nagy irgalmadat. Mi sem felejtjük soha el; Hanem minden adományodat Ismerjük háladó szívvel, S táplálásunkért szánk, szívünk Dicséretet mond míg élünk.

Esti énekek.*Hétköznapi.*

Dallam: az előbbi.

493. **I**smét eljött én életemnek Egy estéje, mely annyit tesz, Hogy lassankint a kegyelemnek ideje is majd így ki lesz: Uram, én kegyes Istenem! Add ezt jókor észre vennem.

2. Jót, vagy rosztat mit cselekedtem, Óh én lelkem, meggondoljad? A mit pedig ma is vétettem, Te atyám! meg ne boszuljad! Tekintsed gyarlóságomat, Hitemet és váltságomat.

3. E napon is hogy megtartottál, Megőriztél, védelmeztél, Számtalan jókkal megáldottál, Dolgaimban segítettél, Ezért, a mivel tartozom, Szívemet neked áldozom.

4. Nincs egyebem a mit adhatnék; De ezt is csak úgy adhatom, Kedvet nálad ha találhatnék, És általad vonattatom Atyám! látod szívem kié, Erővel is tedd tieddé.

5. Az ha tied, úgy nem félhetek, Hogy engem meg nem tartanál, És akármely gonosz esetek Ellen meg nem óltalmaznál, Rád legyen bízva mindenem Ez éjjel is, én Istenem.

6. Enyészszék el ez elmúlt nappal Valami kedved ellen volt, És ne térjen vissza holnappal, Hogy ne legyek eleven holt. Még altában is testemnek Mutasd képedet lelkemnek.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

494. **M**ár a mit reggel kértem, Ez estvét is megértem Isten jóvoltából: Nem ért

semmi sérelem, Sem bánat sem félelem, Meg is áldott tárházából.

2. De én megtartottam-e, És csak azt munkáltam-e, A mit ma fogadtam? Óh bocsásd meg Istenem, Ne tartsad fenn ellenem, A mit tettem s elmulattam.

3. Te vagy ki azt mondottad, És éltedre fogadtad, A bűnös halálát, Hogy soha nem kívánod, Sőt ha megtér, megszánod, Szintúgy, mint előbb utálád.

4. Hát hogy atyánkká lettél, Velünk megbékéltél, Már mit nem várhatunk? Hogy ne adnál meg mindent Azért, ki mi értünk szent? Bátran elődbe járhatunk.

5. Mert te Uram nevünket Fölirtad, és ügyünket Gondosan vezeted, Óh menny s föld teremője, És csak egy éltetője, Te magad vagy a szeretet.

6. Ezért most háladással, Imádó térdhajtással Áldom föl ségedet. Add minden indulatom, Tettem és gondolatom Dicsőitse szent nevedet!

7. Ez éjjel is gondomat Viseld, mert óltalmamat Csak te tőled várom. Te atyám a Krisztusban, Értem meghólt Jézusban Légy nekem erős kővárom.

8. Társamat, véreimet, Én minden kedvesimet Szint úgy mint magamat Ajánlom kegyelmedbe, És gondviselésedbe Tőled vett minden javamat.

Saját dallam.

495. A nap elment, óh Jézus! maradj velem: Bűn homályát te magad üzd el tőlem; Óh támadj fel! igazság szép napja, Hogy távozzék szívemnek homályja.

2. Neked, Uram! éneklek dicséretet! Magasztalalak, hogy e nap végeztetett: Te vezérlesz, ámbár elrejtetett Én előttem vezérlő szent kezéd.

3. Bús lelkemnek e nagy szomorusága, Hogy a jóban nincs állhatatossága, Mert jól tudod, vesék vizsgálója, Hogy megbotlom, mint gyermek gyakorta.

4. Bocsássad meg bűnömet, melylyel vádol Az én szívem méltán fordulván furdal: Test, bűn, világ megcsalt, de megtérek; Segélj Uram! ismét tied leszek.

5. Én pásztorom, éltemnek őrizője, Te jobb kezed hívek védelmezője: Ótalmazzon kegyelmed engemet, Midőn sátán keresi lelkemet.

6. Te nem szunnyadsz, midőn testünk aluszik: Engedd, lelkem jót gondoljon, ha nyugszik: Óh napfényem! tarts meg, ne tegyek bünt: Nem eresztlek, Uram, a nap eltűnt.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

496. Egy nap ismét eltűnt, S borult már éjszaka! Mint mult az tőlem el? Nem mult-e csak hijába? Tehetségem szerint A jót munkáltam-e? Nem kényem, de tisztem Ösvényén jártam-e?

2. Kezdem-e valjon azt Az Isten félelmével, Áldás, könyörgés közt, És oly elszánt elmével, Hogy a jóság útján Szüntelenül járjak, S áldást az Istentől Csak eképpen várjak?

3. Kötelességemet, Gyakorlott tisztem mellett Úgy véghez vittem-e Ma is a miképp kellett? S azért munkáltam-e Embertársam javát, Hogy Isten akarja, Vagy hogy más ember lát?

4. Vezérlésem alatt Maradt-e szívem épen? Volt-e az Istenre Függesztve voltaképpen? És elhitte-e azt, Midőn könyörgöttem? Hogy, ha kérésem jó, Meghallgat Istenem?

5. Forgott-e a földi Sok jókkal élésemben Azoknak adója, A jó Isten, eszemben! És vettem-e mind

azt, A mit az Úr rám oszt, Háladással a jót, S nyugodtan a gonoszt?

6. Eredt-e jó szívből Társalkodásom vége, Érzem-e, mi a hív Barátság édessége? Beszédem sós, s tréfám Mind ártatlan volt-e, S a mit megbánhatnék: Olyast szám nem szólt-e?

7. Házam népe körül Mint vittem tisztet végbe? Készíté-e példám Ma is őket az égbe? Az embert szánó szív Hideggé nem lett-e? S másnak jobbra fordult Sorsán örvendett-e?

8. Megbántam-e mindjárt A bünt, mihelyt megtettem? S nem uralkodtak-e Indulatim fölöttem? S ha ez éjjel az Úr Ki fog szólítani, Kész-e a számadást Lelkem kiállani?

9. Isten! te mindent tudsz, Nincs hát okom, vét-ségem Titkolni; érzem, S ismerem gyengeségem, De a Jézusért te Bocsásd meg vétkemet, És ítélet alá Óh ne vonj engemet.

10. Tudom, megengedsz te Annak, ki vétkét bánja; Mert te irgalmad nagy, A megtérőt megszanja, Ez éjjel is őrzöm Te vagy; s ha szolgád él, Él neked, s ha halni Kell, meghalni sem fél.

Saját dallam.

497. A z éj ím érkezik, S beborítja a földet: Az Úr nem távozik, Megvilágosít minket, Nálad, óh Jézusom! Van napom s világom.

2. Kegyelmed világát Add homályos szívembe, Szentlelked munkáját Folytassad én lelkemben; Üzd el bün homályát, Mely szerzi szív bűját.

3. Én a mai napon Sok hívságot míveltem: Te nálad föl vagyok Irva, a mit vétettem; Elöttem is tartom, Mint lesz számadásom.

4. Óh hogy semmi vétke, Ne maradjon fölirva,

Kegyelmedből nekem Legyen mind megbocsátva, Mert véred egyedül Adósságot töröl.

5. Te veled, Jézusom! Újjonnan megegyezek, Hogy a bűnt utálom, És ígédnek engedek, Lelked vezéreljen, S jóra készsége tegyen.

6. Majdan már lefekszem Te szentséges nevedben: Holnap serkents engem, Hogy eljárjak tisztemben; Mind nappal s mind éjjel Rám vigyázz s ne hagyj el.

7. Másról nem kívánok, Csak te rólad álmodni; Reám ki por vagyok Méltóztassál vigyázni. Lelkemnek álmomban Adj részt jóvoltodban.

Saját dallam.

498. Ébredj fel, óh te szívem! Kegyes elmélkedésre Buzdulj fel, te is én nyelvem, Isten dicséretére, Mert a mai nap engem Kegyesen megőrizett, Minden veszedelmet tőlem Kegyelmesen elterített.

2. Hála legyen, atyám, neked: Isteni jóvoltodért, E napon reám terjesztett Mennyei áldásodért: Hogy bár méltatlan voltam Sok jótéteményidre; Mégis többet mint gondoltam, Cselekedtél kérésemre.

3. Nincs embernek oly bölcs nyelve, Mely kimagyarázhassa Főlségednek dicsősége Mily nagy, azt kimondhassa. Elfogyhatatlan, Uram! A te kegyelmeséged, Megvallom, óh szent Jehovám! Sok a te jótéteményed.

4. A napnak tündöklő fénye, Látjuk, már elenyézik, És az éjnek sötétsége Mi hozzánk elérkezik, Légy velem, én Istenem! Te védelmezéssel: Vigasztalj, bátoríts engem Vigasztaló Szentlelkeddel.

5. Bocsásd meg, Jehova, kérlek, Számtalan bűnemet, Haragra ne gerjeszszelek Én azokkal tégedet,

Ne hagyj engem bünömben Nyomorultúl elveszнем,
Pokolnak ő gyötrelmében Vétkeim miatt beesnem.

6. Hogyha szintén fölségedtől, Mint juh, elté-
vedtem, És a te szent törvényedről Jaj ritkán
elmélkedtem; De te hozzád kiáltok: Ne nézd én sok
bünömet, Töröltessenek el azok, Ne terheljék bús
szívemet.

7. Jóllehet testi érzésim Álomtól nehezednek, De
téged lelki szemeim Szüntelen szemléljenek. Lelkem
minden bánatban Te hozzád ragaszkodik, Éjjel nap-
pal buzgóságban Csak te rólad gondolkodik.

8. Ez éjszaka engedj nekem Szép csendes nyu-
godalmat; Takargassad, én Istenem, Te szegény
juhocskádat, Mert teneked ajánlom Lelkemet és tes-
tetem; Gondviselésedbe bízom Kezedből vett értékemet.

9. Hallgasd meg én könyörgésem Mindenható te-
remtöm, Te légy ez éjjel mellettem, Óh kegyes üdvö-
zítöm, Vigasztaló Szentlélek! Légy te is én őrizöm,
Hogy a gonosz ellenségek Távol legyenek én tőlem.

Dallam: Óh én bünös, jaj mit tegyek.

499. Ímhol jövök, óh Jézusom, Hogy a nap
elenyészik, S a sötét éj érkezik, Széked
eleibe, s áldom Nevedet, óh hajts engem Magadhoz
testem s lelkem.

2. Az én napim menten mennek Örökké való-
ságra, Sebes nyilnak módjára, Mint a szelek elrepül-
nek, Folyton folynak az idők, Eltelnek az esztendők.

3. De én szegény, óh Jézusom! Magam nem
veszem észre, Hogy tégedet végtére Keresnélek, én
Meváltóm, Múlnak óh mily sok napok, Hogy jó
ébre nem vagyok.

4. Óh teljes szívből szégyenlem, Éjjel-nappal te
tartasz, Kegyelmesen óltalmazsz; De magam nem

úgy viselem, Hogy hálaadó lennék, S minden vétket levetnék.

5. Íme mostan lábaidhoz Borulok, én Istenem! Add kegyelmedet lelnem; A bünt, mely örök kárt okoz, Magad letenni segélj, És utaidban vezérlj.

6. Add, számláljam napjaimat; Melyeket adtál nekem, Szentlelked birja lelkem: Így semmi engem nem bánthat, Mert te világosságom, Megtartod boldogságom.

7. No Megváltóm! vigyázz értem, Vigyázz reám ez éjjel, Védelmezz szent erőddel, Szerelmed vidítson engem, Lélekben ébren legyek, Bátor nyugodni megyek.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

500. Maradj velünk, mi Krisztusunk! Mert már az éj felé vagyunk, Szent ígéd világoskodjék, Mi szívünkben munkálkodjék.

2. E mi tévelygő időnkben Add Szentlelkedet lelkünkben, Hogy szent ígéd és szentséged Tisztán maradjon közöttünk.

3. Nálunk és maradékinknál, Hogy ők is járjanak annál, Kérünk, Uram, ez úgy legyen Örökkön örökké, Ámen.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

501. Most az egész természet, Érkeztén napnyészet, Készül nyugalma: De te lelkem, tiszteted Tedd s dicsérd Istenedet, És siess imádására.

2. A fényes nap eltűnik, Éleszteni megszűnik, Mert éj ellensége, De van más napom készen, Nekem a Jézus leszen Mindig lelkem fényessége.

3. A nap ha egyszer lement: A csillagok oda

fent Ragyognak fényökben; Én is, ha az Úr kivesz,
S megdicsőült testbe tesz, Fényleni fogok mennyekben.

4. A test nyugodni siet, És minden ruhát levet,
Halandóság képét: Ezt levetvén, Krisztusom Más ruhát
ád rám, tudom, Ama dicsőség köntösét.

5. Örül már fáradt testem, Hogy munkán által
estem, S megy nyugodalmára, Örülj, szívem; inségtől,
Büntől, keserüségtől Megvász te is nemsokára.

6. No elfáradt tagjaim, Nyugodjatok csontjaim;
Már ágyat kívántok, Majd e földi életnek Végén a
földbe vetnek Ágyat, melyben nyugodhattok.

7. Álom jó majd szememre, Ki vigyáz életemre?
Uram mindenemet Ajánlom szent kezedbe, Tarts gond-
viselésedbe, S őrizz károktól engemet.

8. Jézus, te légy óltalmam, Úgy lesz jó nyugo-
dalmam, S ha tovább kell élnem, Egészségben vir-
raszsz fel, És örvendező szívvel Engedd a reggelt
szemlélnem.

Dallam: Krisztus Urunknak áldott.

502. Nyugodni megyünk: teneked könyörgünk!
És lefeküdvén neked esedezünk, Uram,
adj nekünk békességes álmot, S reggel felkelnünk.

2. Minden ártalmat távoztass el tőlünk, Kegyes
óltalmunk te magad légy nekünk, Csendes nyugovást
s azzal megújulást Engedj minékünk.

3. Adjad, hogy benned békével alhassunk, Angya-
lid által mególtalmaztassunk; És vagy aluszunk, avagy
ébren vagyunk, Téged áldhassunk.

4. Hála teneked, örök Atya Isten, Ki mi hozzánk
vagy nagy kegyelmességgel, Hallgass meg minket e
könyörgésünkben, Áldj meg hitünkben.

Dallam: Jehova! csak neked éneklek.

503. Készülj, testem, nyugodalomra, Bucsuz a nap és bealkonyodik, Majd homály ül völgyre, halomra, S a természet mintegy gondoskodik, Hogy szemem elől mindent elfedjen, S a nappali lárma csendesedjen.

2. De, lelkem, bár eltikkadt testem, Az újító pihenést kívánja, Melynek napestig azt kerestem, A mi rozsa s moly ragadományja: Jer! e kis időt magad hasznára Fordítsd e naptól még utoljára!

3. Gondold el, ma mi jót végeztél, Az örök jót miképpen kerested? Ismerd meg azt is, ha vétkeztél, Hol ejtett meg erőtelen tested? Nem volt-e e nap élted förtelmes, S embertársod javának sérelmes?

4. Csak úgy lehet csendes alvásod, Ha jól felel lelkiismereted; De lesz kínos furdalódásod, Ha szemre hányja mai eseted. Jer tehát szívem, szállj most magadba, S bánat nélkül ne feküdj ágyadba!

5. A nap nap után halad s mulik Tőlem, mint a rövid perczentések; Nem tudom, éltem meddig nyulik, S mit tartnak az isteni végzések? Ki tudja rám virrad-e reggelem, Vagy talán e lesz végső éjjelem?

6. Óh mennyei atyám! te élesz Most kegyelmeddel és légy védelmem, Ha te őrizsz s még megkimélesz, Nem lesz altomban semmi sérelmem; S így ha az éjjel végzem is éltem, Lelkem veszéstől akkor sem féltem.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

504. Uram! e napot eltöltöttem Ingyen való jóvoltodból; Nevedben azt vígan kezdettem; S végét értem kegyelmedből Reggeltől fogva estvélig Rajtam jóvoltod mind végig.

2. Mikép magasztaljalak téged! Óh irgalmasságok atyja! Sok szép áldásod nem ér véget, Jóvotlod az eget hatja; Éltemben egy nap el nem mul, Hogy rajtam kedved nem újul.

3. Ma is mily sok jókkal áldottál, Mily nagy volt hozzám szerelmed; De háladásra nem birhattál, Sőt sokat tettem ellened, S a mi lett volna javamra, Magam fordítám káromra.

4. Saját életem vádol engem És kárhoztat te előtted; Te mégis elengeded vétkem, S nem taszítasz el előled: A Jézusért légy kegyelmes, S érdemem szerint ne büntess.

5. Testem a sok gond és munkától Megfáradván nyugodalmat Keres, és az éj ártalmától, Uram! nálad lel óltalmat: Te légy ez éjjel világom, Üdvösségem, boldogságom.

6. Az álom által erősíts meg További szolgálodra, S ágyamból fölkelvén újíts meg Hivatalbeli dolgomra: Vagy ha elvégzed éltemet, Uram! vedd hozzád lelkemet.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

505. Uram, ma is éltettél, Ösvényeden vezetél, Szívből áldlak téged! Hol leljen ajakam szót Hirdetni azt a sok jót, A mit velem tett fölséged?

2. Száma nincs áldásodnak; Csodáit jóvotlodnak Vigan magasztalom: Te adsz erőt kezemnek, Jó erkölcsöt szívemnek; Te tőled jön az óltalom.

3. Atyám! mily boldog itt már, Ki szent tetszéseden jár Az élők földében, S várja hite jutalmát, Mennyei nyugodalmát A szenteknek seregében.

4. Tudom, hogy kiben hiszek; Félelem nélkül

leszek, Halálom óráján, Örök boldogulásom Lesz, ha végzem futásom Ez élet terhes pályáján.

5. Te adtál ma óltalmat, Te adj csendes nyugalmat; Lefekszem nevedben, Tőled vettem éltemet; Ha elveszed lelkemet, Atyám, ajánlom kezedbe.

Dallam: az előbbi.

506. A nap hanyatlik immár, Az éj homálya bezár, S nyugalmat hint reánk; Mindennapi munkánkhoz Erőt s egészséget hoz; Neked köszönjük ezt, Atyánk!

2. Ébren vagyok még, s téged Áldlak, Uram, fölséged Hogy eddig éltetett. Buzgó szívből hálálom, Hogy jóságod köszáalom S lépéseim vezére lett.

3. Mit nem vevék kezedből, Hogy élek s jó kedvedből! Kegyesen bánsz velem, Ezt s más ezernyi jókat Soha el nem mulókat Neked köszön az értelem.

4. De hozsz sötét egünkre Mi gyönyörűségünkre Ezer csillagokat, Mik fáklyákként lobognak, Dicső fényvel ragyognak, S te intézed el utjokat.

5. Minden munkád nagyságos, S hirdeti mily jóságos, Mily böles, s hatalmas vagy, A mit az alkotó szó Általad mívelt, mind jó, Mind bámulásra méltó s nagy.

6. Azért kiben bizhatnám, S magam kire hagyhatnám, Mint rád, Mindenható? Te vagy én bizodalمام; Te légy erős óltalmam, Te légy az éjjel nyugtató.

7. Téged fiúkép félni, Uram! s teneked élni, Mily szép kötelesség! Tied legyek egészen, Tudom, hogy gondod leszen Reám is, óh fő bölcsesség!

8. Ha éltemet leteszem, Mily boldogság lesz részem, Mily áldott nyugalom! Akkor neved mennyekben Fölseges énekekben, Mind örökké magasztalom.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

507. Majd ha a halál éjjében Édesdeden szunyokép föl nem virradok, Mily csendes lesz nyugalmam, Megszün minden fájdalmam Azok közt, kik itt szenvedtek, S már dicsőültekké lettek.

2. Most még szükség fölserkennem E mulandó világra: Oktass, Uram, készen lennem Örökkévalóságra: Add legyenek hív, tiszta, szent, S a vétkek terhétől ment, Mikor hatalmad szavára Megyek minden test utjára.

3. Add, az a nap kedves legyen Nekem, melyen hozzád véssz; A világ restté ne tegyen, Éjjel-nappal legyenek kész; Bár miképp sirat hívem, Inkább kedveljen szívem Téged, s azt is mennyországba Hívjam örök boldogságba.

Dallam: az elébbi.

508. Óh menny s föld teremő Ura! Minden test életője, Világosságnak szent atyja, Hívek védelmezője; Te benned nincs változás, Te tőled mennyből áldás Száll mi reánk bűnösökre, És méltatlan emberekre.

2. Megmérhetetlen jóvoltod Engem e nap megtartott, Örvendeztető áldásod Böven megkoronázott, Mert testem egészségben, S lelkem is békességben Ez estvét íme megérte, A mint szívem tőled kérte.

3. Hivatalom munkájában Te segítél engemet, Szerelmed nagy jóvoltában Tartád e nap éltemet! Óh Isten, kegyes atyám! Mily kegyelmes vagy hozzám! Illik szent nevedet áldnom, Dicsérnem és magasztalnom.

4. Minthogy pedig a nap elmúlt, S a sötét éj érkezik; Lelkem bátorságot másutt Nem keres, hanem

bizik Te szent őrizettedben, És gondviselésedben: Óh tarts meg hát, én Istenem! S engedj hólnap is fölkelnem.

5. Űzd el tőlem az ördögnek Kísértő mesterségét; Távoztasd irigy embernek Gonosz igyekezetét; Ne jöjjön rám semmi kár, Te légy nekem erős vár, Hogy nyughassam bátorságban Szent szárnyaid árnyékában.

6. Mivel pedig, Uram! téged E napon büneimmel Megbántalak, s ítéleted Érdemlem vétkeimmel; Azért ez imádságom, Gyarló fohászkodásom Nem méltó, hogy meghallgassad, És kérésemet megadjad.

7. De a te nagy irgalmadért, Kérlek, ne vess el engem, A te áldott szent fiadért Halld meg e könyörgésem: Lelked által téríts meg; És lelkemben tisztíts meg; Hogy lehessen békességem, Aluvásom s csendességem.

8. Óh irgalomnak szent atyja! A te nagy segedelmed A hólnapot ha megadja Érnem, nyújtsd kegyelmed; Hogy megújult erővel, És örvendező szívvel Én dolgaimat tehessem, S szent nevedet dicsérhessem.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

509. Óh seregeknek Ura! Áldott és hatalmas Isten! Jóvoltod igazgatja Mi dolgainkat mindenben; E napon is megőriztél, Kártól s veszélytől megmentél.

2. Ha büneinket nézzük, Melyekkel téged naponkint Megbántunk; óh Istenünk, Élven világ és test szerint: Nem vagyunk méltók ezekre, S több ily jótéményekre.

3. De te mégis kegyesen Bánsz mi velünk kegyelmedből, S mindennap hogy vehessen Áldást kiki

szent kezedből: Azt, mint Atya, cselekeszed, Szent fiadért velünk teszed.

4. Vegyed hát háladásunk Óh szent Isten! mind ezekért, Hallgasd meg imádságunk A te áldott szent fiadért, S óltalmaddal fedezz minket Ez éjjel s őrizz bennünket.

5. Félelmünk úgy nem leszen, Ha te szent szemed vigyáz ránk, S az ördög kárt nem teszen Lelkünkben, Mert te vagy atyánk! Bátorságunk és óltalmunk, Te vagy nekünk erős tornyunk.

6. Nyugoszs meg hát kebledben, Óh Izraelnek őrzője: Tekints ránk szerelmedben, Híveknek védelmezője; S így lesz nyugtunk békességben, És fölkeltünk egységben.

Dallam: Most nyugosznak az erdők.

510. Nyugszik már a természet, Mert a nap elenyészett Világa fényével; De te édes Jézusom! Ki vagy napom s világom, Lelkemben fényl-jél ígéddel.

2. Áldott légy jóvoltodért És irgalmasságodért, Hogy ma is megszántál: Velem sok vétkeimért, És álnok tetteimért Érdemem szerint nem bántál.

3. Te veled egyes vagyok S az maradni akarok, Ámbár már lenyugszom; Vigyázz rám, jó pásztorem, Hogy ne lehessen bajom, Mikor én bátran aluszom.

4. Tisztíts meg szent véreddel, Fedezz be érde-meddel, Hogy velem maradhas, S hogy ha meg kell is halnom Ez éjjel, és kimulnom, Magadhoz mennybe juttathass.

Hét végére való esti énekek.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

511. Uram, az én életemnek Ismét elmúlt egy hete, De valjon kegyességemnek Bizony-sága lehet-e? Követtem-e törvényed, Tettem-e szent tetszésed? Óh vajha úgy éltem volna, Hogy e hét mellettem szólna.

2. Nem titkolhatom te tőled, Mindenható szent Isten! A mi elrejtve előled Nem volt, nem lesz, és nincsen: Jól tudod büneimet, Mert ismered szívemet: Én magam csak azt mondhatom, Hogy számát nem is tudhatom.

3. Óh kegyelemnek Istene! Muljék rólam haragod; Ígédnek jártam ellene, De hiszem megbocsátod, Hü és kegyes vagy, Uram: Irgalmadat terjeszd rám, Hogy ezután országodat Keressem igazságodat.

4. Szenteld meg bádjad szívemet, Ne aludjam el bűnben; Jóvotlod fedjen engemet, Angyalod velem legyen; Órizz tüzi veszélytől, S minden egyéb inség-től, Ne kelljen holnap jajgatnunk S kárvallásunkat siratnunk.

5. Gonosz ember szándékától Ki sötétben kárt teszen, Óltalmazz gonoszságától, Hogy véghez ne mehes-sen, Óh veszítsd el tanácsát, Gátold ártalmas utját: A sátánt is messze üzzed, Erejét vegye el kezed.

6. Szent szemeid el nem hunynak, Mi bátor érünk estét, Kezeid el nem fáradnak, Tartod hívek sere-gét, Te jó vagy mi pásztorunk, Reánk vigyázó Urunk; Azért, kérünk juhaidnak Adj jó álmot mindnyájunknak.

7. Egészségben fölvirradnom Add alkalmas időre; S hivatalomban eljárnom Neved tisztességére; Vagy ha rendelted, Isten, Hogy ez éj végső legyen, Tehát kezédbe lelkemet Mostan ajánlom testemet.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

512. Életünk ideje repül Visszakerülhetetlenül;
Egy hét után a másik mul, Ez is immár
végre hajol.

2. Áldassál, kegyes Istenünk! Hogy eddig voltál
segédünk, S velünk mindennap jót tettél, Hűségeddel
körül vettél.

3. Ha büntől menttek lehettünk, Vagy valami jót
tehattunk; Erőt és előmentséget Tőle vettünk segít-
séget.

4. Gyakran tudva is vétettünk, Kárhozatra méltó-
k lettünk: De nézd bánatos szívünket; S engedd
el, kérünk, bűnünket.

5. Megyünk sebes víz módjára Az örökkévaló-
ságra; Te időnket elrendelted, De a végét elrejtetted.

6. Segélj magad, Uram! minket, Hogy készen
várjuk végünket; Őrizz testi bátorságtól, Mely meg-
fosztna boldogságtól.

7. Hogy ha elhozod végünket, Mely határozza
ügyünket; Adj részt ama boldogságban Az örökké-
valóságban.

Vasárnap esti énekek.

Dallam: A nap immár elenyészett.

513. A z éj immár előttünk áll, A nap elnyugo-
dott; De te, szívem ne nyugodjál, Imád-
jad Uradat.

2. Óh Uram, nagy s erős Isten! Kit senki nem
láthat, Atyám! ki vagy a mennyekben, Halld meg
szólásomat!

3. E nap, melyet elvégeztem, Szenteltetett neked:
És azt mind estig szentelnem Kívánta fölséged.

4. E talán nem lett meg tőlem; Mert test és vér vagyok; Ha vagyon is jóra kedvem, Véletlen bünt vallok.

5. Azért kérlek, kegyes atyám! Ne nézzed bünömet; Szent fiadért tekints reám, S engedd el vétkeimet.

6. Szent ígédet mi szívünkben, Mely ma hirdettetett, Tartsd meg emlékezetünkben, Hogy féljünk tégedet.

7. Tartsd meg annak mi közöttünk Tiszta hirdetését, Távoztasd messze mi tőlünk Annak megvetését.

8. Én majd ágyamba lenyugszom: Óh Uram, Légy velem! Angyalod legyen őrállóm, Ne érjen sérelem.

9. Adj békességes nyugovást Minden kegyes szívnek; Azoknak pedig jobbulást, Kik szolgálnak bűnnek.

10. Hadd virradjak föl épségben, Ha úgy tartja kedved, Hogy eljárhassak tisztemben, S hű legyek teneked.

11. Ha pedig végső órámat Rendelted ez éjjel, Hozd el boldog halálomat Csendes békességgel.

12. Vigy, kérlek, be országodba Választottid közé, Így én lelkemnek szombatja: Ott leszen örökké.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

514. **Í**m véghez ment szombatunk; Jer azt kegyesen végezzük: Estvéli áldozatunk Gyanánt az Istent dicsérjük; Mert az Úr mint kegyes atya, Javait kiszolgáltatja.

2. Uram, szent segedelmed Naponként megörvendtet, Melyért atyai kedved Vegye föl könyörgésem; Mert nincs nagyobb áldozatom, Mint szívbeli buzgóságom.

3. Óh ki ne áldna téged, Embereknek szeretője! Megjelenti kegyelmed Az egeknek kereksége; Mert valahol vagyunk s járunk, Tőled mind csak áldást látunk.

4. Munkával, fáradsággal Töltjük el a több napokat, Sok nyughatatlansággal Végezzük testi dolgunkat; De a nap, mely ma támada, Lelki nyugodalmat ada.

5. Emberek megváltója, Én Istenem! csak te voltál Mindnyájunk oktatója, Te dorgáltál s vigasztaltál: Egyengetted ösvényinket, Hirdettetvén szent ígédet.

6. Melyért, Uram! nevednek Áldás legyen most s örökké! Hogy magvát beszédednek Hintetted emberek közé; Adjad bennünk megéledjen, S bő áldásul nekünk legyen.

7. Azért nyugodalomra Megyünk bú és nagy gond nélkül, Mert karod óltalmunkra Kiterjeszted kétség kívül; Nálad vagyon békességem, Nem árthat hát ellenségem.

8. Hólnapra tartván éltem, Hogy tovább is szolgáljalak, Jóvoldod birjon engem; Úgy én dolgaim jól folynak, Mert ki bizik az Istenben, Nem hagyatik az szégyenben.

Betegeknek esti énekeik.

Dallam: A nap immár elenyészett.

515. Uram, e nap is már tőlem Elmult inségével; Jóvoldod nem tért mellőlem Hív segítségével.

2. Ha te gyámolóm s óltalmam Nem volnál éltemben, Hova lenne bizodalmam Bajos inségemben.

3. Kegyelmed nélkül elmulna Minden bátorságom, És a halálba borulna Minden boldogságom.

4. De mily igen örül szívem, Hogy kedved nyugosztal; Te vagy nekem jó Istenem; S szent ígéd vigasztal.

5. Ágyamban bátran lenyugszom, Tied vagyok s

leszek; Szent óltalmodban aluszom S tőled erőt veszek.

6. Ha ez lesz is vég éjjelem E földi életben, Boldog sorsom; mert kész helyem Nálad a mennyekben.

Dallam: Jézus, ki bűnös lelkemet.

516. Jézus! fogadj óltalmodba Ez egész éjszaka, És zárj be szent irgalmodba Lelkem nyugodalmára! Segélj, hogy én mindenekben Tied legyek életemben; Szánj meg s enyhíts kegyesen, Tégy velem kegyelmesen.

2. Eddig híven ápolgattál, S szenvedhető volt sorsom, Mert Uram te magad voltál Könyörülő orvosom; Ez éjjel is, kegyes atyám! Te légy gyámolító dajkám, S ha nehezül inségem, Légy kegyes segítségem.

3. Szent kezeidbe ajánlom Lelkemet és testemet, Te szent érdemedből várom Örök üdvösségemet; Add, hogy harczolásom után, Ama jó pályát megfutván, Mennyből hozzád juthassak, S nálad boldogulhassak.

Az esztendőnek utolsó estéjére.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

517. Íme az Úr kegyelmével Elértem már békével Áldott utolsó estéjét E lefolyt esztendőnek, Úgy hogy a jövendőnek Közelítő elejét Látván, reménylőbb lehetek, Hogy új esztendőt érhetek.

2. Ily közel ennek végéhez, Amannak kezdetéhez, Nyerd meg én lelkem az időt! Az Úrral befejezni, Imádsággal végezni, ~~Illk~~ az ó esztendőt: Sőt be az új is úgy álljon, Hogy buzgóságban találjon.

3. Óh Uram! ki az időnek Elmultnak jövendőnek, Ura vagy és vezérlője; Hozzád változás nem fér,

Csak teremtményeket ér; De te bölcs intézője Vagy minden történeteknek; Kegyes atyja mindeneknek.

4. Reánk is ez esztendőben, Mint gyermekre bölcsőben, Oly híven gondot viseltél, Éltünket megtartottad; Szükségünket megadtad; Veszélyben úgy vezetél, Hogy mint csodatételedet Láttuk gondviselésedet.

5. Oh mily gyakorta vétettem, Gonoszul cselekedtem Te ellened, én Istenem! Mégis meg nem vetettél; Bűnben el nem vesztettél; Nem keltél ki ellenem; Elhagytam bár ösvényedet, Nem fogtad meg kegyelmedet.

6. Sőt mint könyörülő atya Fiait nem hagyhatja, Úgy te engem ápolgattál: Intéssel, sőt kéréssel, Vagy kegyes büntetéssel, Oktattál, támogattál, Ha elestem, fölemeltél, Szentlelkeddel vezérlettél.

7. Tudom, hogy csak a Jézusért Én megváltó Uramért, Kiben én atyámmá lettél, Hozzám oly türelmes Voltál, és oly kegyelmes, Hogy ennyi sok jót tettél; Türted a szolgát uráért, Kedvelted áldozatjáért.

8. Oh atyám, e jótettedért Legnagyobb kegyelmedért, Hogy üdvözítőt rendeltél, És annak érdemeért, Egyszülötted neveért Fiúságra emeltél; Ezért neved tisztelése Legyen esztendőm végzése.

9. Áldlak, Uram, hogy hitemet S hitbeli reményemet, Ámbár sokszor eltévedtem, Elfogyni nem engedted; Sőt magad élesztetted, Úgy hogy bátor lehettem Akármily kísértetemben És keresztviselésemben.

10. Hogy ígédet megtartottad Köztünk, s kiszolgáltattad A szent Sákramentomokat, S én is méltó lehettem, Hogy azokban részt vettem, És a szent hajlékokat Népeddel látogathattam, S vele neked szolgálhattam.

11. Hogy hazánkban békességet, Egyházi csen-

dességet, Külső belső vezéreket, Hív lelki tanítókat, Jámbor jóakarókat, Szükséges cselédeket Adtál, s kedves feleinket, Rokoninkat, véreinket.

12. Velünk együtt megtartottad, Sok jókkal megáldottad, Mirigy haláltól, éhségtől, Tűz víz veszedelmektől, Rettentő félelmektől, Halálos betegségtől: Hatalmason megőriztél, S mindent javunkra intéztél.

13. Hogy munkánkban megáldottál, Gyarapodást nyújtottál, Ránk mért látogatásodat Mindig úgy mérsekletted, Hogy láthatóvá teted Atyai jóvoltodat, Könyörületességedet, És segítő készségedet.

14. Mind ezekért ez énekkel, Buzgó szívvel lélekkel, Óh én kegyelmes Istenem! Esztendőnk eltűntében, A Jézusnak nevében, Előtted megjelenem: Hálaadással imádlak, Dicsérlek és magasztallak.

15. Óh kegyes Atyám, vétkeim, S minden gyarló tetteim, Ez esztendő elmúltával, Legyenek eltemetve, Örökre elfelejtve! Add lelked malasztjával Új időre úgy léphessek, Hogy ember is új lehessenek.

16. Ez éjjel is kegyelmedbe És gondviselésedbe Helyheztetem én lelkemet, Testemet s mindenemet, Egyedül benned bizom, És reád támaszkodom; Tudom, a ki benned bizik, Soha meg nem csalatkozik.

17. Dicsőség neked, Istenünk, Könyörülő Istenünk! Dicsőség a magasságban! Atya, Fiú, Szentlélek, De lényben egy személyek Végetlen valóságban! Add mind örökké áldjalak, Mind örökké imádjalak.

Születés napjára.

Dallam: Dicsérd Istent keresztyénység.

518. **V**izsont az a nap virrad rám, S vidítja szívemet, Melyen, óh mennyei Atyám, Alkottad éltetmet. ∴:

2. Véghetetlen hűségedet Szívből magasztalom,
Mert hozzám szeretetedet Ma is tapasztalom. :/:

3. Vajha oly szentül folyt volna Mind eddig életem,
Hogy semmiben ne vádolna Lelkiismeretem! :/:

4. De óh! el nem titkolhatom, Gyakorta vétettem;
S elcsábítván indulatom, Tisztemet nem tettem. :/:

5. Elpirulva s töredelmes Szívvel kérlek téged,
Uram, légy most is kegyelmes, Szánjon meg hűséged. :/:

6. Teremts tiszta szívet bennem, Vezérlé szándékimat,
Segéld, serényebben tennem Hasznos munkáimat. :/:

7. Sokak és nagyok dolgaim, A míg tart életem,
S ha majd lefolynak napjaim, Elődbe vitetem. :/:

8. Talán közel van már végem, Óh nyújts segítséget,
Hogy nyerhessen kegyességem Örök dicsőséget! :/:

Név napjára.

Dallam: Hozzád fohászokodom.

519. A kármelyik napját Nézzem életemnek, Látom mindenikben Az én Istenemnek Hozzám nagy kegyelmét, Hív gondviselését, Sorsom folyásának Titkos vezérlését.

2. De a mely napot ma Életem sorsából Ismét megérhettem Az ő jóvoltából, Ez legfőbb kegyelmét Juttatja eszembe, Melyet a keresztség Beoltott lelkembe.

3. Legelsőben is hát Ma, mikor nevemet Ünneplem, szent atyám! Azt a kegyelmedet Áldom és imádom, Melyet akkor vettem, Mikor te nevedben Megkeresztelttettem.

4. Óh vajha mondhatnám, Hogy fogadásomat Hí-

ven megtartottam S becsültem sorsomat, Hogy csak gyarlóság volt, Ha mikor vétkeztem, És el nem mulattam, A mire érkeztem.

5. Uram, te mindent látsz! Láttad esetimet, Száma szerint tudod Minden vétkeimet, De te a megtérő Bűnöst meg nem veted, Sőt, hogy éljen, magad Segítetted, vezeted.

6. Légy irgalmas nekem, Uram s én Istenem! Atyai szeretet Nem lehet ellenem, Ámbár eltévedtem, Te visszatéríthetsz, Lelked malasztjával Mindenre segíthetsz.

7. Hogy nem tekintetted Méltatlanságomat, Eddig megtartottál, Világi sorsomat Időről időre Sok jóval neveltetted, És minden ügyemet bölcsen vezéreltetted.

8. Méltó háladással Ma ezt is említem, Nevedet imádó Szívvel dicsőítem; Maradj ezután is Segítőm s óltalmam, Mert csak te benned van Minden bizodalmam.

9. Ámbár e mai nap Egy-egy esztendőben Csak egyszer jön elő, Add minden időben Elöttem forogjon, Hogy keresztségemet Tudjam megbecsülni S megtartsam frigyemet.

10. Arra pedig Atyám! Hogy minden esetben, Holtomnak napjáig S minden kísértetben, Alkalmatos legyek, Te magad vidd végbe, Vigy utóbb magadhoz Örök dicsőségbe.

Növendék ifjak énekei.

Dallam: Te világ szép ékessége.

520. **I** fjuságom teremtője! Hallgasd meg kérésemet: Tégy, óh minden jók kútfője, Bölcsésé s jóvá engemet! Uram, neked köszönhetem

Lelkem, testem és életem, Légy velem, hogy serényen
Járjak a jó ösvényen.

2. Az öröme kivánságot Belém magad óltottál;
De az oly hajlandóságot Fojtsd meg, melyet tiltottál.
Add, hogy a számadás legyen Szemem előtt, s bölcs-
sé tegyen; Hogy kegyesen örüljek, S minden vétket
kerüljek.

3. Ha ifjuságom utjában A roszra kísértetem,
Add gonoszság hálójában Ne veszszen én életem. A
roszak példaadása Ne legyen lelkem romlása, S tőled
el ne csábítson, Se el ne tántorítson.

4. Add, kegyesség ékesítse, Uram ifjuságomat,
Vigasztalja s édesítse, Őszült öreg koromat, Tartsd
büntől tisztán lelkemet, S ártatlanságban szívemet.
Add mindig úgy élhessek, Hogy kedvedben lehessek.

5. Az idő becsülésére Taníts, Uram, engemet:
Hogy bölcsesség gyűjtésére Áldozzam életemet. Bol-
dogítsad ifjuságom, Áld meg szorgalmatosságom, Hogy
hasznos ember legyek, S e földön sok jót tegyek.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

521. Uram! téged kérlek, segélj, Hogy bölcs
és jó lehessek! Ifjuságomban úgy ve-
zérld, Hogy teneked élhessek, Áldásodat szállítsd reám,
Hogy éltemben minden órám Törvényed szerint folyjon.

2. Adj szüleimnek örömet Magam viselésében, S
oktatásomra jó kedvet Fölneveltetésemben; A mi jót
én velem tesznek, És azzal hasznomra lesznek: Jutam-
mazd meg nekik.

3. Nevelj magad a jóságban Teljes én életemben!
Erősíts az okosságban: Hogy az által mindenben
Nevedet dicsőíthessem, S mások dolgát segíthessem,
Teljes s szíves készséggel.

4. Az emberi társaságnak, Segélj, hív tagja legyek, S mindent miben e világnak Hasznót tehetek, tegyek; Mindennek híven szolgáljak, Semmiben hátra ne álljak Tőled vett erőm szerint.

5. Add, hogy felebarátomat, Mint magamat, szeressem, S kárával soha hasznomat Semmiben ne keressem! Az igaz jóság s bölcsesség Elöttem legfőbb dicsőség Legyen itt e világon.

6. Üdvösségem munkájára Add főbb időm fordít-sam, S lelkemnek igaz javára Minden kedvem indít-sam; Így ifjuságom énnem Kora készületem leszen Az örök boldogságra.

Vének énekei.

522. **L**elkem a mult esztendőket, Hogy ha jól megvizsgálod, S tekinted a jövőket, Végem közel találod: Mint öreg s vén juthatok én Rövid pályám céljára Nem sokára, Kis időm eltel-vén, Itt lesz éltem határa.

2. Uram, te általad vagyok, Te adtad mindene-met; Rajtam sok áldásid nagyok, Te hordoztál enge-met: Dicsértessék s tiszteltessék Azért a te szent neved, És jó kedved, Fölmagasztaltassék Atyai nagy kegyelmed!

3. Te vagy életemnek ura S hathatós erősségem, Ha néha juték is búra, Megenyhítéd inségem; Meg-tartottál s úgy hordoztál Csoda nagy bölcsességgel, Kegyességgel, Hogy utóbb áldottál Mindenben kívánt véggel.

4. Reád vetem reménységem, Míg e világon élek, Ha te vezérled vénségem, Úgy semmitől nem félek;

Csak bünömet, vétkeimet, Énnekem elengedjed, El-
töröljed, S minden inségemet Elviselnem engedjed.

5. Szabadíts meg, én Istenem! E harcban elfárad-
tam; Vegyed szent kezembe lelkem, Ha világból ki-
multam: Életemet, feleimet Teneked én ajánlom,
Tőled várom Én üdvösségemet; Úgy leszen boldog
végem.

Dallam: Dicsérlek Uram tégedet.

523. Teljes minden életemben Te voltál remény-
ségem; Te légy most is vénségemben,
Uram! én erősségem.

2. Érzem, én nagy vénségemnek Sok s nagy erőt-
lenségét, S révén állván életemnek, Várom már boldog
végét.

3. Áldassék Uram, jóságod, Hogy ekkorig éltetél;
Áldassék irgalmasságod, A melylyel körülvettél.

4. Ezután is velem maradj, S igazgasd ösvénye-
met; Arra erőt s kegyelmet adj, Hogy megtartsam
hitemet.

5. Adj szívembe csendességet Akármely inségem-
ben; S nyújts kedvedből segítséget, E terhes vénsé-
gemben.

6. Eddig sok szép jó napokat Nyujtottál kegyel-
medből; Hogy ne venném a bajokat Már jó néven
kezedből?

7. Hiszem csak kevés időre Terjed én szenvedé-
sem; S megmarad a jövődre Örök örvendezésem.

8. Nem terhel ott semmi inség: Boldog örömben
élek, Részem leszen az üdvösség, Melyet tőled re-
ménylek.

9. Segélj naponkint szememet E célra fordíta-
nom, S azzal míg élek, szívemet Mindig bátorítanom.

10. Így csendes szívvel lehetek Erőtelen koromban; És szódra bátran léphetek Reménységben síromba.

Az igaz keresztyének ez életbeli boldogságáról.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

524. **H**a jó lelkiismeretem van, Már nagy az én boldogságom, Az Úrnak e nagy áldásában Áll legbecsesebb jószágom: Mert örömben s keresztemben Ez ad nyugalmat lelkemben.

2. Isten előtt van bátorságom, S hitbeli bizodalommal Eleibe viszem imádságom, S úgy beszélek mint atyámmal, Ki megáldja, s üdvözíti Azt, a ki őtet szereti.

3. Minden bajait ez életnek Elviselhetem békével; Ha a jó lelkiismeretnek Birok belső örömevel; Már abban enyhülést érzek, Ha én magam bajt nem szerzek.

4. Bár közelítsen a vég óra, A haláltól sem rettegek: Ha elbomlik a test sátora, A nyugalomra megyek; Mert Istenhez, kinek élek, Megyen e testből a lélek.

5. Azért csak légy hív, óh én lelkem! A hitben és kegyességben; Hogy így jó lelkiismeretem Maradhasson meg épségben, Magad, óh Uram! adj erőt Erre nekem elegendőt.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

525. **M**ily csendesen foly életem, Ha az Istent szeretvén, A bűn örömét megvetem,

Jézus szavát követvén, Hív vagyok oktatásához, S minden parancsolatjához Kész engedelmességgel.

2. Nyugodt vagyok, ha nincs szívem A bűnök rabságában, Lelkem is a roszért bennem Nem gyötördik magában; Meggyőzőm a kísértetet, Mert Isten megerősített, Adván e harcához erőt.

3. Az Úr atyai hűséggel Vezérel életemben, Mely megújul minden reggel Sok jótéteményekben: Ő védelmez hatalmával, Betölt jókor áldásával, Roszat is jómra fordít.

4. Még a szomorú napokban Sem csügged én szívem el, Bátor nyomoruságokban Keserves panaszra kel: Tudom, az Úr lesz óltalmam; Mert ő az én bizodalom, S az is marad örökké.

Dallam: Az elébbi.

526. Mily megbecsülhetetlen jó A jó lelkiismeret, Bátor s víg az azzal bíró Akkor is, ha más félhet; Nem rémíti azt ítélet, Halál vagy egyéb történet, Mert Isten a barátja.

2. A jó lelkiismeretről Én is hogy ha lehetek Bizonyos s te kegyelmedről, Uram! vígan élhetek; Békesség lakik szívemben, Biztatóm lesz szükségemben Hozzám való jó kedved.

3. Ha néha a gonosz nyelvek Mérge nekem bütteszen, A miatt nyugta szívemnek Nem enyész el egészen: Engem te védepsz, Uram, Csak magam tartani tudjam Tisztának s ártatlannak.

4. Csendes megelégedéssel Várom a jobb világot, Ez betölt örvendezéssel, S nyújt elég bátorságot; Mert ottan kijelentetnek Minémüségi mindennek, Ott a kegyes fog győzni.

5. Uram, tehát törekednem Arra segélj főképpen, Hogy én lelkiismeretem, E fő jóm legyen épen; Min-

den gondom arra vessem, Hogy kedvedet megnyerhessem, S veled békes lehessek.

6. Lelkiismeret szólását Add szódd gyanánt tisztelnem, Ne hadd annak unszolását Gondatlanul megvetnem; Ha vádol, add megismernem Bűnömet, s abból kitérnem, S keresnem kegyelmedet.

7. Add, kész legyek minden jóra; A bűn ellen vigyázzak: Nézzek csak isteni szódra, És tudva ne hibázzak, A kinek van tiszta szíve, Ki a Jézus igaz híve, Azt magad vigasztalod.

Dallam: Jézus életemnek.

527. Jézus boldogságom, Inségben vígságom, Egy reménységem! Pásztori hűséged, Jó gondviselésed Öröm énnekem, Gazdag s nagy, kivel te vagy; Nálad nélkül a míg élek, Boldog nem lehetek.

2. Akármely veszélyben, Te őrizetemben Bátran lehetek; Bár föld megrendüljön, S minden öszvedüljön; Én nem félhetek, Csattogjon bár s villogjon: Jézus erős a te karod, Hívedet takarod.

3. Ha lelkiismeret Vádol és retteget, Jézus biztatóm; Ha innét elválnom Kell, lehet találnom Nála örök jóm; Ő nem hágy, hát szívem vágy Ő utánna csak egyedül, Ki Isten jobbján ül.

4. Muló kincs, méltóság, A melyet a világ Fő javának tart: Engem meg nem vakít, Attól el nem fordít, A ki engem tart, Jézustól, inség, szükség, Üldözés, halál, gyalázat, Engem el nem választ.

5. Tőlem távozzatok, Kint szerző hívságok, Vagyon jobb részem! Bűn, te örömmel Mind örökké veszsz el, Megutált szívem: Buja, irigy, kevély szív, Távozz! a Jézus erőt ad, Hogy ne hallgassak rád.

6. Távozz csüggedezés, Bús kétségeskedés! A

Jézus enyim: Szívem megvidítja, Örökre fordítja
Keserüségim! Nincs oly nehéz szenvedés, Melyben
Jézus nem lehetne Szívemnek öröme.

Halotti énekek.

Dallam: Már búcsút veszek tőled.

528. Az én életem vége Naponkint közelget;
De szívem reménysége, Mégis nem ér
véget: A halál fájdalmai Csak hamar elmúlnak, S a
mennyország javai Nyomokba újulnak.

2. A jó s kegyes híveknek A halál boldogság:
Mi árthatna lelkeknek? Részők a mennyország; E vi-
lági inségek Onnét kizáratnak, S minden keserüségek
Örökre fordulnak.

3. E világi bölcsesség Azt föl nem érheti, Mily
nagy lesz az üdvösség, Melyben szemlélheti Szemünk
az Isten fiát, A ki halálával Fizette lelkünk díjját, S
áld mennyországával.

4. Hozzá hogy följuthassunk, Óh mily nagy üd-
vösség! Haláltól nem tarthatunk; Mert a kész nyere-
ség! Ha kedveseink sírnak, Enyhítse szívöket; Majd
mennybe hozzánk jutnak, S ott meglátnak minket.

Dallam: Ki csak Istenre dorgát hagyja.

529. Fogyton fogy napjaim summája, Ki tudja,
F hol ér a halál? Mily boldog, kit végső
órája, Józanon és készen talál! Annak csendes kimu-
lása, És könnyü lesz számadása.

2. Reggel ragyog a rózsa fénye, S estve gyak-
ran elhervad már: Ilyen szívünk földi reménye, Ma

vigadunk, holnap sír zár; Mint a nyíl repül életed, Ember! s mégis vesztegeted.

3. Ne kedveld a világ lármáját; Nincs itt örökös lakásod; Keresd lelked dicsőbb hazáját, Mennyben legyen óhajtasod; Az idők gyorsan változnak, S örökkévalókat hoznak.

4. Ne halogasd semmi tiszteted, Ma tedd a mit szükség tenned; Holnap talán éred végedet, S a számadásra kell menned; Ez órában minden jót vélsz, A másokban talán nem élsz.

5. Hozzád térek, óh élet atyja! Míg még kegyelmet várhatok, Szívemben lesz ígéd szózatja, E szép intés: vigyázzatok! Így muljak ki hirtelen bár, Mindenkor boldog öröm vár.

Saját dallam.

530. Elvégeztem életemet E nyomorult világban; Lelkem elhagyván testemet, Helyet lel mennyországban, Most kezdődik boldogságom Én Uramnál, Krisztusomnál, Koronám és vigasságom Lelkem megtartójánál.

2. Testem ugyan megváltozik, Porrá s hamuvá leszen, De földből feltámasztatik, S mennyei formát veszen: Szenteknek dicsőségében Elmegyén ő Istenéhez, Angyalok fényességében Minden szentek szentéhez.

3. Ennekem e boldogságot Megkészítette Isten; E testi halandóságot Majd levetkezem itten; Mert koporsóban bűneim Maradnak az én vétkeim; És a mi rajtam földi volt, Elfedi a setét bolt.

4. Mint buzát a fekete föld befed s megrothaszt végre, De ismét kikél s leszen zöld, Fölnő szebb ékességre: Úgy testünk is megrothadván, Fölkél nagyobb fényességben, S minden inségtől megválván, Élni fog dicsőségben.

5. Óh halálunk meggyőzője, Áldott Jézus Krisztusom! Lelkemnek üdvözítője! Ez legfőbb óhajtásom: Add végződvén bujdosásom, Hogy legyen veled lakásom: Testemnek földben nyugovást Adj, s majd víg föltámadást.

6. No hát, siralmas szózatok, Halálomon szünjetelek; Isten legyen már hozzátok, Kik rajtam keseregtek: Ím ez Isten akaratja, Hogy minden egyszer meghaljon; De eljő parancsolatja, Hogy minden föltámadjon.

531. Én dolgom biztam Istenre, Velem mi teszszik, azt tegye: Itt tovább is ha kell élnem, Nem ellenzem, Ő szent akaratja legyen.

2. Időm s órám mint akarja Isten, énnekem úgy adja: Hajam szálát számba vette, S úgy rendelte, Hogy csak egy is el ne veszne.

3. Sok itt mi nyomoruságunk, Nyavalyánk, háborúságunk: Rövid éltünk jár nagy bajjal, Búbánattal, Veszélylyel s keserves jajjal.

4. Nincs itt állandó boldogság, Nincs tartós egészség, vígság; Ma virágzunk, mint a rózsa, A nyavalya Holnap teszen koporsóba.

5. Ma frisek s erősek vagyunk, Holnap betegek, s meghalunk, Elfelejt minket e világ, Ifju virág Ki volt fő rend, vagy uraság.

6. Óh Uram, add, bölcsen tudnunk, Hogy majd mindnyájan elhalunk, Nincs itt maradandó helyünk, Mind elmegyünk, Bátor vén, szép s ifjak legyünk.

7. Ezt mind csak a bűn okozta, Mely a halált reánk hozta, Az öl, temet mindeneket, Szegényeket, Gazdagokat és bölceket.

8. Mily hamar változik sorsom, Örökre nyilhat

koporsóm: Mikor tetszik, én Istenem, Kész én lelkem, Halál nekem nyereségem.

9. Noha bűneim rettentnek; De kétségbe nem ejthetnek: Tudom Isten akaratját, És jóvoltát, Mert értem küldé szent fiát.

10. Az Úr Jézus meghólt értem, Üdvösséget szerzett nekem, S mivel a sírból föltámadt, El nem hagyhat, Sőt nekem életet adhat.

11. Éltemet hát el nem veszttem, Övé mind lelkem mind testem, Lelkemet mennybe segíti És fölkölti Testemet, s megdicsőíti.

12. Óh Jézus, Istennek fia! Ki vagy én lelkemnek díjja, Óh fogadj be kegyelmedbe, S a mennyekben Részeltesz dicsőségben.

13. Ámen, óh kegyes Istenem, Boldog halált adj énnekem; Segélj, hogy végre mindnyájan országodba Mehessünk boldogságodba.

532. Jézus Krisztus! Isten fia! Bűnös népnek igaz megváltója, Keresztfán ki halálozod, Atyád kedvébe juttattál.

2. Keserves kínvallásodért, Kegyelmezz nekem halálozodért; Halállal bajvívásomban Biztasd lelkem kimultában.

3. Szememnek világossága, Fülnek mikor megfogy hallása, Nyelvnek eljön megállása, Közelget szívnek romlása.

4. Bódulni ha kezd én elmém, Eltávoznak tőlem segédim: Ne hagyj ne hagyj, óh Krisztusom! Segélj utolsó órámon.

5. Ez életnek árnyékából Végy ki halálnak nagy kínjából; Ördögnek csalárdságától Óltalmazz álnokságától.

6. Lelkemnek adj jó kimulást, Kezedbe adom azt

nagy bizvást; Testemnek földben nyugovást Eljöttödig adj aluvást.

7. A te ítéleted napján Állass engem elődbe bátran; Szószólóm légy akkor nekem, S az életet add meg nekem.

8. Szent ígédben ezt fogadtad, Esküvéssel bizonyítottad: Bizony bizony mondom nektek, Ígémben leszen éltetek.

9. Ha ezt ti megtartandjátok, Nem árthat tinektek haláltok; Mert a halálból életre Általam juttok örömré.

10. Uram! én te benned bizom: Igéreted megtartod, tudom, Országodba besegítesz, És örökre üdvözítesz.

11. Ennek örül szívem, lelkem: Hallgass meg, te óh Uram! engem: Ha majd eljön kimulásom, Add mennyben legyen lakásom.

533. Istenem, Légy velem Halál ellen, Mikor lelkem testemtől, Búcsut veszen, fölzendül Bűn, ördög, pokol ellenem.

2. Engemet Hitemben Biztat is, óh Jézusom! te halálod, Értem szenvedett kínod, Hogy lelkem örömré juthat.

3. Ott helyem, Ott nevem Vagyon irva, A hol szegény lelkemért, Számptalan büneimért, Az igaz zsold meg van adva.

4. Én utam, Én ajtóm, Én vezérem, Mennyországban csak te vagy, Irgalmas Jézus; és nagy Érdemed én örökségem.

5. Engedjed Ez egyet Én szentségem! Hogy a te sebeidben, Halálod érdemében Legyen minden reménységem.

6. Azért én Reménylven Érdemedben, Bizonyos

vagyok ebben, Hogy bizván kegyelmedben, Te veled élek örömben.

7. Hallásom, S látásom Ha elhagynak; Légy én vigasztalásom, Üdvözítő Jézusom, A mint ígérted szolgálának.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

534. Ki tudja, mily közel vég óráim, Foly az idő, jön a halál; Óh mily hamar s hirtelen, Uram! Végső napom elő talál, Isten, Krisztusért énnékem, Engedd, hogy legyen jó végem.

2. Mily könnyen változhatik dolgunk, Reggeltől fogva estvélig, Mert egész éltünkben halálunk Ólálkodik mi utánunk: Isten, Krisztusért.

3. Taníts meggondolnom végemet, S azt hogy egyszer meg kell hálnom, Ne halaszszam megtérésemet Akkorra, ha ki kell mulnom: Isten, Krisztusért.

4. Add, hogy házam vegyem jó rendbe, S minden órán legyek készen, És mondjam minden életemben; Mint akarod, csak úgy legyen: Isten, Krisztusért.

5. Vond idején hozzád szívemet, Hogy e mulandó hívságtól Elszakaszthassam én kedvemet; S jól váljak meg e világtól: Isten, Krisztusért.

6. Fedezd el minden bűneimet, Atyám, Jézus érdemével, Hogy az által mentsem lelkemet; Így költözhetik békével: Isten, Krisztusért.

7. Ugyan semmiképp sem is lehet Jézustól elszakadásom; Bátor legyen halál vagy élet, Mégis ő lesz bátorságom: Isten, Krisztusért.

8. Akármikor jön már halálom, Bátran és készen kimulok; Mert a Jézusnál fölhalálom, A mi által boldogulok; El is hiszem, hogy énnékem, A Krisztusért lesz jó végem.

Saját dallam.

535. **K**risztus, te vagy életem, Nyereség halálom, Tőled el nem vétetem; A halál csak álom.

2. Az atya hajlékában Csendes nyugodalmat Lelk, a mennyországban Kivánt bő jutalmat.

3. Majd meggyőzvéen éltemnek Sok bajos inségét, Meglátom Istenemnek Fényes dicsőségét.

4. Erőmtől ha fosztatom, És megáll szólásom: Te légy Jézus biztatóm, S vedd fohászkodásom.

5. Bár lelkem s gondolatom E testből eltűnnek, S minden érzékenységim Lassankint megszűnnek.

6. Távozzék mégis tőlem A bú és félelem; Mert az Úr levén velem, Vele leszen helyem.

7. Így boldogul elvégzem Pályafutásomat, S Istentől mennyben veszem Örökös jussomat.

8. Hol Istennek örömmel Dicséretet mondok, S ottan üdvözítőmmel Vég nélkül vigadok.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

536. **A**z Isten tanácsából Elhagyom nagy kétesen E világot; mert tudom, Jobb életem leszen; Mit búslakodnám tehát? Majd mennyben meglátom Azt, a ki értem magát Adta, s hív barátom.

2. Ő hív szenvedésink közt Minket kegyességgel, S ez irgalmának szava: Jöjjetek készséggel, Valakik terheltette Vagytok inségekkel, Nálam megenyhítette Lesztek kegyelemmel.

3. E szód legyen énnekem, Uram, inségemben HATHATÓS erősségem, S halálos ügyemben, Úgy az utolsó harcban Győzedelmet veszek, S éltemben halálomban Veleld boldog leszek.

4. Ama nagy bizodalom: Halál hol fulánkod?

Énnekem nagy óltalom, Midőn gyötör bánat, Hiszem testi halálom Leszen nyereségem; S Istennél megtalálom Mennyben üdvösségem.

5. Fölrítad én nevemet Az élet könyvébe, Mert érttem is merültél Kínok örvényébe; Te benned bizik szívem S áldja nagy nevedet; Te vagy s lész nekem hívem: Vedd hozzád lelkemet.

Saját dallam.

537. Midőn eljön az én órá, A melyben meg kell hálnom, Óh Jézus viselj gondot rám, És segélj benned biznom, S hogy én akkor üdvözüljek, Add mind addig öregbüljek A hitben s kegyességben.

2. Hogy ha mégis ijesztenek Majd engemet büneim; Lelkemben megenyhítenek, És lesznek örömeim A te halálod s kínaid, És bátorító szavaid, S így békével halok meg.

3. Tagja vagyok én testednek, Ez fő vigasztalásom, Kötelét ez egyességnek Nem bonthatja halálom: Ha meghalok, neked halok, Örök életet találok Nálad; te vagy megváltóm.

4. Mivel sírból föltámadtál, A földben nem maradok; Fölmerteddel vigasztaltál, Haláltól bátor vagyok: A hol te vagy, én ott leszek, És veled örökké élek, Azért bátran elmegyek.

5. Elmegyek hozzád, Jézusom: Bár föld fedí tetemet; Ebben aluszom s megnyugszom; Te fölköltesz engemet: Mert általad, Isten fia, A mennynek nyílik ajtaja, Melybe viszed lelkemet.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

538. Foly az idő, s a sírhoz Minden óra közelebb ejt; A hólnapi nap mit hoz, A

jövendők éjje mit rejt? Nem tudod, óh halandó! Készülj, mert vagy mulandó.

2. Úgy élj, hogy végső órád Ne illesse keserűség! Valamit a világ ád, Minden földi gyönyörűség A halálban eltűnik, Tied lenni megszűnik.

3. Csak a jót szerető szív, Mely gyűlöl fertelmeséget, S Istenéhez végig hív, Csak az adhat boldog véget; Ez kívánván újulni, Tud örömmel kimulni.

4. Ha végső szükségedben Bucsuzó könyvek hullnak rád: Akkor e szív hitedben Erősít s vigasztalást ád; Fájdalmidat enyhíti, A halált édesíti.

5. Bizd halálod óráját Istenre s kövesd buzgóságban Jézusod szép példáját; Gyarapodjál minden jobban; Tudj mindig készen lenni, az Úr elébe menni.

6. Örvendezz a reményben, Mond ezt: tudom, kiben hiszek; S tudom, e test új fényben Föltámad, melyet leteszek: Ő ki közbenjáróm lett, A halálon erőt vett.

7. Járulj gyakran lélekben A sírhoz, mely egykor bezár, Mond: e sötét rejtekben Engemet is rothadás vár; Uram!—adj bölcsességet, Hogy érjek boldog véget.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

539. Mily gyarló az ember míg él, Por ő, hamu s hulló levél; Nagy bátran mégis azt hiszi, Éltét csoda meddig viszi.

2. Az ifju fényes jövendőt, Az éltes még sok esztendő Reményl, s a ki megérett már, A sok nyárhoz még egyet vár.

3. Ne mond azt: bár mily sors talál, Elmémbe forog a halál; Kit a halál jobbá nem tett, Az róla nem elmélkedett.

4. Hogy itten mindig jót tegyünk, S örökre bol-

dogok legyünk, Időnk azért engedtetett, S egy pontig számba vétetett.

5. Halál után ítélet lesz, S az Úr nyilvánosságossá tesz Mindent, a mi itt rejtve volt, Kiki mint élt, mit tett s mit szólt.

6. Ha hát nyilván lesz mi valál, Úgy élj mindig, hogy a halál Akármikor hív tégedet, Ne kelljen félti lelkedet.

7. Az utolsó foházkodás, Mikor minden folya-
modás Bocsánatért kétséges lesz; Hidd el, szentté téged nem tesz.

8. Az, a ki az Istennek él, Büntől mint a pestis-
től fél, Tűrő, jóltevő, jámbor, szent, Az Úr előtt csak az lesz ment.

9. Halált el nem felejteni, Annyit tesz, mint nem véteni; S ha róla jól elmékedel, A jóban is nevel-
kedel.

10. Uram, ne büntess engemet, Ha nem tettem e
tisztemet; Add jól intézzem dolgaim, S számláljam bölcsen napjaim.

Dallam: Mindenek meghallják.

540. Mulandó világnak Muló dicsősége, És ő
hívságának Tündöklő szépsége, Elmul
ékessége, És megcsal reménysége.

2. Szép ábrázat s termet Változik s megvénül,
Egészség, természet, Hamar betegesül, Kifogy az erő-
ből, És kimul az életből.

3. Kincs, sok szép gazdagság, Nehéz keresményünk
Csak merő nagy hívság, És keserüségünk; Mivel nem
örökünk, Mind elmarad mi tőlünk.

4. Elmés nagy bölcsesség Gyakorta megbódul, Esz-
telen gyermekség A helyébe tódul; A gazdag károsul,
És szegénységre szorul.

5. Jó kedvü vígságot Nagy búbanat követ, És szomorúságot Lát, ki reggel nevet: A ki jó ízüt ett, Érez magában mérget.

— 6. Az ember élete Mint a virág hervad; Szívünknek mellette Halál kaszát forgat: Melyért testünk szárad, S végre mint jég elolvad.

7. Vigyázz hát dolgodra, Ember, voltaképpen; Készülj halálodra idején, s nagy szépen; Élj illendőkép, Hogy boldogulj ekkép.

8. A fő jó az Isten: Ahoz kívánkozzál, Mulandó időben Te soha ne bizzál: Mennybe óhajtozzál, Hol a te kincsed megáll.

9. Magas mennynek Ura! Vond hozzád szívemet; Világ hitván jóra Ne hajtsa kedvem, Igazgasd életem, S vedd hozzád én lelkemet.

Dallam: Midőn eljön az én óráim.

541. Óh keresztyének, bizzatok. Miért hogy megcsüggedtek? Ha Úrtól látogattatok, Jó, ha neki engedtek: Büntetésre méltók vagyunk: Ezt nekünk meg kell vallanunk, Senki magát ne mentse.

2. A te kezeidbe esünk, Óh Isten! kegyes atyánk! Te előtted vagyunk ügyünk; Tekints kegyesen reánk: A míg e sátorban vagyunk, Gyakorta nyomorgattatunk: Tőled örömet várunk.

3. A mag gyümölcsöt nem hozhat, Ha földbe nem vettetik; Testünk, ha meg nem rothadhat, Meg nem dicsőíttetik, Azzal a nagy dicsőséggel, Melyet Jézus szent véreddel Minekünk megszerzettél.

4. Hát oly igen miért félnénk E földön a haláltól, Mely nélkül itt mivé lennénk? Óh boldog, ki világtól Itten békével megválhat, S az ítéletben megállhat, Mert úgy mennyekbe megyen.

5. Vigyázz híven egy lelkedre, Testedet is meg-

ójjad, Így bizd sorsod Istenedre, Tőle jutalmad várjad; Üdvözítőd karjaival, Mint tyúk fiát szárnyaival, Befedez és takargat.

6. Ébren vagyunk vagy aluszunk, Mégis az Úr é vagyunk; Ha ez életből kimulunk, Másokra áldást hagyunk, Magunk az Istentől veszünk Üdvösséget, mennyben leszünk Az Úrnak áldottjai.

Dallam: Mint a szép híves patakra.

542. Örülj igen, óh én lelkem! Boldog lesz sorsod immár, Mert Krisztus én üdvösségem, Téged mennyben készen vár, Ez élet inségéből S minden vesződéséből Megment, s nála dicsőségben Részesít az üdvösségben.

2. Áldjad ötet háladással Világi életedért, Melyet áldott sok áldással, S mennyben még többet ígért; Boldog vagy, ha mindenkor Tetszését kelleterkor Mind végig híven megteszed, Mert tőle jutalmát veszed.

3. Tökéletes boldogságot Nem várnak itt a hívek, Bár lássanak sok aggságot, Istenben bizik szívek; Gyümölcse inségeknek Tisztulása hiteknek, Akármely nagy próbán állnak, Mindenek javokra válnak.

4. Minden gondok közt magadat Bizd Isten jóvoltára, Ő földeríti napodat Szép fénynyel valahára, Az utas is végtére Nyugszik, jutván estvére; És ha végezhetette útját, Elfelejt minden bűját.

5. Törekedjél, hogy ment lehess, Akárminő vétkektől, És mindent híven megtehess, A mit tanulsz Istentől, Győzd magad, s kegyességben Maradj végig hűségben; Úgy ha eljövend halálod, Mennyben jutalmad találod.

6. Jézusom, add, hogy te tőled Semmi el ne szakaszson; Add, hogy sem halál sem élet Kincsem-től meg ne foszson; Készíts magad engemet, Mun-

káld üdvösségemet: Mert csak neked élek, halok, Tied leszek s tied vagyok.

7. Én halálos inségemben Kegyelmedben megállok: Mert te drága érdemedben Kész óltalmat találok; S a halál által vezet Engem hűséges kezed Ama mennyei hazába, Hol áldlak szentek sorába.

8. Ottan, Atyám, dicsőségben Nevedet magasztalja: Lelkem tökéletességben, És magát vigasztalja, Tudván, hogy majdan végre Testem is dicsőségre Föltámasztod, s vele mennyben Boldogítod nagy örömben.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

543. Még a halálban is dicsérlek, S mind végig áldom nevedet, E földön jó kedvedből élek, S kegyelmed áldja végemet, Uram, élvén tied vagyok, És maradok, ha meghalok.

2. Óh mily nevezetes az óra, Melyben engem kiszólítasz, S mindeneket énnekem jómra Nagy irgalmadból fordítasz: Ha megtartasz kegyelmedben; Megállok az ítéletben.

3. A test, lelkemnek e sátora Elerőtlenül s elromlik, Te hozzád sietek akkorra, Míg a föld s por rám nem omlik; Bátor vagyok, mert óltalmam Te vagy teljes bizodalمام.

4. Miért félnék én a haláltól? Uram te értem megholtál, S megmentvén engem a világtól Életre utat nyitottál: Bátran elmegyek ez uton; Lesz életem nálad, tudom.

5. Ha bár a sír engem rettegtet, És a halál porráteszen; Tudom az Úr el nem felejtethet, Sőt óltalma alá veszen: Megleszen nála jutalmam Mennyben, s örök nyugodalمام.

6. Még a halálban is dicsérlek, Mind végig áldom nevedet; Mert nálad mind örökké élek, S örökké

érezem kedvedet; A halál én nyereségem, Mert a Jézus üdvösségem.

544. **L**átjuk azt naponkint, Hogy mind meg kell halnunk; De hiszszük, hogy az örök életre Ismét majd föltámadunk; Jézus mi életünk, Ennek élünk, halunk, S ő lesz föltámadásunk.

2. Soha szem nem látta, És fül nem hallotta, Halandóknak szíve gondolatja Azt meg sem is foghatja, Mily nagy dicsőséget Az Úr Isten szerzett Az ötlet szeretőknek.

3. Eltörli az Isten Könnyhullatásinkat, S színe előtt öröme fordítja Minden mi bánatinkat. Ott sirás nem leszen, Fájdalom sem leszen, Nagy dicsőség vár készen.

4. A hol uralkodik Az Atya Úr Isten, Az ő áldott dicső szent fiával, A mi Urunk Krisztussal, Szentlélek Istennel Mind egy hatalomban, Mind örökkön örökké.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

545. **U**ram tégy nagy jóvöltod szerint Velem nagy szenvedésimben; Óh ne vess meg engemet szegényt, Látván költözködésimben! Szent kezedbe vedd lelkemet; Így értem boldog végemet.

2. Örömet engedek te neked, Hiszem javamra vagy nekem; S meg nem vonod tőlem kegyelmed, Bár testtől búcsút vesz lelkem, S elhagyom jó feleimet, Kik kedveltenek engemet.

3. Ha testem tétetik a földbe, Tudom, lelkem hozzád megyen, Azt már itt ajánlom kezedbe, Hogy mindenképp boldog legyen, A halál által bejutok Mennybe, hol boldogulhatok.

4. Az ördög; e világ és halál Nekem már semmit

nem árthat, Lelkem nálad kezesre talál, Ki mind ezektől megtarthat, Ki hogy értem eleget tett, Azzal üdvösséget szerzett.

—5. Valjon hát miért szomorkodnám? A Jézussal boldog vagyok, E mulandókon mit bánkódnám? A mennyben javaim nagyok! Isten hozzád árnyék világ, Csak Istennél van boldogság.

Dallam: Minden ember csak halandó.

546. A ki éltét úgy folytatja E világon mindenben, Hogy másoknak munkálhatja Javokat életekben: Annak szép igyekezete, Fönn marad emlékezete, S ha ötet eltemetik, Jajgatva emlegetik.

2. Méltó is hogy emlegessük Az ilyen jóltevőket, S holtok után is kövessük A jóságokban őket, A gonosz méltán szégyent vall, S elfelejtetik ha meghal, De a köz jó barátja Vesztét soha nem látja.

3. Szép tettei fönn maradnak E világon áldásban, S másoknak sok jót hajtanak, Mint vetés aratásban, A menny s föld hatalmas atyja Nyilván s kegyesen kiadja Nagy bőven jutalmokat, S elfödi hibájokat.

4. Áldjátok az Úr szerelmét, Hogy ennek boldog vége, Bár érzük szívünk sérelmét, Ösztön a jóra leve, Áldjátok az Urat érte, Hogy ötet híven vezérlte, S végig a kegyességben Megtartotta hűségben.

5. Tiszteljétek őt sírjában Boldog halála után, Úgy hozzátok valójában, Ha jártok jóság utján, Bátor a sírba letesznek, Mások tisztelettel lesznek, Példákat követik, S nevetek emlegetik.

6. Ha meghaltok, lesz oly ember, Kinek e lesz sirása: Ismét megholt egy jó ember; Fáj, de az Úr áldása! A mennyben sok jókat vegyen, Halálunk mint

övé legyen; Ki a jóságban megáll, Az mennyországot talál.

Temetőkori énekek.

Saját dallam.

547. Már elmegyek az örömbé, Paradicsomnak kertjébe, A boldogultak helyébe.

2. E világon elvégeztem Mindent, s bűnnek megfizettem, Életemet már letettem.

3. Megnyertem az Úr irgalmát, S elvettem hitem jutalmát, Én lelkemnek nyugodalmát.

4. Lelkem az Isten kezében; Testem is nyugszik földében, De vagyok oly reménységben.

5. Hogy majd onnét föltámadok, És jobb életre juthatok, Melyben lelkemmel vigadok.

6. Siess lelkem e városba, Számodra készült házadba, Mennyei nyugodalmadba.

7. Nagy annak szép ékessége, Fénylik mint nap fényessége, Benne a jónak bősége.

8. Ott a nap, hóld nem szükséges: Maga fénye elégséges; Mert az Úrral dicsőséges.

9. Nincsen abban erőtlenség, Nincsen fájdalom, betegség, Nincs megnyomorodott vénség.

10. Sem bűn sem rosz ott nem leszen, Az inség erőt nem veszen, A sírba senkit nem teszen.

11. De mindnyájan föltámadva, A kik meglesznek áldatva; Élünk megboldogíttatva.

12. Részünk lesz öröm s vidámság, Tökéletes ártatlanság, Szeretet s örök boldogság.

13. És mindnyájan egyek leszünk, Egy drága jutalmat veszünk, Egy dicsőségben lesz részünk.

14. Az Istent minden szentekkel, A megboldogult lelkekkel Örökké áldjuk énekkel.

15. Ő maga lesz üdvösségünk, Boldogságunk, dicsőségünk, Vele mind örökké élünk.

16. Óh Jézusunk! segélj minket, Hogy ha elérjük végünket, Nálad találjuk helyünket.

Saját dallam.

548. Jer temessük el a testet, Melyen a halál erőt vett; De majd a vég ítéletre Föltámad ő új életre.

2. Föld és a földből való ő, Földdé viszontag leendő; De a földből föltámasztja Az Úr hatalmas szózatja.

3. A hívek lelke Istennél Mennyekben mind örökké él, Ki szent fiának általa Őtet büntől megváltotta.

4. Itt ő sok inséget látott; De immár nyert boldogságot, Itt sok sirás és bú érte; De már nyugalomát lelte.

5. Jer hagyjuk itt őt aludni, Krisztus Jézusban nyugodni; S mindnyájan híven vigyázzunk; Mert nekünk is meg kell halnunk.

6. Óh Jézusunk, segélj minket, Hogy végezvén életünket, Mind boldogul meghalhassunk, S hozzád mennyekbe juthassunk.

Dallam: Az elébbi.

549. L eteszszük nyugvó ágyába E testet a föld gyomrába; Mert a teremtő akarja, Hogy a földet föld takarja.

2. Nem marad ez föld, ámbár por, A rothadásban mindenkor, Mert az Úr Jézus szavára, Föltámad majd valahára.

3. Itt mi jó példát vehetünk: Micsoda a mi életünk; A sok gond, bú és inségre A halál ér minket végre.

4. Életünk itt merő hívság: Szent az örökkévalóság; S itt a mikép tölt életünk, Ott oly jutalmat vehetünk.

5. Gazdagság s dicsőség elhull, Velünk együtt hamar elmúl, S valamitől itten féltünk, Csak addig tartott míg éltünk.

6. Ember! gondold meg dolgodat, Látod jöni vég napodat; Éltedben akármit teszesz, Gondold meg, hogy porrá leszesz.

7. Itt a sírhalmok közt állván, Kiki ő magába szállván, Ilyen fohász-kodást tegyen: Uram, add jó végem legyen.

8. Ha éltünk céljára érünk; Légy velünk, Jézusunk, kérünk: Úgy a halál nyereségünk, S mennyben leszen üdvösségünk.

9. Ha megnyitod sírhalmunkat, Támaszd föl mi por hamvunkat, És egyesítvén lelkünkkel, Boldogítsd örök élettel.

Egyházi ember temetésekor.

Saját dallam.

550. Elég immár! Terhes hivatalom Ezen túl leteszem; Fáradt lelkem Várja nyugalom Sírhalmam vár készen; Jézus lábához minden gondját Lerakja, s elfelejti bűjät. Elég immár!

2. Elég immár Az én vigyázásom! Szemeim óhajtják A Sionban Látni virágzásom És gyújtják és óltják; Ott szép békességben élhetünk, Semmi gonosztól nem félhetünk. Elég immár!

3. Elég immár Szíves tanításom! Itt már szám

nem szólhat; De a mennyben Istennel szólásom Mind örökké folyhat: Még ott leszek én oly tanító, Kit az Úr lesz megvidámító. Elég immár!

4. Elég immár Világi életem: Ki az Úrnak él s hal; Az ha ámbár Meghal is elhiszem, Bizony él az Úrral: E balzsam nem hágy megrothadni; Hitben nem lehet elmulhatni. Elég immár.

5. Elég immár Az én sok sirásom! Ti, kik ezután már Nem halljátok Többé tanításom, Ne felejtsetek bár, Mely sok fájdalommal szültelek, És mint hív atya vezettelek. Elég immár!

6. Elég immár Keserves bánatom! Szívem kedve-sei, Életem hív Felei s rokonim Az Istennek szeme Rajtatok lesz s az én áldásom; Úgy töletek nem lesz válásom. Elég immár!

7. Elég immár! Hagyjatok nyugovást: Elég van mindenem: Az Istennél Majd meglátjuk egymást; Megáldjon Istenem! Elég terhem volt s vigyázásom, Sok bánatom, szóm és sirásom. Elég immár!

Dallam: Jézus én bizodalmam.

551. Jézus értem meghalál, Önként letevén éle-
ted: Nem rettentesz már halál, Testem
a sírba teheted, Jőjj hozzám bár mint követ, Lelkem
örömmel követ.

2. Nem titok az már nálam, Mint lesz sorsom
jövendőre: A síron túl találom Kincsemet örök időre,
Mely készen áll számomra, S szolgál bátorságomra.

3. Ott fő jók várakoznak Rám ama boldog ország-
ban: Azért bút nem okoznak, Melyek vannak e világ-
ban; Ha ezektől megválok, Ott jobbakat találok.

4. Itt is már részeltettél, Jézusom, sok javaidban:
Sáfárodá rendeltél, Mennyei igazságodban, S oly tiszt-
ségre emeltél, Melyet magad viseltél.

5. Magadnak választottál, S a hívségre serkentettél, Te magad taníttattál, S szent ígéddel élesztettél, Elmét és erőt adtál, Utaidon hordoztál.

6. A nyájt, melyet rám bízál, Bizom gondviselésedre; Lelkem pedig készen áll Ament mondni tetzésedre, Csak hogy, óh Üdvözítőm, Légy végemen segítóm.

7. Bocsássad el szolgádat, Kegyes Jézus! békeséggel, Add nyernem országodat, S koronázz meg dicsőséggel; Lelkemet szent kezedbe Vegyed s vidd a mennyekbe.

A föltámadásról.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

552. Uram! te vagy én bizodalma! Te élsz s veled én is élek: Ígédben ígérted jutalmam, Melyet hiszem, el is veszek; Itéletben léssz óltalmam, Ez az én nagy bizodalma.

2. Itt gyakorta sirással vetem Gyarló életemnek magvát: De ott majd örömmel lelhetem Az aratásnak szép javát. Csak az enyhíti siralmam, Hogy te vagy én bizodalma.

3. Itt könnyü terhedet viselem, S érzem én méltóságomat: Bár e világ nem tart is velem, S inkább csúfolja sorsomat, De végre itéletbe száll, S az én bizodalma megáll.

4. Ámbár e testem porrá leszen, Föltámad majd új életre: S a halálból engem beviszen Jézusom örök életre: Ott lesz teljes nyugodalma; Ez az én nagy bizodalma.

5. Uram, áldom te szent nevedet, Hogy velem

ily nagy jót tettél, És hogy feltámaszthass engemet,
Magad a sírból felkeltél, Te élsz s veled én is élek;
E bizodalomban élek.

6. Erősíts meg engem e hitben, S ez legyen vi-
gasztalásom Az én végső küszködésemben, Midőn
leszen kimulásom, Te magad légy én oltalmam, Mert
csak te vagy bizodalمام.

Dallam: Mind jó, a mit Isten teszen.

553. Örülök azon időnek, Melyben majd felkel-
hetek, S élvén, az Üdvezítőnek Látására
lehetek, A hivekkel, Sok szentekkel, Akkor nyugoda-
lomra Jutok boldogságomra.

2: Tudom, Uram, hogy elhozod Váltásomnak ide-
jét, A melyben éreznem hagyod Kegyelmednek erejét:
A mennyekben Nagy örömben Élek az angyalokkal,
A megboldogultakkal.

3. Te vagy én feltámadásom; Én te benned
reménylek: Általad leszs újulásom, Melyben te veled
élek; Itéletbe Nem vonsz egybe Az Istentelenekkel
Megrögzött bünösökkel.

4. Reménylem, lelki örömmel Megállok te előtted,
S a boldog örök étellel Boldogíttatom tőled, Erre
segélj, Magad vezérlj, Hogy méltán elkészüljek, S
veled mennyben örüljek.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

554. Lelkem, miért rettegtet téged A sírnak
meggondolása? Nem árthat az semmi-
képp neked: Csak testnek leszs ott bomlása, Azt az
Úr a földből vette, S hogy földdé legyen, rendelte.

2. Te halhatatlanságra lettél Ő általa teremtette,
S azért is tőle erőt vettél, Mely által felemeltette Őt
szinről színre vizsgáljad, S munkáit csodálva áldjad.

3. Ott valósággal megértheted Azt, a mit itt meg sem foghatsz Elméddel, és fel sem érheted, Sem nyelveddel ki nem mondhatsz; Eltűn ott a homályosság, S körül vesz a világosság.

4. Akkor örömdre meglátod Azt, a kiből itten hittél, A ki neked holtig barátod Volt, s kitől életet vettél; Akkor örülsz, hogy itt tőle Semmi el nem vont mellőle.

5. Midőn eljön az Úr nagy napja, Tessed a földből feltámad, Új életét az Úr megadja, S veled egyesítve látod; Ha sátorod elromol s vész: Ne félj, lelkem, újabb leszs kész.

Dallam: Jézus én bizodalمام.

555. Jézus a sírből felkelt; Békesség van már síromban; Majd én is érek reggelt, Megnyugodván koporsómban; A halál már nem rettent, Mert az Úr sírből kiment.

2. Ha a félelem ámit, Melyet a sír körül érzek, A Jézus megvidámít, Kire teljes hittel nézek; Mert hogy a sírből felkelt, Ott csak nyugovást rendelt.

3. Nem félek jövődőtől: Mert bár e testet letehszem, Tudom, Üdvezítőmtől Ismét életemet veszem; Vele örökké élek, Azért sírtól nem félek.

4. Áldassék az Úr neve, Ki nektek koporsó s halál, Nagy meggyőzőtök leve, S nekem is jobb részem áll; Mostan bátor meghalok, Egészen el nem mulok.

5. Nyugodjál hát csendesen, Testem a setétes földben; Feltámaszt majd ékesen Üdvezítőd jövődében; Óh mely boldog leszs sorsom Akkor, édes Jézusom!

6. A halál hát javamra Szolgál az Úr jóvoltából; Örömet siralmamra Nyújt utóbb nagy irgalmából; S ha estvére juthatok, Általa megnyughatok.

7. Emelkedj hozzá szívem, S ő utánna törekedjél:
Jézus én legjobb hívem, Meghalván feltámadott s él:
Én is benne maradok, Ő neki élek s halok.

Dallam: Tündöklő hajnali csillag.

556. **M**int lesz nekem akkor sorsom, Midőn benned, óh Jézusom! Csendesen elnyugodtam? Akkor én a romlottságtól, Bú bánat s nyomoruságtól Szépen megszabadultam! Méltán, Nyilván Vigadhatok; Mert juthatok boldogságra, Dicső halhatatlanságra.

2. Mit félnék hát a haláltól: Megment az e rosz világtól, És jobb életre viszen: Véget vet minden inségnek, És a kivánt üdvességnek Boldog kezdete leszen; Utat Mutat Mennyországba, Szép hazánkba, hol hívekkel Leszünk boldogult lelkekkel.

3. Nem tudom ugyan óráját, Melyben életem határát Elérvén meg kell hálnom: Talán előbb mint gondolnám, Hirtelen jön végső óram, A melyen ki kell mulnom; Adjad Magad, Hogy előre Jövendőre készen legyek, Lelkemet kezvedbe vegyed.

4. De talán még tovább élek, A célhoz míg el nem érek, Melyen koronám leszen. A míg csak hát tart életem, Szolgálatodra szentelem Lelkem s testem egészen, Segélj, Vezérj, Hogy éltemben Mindenekben tiszteljelek, S végre mennyben dicsérjelek.

5. Mint leszsz nekem akkor sorsom, Midőn veled, óh Jézusom, A mennyekben vigadok? Elmúl ott minden inségem, S teljes leszen üdvességem, Hol örökké maradok: Lelkem, Testem Áld, magasztal, Hogy vigasztal e reménység, S mennyben készen vár üdvesség.

Az utolsó ítéletről.

Dallam: Teljes minden életben.

557. Uram, sajátod vagyok; Tied én életem!
Áldásid rajtam nagyok; Tőled van mindenem: Kegyesen, Nagy bölcsen Vezérsz engemet,
S megtartod éltetemet.

2. Majd eljössz valahára Dicső hatalommal Az ítélet napjára, Teljes jutalommal; Ott minden, Szép renden Egész életeért Veszen illendő bért.

3. Jaj énnekem örökkén, Ha ajándékkiddal S erőmmel vissza élvén S hívebb szolgáliddal Törvényed, Ösvényed Itten nem követtem, S ellened vétettem.

4. Add Uram, az ítélet Szemem előtt legyen Mindenkoron, s törvényed Engem gyorsá tegyen, Éltetben Mindenben, Valamit ígédben Rendeltél előmben.

5. Taníts meg napjaimat Jóra fordítanom, S szoros számadásomat Elöttem tartanom; Add, hogy ma, S mindenha, Erre készülhessek, Sőt készen lehessenek.

6. Az örökkévalóság, Add, fő gondom legyen, S a mennyei boldogság Engem bölcsé tegyen, Hogy a míg Holtomig Nyújtod kegyelmedet, Tegyem tetszésedet.

7. Mihelyt vétek, serkentsen Lelkemismerete, S minden vétkektől mentsen Jézus szeretete, Szent vére, Érdeme Tisztítsa lelkemet, Mossa le vétkemet.

8. Így, Uram! megállhatok Nagy ítéletedben, És tőled részt várhatok Az örök életben, Tied leszsz Lelkem s vesz Erőt szerelmedre, Az örök életre.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

558. Meghatározta magában Az időt a nagy Isten, Melyen kiki igazságban, Úgy a

miképp élt itten, Jutalmát vegye: Azért jön Dicsőséggel a felhőkön E világot ítélni.

2. Itélő széke előtt áll Az emberek fellege, Mely miólta e világ áll, Vólt e földnek serege, Számát csak az Úr tudhatja, S mindenekre ő mondhatja Az igaz ítéletet.

3. Ott e világ csalfasága Meg nem áll igazsággal, S akárkinek gonoszsága Megtetszik hamarsággal, Ott már késő a megtérés, Elvész álnokság, tettetés, Hamis tanú sem használ.

4. Óh mely dicső hatalommal Ülsz, Uram! ítéletben, A gonosz nagy fájdalommal Vész örök gyötrelében: S mi lehet onnan váltsága? Örökös leszz ő rabsága, S reményége is elvész.

5. De mely igen dicsőséges Leszz ott a hívek dolga, Midőn őket a felséges Sajátnak fogadja, És a mennyekbe beveszi, S ott örökösivé teszi Dicső szent országában.

6. Ott az Úr dicsőségében A boldogúlt hívekkel Az egék fényességében Vigadnak a szentekkel Vég nélkül való örömben, S nem látnak soha semmiben Szükséget mind örökké.

7. Add, Uram! szívemen legyen Szüntelen ítéleted, És ugyan erőssé tegyen, Ha bánattal illeted Életemet; igazgassad, És utaidban oktassad Benned bizó hívedet.

Dallam: Már bucsut veszek tőled.

559. Uram! szemem előtt van Ítéleted napja, Bátor azt az oktan Csak álomnak tartja; De a te szent beszéded, S lelkemismerete; Hogy a földet itéled: Bizonyossá tette.

2. Haszontalan kerüli A bünös színedet: Mert el nem kerülheti Itélő székedet; Ha szólasz, megjelen-

nek Előtted mindenek, S tőled jutalmat vesznek A mint volt életek.

3. A hívek nagy örömmel Nézik szent színedet: Mert buzgó szerelemmel Érzik jó kedvedet; Az ő nagy reménységek Akkor teljesedik, S régen várt üdvességek Rajtok elkezdődik.

4. De óh miképp rettegnek, A kik szent ígéddel E földön vissza éltek Drága kegyelmeddel: Színedtől megfosztatva Vettetnek pokolra, S el lesznek záratatva Örökös kínokra.

5. Add, Uram! ítéleted Szemem előtt legyen Mindenkor, szent törvényed Engem bölcsé tegyen, Segélj, hogy úgy járhassak Egész életemben, Hogy bátran megállhassak A nagy ítéletben.

6. Ha eljön e nagy napod, És a világ vége, Tudom, azt el nem hagyod, Kinek reménysége Te vagy: akkor hadd leljem A boldogultakkal Jobb kezed felől helyem, S vigy mennybe azokkal.

Dallam: Vigyázatok, azt kiáltják.

560. Vigyázatok s felkeljetek A bünből, ti bünös emberek: Közel a halál s ítélet! Az élet, jutalom s halál Mind egyeránt mi előttünk áll; Válaszszátok az életet. Igaz a nagy Isten S tudja, ki hitetlen: Bünös, rettenj! Mert ő szava, Ki van adva, S eljön itélni valaha.

2. Haragja ott már fellobban, S a bünös megismeri jobban, Hogy a bíró Isten fia. Tapsoljatok, hívek! mert ő Ti nektek üdvességtekre jó S vele van lelketek díjja, Ítéletre nem hív, Mert ti hozzátok hív: Az Istennél Békeességet S kedvességet Szerzett nektek üdvességet.

3. No ötet készen várjátok, S szívetekbe befogadjátok; Mert mint a villám jó napja, Az ő népét min-

den kártól Megmenti büntől s a haláltól, És boldogságát megadja. Soha szem nem látott, Fül soha nem hallott Oly örömet. Örvendezzünk, Örvendezzünk, S e dicsőségre készüljünk.

Dallam: Óh fölséges Atya Isten!

561. Óh fölséges nagy királyunk, Kegyes üdvezítő Urunk, Légy nyavalyánkban orvosunk.

2. Édes Jézus, emlékezzél, Hogy én ertem is küldettél Atyádtól, s értem szenvedtél.

3. Igaz bíró és kegyelmes, Velem kemény számot ne vess, Adósodnak légy kegyelmes.

4. Vétkeztem, jót elmulattam, Testnek s ördögnek szolgáltam; Úr Jézus, könyörülj rajtam.

5. Lám Magdolnán könyörültél, Latornak is megengedtél; Nekem reménységet tettél.

6. Méltatlan én könyörgésem; De vagyon nagy reménységem, Hogy te lészesz üdvességem.

7. Híveid közt engem állass, Hitlenektől elválasztass, Átokért szálljon rám áldás.

8. Add, hogy boldogságot nyerjek, És híveiddel örüljek, Mind örökké dicsérjelek.

9. A nap rettenetes leszen, Mikor porból ember készen Felkél s új életet veszen.

10. Azért kedvezz, Isten, nekem, Jézus szerelmem, reményem, Ne vess el szolgádat engem.

11. Könyörgök töredelmesen, Tekints én reám kegyesen, S engedj kimulnom csendesesen.

12. Lelkemet vegyed kezébe, S ha előhívsz ítéletbe, Végy fel veled az egekbe.

Dallam: Az Istennek jó tetszése.

562. Uram Jézus! minket ébreszsz A boldog készületre, Hogy mikoron eljövendesz

Hozzánk az itéletre, Igaz hitben, Te elődbe Vigan s bátran mehessünk, És a mennyben, Nagy örömben Mind örökké élhessünk.

Az örök életről.

Saját dallam.

563. Minden ember csak halandó, Minden test, mint fű, virág! Itt a mi van, mind romlandó, És elmulik e világ, E testnek porrá kell lenni, Hogyha el akarja venni Az örök dicsőséget, Melyet Isten készített.

2. Azért e testi életem, Ha Istennek úgy tetszik, Bátran s örömmel leteszem; Mert tudom jómra esik, A Jézus által énnekem Mennyországban vagyon részem S a halálban biztatóm Nekem édes Jézusom.

3. Ki szakaszthat el ő tőle? Enyim ő, s övé vagyok, Tudom, el nem vet előle; Mert igéreti nagyok; Sőt beviszen az örömbe, Dicső szent színe elébe, Hol az Istent meglátom, És mind örökké áldom.

4. Ott leszs öröm s örök élet, Hol sok ezer s ezeren Állván Isten széke előtt Tündöklő fényességben, A dicső szent angyalokkal S minden megboldogultakkal A Jézust magasztalják, Megtartójoknak vallják.

5. Ottan látom nagy örömmel A teljes dicsőséget, Felöltözöm fényességgel Az örök üdvességet, Ott öröm, élet, korona Én fejemet körül fogja; Ott élem az életet, Melynek vége nem lehet.

6. Mely boldogság ezt tudhatnunk! Mert e bizalommal Nagy bátran szembe szállhatunk Akármely fájdalommal, Rövid ez élet insége, S utóbb öröm leszs a vége; Mert ha híven szenvedünk, Végre koronát nyerünk.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

564. **M**int hogy örökké valóságra Teremtett engem az Isten: Nem juthatok mulandóságra, Bár testem sírba száll itten: Nem hazám nekem e világ, Hanem a dicsó mennyország.

2. Mi e földi öröm s szerencse! Bátor mind az enyim volna. Mégis elveszne lelkem kincse, Hogyha mennyország nem volna; Itt lelkem helyét nem leli, A jobb életet kedveli.

3. Engem az Istennek szerelme Jobb boldogságra teremtett, S hogy arra szívemnek figyelme Legyen, belém óltott kedvet, Azt ő tehát meg is adja, Lelkemet szomjan nem hagyja.

4. Szívemnek ez a kívánsága, Hogy ötet híven szeressem, És a mint vagyon valósága, Ötet abban szemlélhessem: Itt e földön be nem telhet, De ott majd beteljesedhet.

5. Igaz e világnak birája, A jóság jutalmat veszen, Bátor itt a gonoszok szája Abból csak csúfságot teszen: A képmutató végtére Jut az Úr ítéletére.

6. S ugyan nem is lehet másképpen; Mert igaz ő országlása: A ki kegyes s hív voltaképpen, Annak nem lehet romlása; A jóság utóbb is megáll, S érette rám is áldás száll.

7. Hiszem, hogy majd földből felkelek, A mint ezt ígéje tartja, Melyben oly bizodalmat lelek, Mely kétségem eloszlatja; Szívem is nem nyughatatlan, Mert a lélek halhatatlan.

8. Él Jézusom: meg nem halhatok; Kész már halhatatlanságom, Immár bátran sírba szállhatok; Átala leszsz boldogságom; Testem is feltámad végre, S dicsőségbe jut az égre.

Saját dallam:

565. Istenfélők, mely boldogok vagytok, Kik meghalván Istenhez juthattok, Ti megmentettek Mindenektől, bár mit szenvedtetek.

2. Hiszem itt csak bú bánattal élünk, S minden napon még többektől félünk; Hibás boldogság Van e világon, s nincs állandóság.

3. Ti pedig nyugosztok csendességben, E harcz élet után békességben; Semmi bú bánat Örömötöknek soha nem árthat.

4. Eltörli Krisztus könnyeiteket: A mit óhajtunk, már megnyertétek; Nektek világos, A mi elménknek itt még homályos.

5. Óh ki ne kívánna hát meghalni! Mennyországért e földet elhagyni! Óh de ki lenne, Ki jó idején itt nem készülne.

6. Segélj minket, áldott Jézus! erre; Jőjj és vígy minket örök életre, Hol dicsőségben, Boldogultakkal éljünk mennyekben.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

566. E mulandóság idejére Örökké valóság vár ránk, Melyben ez élet inségére Megszűnik minden nyavalyánk: Itt a jó gyakoroltatik, Amott megjutalmaztatik.

2. Igaz, hogy a kegyes híveknek Már itt sok örömök lehet, De sok kívánsága szíveknek Mindenben elő nem mehet; Míg e földi testben élnek, Sok keserüséget érnek.

3. Majd e testnek fájdalmat érzik; Majd e világ van terhekre; Majd szívek belső harczban vérzik, Mely gyakran van esetekre; Majd mások miatt szenvednek, S bánatban majd elepednek.

4. Nem is lehet itt mindenképpen Ment az ember minden bútól; A rossz gyakran virágzik szépen, A

kegyessel bánnak rútul, A szerencsét irigy bánja, A szegényt csak ritka szánja.

5. Itt csak törekedem az után, A mit ott majd feltalálok, A hol teljes szentségre jutván, A szent Isten előtt állok; Ott érzem jószág érdemét, S az Isten örök szerelmét.

6. Ott az Istennek akarátja Az én akaratom leszen; És az örök örömmek atyja Tökéletességre viszen: Akkor leszek boldogságban Az örökkévalóságban.

7. Ott világosan megismerem, A mit itt homályban láttam, S elmémmel azt szépen felérem, A mit itten csak csodáltam; Ott áldom én Istenemet, Hogy jól vezérlett engemet.

8. Ott meglelem üdvességemet Szent székénél, s üdvözléssel Magasztalom Üdvezítőmet: A szent, szent, szent énekléssel, Az egeknek seregével Áldom Uramat víg kedvvel.

9. Ott én a dicső angyalokkal Hasonló szentségben élek, S egyesülvén boldogultakkal, Állandó jókat reménylek: Az ő boldogságok leszen, Én boldogságom is készen.

10. Mi ez életnek szenvedése, Ama dicsőséghez képest, Melynek rajtunk lesz jelenése, Ha földből feltámad e test? Oh csak semmi ez inségünk; Mert leszsz örök dicsőségünk.

Dallam: Örökké! óh mennydörgő szó!

567. Örökkén! örvendetes szó! És szüntelen vidámító; Óh kezdet, de vég nélkül! Óh örök idő, mely kedves! Jó hír s igen kellemetes, Szívem éppen felderül, Hogy a halál által végre Juthatok örök életre.

2. Nincs oly öröm e világon Akármely nagy boldogságon, Hogy ne fogyjon valaha, De a mi örökkévaló, Az szüntelen megállandó, És meg nem szünik

soha, Mint a kútfő melyből kifoly, Változást nem szenved sehol.

3. Örökkén! óh jó énnekem, Ha bár itt kell is szenvednem, Tudom, hogy az megszűnik, S minden szenvedésem végre Elváltozik dicsőségre, És örökké eltűnik. Itt nem soká tart inségem, Ott örök leszz üdvességem.

4. A hívek Istennel mennyben Élnek örök dicsőségben, Végetlen boldogságban, S az Istent látván tapsolnak, Magasztalásokat szólnak Angyali társaságban, A Krisztus őket örökre Viszi örömről örömré.

5. Óh mely igen óhajt szívem, Mint kíván elbádjadt lelkem, Óh dicső boldogságom! Mikor jutok oda valjon, A hová szüntelen vagyon Én teljes kívánságom? Elfelejtván e világot, Óhajtom a mennyországot.

6. Veszz el minden bűn és vétek, Te mérget forraló étek; E test rosz kívánsága! Világi fényes dicsőség, Arany, ezüst, minden szépség; Csak e földnek hívsága; Elmúl, de a jóság végre Segít örök dicsőségre.

7. Örökkén! örvendetes szó! És szüntelen vidámító; Óh kezdet, de vég nélkül! Óh örök idő, mely kedves! Víg hír s igen örvendetes; Mert üdvességre derül. Segélj engem, óh Jézusom, Hogy nálad leljem lakásom.

Az örök kárhozatról.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

568. **J**aj! örökké való leszen A bűnös büntetése, Melyet bűneiért veszen, Ha nem leszz megtérése; Mert a ki gonosz bűnben él, És még az Istentől sem fél, Az mind örökké elvész.

2. Az Úr, a ki szeret minket, Ha büntől őrizkedünk, S elengedi vétkeinket, Ha jóban öregbedünk, Maga mondja, pedig szava Megáll; és a jóknak java Valamit cselekeszik.

3. A Jézus is ezt tanítja, Noha értünk szenvedett, S azzal büntől szabadítja Az emberi nemzetet; Pedig ő mi hozzánk hív volt, S javunkra érettünk meghólt, S most is javunk munkálja.

4. Rettenj meg, bűnös, s meg ne vesd E kemény igazságot, Sőt ezt meggondolván keresd Az örök boldogságot. Ki éri fel elméjével, A mit az Úr erejével Tehet, s tesz országában.

5. Talán ti irgalmasabbak Vagytok a bűnösökhöz, S itéletben igazabbak Akármilyen vétkeshez? De ki tudja végezését Az Istennek, s büntetését, Melylyel a bűnt bünteti.

6. A mit ő tesz, mind szent, igaz, S méltó rendelésére; A mit akar vagy tilalmaz, Azt viszi jó végére: Nem hibáz ő; mind más sorsát, Mind pedig a maga dolgát Igazán megitéli.

7. Nincs mindennek oly értelme, Mint a keresztyéneknek; Különböző ítélete S jutalma leszsz Istennek; Nem arat ő, hol nem vetett, Hanem a ki itt mint élt s tett, Akképpen jutalmazza.

8. Félsz s rettegsz az ítélettől: Óh félj attól hasznodra! Hogy ne talán véletlenül Hívjon számadásodra: Ím, hogy elég időt nyerhess, És a veszélytől ment lehess, Tüzét távol mutatja.

9. Törd el hát a vétkek jármát, S őrizkedjél a büntől, Kerüld a jó akadályát, S ments mást is a vétkektől; A jót nem a félelemből, Sőt csupa engedelemből Kövesd, úgy hoz örömet.

10. Óh ha majdan győzödelmes Lész, akkor megláthatod, Mely irgalmas és kegyelmes Az Úr, s ötet

áldhatod: Ott minden félelmed elmul, És sorsod örökre fordul Az örök dicsőségben.

Saját dallam.

569. Örökkén! óh mennydörgő szó! Iszonyu tör, általható! Óh kezdet, de vég nélkül! Örökkén! óh mely nagy idő, Szomorú hír és rettentő, Szüntelen csak öregbül. Óh örökké az valóság, Rémitő boldogtalanság.

2. Örökké! óh jaj azoknak, A kik magoknak okoznak Ily kínos gyötrelmeket, A jószágok megvetése, És a vétkek követése, Kárhóztatja lelkeket Örökké való kinokra, A rettenetes pokolra.

3. Isten, ki szent és igaz vagy; Igaz ítéleted szent s nagy, Mely szerint jutalmazod Az embereknek életét, Midőn mindeneknek tettét Világosságra hozod. Óh vigyázz, ember, magadra; Még ma juthatsz halálodra.

4. Hadd el tehát vétkeidet, S jobbítsad meg életedet, Míg bujdosol e testben, Siess, az Úr hamar jöhet, S téged számadásra vehet A végső ítéletben. Siess, ha készen nem talál, Megemészt az örök halál.

5. Örökkén! óh mennydörgő szó! Iszonyu tör, általható! Óh kezdet, de vég nélkül! Örökkén! óh mely nagy idő, Szomorú hír és rettentő, Szüntelen csak öregbül. Óh Uram! add, hogy énnekem Általad legyen jó végem.

Toldalék

a győri Énekeskönyvből.

I. Buzdítások és fohászkodások.

Dallam: Jézus Istennek báránya.

570. A tyánk! áldjuk irgalmadat, Hogy nekünk
adván fiadat, Elvöd :/: homályát lel-
künknek, S nyújtál :/: reményt bús szívünknek.

2. Segélj szent fiad példáját, S ígéje égő fáklyáját
:/: Éltünk vezérének tennünk, S gyorsan :/: célunk
felé mennünk.

Dallam: Dicsőült helyeken.

571. Néped, kegyes atya, Isten! imádjuk neve-
det, S háladó énekkel, Hirdetjük nagy
jótétedet, Hogy szent fiad születésével: A megromlott
ember lelkével Jól től, oktattván ígéjével.

2. E jótéteménynek, Taníts méltóképp örülnünk, S
dicső tudományát Jézusunknak megbecsülnünk; Azt
nem csak szájunkkal vallanunk, Sőt éltünkkel bizo-
nyítanunk, Erejét s nevedet áldanunk.

Dallam: Az én időm, mint a szép nyár.

572. Ember! im a szent s ártatlan, Mely hal-
latlan Kínokra adja magát! Hogy lelked
terhén segítsen, S üdvezítsen, Élte gyászos véget lát!

2. Óh tartsd emlékezetedben, Írd szívedben E legforróbb szerelmet! Tanulj ő tőle szenvedni, Megengedni S győzni halál félelmet.

Dallam: Elég immár.

573. **D**icsőült főnk Kínos végóráját Jer, hívek, vizsgáljuk, S ebben csoda Szerelme próbáját Imádva háláljuk, Hogy értünk ez élet bajait, S legszörnyebb halál fájdalmait, Felvállalá!

Dallam: Bizony megleszen az idő.

574. **Á**ldott, áldott a teremtő! Ma ég s föld ezt hangozza, Hogy Jézust, az életet ő Koporsóból kihozza! Nincs már halálnak hatalma, Romlandó testünk sírhalma Nem rettegethet többé.

2. Jer e dicső győzedelmét Ma vígan ünnepeljük, S hitünk ily nagy fejedelmét Hódolt szívvel tiszteljük, Szent hagyásira ügyelvén, S áldozatul felemelvén Égre tiszta kezeket.

Dallam: Jehova! csak neked éneklek.

575. **J**óra vezérlő mennyei fény, Lelke a mindenható atyának: Légy segédje most e keresztyén Nyáj egyesült szent buzgóságának; Oszlasd a gyenge szívek félelmét, Taníts homályban tébolygó elmét.

2. Ím megnyitjuk neked szívünket, Világosság és szentség kútfeje! Mert úgy hiszszük előmentünket, Ha bennünk munkás lelked ereje; Kezd el hát a jót s végezd el bennünk, Segélj igaz híveidnek lennünk!

Dallam: Erős várunk nekünk az Isten.

576. **S**zent, szent, szent vagy Urunk Istenünk, Menny s föld teljes dicsőségeddel; Óh

hogy lehetne veszteglenünk Nekünk is dicsőítéssel!
Buzgón zengedezvén S benned örvendezvén, Valljuk
hatalmadat, Áldjuk irgalmadat: — Óh gerjeszd buzgó-
ságunk tüzét!

Dallam: Vigyázatok, azt kiáltják.

577. **E**meld fel, lelkem, szavadat, Magasztald
teremtő uradat, Hirdesd hatalmát kar-
jának! Buzgó háladást zengj neki, Sőt a földnek min-
den vidéki Zengjenek a menny urának! Kivált ti,
hívei, E kegyes mennyei atyátokat Dicsérjétek, Tisztel-
jétek, Lélekben és igazságban!

II. Adventi énekek.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

578. **J**er keresztyének szent karja, Dicsérjük
Istenünket, Ki vesztünket nem akarja,
De örök életünket! Őtet, ki üdvezségünkre, Mindent
megtett örömünkre A Jézus Krisztus által.

2. Az ő kegyes tanácsából Küldetett hozzánk fia,
Hogy nemünket bűn átkából Élet útjára híjja; El-
végzé váltság munkáját, S a halál gyász-éjszakáját
Meggyőzvéen atyjához ment.

3. Hol már a halál hatalma? Van a ki tőle meg-
vált, Hogy ne legyen diadalma, Ő a sírba azért szállt.
Ő a mi fejünk, már mutat Földről mennybe vivő utat
Tündöklő példájával.

4. A mire minekünk tett szert, Mind az kezében
vagyon, S arra teljes hatalmat nyert, Hogy jóknak
áldást adjon, Olyan áldást s üdvezséget, Mely meg-
marad s nem ér véget; Boldog, ki benne bizik!

5. Óh hát csak ő hozzá térjünk, Figyelmezzünk szavára, Segedelmet tőle kérjünk, Hajoljunk tanácsára! Ez az örök élet utja, S ki pályáját ezen futja, Örökké boldog leszen. ~

Dallam: Istentől el nem állok.

579. Emberek, készüljétek, S jól meggondoljátok, Jézust, ki jó értetek, Miképp fogadjátok: Örök boldogságot Közöl ő a hívekkel, Jertek egyes lélekkel, Nyerhettek váltságot.

2. Jöjjetek, szenteljétek Neki szíveteket, Örömmel kövessétek Lelki vezérteket; Azért jó hozzátok, Hogy jó utat mutasson, Bölcsességre oktasson; Őtet hallgassátok.

3. Boldog, ki neki adja Szívét és életét, S tőle meg nem tagadja Méltó tiszteletét! Arra mennyország vár; De ki csak szájjal vallja, S életével csúfolja, Az elkárhozott már.

4. Az alázatosokat Az Isten szereti, De a dagályosokat Utálja s megveti; Ki Jézus híve leszz, Az nem csak mennyországban, Hanem a boldogságban Már itt is szép részt vesz.

5. De nekem erőtlennek Jaj! mit lehet tennem, Ha szent tüzet Istennek Lelke nem gyújt bennem? Segéld hát szívemet Uram, elkészítenem, S tetszésedre töltenem Egész életemet.

Dallam: Jézus Krisztus én életem.

580. Áldott az élet Istene, Hogy bár vétkeztünk ellene, Mégis adott boldogítót, Büneinkből szabadítót.

2. Kegyelmesen tekintett ránk, Szent fiát küldötte hozzánk, Hogy oktathá értelmünket, És megszentelné szívünket.

3. Óh véghetetlen bölcsesség! Óh nagy szeretet s kegyesség! Ki tud eléggé csodálni, Annál inkább meghálálni?

4. Jézus a világ javára, Mely nagy terhet vesz vállára: Nem hágy vesztünkben magunkra, Vezér szabadulásunkra.

5. Mik vagyunk mi, hogy érettünk Ennyit tesz, holott vétettünk? Nincs Istennek szüksége ránk, Mégis fiát küldi hozzánk.

6. Boldog, ki Jézust szereti! Jaj annak, a ki megveti! Mert kivüle nincs boldogság, Nincs szentség, nincs világosság.

7. Óh hát nagy örömmel fogadd Lelkem, s magadat neki add; Ha bölcs törvényét követed, Boldog leszs teljes életed.

8. Mennyei atyánk áldassék! Mindenütt magasztaltassék! Áldassék annak szent neve, A ki üdvezítőnk leve.

Dallam: Küldé az Úr Isten!

581. A bűnös világot Isten úgy szerette, Szent fiát rendelni Hogy nem kimélette Vált-ságul érette.

2. Áldott légy, óh Jézus, Ki veszedelmünket Megszántad, ím neked Szenteljük éltünket, Testünket, lelkünket.

3. Vétkeztünk ellened, De te hozzád térünk, Légy egész éltünkben Szent ígéddel, kérünk, Mennyei vezérünk.

4. Ne engedd szívünket Jární szabad kényén, Te vezesd éltünket Boldogság ösvényén, A világ örvényén.

5. Adj itten lelkünknek Égi békességet, Szenvedéseinkben Tűrő szelidséget S végre üdvezséget.

III. Karácsonyi énekek.

Dallam: Mennyből jövök most hozzátok.

582. Boldog örömnap derült ránk, Vigadjon szívünk, zengjen szánk, Az egész világ vigadjon, S Istenünknek hálát adjon.

2. Ezt sok ezer szív kívánta, Végtére az Úr megszánta A sóhajtozó világot, S szerzett számára váltságot.

3. Az idő teljességében, Nekünk Jézus személyében Ím születik üdvözítő, Örök életre segítő.

4. Kimondhatatlan kedves hír! Bús szíveket gyógyító ír! Véghetetlen nagy kegyelem! Melyet imád az értelem.

5. Ti föld okos lakosai, E kegyelemnek tárgyai, Jertek, Istent vig lélekkel Dicsérjétek új énekkel!

6. Boldog örömnap derült ránk, Vigadjon szívünk, zengjen szánk, Az egész világ vigadjon, S Istenünknek hálát adjon.

583. Jézusunk, születésedet S ránk áradt jó-tétedet Szívünk buzogván hirdetjük S örömmel zengedeztetjük: Áldassék az Úr.

2. Ő, kiben atyánk kedve tölt, Bús ügyünk mellett felkölt; Nem nézvé: mi önnön java, Jónkra célzott tette, szava: Áldassék az Úr.

3. Mint a nap az éjt fényével, Úgy ő szent beszédével A sűrű homályt szünteté, Mely szívünket rettegteté: Áldassék az Úr.

4. Halandók üdvességére, Ez élet inségére Magát nagy szívvel elszánná, Hogy boldoguljunk kívánná: Áldassék az Úr.

5. A megvettetéstől nem félt, Önként szegény-

ségben élt, Azért hogy rajtunk segítsen, Hóltunk után üdvezítsen: Áldassék az Úr.

6. Ő szent hitünk dicső feje, Boldogságunk kútfeje; Óh áldjuk emlékezetét, Vígán zengvén dicséretét: Áldassék az Úr.

IV. Bőjti énekek.

Dallam: Jézus Istennek báránya.

584. Jézus, hozzád emelkedünk, Halálodról elméledünk. Áldunk :/: hogy értünk szenvedtél S atyánk :/: híveivé tettél.

2. Nyomban követünk lélekben, A számtalan sérelmekben, Kereszt :/: fád alá járulunk, S dicső :/: lelkeden bámulunk.

3. Nemünk fő javára vóltál, Mikor szenvedtél s meghóltál; Nekünk :/: szerzettél nyugalmat, Értünk :/: érezvén fájdalmat.

4. Hogy a szent Isten kegyelmes Annak, a ki töredelmes; Nem kell :/: a haláltól félni, Lelke :/: örökké fog élni.

5. Hogy soha el nem enyészik Tudományod, sőt tenyészik; Erről :/: bizonyossá tettél, Jézus :/: hogy áldozat lettél.

6. Ki hát, a ki kételkedne S beszédednek nem engedne? Uram :/: ki tőled elszakad, Veszély :/: örvényére akad.

7. Megváltónk, örömmel hiszünk, Hozzád buzgó szívet viszünk; Hiszszük :/: ha híven tisztelünk, Jól teszsz :/: mind örökké velünk.

Dallam: Az én időm, mint a szép nyár.

585. Te, ki büntelen szenvedtél, És szerzettél
Mindnyájunknak váltságot, Ne hagyj
cézoldtól elesnem, És keresnem Bünökben bátorságot.

2. Hogy érettünk kint vallottál, Nem nyitottál
Azzal utat bünökre; Nem háramlik szent váltságod,
S mennyországod Meg nem tért bünösökre.

3. Hát igen megcsalattatnám, Ha biztatnám Érde-
meddel szívemet, S mégis bünnel rútitani És rontani
Meg nem szünném lelkemet.

4. Megdicsőült Üdvezítőm! Légy segítöm, Hogy
a vétket letegyem, S kimulván közbenjárásod, S szó-
szólásod Dicső hasznát elvegyem!

Dallam: E szomorú napot.

586. Jézus vég óráját, Oh szívem, vizsgáljad,
Itt is szent példáját Hálálva csodáljad,
Bámuld buzgó szeretetét, Ím nem kíméli életét Ér-
tünk feláldozni!

2. Te hív követője! Inkább életednek Léss-e ked-
velője, Mint szoros tisztédnek? Inkább muló vagyono-
dat, Mint drága embertársodat Fogod-e becsülni?

3. Kínja szörnyüése Ím Jézust mint hatja; Ha-
lálós insége Vele ezt mondatja: Én Istenem! mért
hagytál el? De még sem áll atyjától el, Sőt mind
halálig hív.

4. Neked is életed Itt bár mit szenvedjen, S le-
gyen sok eseted: Szíved ne csüggedjen; Hidd el, nem
hagy el szent atyád, Bár mely keresztet mér is rád
Éltedben, holtodban.

5. Nézzed: kínzóíért Könyörög atyjának: Ne adjon
méltó bért Véreért fiának; S utolsó leheletében Lel-
két szent atyja kezében Ajánlva szunnyad el.

6. S hát te irigyedet Mégis gyűlölheted, S bár kis sérelmedet El nem engedheted? Boldogul élted pályáját Csak úgy végzed, ha példáját Jézusnak követed.

V. Keresztyén anyaszentegyházról.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

587. Isten felséges adománya, Vallás! te vagy legjobb hívem, Midőn éltemet szélvész hányja, Mit tenne nélküled szívem? Te bölcsességre tanítasz, S ha hanyatlok, gyámolítasz.

2. Óh ti, kik csúfolni meritek, Mi gáncsot találtok benne? Mit tanítottak bölcseitek, A mi boldogabbá tenne? Hol van jobb vezér utunkra, Mi visz híveben célunkra?

3. Annak, a ki engem teremtett, Ez vezet ismeretére, Megmutatja: velem mennyit tett, Mely méltó atya nevére; Nem hagyja elfelejtenem, Hogy van Uram, van Istenem.

4. Ez nyitja fel értelmem szemét E tévelygések honjában, Hogy a dolgok becsét s érdemét Lássam igaz mivoltában, Hogy a főbb jókat szeressem, S a veszendőket megvessem.

5. Ez tartóztatja meg szívemet Kényje-kedvére élestől, S ójja lelkiismeretemet Vétkes elszenderedéstől, Mely lelkemnek gyászos lenne, S rút vétkek rabjává tenne.

6. Ez éleszt erőtlén szívemben Hitet, reményt, szeretetet, Hogy folytassak egész éltemben Jóltevő kegyes életet, S Üdvezítőm szép nyomában Fussak e földi pályában.

7. Ez tanít meg józanon élni A föld muló javai-
val, S a sorstól még akkor sem félni, Ha körül vesz
nyilaival; Hol minden öröm kútfeje Apad, ott van
fő ereje.

8. Ez éltem végén is kegyesen Biztat halhatat-
lansággal, Remény fegyverével nyertesén Vívat a rom-
landósággal; A mennyországra nyit utat, S ott mely
boldogságot mutat!

9. Óh tudom, tudom kiben hiszek; Nem, nem
hagyom el hitemet; Akármely terhet könnyen viszek,
Míg ez emeli lelkemet; Szent vallás, te vagy legfőbb
kincs, Náladnál becsesebb jó nincs!

10. Te, te hív' angyala lelkemnek, Te kísérj en-
gem siromig, Te világíts gyenge szememnek Dicsőbb
fényhez jutásomig, Hol legszebb hangja nyelvemnek
Téged hálál Istenemnek.

Dallam: Erős várunk nekünk az Isten.

588. Ha Krisztus maga oltalma Anyaszentegy-
házának, Nem árt úgy neki hatalma
Világ gonoszságának. Ki Isten jobbán ül, Az erős
egyedül Nyáját megtartani, Hogy nem tud ártani
Vad düh szent országának.

2. Bár gúnyolja a hitetlen Boldogító hitünket,
Dühös mérge sikertelen, Az Úr örzi ügyünket. Áldott
Jézus neve! Ki itt övé leve S törvényét követi, Attól
ki veheti El amaz örök jókat?

3. Keresztyének, hát bizzatok, Semmi el ne ré-
mítsen: Az Isten leszsz óltalmatok, E remény lelke-
sítsen! Szent beszéde megáll, Mint szélvészben kőszál;
Türést ad bajunkban, Erőt végharczunkban: Nincs
hát mi keserítsen.

VI. Az Isten ígéről.

Dallam: Jehova! csak neked éneklek.

589. **D**icsérlek, Uram, a míg élek, Hiszem, tudom, örömmel megvallom, Hogy szent ígéd élet és lélek, S mennybe vezet, ha szavát javallom; Annak világa, há' ad tiszta fényt, El nem téveszttem a keskeny ösvényt.

2. Megvakult az ember elméje; Mely bölcs tudja az élet útjait? De bölcsességednek ígéje Elüzi vak elménk homályait, Számptalanra világosan tanít, Mit az ész csak tapogatva gyanít.

3. Hogy teremtk öröktől fogva Kedvelt ama Szerelmesben minket, S midőn a bűn törében fogva Volnánk, megváltotta lelkeinket; Szent képét rajtunk megújította, S az üdvösség útját megmutatta.

4. Hogy mihelyt igazán megtérünk, Megbocsátja minden bűneinket, S mikor e földön véget érünk, Mennyei hazába viszen minket, S hogy testünket, ámbár föld rothasztja, Az életnek Ura föltámasztja.

5. Mind ezeket lelkünk javára A szent irás nyilván kijelenti, Hallgassunk hát oktatására, Mely szívünket oly sok gondtól menti; A kétségek örvényéből kivesz, S éltünkben s holtunkban nyugodtá tesz.

6. Minden jó szív gyönyörűséggel Hallja az Úr szent tanításait, Vizsgálja s nézi serénységgel Az üdvösség bizonyos utait, Neki semmi arany nem oly drága, Mint Jézus tudománya, világa.

7. Ismertesd meg, Uram, magadat, Szent ígéből velem és magamat, Ismertesd meg nagy irgalmadat, Melylyel munkálad örök javamat; Világosítsd fényével lelkemet, S napról napra öregbítsd hitemet.

8. A hitetőknek ámitási, Ha bús kétséget támaszt-

nak bennem, Segélj szent ígéd oktatási Által, boldog vigasztalást vennem; Mikor pedig kifutom pályámat, Ígéd enyhítse végső órámat.

Dallam: Teneked Uram halát adok.

590. Boldog nép az, kinek magadat, Óh szent Isten! kijelented, Kit vezérlsz, mint kedves nyájadat, S útját veszélyektől mented! Ily boldogok lettünk Mi is, a kik vettünk Tőled tanítást, Mely ád kegyességre S örök üdvösségre Erőt s buzditást.

2. Jaj annak, ki világosságod Helyett választ sötétséget, Vagy elfordítja igazságod, S a bűnnek keresmentséget, Ki világhoz ragad, Bármint hívod magad! Ily bódult észnek Képzelt boldogsági, Saját bolondsági Miatt enyésznek.

3. A kába ezt mondja: nincs szükség Az Úr kijelentésére, Mert benne az egész világ ég S vezeti tiszteletére; De mely csekély sugár! Sok megcsalódott már, Ki járt csak annál; Sok elsülyedt mélyen, Azt vélvén kevélyen, Hogy köszálon áll.

4. Mely ész tudja erősíteni A megismert jóra magát; Szíve fájdalmát enyhíteni, Ha szomoru napokat lát? S ha bűn rettegteti, Ki békéltetheti Szent Istenével? Hol lesz a védelem, Halálos félelem, Ha vív lelkével?

5. Az Úr Jézus szent tudománya Mind ezeket véghez viszi; Ereje az s bátor kormányja Minden észnek, mely azt hiszi; Azt mondja: ki megtér, Az Úr Jézusért nyer Örök kegyelmet, S hittel romlottságán, A test uraságán Vesz győzödelmet.

6. Óh Uram! e becses és drága Ígéddel adj bölcsességet, Vezessen itt annak világa, S amott adjon üdvösséget: Ígéd utalóit, Kevély csufolóit Se hadd

vesztekre; Intsd, hogy megtérjenek, És neked higgyenek Üdvösségekre.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

591. **U**ram, megdicsőítetted Csoda szeretetedet, A midőn kijelentetted Ígédben tetszéset, Hogy egy atyánk! Téged valljunk, Egy lélekkel magasztaljunk, Egymást intsük s tanítsuk.

2. E nagy jótéteményedet Dicsőítjük s háláljuk; Adjad, hogy szent fölségedet Hív lélekkel szolgáljuk; Ne hagyjad elfelejtenünk, Nagy irgalmu szent Istenünk! Velünk mely sok jót tettél.

3. Beszéded köztünk bőséggel Lakozzék s maradjon; Tanítókat, kik hűséggel Hirdessék, lelked adjon; Tégy minket szófogadókká. Ajándékidra méltókká; Szent ígéd gyümölcsözzék.

4. Szövetséged szentségében, Add méltán részesüljünk; Krisztus példás szerelmében Mindnyájan egyesüljünk; Hogy úgy, mint ő túrt, szenvedett, Mindennek könnyen engedett, Mi is egymást szeressük.

VII. A megtérésről.

Dallam: Isten! óh szent Isten!

592. **H**ogyha halogatnám Igaz megtérésemet, Melyre az Isten hív, Nem szeretném lelkemet; Lelkem üdvössége Független a megtéréstől, Ne irtózzam-e hát Minden vétkezéstől?

2. Igaz, nincs nehezebb, Mint meggyőzni magunkat, S zabolázni szokott Vétkes kívánságunkat; De tartozunk vele, S bizonynyal várhatjuk, Nehezebb fog lenni, Ha még halogatjuk.

3. Mely hamar lehetek a halálnak prédája! A megtérés pedig Nem kis idő munkája; Fohászkodás, félés, Kegyes megindulás, Nem elég, hogy készen Legyen a jobbulás.

4. Ha édes is a bűn, Nem ád az nyugodalmat, Egyedül az erény Nyeri ezt a jutalmat; Ki Istennek enged, Csak azé a jobb rész, Ki tőle elpártol, Nyugodalma elvész.

5. Mi tartóztatna hát Elhagyni a vétkeket, Holott szégyent szülnek S örök veszedelmeket? Mi tartóztat lenni Erény barátjává, Holott boldogít az, S tesz Isten fiává?

6. Uram, te adsz erőt Magunk meggyőzésére: Ha nehéz is e harcz, Lesz lelkünk öröme; Mit tétovázok hát? Ha te mellettem lész, Ígéd fegyverével Győzedelmessé tész.

7. Segélj hát, Istenem, Hogy jól magamba szálljak, Igazán megtérjek S minden gonoszt utáljak; Így segedelmeddel Megmentem lelkemet, S nem lesz szükség későn Siratnom vétkemet.

Dallam: Teljes minden életben.

593. I stentől ki félre tér Vétkek ösvényére, Várt öröm helyébe nyer Bánatot fejére, Csendesség, Békesség Távozik lelkétől, Bátorság szívetől.

2. Irtózással képzei Jöni végoráját, Nyugodalmát nem leli, Rettegvén biráját; Jézusnak, S erénynek Levén ellensége, Oda reménysége!

3. Sok inség tódul itt már A bűnös fejére, Óh de kárhozat is vár Kimuló lelkére. Hát míg élsz, És eszmélsz, Bűnös magadba szállj, És a büntől megválj.

4. Uram, taníts engemet Vétkeket megbánni; S igaz megtérésemet Szívemből kivánni; A ki bünt

Tenni szünt, Az itt is boldog már, S rá mennyország is vár.

VIII. A hitről.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

594. **H**it nélkül lehetetlen Neked, óh Isten, tet-szeni, De magam tehetetlen Vagyok azt fölgerjeszteni; Gyújts hát oly hitet lelkemben, Melyért tarthass kegyelemben.

2. Add, hogy higyjem létedet Oly bizonynyal mint éltemet, S ha szeretlek tégedet, Higyjem, hogy szeretetemet Egykor mennyben üdvösséggel Jutalmazod nagy hűséggel.

3. Adjad, hogy elfogadjam Tisztelettel beszédedet S jó szívvel jóváhagyjam Jónkra tett rendelésedet; Add víg s balsorsban hív legyek Hozzád, s szavadnak engedjek.

4. Arra is segítséget Nyújts, hogy higyjek szent fiadban, Ki szerzett üdvösséget, S részeltet minden javadban; Engedjek lelkünk urának, S szent evangéliomának.

5. Add, hogy Jézus érdemét Méltóképpen megbecsüljem, A bűnök minden nemét Az ő kedvéért kerüljem; Ő minden bajban vidítson, S tiszteletedre indítson.

6. Így hit által boldog lesz Már itt életem pályája, S majd még boldogabbá tesz Az igazság koronája Mennyben, hol hitem látássá Válik, s bűm örök áldássá.

Dallam: Óh én bűnös, jaj mit tegyek.

595. **S**erkenj, lelkem, hűségére Istennek, ki teremtetted, S képével ékessé tett, Serkenj

fel s élj tetszésére; Mert az meg nem szégyenül, Ki él feddhetetlenül.

2. Ne hallgass a test szavára, Hanem engedj Istennek, Így dolgaid jól mennek. Emberek boldogságára Adta szent törvényeit: Boldog, kit vezet e hit!

3. Az Isten megáld erővel, Lehet élned kegyesen, Ez a hit hát vezessen; A vak kény megcsal kedvével, De a kegyesség soha Nem volt s nem lesz mostoha.

4. Tartsd előtted a véteknek Iszonyu inségeit; S vesd meg rút örömeit. Az Isten az embereknek nem tiltná a vétkeket, Ha kívánná veszteket.

5. Látja az Úr az örök kint, Mely a bűnöst követi, Ki intését neveti; Szeret bennünket, azért int, Ő az élet útjára Hív: vigyázz hát szavára.

6. Vigyázz, harczolj, imádkozzál; Nyújt Isten segédelmet, S ad dicső győzödelmet; Légy hű s tőle ne távozzál; A halált el ne felejtst, S a koronát el ne ejtsd.

IX. A keresztyén embernek ez életbeli boldogsága.

Dallam: Szívem szerint kívánom.

596. Óh mely boldog itt is már Uram, ki téged fél, S mint hív számadó sáfár Feddhetetlenül él! Mely szívbeli csendesség, Mely öröm a bére, Ha az igaz kegyesség Mindenben vezére!

2. Az erősen bizhatik Egész életében, Hogy el nem hagyattatik Semmi szükségében; Minden gondját szívének Bátran rád hagyhatja, Mert tudja, hogy él-tének Vagy hív édes atyja.

3. Szent kötelességeit Híven s buzgón teszi, Élte szép örömeit Háladással veszi; Ha tövíses uton jár, Visszanéz azokra, S kellemes verőfényt vár A felhős napokra.

4. Gyakorta szándékait Jó célra segited, S áldásiddal napjait. Vidítod s szépíted; Akkor szívét s kezeit Hozzád fölemeli S tőled nyert örömeit Azzal megszenteli.

5. S ha sötét éj befedi Öröme csillagját, Azt békével szenved, megaláztatván magát; Tudja, bölcsnek kell lenni Minden végzésednek; S változást könnyű tenni, Nagy kegyességednek.

6. Nekem is így töltenem Engedd életemet, Vezérlé, kegyes Istenem, Mindenkor szívemet, Hogy se szerencséjében Föl ne fuvalkodjék, Se, ha szenved, hitében Meg ne tántorodjék.

Dallam: Uram, hallgass meg az én inségemben.

597. Ha veled, Uram, vagyon békességem, Ha kedvet talál nálad kegyességem; Ennél föbb kincs, A földön nincs, A siron túl is lesz ez nyereségem.

2. Csak te légy nekem kegyelmes Istenem, Te tőled mindent lehet reménylenem; Te nemcsak nagy, Jó s bölcs is vagy, Ha te velem lész, ki lehet ellenem?

3. Bünöm soksága, ha vádol engemet, Te megbocsátod, szent atyám, vétkeimet; Ha inség nyom, Tűrök s bizom, Jómra fordítod minden esetemet.

4. Ha testem sírba száll, akkor sem félek, Mert nálad mennyben jobb hazát reménylek; Te oltalmam S bizodalمام Lész holtomban is; s mindörökké élek.

5. Mely boldog lehet az, ki a büntől fél, Te

benned örül, S egyességében él; Mert szereted, S úgy vezeted, Hogy üdvösséget nem hiában reményl.

6. Hogy én is számot tarthassak kedvedre, Add, figyelmezzek szentül törvényedre; Jó Istenem, Add értenem, Mint legyen méltó nagy szeretetedre.

X. Az igaz keresztyén élet gyakorlásáról.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

598. Add, Uram, örömmel kövessem, Szent fiad szép tudományát, S teljes szívem szerint szeressem, Mint éltem drága kormányát; Segélj oly keresztyénségre, Mely juttathat üdvösségre.

2. Vezérlé elmémet, hogy hívságra Nem függesztvén figyelmemét, Neked, ki halhatatlanságra Hívtál, szenteljem éltemet; Szívemben oly indulatot Adj, milyent Jézus mutatott.

3. Gerjeszsz, óh szent atyám, lelkemben Irántad Hív tiszteletet, Hogy tündökljék minden tettemben A hozzád vonzó szeretet; Mindenben szent tetszéseden Járjak áldott ösvényeden.

4. A vétkes gyönyörűségekkel Taníts vitézül harczolnom, S napról napra buzgóbb lélekkel A szép erényt gyakorolnom. Jobbítsd mindennap szívemet, S tedd kegyesebbé éltemet.

5. Ruházz föl hittel, reménységgel, S gyümölcsöző szeretettel, Hogy fáradhatatlan hűséggel, Tiszteljelek szent étellel; Hogy tevén akaratomat, Reménylhessen áldásodat.

6. Így aztán már itt e világon Szívem benned lel nyugalmat, S mikor majd a mulandóságon Lelkem veszen diadalmat, Akkor kegyes indulatom Jutalmát mennyben várhatom.

Dallam: Óh fölséges Atya Isten!

599. **H**a szentül töltvén éltemet, Bűn nem vádolja lelkemet, Mi rettentheti szívemet?

2. A ki buzog szeretettel, S bir jó lelkiismerettel, Az semmikép nem veszhet el.

3. Mit szükség hát cselekednem? A jóra kell törekednem, S a test ellen vitézkednem.

4. Igaz, hogy a harc gyötrelmem, Mert saját testem vív velem; De mily szép a győzelem!

5. Mi szépíti boldogságom, Midőn jól vagyok világom? Nem más, csak ártatlanságom.

6. Mi könnyebbíti terhemet, Midőn kereszt nyom engemet? Ez, ha nem érzem vétkeket.

7. Mi ad erőt, hogy nem félek, Ámbár szegénységben élek? Csak a feddhetetlen lélek.

8. Ha jó lelkiismeretem Van, ámbár csúffá tétetem, Van Istennél becsületem.

9. Ha szíved tiszta, lelked ép, S Isten szeret atyáikép, Ember, boldogságod mily szép!

10. Mulik minden, jó a halál, Szíved nyugtot csak úgy talál, Ha itt jámbor s kegyes valál.

11. Boldog annak kimulása, Akármikor lesz válása, Kinek nincs kárhoztatása.

12. Ez, bár ég, föld ábrázatja Muljék, csendesen várhatja, Mert van mennyben kegyes atyja.

Dallam: Uram, hallgass meg az én inségemben.

600. **N**incs erény nélkül szívnek ékessége, Nincs Isten előtt semmi kedvessége. Erre utat Neki mutat Egyedül csak az erkölcsnek szentsége.

2. Csak feddhetetlen s istenes éltemmel, Tisztemhez vonzó hív serénységemmel Reménylhetem, És lelhetem Kedvét annak, ki szabad mindenemmel.

3. Ez hivatalom s elrendeltetésem, Míg bujdosásom határain késem; Büntől félvén, Szentül élvén, Istenhez már itt van közelitésem.

4. Óh Uram, add, hogy erre szert tehessek, S folyvást az erény ösvényén mehessek! Melyen futván, S célhoz jutván, Igaz boldogság részese lehessek.

XI. Templomszenteléskor.

Dallam: Eljött hozzánk az üdvösség.

601. Hálaadást s tiszteletet Zeng ma e buzgó sereg Neked, ki velünk nagy jót tett, Kérésünk hallgatván meg; Urunk minden jók kútfeje! Egy hatalmas szód ereje Által megvigasztalál.

2. Te mondád: legyen! s im itt áll Lakhelye beszédnek, Melybe ma szent buzgóság száll, S lesz oszlopa nevednek. Atyánk, így vezérlvén minket, Vedd el tiszta érzésinket: Csak tied a dicsőség!

3. Óhajtásink határjánál Már most vígan nyugosznak, S kin szerencsénk tovább is áll, Neked forrón áldozunk Háladó imádságokkal, Kellő szent fogadásokkal, S csendes örömkönyekkel.

4. Lásd szívünk indulatjait, Nézz e szent áldozatra; Köss egybe egy test tagjait Még dicsőbb állapotra. Viselj gondot e hajlékra, Hogy legkésőbb maradékra Sérelem nélkül szálljon!

5. Ha szívbeli esdekléssel Ezután itten kérünk, Úr Isten! szavunk hasson fel: Fejedelmi vezérünk Legyen áldása népének, S minden jó föltételének Adj kívánt áldott véget.

6. Igazságod fénye itten Add mindig világoljon, S mind inkább minket a hitben Veled egybekapcsol-

jon; Nyerjünk itt bűnkben tágulást, Szenvedésinkben újulást, S bátoritást a harcban.

7. Egykor fényesb sugároknál Látunk mennyben tégedet, Hol nem földi oltároknál Zengjük dicsőségedet: Ott égi örömmel tele, A mit számunkra rendele, Szerelmed, azt aratjuk.

XII. Lelki tanító beavatásakor.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

602. Szent hivataljához adj erőt S áldást annak, S kit most hozzánk Rendeltél, mint tanítói főt Kegyelmedből, óh jó atyánk! Tiszte foganatos úgy lesz, Ha tőled segedelmet vesz.

2. Szent ígéd magvát szaporítsad S gyümölcsöztesd százszorosan; Ha plántál s öntöz, gyarapítsad Hü munkáját sokszorosan, Hogy az aratás napjára Bő legyen hívsége árra.

3. Add, e nyájból egy se veszzen el, Melyet mostan kötsz lelkéhez; Add, példásan töltött életével Építsen, s hirdetéséhez Öntette hasonló legyen, S így bűnösön erőt vegyen.

4. Lelkeddel segéld ellentállni Igazság ellenséginek; S hol tiszte a bűnt megdorgálni, Ne kedvezzen ott senkinek; Adj, ha vigasztal, neki fényt, Erőt s állhatatos reményt.

5. Hozzá bizodalmat s hűséget Gerjeszsz bennünk, kiket vezet, Hogy midőn ő szól békességet, Mi nyújtunk baráti kezét; Ki Istent s szavát kedveli, Tanítóját is tiszteli.

6. Úr Isten! ki bölcsen vezettél Eddig boldogságra minket, Hitünk s bizodaljunk benned él; Tovább sem hagyod lelkünket; Megváltónk! mi mind tieid Vagyunk, és leszünk híveid.

7. Állítsd, Uram, egykor jobboldra Ezen mi tanítónkat is, S segélj vele szent országodra Minket hű hallgatóit is, Így mindig áldjuk az utat, Melyet itt előnkbe mutat.

XIII. Prédikáció után.

Dallam: Kegyes Jézus itt vagyunk.

603. Boldog, a ki hallgatja S megtartja, Uram, beszéded! Óh nyújtsd, áldások atyja, Nekünk is erre segéded, Hogy hallott ígéd jobbítson, Kétségben eligazítson.

2. Nyomd azt mélyen szívünkbe, Hogy örök kincsünk maradjon, S már itt gyenge hitünkben Bátorító reményt adjon, Míg majd lefolyván életünk, Szebb fényvel körülvéttünk.

XIV. Gyermeknek a szent vacsorával való előszöri élésekor.

Dallam: Jer, dicsérjük Istent.

604. Felséged székiből Nézz szent fiad nyájára, Uram, s figyelmezzél A könyörgők szavára: A gyenge nyájnak is Kedveld ünneplését, S veled tett frigyének Megerősítését.

2. Óh vajha ne szegné Egy is meg fogadását, Szent Atyánk! előzd meg Gyenge lábok botlását: Iszonyodva óvják A büntől szívöket, S szent szolgálatodra Áldozzák éltöket.

3. A vétkeknek zsoldja Már itt is bú s siralom; Erényt koronázza Mennyben örök jutalom: Add hát, a bűn ellen Végig harcoljanak, Szent ártatlanságot Főkincsnek tartsanak.

4. Tedd jó szándékukat, Atyánk, állhatatossá, Jézus szent példáját Rajtok fogamatossá: Tökéletességben, Add, nevelkedjenek, S életben, holtokban Tied legyenek!

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

605. Ma újra hűséget fogadok, Jézus, a keresztyénségben, Hogy tiszteletben maradj, S nevelkedem kegyességben: Szentlelked lakozzék bennem, Te légy vezérem s mindenem.

2. Nagy tanítóm, gyenge hívedtől Vedd hűség szent fogadását, S ha a bűn vonna ösvényedtől, Segéld győzőm csábítását; E nap lesz tanú mellettem, Hogy teneked szenteltetem.

3. A jó útról gyakran eltértem, Melyen járni megfogadtam; S bátor jobbultomat ígértem, Mégis előbbi maradtam: Ma egészen hozzád térek, S szent célomra áldást kérek.

4. Soha többé hitet nem szegek, Ösvényedtől nem távozom, Napfény vagy kétséges fellegek Között soha nem változom; Bűn és hívság távozzatok! Ma szívem lemond rólatok.

5. Az ég hallja esküvésemet, Belát szívem mélységébe, S ha megtörném föltételemet, Idézne ítéletébe; Belső mardosás s örök kín Alatt lennék hitszegő én.

6. Óh vezérljed, Jézus lelkemet, Tedd elmémet állandóvá, Hogy teljes földi életemet A tiedhez hasonlóvá Formáljam; különben leszen Szívem elfordult egészen.

7. Egykor fogom, Uram, áldani Színed előtt e nagy napot, Ha zöld koszorú fog szállani Fejemre, üdvözültnek ott: Óh üdvösség! mint vigadok, Jézus, itt s ott hálát adok!

XV. A hallgatók kötelességeikről.

Dallam: Jertek hozzám, Krisztus mondja.

606. **A** tanítói rend tőled Van, Úr Isten, óh kérünk: vedd Érte háladásunkat; Tied legyen a tisztelet, Hogy így áldod többek felett Anyaszentegyházunkat.

2. Áldott legyen hivatalja E rendnek, mely nyilván vallja Ígéd; s vele tenyészsen Az értelemnek világa, Az akaratnak jósága Közöttünk s minden részen!

3. Isten! kit világosított Tulajdon lelked, s tanított, Mint örvend munkájának, Ha apostoli hűséggel Lelkeket nyerhet bőséggel A Jézus országának.

4. Hála! hogy minket úgy szeretsz, Ránk is atyai szemet vetsz, S áldasz hű vezérekkel, A kik bölcs s jámbor életet Élnek, s ajánlják hirdetett Ígéd példás tetteikkel.

5. Add, serény hallgatók legyünk, S mindig örömmel részt vegyünk Az ő tanításokban; De magunk is megpróbáljuk, Mit hirdetnek, s mint találjuk Azt fel az irásokban.

6. S hogy ha igazán tanítják Beszéded, s meg nem másítják: Neved dicsőségére Add, Uram, mind-mind bölcsőbbek Legyünk, jobbak és szentebbek Vezérink örömére!

7. Hogy mindenik biztathassa Magát, s vígan ezt mondhassa: Az Isten lelke velem! Valakiket itt rám bizott, Hiszem dicsó örömben ott Együtt őket meg-lelem!

8. Ha dorgálnak és intenek, Add, hajoljanak mindenek, Feddődző beszédjekre; Kiki gyűlölje, mit tiltatsz, Tegye, mit parancsolni hagysz S kötsz igaz hűségekre!

9. S ha ők is hanyatlanának, Mint mi gyarlók botlanának, Azért tanításokat Ne engedd, hogy megutáljuk, De inkább őket sajnáljuk S mentsük gyarlóságukat.

10. Távol legyen oly gonoszság Tőlünk, mely háladatosság Helyett rosszal fizetne; S hogy gyűlölés, megcsufolás, Érdemet sértő megszólás Által szívök gyötretne.

11. Te mondd: hogy jaj azoknak, Kik ellen a tanítóknak Titkon fohászkodni kell! Mert a ki őket megveti, Az szent ígéd sem szereti, Téged utál s nem tisztel.

12. Nem, Isten, nem cselekedjük, Őket megörvendtetjük, S jámbor hallgatók leszünk! Így majd velek együtt végre, Ha hívsz örök dicsőségre, Lesz jutalmadban részünk.

XVI. A keresztyének méltóságáról.

Dallam: Bizony megleszen az idő.

607. Örök hála Istenemnek, Hogy én keresztyén vagyok! S hogy érzem becsét hitemnek: Elsőségim mily nagyok! Már lelkem portól megválva, Öröm közt eget vizsgálva, Halad az élet útján.

2. Uram, mely sok bolyog még ma Az élet homályában, Kit balvélekedés járma Nyomván, nyög vakságában; Ki az erényt nem ismeri, S hogy szolgál, azzal beéri, Téged csupa külsőkép.

3. S mely örömmel képzelem én Keresztyén lételemet, Világ megváltója! vetvén Rád mindenkor sze-

memet, Ösvénye világosítja, Isten tanácsát tanítja
Nekem szent ígéd fénye.

4. Ki neked híved, egyesül Örökre az Istennel,
Oly baráttal, ki meg nem hül, S fiának fogadja el;
S ha botlik vagy veszély éri, Atyai kézzel vezérli
Itt a sírok honában.

5. Fiúi bizodalommal Teszi, mit Isten kíván, Lel-
ket vesztő szorgalommal Hívságra időt nem szán:
Legfőbb gondja üdvössége, Tiszta szív egy dicsósége,
Melyben szentlélek lakik.

6. Nyájasan néz maga körül Barátra s ellenségre,
Mardosó kín lelkén nem ül, Bátran épít az égre. Az
indulatoknak szele Kebelét nem dülja, tele Testvéri
szeretettel.

7. Jézus! téged követvén már, Hogy hogy téve-
lyedném el? Győzedelmi pálmaág vár Rám, te mondd
oda fel. Így rövid pályámat vígan Folytatom, s bár
célomig van Sok tövis, meg nem lankaszt.

8. No hívek, keresztyén vagyok! Velem vigadoz-
zatok! Javaim örökök s nagyok, Mi szükségét látha-
tok? Még halálom is áldott lesz, Mely minden bajon
általtesz, S besegít Megváltómhoz.

XVII. A hazaszeretetről.

Dallam: Jehova, csak neked éneklek.

608. A nemes lélek származásra, Rangra s időre
vakon nem épít, Nem tekint nemzetre,
vallásra, S bal itéletből honához sem szít; Csak em-
beriség méltóságára Néz, s hazája föld minden határa.

2. De lakhelye csendes fészkeben Ön honát is
becsüli s kedveli, S rá áradó jók bőségében Kedves
s tiszta örömeit leli; Édesden von szülötte földjéhez,
Szomszédok s rokonok seregéhez.

3. S ha sorsa készti ismeretlen Tájjal édes honát fölváltani; Neki az édes is kietlen, Vágyását nem tudja megfojtani; Magát érzi elfelejtetettnek, S a világból számkivettetettnek.

4. De ha végén bujdosásának Viszont keblébe veszi hazája: Mint oszlik terhe fájdalmának! Új öröm s áldás mosolyog rája; Minden érzékenységi újulnak, Vig napjai édesdeden mulnak.

5. Itt örvend azok közt élének, Kik őt megértik s kiket ő megért, Kikkel, mint kincsel, szívének Új egyesülést esdekléssel kért; Itt híve egykor befogja szemét, S gyász cseppekkel áztatja tetemét.

6. Óh te, a boldogító égtől Rendelt édes hazám, mint kedvellek; Megoldhatatlan szent hűségtől Vonatattván te hozzád, tisztellek! Neked szentelem teljes éltemet, S ha kívánod, javamat s véretem!

Dallam: Vigyázatok, azt kiáltják.

609. Népek hatalmas Istene, Nemzeteknek egész serege, Dicsőíti szent nevedet. Lakhelyet nekik te adtál, S hogy azt szeressék, te oltottál Szívökbe honszeretetet. Nekünk is e hazát, Lakhelyül te adád; Óseinket Te vezetted, Segítetted, S szent hitedre térítetted.

2. Nemzetünknek története, Ezred éves hosszú élete, Nagy hatalmadat hirdeti; Hogy annyi vész s vizsály között Megfogyott bár, de meg nem törött, Jóságodnak köszönheti. Harczban vitézeket, Békében bölceket Támasztottál. Ezért neked, Zeng éneket, E nemzet mond dicséretet.

3. Óh végetlen nagy hatalom, Kinél van erő és oltalom, Áldd meg tovább is e hazát. Tarts meg ősi törvényeit, Egyesítsd testvér népeit, Hogy lelje bennök támaszát. Teremts békességet, Irtsd a gyűlölséget;

Mert pusztulni, Kell a népnek, Melyet tépnek Karjai pártszenvedélynek.

4. A közjónak szeretetét, S a törvénynek hű tiszteletét, Gyökereztesd meg szívünkben. Hitet, erényt s egy értelmét, Adj tisztán égő honszerelmet, Örömben és keservünkben. Támaszsz hű fiakat, A vészben bátrakat E hazának; S a szenteket, És bölcseket, Elfogyni köztünk ne engedd.

5. Óh Isten! áld meg a házát, S a békesség fényes nappalát, Hozd föl állandón egére. Borús multját szebb jövőre: Szép reményeit betöltendő, Váltsa föl közjölétére. Bérczeit, völgyeit És róna téreit Áldd bőséggel; Így zeng neked Dicséneket, Óh Isten, áldd e nemzetet.

XVIII. Reformáció ünnepén.

Dallam: Tündöklő hajnali csillag.

610. Fölvirradt újra ünnepünk, Melyet az Úr szerzett nekünk, Anyaszentegyházában; Ébredj föl óh Jézus nyája, Készítsd magad buzgóságra, Lélekben, igazságban. Ébredj, Örvendj, A hatalmas, diadalmas Istent dicsérd, E fölvirradt dicső napért.

2. Sötétség uralgott szerte, De Isten szava szétverte, Egyházáról a borút; Jézus hite új erőt vett, S az igaz megtérőknek lett, Újra nyílt mennybe az út. Fényes, Ékes, Az Úr háza, mint tárháza kegyelmének, Zengjen neki hálaének.

3. Sok ezer lélek kívánta Látni, hogy végre megszánta, Az Úr epedő népét. Boldogok mi, hogy láthatjuk Tiszta fényben, és hallhatjuk Életadó beszédét. Hála, Nála, Nyer védelmet, győzedelmet az igazság, Erőt a lelki szabadság.

4. Buzdúlj föl hát Jézus nyája, Legyen ösvényed

világa, Hív pásztorod ígéje. Ez tegyen szabaddá téged, Harczban legyen erősséged S szíved minden reménye. Róla, Szóla, Igazsággal, bátorsággal, sok bölcs lélek, Kikből szólott a Szentlélek.

5. Ne félj Isten kisded népe, Érted hullott Krisztus vére, A keresztfa oltárán. Ő ma, holnap s mindörökké, Ő lesz leghívebb öröddé, Világ nem győz egyházán. Kétség, Vétség, Csak elmédet és szívedet el ne fogja. Az Úr ügyedet fölfogja.

6. Óh virraszd föl ez ünnepünk, Még gyakran kegyes Istenünk, S terjeszd lelki országod. Nevelj hitben, szeretetben S álljon e gyülekezetben Kőszálkint tudományod. Te nagy S jó vagy, S mi híveid, gyermekeid magasztalunk, Neked élünk, neked halunk.

XIX. Gyámintézeti ünnepen.

Dallam: Ki csak Istenre dolgát hagyja.

611. Mely boldogok mi, óh nagy Isten, Hogy házadban imádkhatunk, Hogy téged templomunkban itten Szent énekekkel áldhatunk, Hogy itt ígéd hirdettetik S a két szentség közöltetik.

2. Óh juttasd eszünkbe szent atyánk, A szenvedő testvéreket, Kik szent reménnyel néznek reánk, Hogy megosszuk sérelmüket; Az az ő legfőbb bánatuk, Hogy nincs, mint nekünk, templomuk.

3. Hogy nélkülözik — mert szegények — Az imádnak templomát, És a szellemi vetemények Szentelt telkét, az iskolát; S kérnek: kik többet vettetek, Jó testvérek segítetek!

4. Segítsetek, hogy szent hitünkben Megmaradhassunk mind magunk, Mind kik főkincsünk életünkben — Jelen és késő magzatunk; Hogy megálljunk bizton épen Küzdő apáink hitében.

5. Segítsetek! mert árvák vagyunk, Nincs a hű nyájnak pásztora; Tanítót kér — s mi nem adhatunk — Gyermekeinknek tábora. Jövel Jézus, neveld hitünk! Mert nálad nélkül elveszünk.

6. Óh bizzatok hitünk cselédi, Él még bennünk az ősi hit, Az Úr, egyházunk feje, védi — Kiket gyűjtött — szent népeit. Mit veletek, vele teszszük, Jutalmunkat tőle veszszük.

7. Ébreszd Isten bennünk erőddel A szeretet alvó tüzét; Hogy a részvétnek szent örömmel Oszszuk gyümölcsét szerteszt, S ha egy tag fájdalmi nagyok, Gyógyítsák az összes tagok.

XX. Gyermek halálakor.

Dallam: Diesérjétek, ki gyermekek.

612. **I**me a gyászt szerző halál Sok élőt mely hamar talál, Mint egy véletlen történet Egyaránt ér ifjat s vénet.

2. Az anyák gyermeket szülnek, Ember születvén örülnek, Ölelvén ép magzatjokat, Elfelejtik fájdalmokat.

3. Már szép jövendőt ígérnek A földi kedves zselérnek S örülvén a szép zálognak, Magukat tartják boldognak.

4. De sokat megcsal a remény, Mert a sorsnak szíve kemény, Nem indul meg a sirásra, Nem arányoz azért másra.

5. Nem kedvez a csemetének! Tárgyául teszi mérgeinek A természet gyenge művét S megsérti a szülék szívét.

6. Mint a tavaszi szép virág, Melyet a féreg titkon rág, Elszárad, elhull levele, Mint rothadás eledele.

7. Úgy az élet tavaszában Élők éltük virágában Gyakran a nem várt halálnak Féрге miatt porrá válnak.

8. De az Úr jól tett azokkal, Mert mennyben az angyalokkal Lépnék boldog szövetségbe S élnek örök dicsőségbe.

9. Ott betegség, fogyatkozás, Ellenkezés, botránkozás S más földi terhek nincsenek, Jóra fordulnak mindenek.

10. Szünjék hát könyhullatástok, Jó szülék! mert e válástok, S könyetek, mely ezért csordul, Majd örömötökre fordul.

Dallam: Szívem keserüségét.

Vagy: Ím látod virág voltát.

613. Gyenge virág életünk, Romlandó természetünk, Rövid pályánk határa, Elmúlunk, mint füst, pára.

2. Reggel a rózsza fénylik, S midőn sokan reménylik, Hogy soká illatozik, Hirtelen eltávozik.

3. Így a gyermek épsége, Élete és szépsége Elhervad nem várt halál Mérgétől, mint virágszál.

4. Mint a szép színt öltözött Virág levele között Titkon féreg rejtezik S attól veszte érkezik!

5. Így a kedvelt gyermekben Mérget fúván rejtekben A halál, azt fonnyasztja S zöldjében elszárasztja.

6. Ilyen a mi életünk! Bátrak hát mint lehetünk? Sok időt mert ígérünk, Nem tudván ma mit érünk?

7. Testünk, mely változandó, Romlásra, mely hajlandó! Mindnyájan elenyészünk, Porok és hamvak leszünk.

8. Ime a gyenge kisdéd, Kit már gyászkoporsó fed, Ily kora napjaiban Elhervadt tagjaiban.

9. De az ő nemesb része Semmibe nem enyésze,
Az a mennybe költözött S él az angyalok között.

10. Ott vár, szülék, bennetek, Utána készüljetek,
Ott egymásra találtok, A hol már meg nem váltok.

Dallam: Mit bizik e világ.

614. Elmégy, kedves gyermek! szüléid öléből,
Kiknek sűrű zápor hull érted szeméből,
Fogadd el hűségök utolsó csókjait, S kivánd rájok
Isten legjobb áldásait.

2. Elmégy, kedves lélek! az Úr, ki elveszen, Szél-
vészes tengerről bátor partra teszen, Mert tartassék
bár itt akárki boldognak, Erkölcei mindig veszélyben
forognak.

3. Elmégy, kedves lélek! oly boldogság vár rád,
Melyet itt a világ ígér, de meg nem ad; Mennyben
a panasznak megnémul szózatja, Mely itt az egeket
sokszor hasogatja.

4. Elmégy, kedves lélek! fölleted hazádat, Menny-
ben kezded, mennyben végzed iskoládat; Ott az Isten
maga vezet bölcsességre: Itten okosságunk gyakran
épít jégre.

5. Elmégy, kedves lélek! nincs korán halálod,
Bár azt élted nyiló tavaszán találod; A ki sokáig él,
fárasztó pályát fut, A ki korán meghal, hamar örömré jut.

6. Elmégy, kedves lélek! mi is majd elmegyünk
Mindnyájan utánad, akárkik s mik legyünk S akkor
hív szüleid, kiket most a tör sért, Vígán adnak hálát
korán nyert pálmáért.

Az énekek lajstroma.

	<i>Szám</i>	<i>Szám</i>	
A.			
A bölcsességnek fő kútfeje	276	Áldott az eget Ura, Ki	10
A bölcs teremő Úr Isten	396	Áldott az élet Istene	580
A bűnös világot Isten	581	Áldott az Úr Isten Örökké	212
Ádám siralmas esete	176	Áldott legyen a nagy Isten	11
Add, óh Jézus, érezhessem	373	Áldott legyen az Úr, Én	133
Add, Uram, a földi jóknak	338	Áldott légy irgalmas Úr Isten!	148
Add, Uram, buzgón keressen	328	Áldott Úr Jézus! értem	82
Add, Uram, hogy igaz legyen	381	Áldjuk az Urat, Mert jó	490
Add, Uram, örömmel kövessen	598	A lélek, a mely én bennem	323
Adj békeséget földünkön	436	Állatoknak megtartója	192
Adj, Uram! oly szívet, Mely	369	A mi szívünk csak Te hozzád	149
Adj, Úr Isten! nekünk Szentl.	199	A nagy Isten csattogtatja	442
Adjunk hálákat az Úrnak	22	A nagy Úr Istennek félelme	275
Adjunk hálát az Úrnak; mert	488	A nap elment, óh Jézus!	495
Adjunk hálát az Úrnak, Mint	489	A nap hanyatlik immár	506
Adjunk hálát, vig kedvvel	206	A nap immár fölvirradván	193
A halál Meggyőzőjének	105	A nemes lélek származásra	608
A halált, óh Jézusom!	62	A Próféták megmondották	61
A hervadt mezők vigadnak	428	A pünköstnek jeles napján	121
Abitatosan fölemelem	310	A tanítói rend tőled Van	606
A hol csak ember e földet	414	A tűz Uram! mint akarod	445
A jónak gyakorlására	340	Atya Isten! adjad kérünk	122
Akarmelyik napját Nézzem	519	Atya Isten! légy velünk	134
A keresztyénségben Igaz	9	Atyám! add meg énnekem	262
A ki bir világi jóval	386	Atyám, az áldást, mely	406
A ki bizik, Ragaszkodik	297	Atyám, nagy kegyességedet	483
A ki éltét úgy folytatja	546	Atyánk! áldjuk irgalmadat	570
A ki hamisan esküszik	291	A vétkes gyönyörüséget	337
A kinek hatalmában Van	385	Az angyal ily jó hírt	26
A ki sok földi jókkal bir	384	Az árviz földagad, Mindent	447
A Krisztus fölméne mennybe	109	Az Atyának országából	20
Ádassál, Isten, én védelmem	413	Az Egyházi új esztendő	17
Ádassék az Úr! kinek	154	Az éj immár elenyészett	456
Áldd Istent, vége vagyon	211	Az éj im érkezik, S beborítja	497
Áldott, áldott a teremő!	574	Az éj immár előttünk áll	513
Áldott a menny és föld Ura	4	Az éjszakai sötétség	194
		Az első s nagy parancsolat ez	370
		Az ember, király, országok	430

<i>Szám</i>	<i>Szám</i>
Az én életem vége Naponkint	Dicsőség mennyben Istennek . . . . .
Az én föltett akaratom, Uram	Dicsőült főnk Kínos végóráját . . . . .
Az én Istenemben Bizom	Drágakincset nyújtasz nekünk . . . . .
Az idő mily hamar eltel	
Az Isten a mely országhoz	E.
Az Isten él, mit bánkódom	Ébredj fel óh te én szívem . . . . .
Az Istennek, Atya, Fiús Szentl.	Ébredj föl szívem! s vigadj . . . . .
Az Istennek jó tetszése	Egek egébe költöztél, S fényes . . . . .
Az Isten tanácsából Ellahygom	Egy nap ismét eltűnt . . . . .
Az Úr az én hű pásztorom	E Husvét ünnepében . . . . .
Az Úr föltamadott, Diadalm.	Ékes dolog ismerni, Uram! . . . . .
Az Úr gondot visel, Kire	Elégimmár! Terheshivatalom . . . . .
Az Úr Isten nekem édes	Elég immár! vedd el az én . . . . .
Az Úr maga az egy Isten!	Élek én! az Isten mondja . . . . .
Az Úr sok jót tesz velünk	Életem napjaiban, Minden . . . . .
	Életemnek Ura és Atyja! . . . . .
B.	Élet fejedelme, Krisztus . . . . .
Besötétültek az egek	Életünk ideje repül Vissza . . . . .
Bizd az Úrra minden utadat	Él Krisztus, hát mit bánkódom . . . . .
Bizzad minden utadat	Ellenségid, Isten fia! . . . . .
Boldog, a ki hallgatja	Elmégy, kedves gyermek! . . . . .
Boldog az olyan ember	Elmúlt már az ó esztendő . . . . .
Boldog, ki szeret nagyobb	Elnyugodtál, A ki voltál . . . . .
Boldog már itt ez életben	Előtted állok, drága Jézusom! . . . . .
Boldog nép az, kinek	Elvégeztem életemet . . . . .
Boldogok azok, kik Istent	Elvégeztetett! ezt kiáltja . . . . .
Boldog örömnap derült	Eljött hozzánk az üdvösség . . . . .
Boldogságom Istene! Csak	Emberek, készüljetek, S jól . . . . .
Boldog sorsunk! im az Isten	Emberek közt ki legjobb . . . . .
Bölcs és kegyelmes Istenünk!	Embereknek serege Buzgón . . . . .
Bűnösök hozzád kiáltunk!	Embereknek szerető atyja . . . . .
	Embereknek szeretője, Jézus . . . . .
C.	Ember! im a szent s ártatlan . . . . .
Csak te hozzád, óh Jézusom!	Emeld fel, lelkem, gondolatod . . . . .
	Emeld fel, lelkem, szavadat . . . . .
D.	Emlékezzél meg, te gyarló . . . . .
Dicsérd az Istent te hív ker.	E mulandóság idejére . . . . .
Dicsérd Istent, keresztyénység	Én dolgom bízam Istenre . . . . .
Dicsérd lelkem Istenedet	Énem igazgat az egeknek Ura . . . . .
Dicséretmondással-Méltó	Én Istenem! én bűnös ember . . . . .
Dicséret, tisztesség legyen	Én Istenem! minden dolgom . . . . .
Dicséret, tisztesség, S hála	Én lelkem hogy ne tapsolnék . . . . .
Dicsérlek, Uram, a míg élek	Én lelkem! mire csüggedsz el . . . . .
Dicsérlek, Uram! tégedet	Én lelkemnek legméltóbb . . . . .
Dicsérlek, Uram! téged, Hogy	Én minden dolgaimban . . . . .
Dicsértessék, Uram, Örökké	Én szívem, miért gondolnád . . . . .
Dicsérjed, áldjad, én lelkem	E pünköst ünnepében . . . . .
Dicsőítessél, Istenünk	Erős várunk nekünk az Isten . . . . .
Dicsőség legyen az Istennek	Érzem, hogy vagyok halandó . . . . .

	Szám
E szomorú napot óh ember	73
E világnak fényessége	85
Ez a nagy Úrnak szent . . .	38
Ez a szomorúságnak napja .	74
Ezen a napon sereggel elődbe	484
Ez esztendőt megáldjad . . .	47
Ez új reggelleltégedet dicsérl.	480

F.

Felemelem szemeimet	293
Felséged székiből nézz . . .	604
Fel séges Isten! felmagasztalt.	429
Fel séges Isten, mennynek .	155
Fel séges Istenünk! ne kelj .	441
Fel séges Úr Isten! menjen .	450
Fénylik e nap fényességgel .	86
Fogyton fogy napjaim summ.	529
Fölvirradt újra ünnepünk . .	610
Foly az idő a sírhoz.	538

G.

Gondold meg lelkem örömmel	101
Gyenge virág életünk	613
Gyorsan folyó időmet	342
Gyötrődik az én lelkem . . .	235

H.

Ha az élet terhe csüggeszt .	355
Ha az én inségemben nem .	303
Ha bűneim sebhethetnek, óh Jéz.	64
Ha buzgón s jól meggondolom	156
Hadd el szívem e világot . .	45
Ha embertársadnakbecsületét	374
Ha Isten nem volna velünk	190
Ha Isten velem, valjon ki lehet	222
Ha jó lelkiismeretem van . .	524
Ha ki azt állítja, hogy az .	371
Ha Krisztus maga oltalma .	588
Hálaadás s tiszteletet zeng ma	601
Hálaadó szívvel rólad emlék.	207
Hálákat adjunk az Istennek	2
Hála legyen Istennek e nap	465
Hálát adjunk mindnyáján . .	25
Hálát adok neked, mennybeli	462
Hálát adok teneked, óh kegy.	464
Hálát adunk neked felség. .	213
Hálát adunk neked mindenh.	463
Ha lélekben meggondolom .	78
Hallgass meg minket Úr Isten	58

Halljuk meg figyelmetesen .	7
Ha rólad, én Istenem, híven	278
Ha szentül töltvén éltemet .	599
Ha tovább halasztom igaz .	244
Ha veled Uram vagyon . . .	597
Hiszünk mind egy Istenben	57
Hit nélkül lehetetlen neked	594
Hívek, jer buzgó lélekkel . .	37
Hívek, vigyünk tiszteletet . .	102
Hívek, zengjünk dicséretet .	28
Hogy az igaz hit elterjedt .	128
Hogy ha hallogatnám igaz .	592
Hogy kedvedben maradhassak	388
Hogy naponként Uram . . .	466
Hogy ne dicsérném az Istent	312
Hogy ne szeretném Istenemet	277
Hogy testemet tartsam . . .	335
Hová futsz oly gyorsan . . .	343
Hozzad bús szívvel járulunk	451
Hozzad, nagy Isten, felemelni	307
Hozzad, szabadítónk, jövünk	426

I.

Ifjuságom teremője	520
Igaz bíró nagy Úr Isten . . .	195
Igaz s jó Isten! igazak . . .	422
Igy jösz-e, Jézus, a mennyből	29
Imádásod, Uram! legyen . . .	454
Imádlak mély tisztelettel . .	79
Íme a gyászt szerző halál . .	612
Íme az Úr kegyelmével . . .	517
Ímhol jövök, óh Jézusom . .	499
Ím véghez ment szombatunk	514
Inségemben Uram midőn . . .	165
Ismersz, Uram, engemet . . .	243
Ismét eljött én életemnek .	493
Isten a te uraságod	142
Istenem légy velem halál . .	533
Istenem te mindenben . . .	171
Istenfélők mely boldogok . .	565
Isten felséges adománya . . .	587
Isten lelke, hív vezérünk . .	131
Isten, neked szenteltettem .	219
Isten, neked szenteltettünk .	215
Istennek szent fia hogy embert	13
Isten! óh szent Isten	304
Istenre s nem tanácsomra .	299
Isten, szívem neked adom . .	261
Isten, te szerető s jóltevő . .	420

	<i>Szám</i>		<i>Szám</i>
Isten, te vagy a mi oltalmunk	437	Jézus! szenteld szívemet . . .	387
Istentől el nem állok	294	Jézus szenvedésedről	67
Istentől ki féltre tér vétek	593	Jézus! szép világom	468
Istentől választott népek . . .	5	Jézust el nem bocsátom	224
J.			
Jaj örökké való leszen	568	Jézusunk üdvességünkre	189
Jer a nagy Istent dicsérjük	318	Jézusunk születésedet	583
Jer a seregek Urának	424	Jézus vég óráját, óh szívem	586
Jer az Úr kegyességét hív . . .	72	Jézus, világom, életem	177
Jer dicsérjük Istent szívvel .	316	Jó Isten! ki szeretsz minket	127
Jer hálaadó lélekkel a nagy	320	Jó keresztyének vigadjunk . . .	21
Jer keresztyének szent karja	578	Jó lelkiismeretet, és igaz	331
Jer menjünk hív lélekkel . . .	417	Jó pásztor! juhokádát	210
Jer menjünk imádsággal	50	Jóra vezérő menyeyi fény . . .	575
Jer mondjunk dicséretet	214	Jó s szent a te akaratod	286
Jer tanuljuk meg az Úrtól . . .	255	Jóvoltod, Isten! feljebb ér . . .	301
Jer temessük el a testet	548	Jövel, legfőbb vigasztalónk . . .	129
Jézus általađ lettem teneked	216	Jövel menyeyi Szentlélek	119
Jézus a sírból felkelt	555	Jövel Szentlélek Isten! tarts	201
Jézus boldogságom, inségben	527	Jövel Szentlélek, szállj reánk	124
Jézus élő Isten fia, emberi . . .	49	Jövel Szentlélek Úr Isten, ki	117
Jézus él s élek én is, hol	166	Jövel Szentlélek Úr Isten! tölts.	120
Jézus én bizodalmam, örök . . .	99	Jövel Szentlélek Úr Isten! vig.	118
Jézus én lelke mért bünös	230	Jövevény vagyok és zsellér . . .	356
Jézus értem meghalál	551	K.	
Jézus e világ büneért	65	Kegyelmes Isten! oly szívét	372
Jézus feltámadott, diadalmask.	100	Kegyelmes Isten! te tőled	306
Jézus! fogadj oltalmadba	516	Kegyelmes Istenünk, téged	425
Jézus, hitünk fejedelme	393	Kegyés Isten! im jelentem	226
Jézus, hozzád emelkedünk	584	Kegyés Isten! mely kegyelmes	152
Jézus! hűségés tanítónk	44	Kegyés Jézus, én imádságomra	237
Jézus! ímhol te beteged	487	Kegyés Jézus, itt vagyunk	202
Jézus! Jézus, én életem	257	Kelj fel, fényeskedjél világ . . .	40
Jézus képe az atyának, vele	289	Képmutató, ki azt mondja	267
Jézus! ki bünös lelkemet	236	Keressétek serénységgel	329
Jézus! ki így neveztettél	55	Keresztfán én szeretetem	77
Jézus! ki menyibe felmentél	110	Keresztyének! most örüljünk . . .	87
Jézus Krisztus dicsértessél	27	Keresztyéneknek serege	88
Jézus Krisztus, Isten fia	532	Keresztyének! örvendezzünk	130
Jézus Krisztus! mi királyunk	107	Keresztyének! örvendjetek	30
Jézus Krisztus kegyelem	191	Keresztyén vagy, mondd	268
Jézus! lelkem világa	249	Kérlek téged, Istenemet	309
Jézus, mi üdvességünk	200	Készítsd magad, kedves lélek	250
Jézus mondja, óh keresztyének	256	Készülj, testem, nyugalomra	503
Jézus! nincs hozzád fogható	182	Kész vagyok én emlékezni	253
Jézusom! szeretlek, de jaj	284	Ki tudja, mely közel vég	584
Jézus! örömmel fogadlak	18	Ki csak Istenre dolgát hagyja	166
Jézus sebeidnek mélyje	66	Ki vagyok én? ez mely nagy	322
		Könyörgünk minden társunké.	311

<i>Szám</i>	<i>Szám</i>	
Könyörülj rajtunk Úr Isten . . . 3	Mely csendesen foly életem . 525	
Közbenjáró Úr Jézusunk . . . 181	Mennyben van mi polgárság . 114	
Krisztus adaték halálra . . . 91	Mennyből jöven az angyalok . 34	
Krisztus, ártatlan bárány . . . 68	Mennyei király születék . . . 51	
Krisztus, Atya Istennek . . . 31	Mennynek, földnek, teremője 470	
Krisztus felséges barátunk . 108	Midőn eljön az én óram . . 537	
Krisztus feltámadá, nekünk . 93	Midőn Jézus a keresztfán . . 69	
Krisztus feltámadott 92	Midőn nagy örömet küldött 43	
Krisztus! győzedelmes lettél 94	Midőn téged tisztellek . . . 326	
Krisztus Jézus! bölcsességet 273	Mi e földön az én életem . 360	
Krisztus, te vagy életem . . . 535	Miért akarnál kinn állni . . 15	
Krisztus Urunknak áldott . . 32	Mi hiszünk mind egy Istenben 136	
L.		
Látjuk azt naponként, hogy 544	Mi kegyes atyánk bölcsesség. 272	
Látod, Isten, szíveinket . . . 196	Mikép emeljem fel háladásra 411	
Látod, óh ember, szüntelen . 362	Minden e földön csak elmul. 283	
Legdicőbb ajándékokért . . 126	Minden ember csak halandó 563	
Legfőbb dolgunk, Uram, élt. 274	Mindenható Isten! eléggé . . 173	
Légy hű te szenvedésedben . 258	Minden házas öröm tőled . . 398	
Légy irgalmas Úr Isten . . . 238	Mindennemű dolgomat . . . 345	
Légy lelkem erős, ne csügged. 359	Mindennemű tebenségem . . 375	
Légy csendes szívvel és békév. 348	Mind jó, amit Isten teszen . 292	
Lehetünk már nyugodt . . . 33	Mind jó, mind bal sorsomban 407	
Lelkem a mult esztendőket . 522	Mint akarod, mind úgy . . . 295	
Lelkem elégedjél, bűtől . . . 349	Mint hogy én lelkem hozzád 270	
Lelkem, miért rettegtet téged 554	Mint hogy örökkévalóságra . 564	
Leteszszük nyugvó ágyába . 549	Mint Isten akarja legyen . . 296	
M.		
Magasságban lakó Isten! ki 383	Mint leszz nekem akkor . . 556	
Magasztallak én téged . . . 469	Mire bánkódo, óh te én szívem 167	
Majd ha a halál éjjében . . . 507	Mit adsz, én lelkem, az Isten 287	
Maradj meg kegyelmeddel . 208	Mit használ keresztyénségem 265	
Maradj velünk, mi Krisztus 500	Mi urunk s édes atyánk . . 203	
Már a mit reggel kértem . . 494	Mi vagyok én? mi az Isten 231	
Már elmegyek az örömbe . . 547	Mostan, óh Szentlélek Isten 197	
Ma újra hűséget fogadok . . 605	Most az egész természet . . 501	
Még a halálban is dicsérlek 543	Mulandó világnak muló . . . 540	
Megfosztattam jó atyámtól . 405	N.	
Meghatározta magában az . 558	Nagy hálát adjunk az atya . . 41	
Megkereszteltettem, hogy tég. 218	Nagyhatalmu jó Istenünk . . 449	
Megvirradt! s im az én . . . 486	Nagy Isten! azt te rendeled 392	
Melyboldogok mi, óh nagy Isten 611	Nagy jóvoltod mindenható . 157	
Mely drága előttem 376	Ne engedd, óh Uram! hogy 346	
Mely gyarló az ember 539	Ne hagyj el minket, Isten . 435	
Mely igen jó az Úr Istent . . 317	Néha úgy tetszik minekünk 351	
Mely megbecsülhetetlen jó . 526	Nekünk születék mennyei . . 52	
Mely nagy, Uram, kegyelmes 264	Nem hogy a czélt elértem . 333	
	Nem mord, komor s barátságt. 380	
	Néped, kegyes atyja, Isten . 571	
	Népek hatalmas Istene . . . 609	

	Szám		Szám
Ne szállj perbe én velem . . .	239	Óh Szentlélek! ki mennyekb.	125
Nevét a nagy Úr Istennek . . .	59	Óh Szentlélek, mennyei felség	229
Nincs virtus nélkül szívnek . . .	600	Óh szent teremtő Istenem . . .	271
Nyugszik már a természet . . .	510	Óh te dicső Szeutháromság . . .	473
Nyugodni megyünk: teneked	502	Óh te felséges dicsőség királya	35
		Óh teremtő Atya Isten . . .	132
O.		Óh Uram! önként életed . . .	103
Óh Atya Istennek nagy szerel.	53	Óh Uram! te irtad mélyen . . .	403
Óh Atyánk! hozzád sóhajtottunk	431	Óh vajha az áldott aratás . . .	416
Óh dicsőség, örök felség . . .	305	Óh vajha minden gyermekeid	389
Óh egy a szükséges dolog . . .	260	Óh vajha úgy dicsérhetnélek	313
Óh én bünös, jaj! mit tegyek	240	Óh világosságnak atyja . . .	474
Óh felséges Atya Isten . . .	472	Örök életnek kútfeje	8
Óh felséges közbenjárónk . . .	115	Örök hála Istenemnek	607
Óh felséges nagy királyunk . . .	561	Örök íge, ki eljöttél	6
Óh feltámadt győző vitéz . . .	95	Örökké megáll, Jézusom . . .	186
Óh fő, teljes sebekkel	70	Örökkéu óh mennydörgő szó	569
Óh igaz és szent Istenünk . . .	448	Örökkén örvendetes szó . . .	567
Óh irgalmasságnak atyja . . .	358	Örül mi szívünk, mikor ezt . . .	209
Óh Isten! ki az egeket	452	Örülök azon időnek	553
Óh Isten! ki birsch minden . . .	492	Örülj hívek seregével, örülj . . .	36
Óh Isten! mely nagy kegyelem	378	Örülj igen, óh én lelkem . . .	542
Óh Isten! mely szörnyü	433	Örülj szívem! vigadj lelkem	251
Óh Istenem! súlyos kö nyom	96	Örvendetes hirt az Isten . . .	98
Óh jaj hová legyek?	241		
Óh Jézus Krisztus! mi üdvöz.	71	P.	
Óh Jézus! mi üdvözítőnk . . .	97	Panaszkodol és érzékenyen . . .	344
Óh Jézusom! boldogságom . . .	112	R.	
Óh Jézusom! mely veszettség	178	Rettegjünk, Urunk, Istenünk	438
Óh Jézus! szent életedben	183	S.	
Óh Jézus! szentek szentsége	184	Segélj, Uram, engemet, hogy	368
Óh keresztyének, bizzatok . . .	541	Segélj, Uram, hogy barátja . . .	382
Óh mely boldog itt is már . . .	596	Senkit Isten el nem hágy . . .	298
Óh mely nagy az Isten jósága	151	Serkenj fel szívem, nyílt . . .	481
Óh mely sok ember tudatlan . . .	42	Serkenj, lelkem, hűségére . . .	595
Óh mely sok rossz lakik	179	Soha meg nem szegted	147
Óh mennyei fejedelem	111	Sokszor a jók sírnak	172
Óh mennyei nagy boldogság	259	Számtalan sok örömöket	153
Óh mennyeknek fényessége . . .	198	Szegények táplálója! világ . . .	440
Óh menny s föld teremtő	508	Szegények vigassága	419
Óh mi kegyelmes Krisztus . . .	60	Szent hivataljához adj erőt . . .	602
Óh miként fogadjalak	16	Szent Isten! kegyes színeddel	434
Óh mint dicsérjelek, atyám . . .	217	Szent Isten! te bizonyára . . .	146
Óh mi Urunk Jézus, ki értünk	14	Szent neved magasztalom . . .	402
Óh öröm kútfeje, Isten	404	Szent, szent, szent vagy Urunk	576
Óh seregeknek Ura! áldott . . .	509	Szent vagy örökké, Atya . . .	137
Óh siralom, szív fájdalom . . .	75	Szent törvényedben megh . . .	377
Óh szent Isten! én megvallom	242		
Óh szent Isten! vonj engemet	485		

	<i>Szám</i>
Szerelmes Jézus! noha nem	72
Szívből szeretlek, én Istenem	280
Szívem, buzogj hálákat . . .	482
Szívemet hozzád emelem . .	19
Szívem keserűségét.	352
Szívem megalázván te hozzád	476
Szívem szerint, Úr Isten . .	475

T.

Te benned bizom, én Istenem	227
Te boldogítsd utamat	412
Téged dicsérlek, üdvességem	409
Téged látván, kies reggel. .	479
Téged Úr Isten, az igaz . .	139
Te, ki büntelen szenvedtél .	585
Teljes minden életemben . .	523
Teneked, én Istenem! életem	319
Teneked, Uram! hálát adok	477
Teremtő Istenünk! édes . . .	353
Terjeszd e földön, Jézus . .	187
Testemet, Uram, s életét . .	334
Te vagy menny s föld teremt.	399
Tudom, kegyes atyám	410
Tudom, hogy végem közelget	364

U.

Üdvözítőnk dicsértessél, ki .	56
Üdvözleány, Krisztus, a világn.	223
Uram! add, hogy tetszessed .	395
Uram! add, szívemen legyen	174
Uram! adj-erőt, hogy	81
Uram! a Jézus nevében . . .	168
Uram! ajtód előtt zörgetek .	308
Uram az én életemnek . . .	511
Uram, büntető kezedet . . .	439
Uram! emlékezz rólam . . .	263
Uram, e nap is már tőlem .	515
Uram! e napot eltöltöttem .	504
Uram! erőd mindent tehet .	444
Uram! földi áldásid között .	408
Uram! ha jó kedvedben . . .	347
Uram! hallgass meg az én .	354
Uram! igazi javamat te . . .	325
Uram Isten! add azt nekem	266
Uram Isten! én tudom jól .	365
Uram Isten, szentelj meg . .	1

Szám

Uram Jézus, én te hozzád .	350
Uram Jézus, fordulj hozzám	204
Uram Jézus, üdvözítőm általad	252
Uram Jézus üdvözítőm! ki .	282
Uram Jézus, minket ébreszsz	562
Uram jóságodban, hatalmass.	300
Uram, ma is éltetél	505
Uram, megdicsőítetted	591
Uram, mi megjelenünk . . .	205
Uram! minden gyermekemben	401
Uram! most is jó vagy . . .	446
Uram! nem henyelésre . . .	341
Uram! örüljön a király . . .	391
Uram, sajátod vagyok, tied .	557
Uram, sirunk, sóhajtunk . .	453
Uram! szemem előtt van . .	559
Uram! te akarod, hogy . . .	324
Uram! téged áld szívem . . .	471
Uram! téged kérlek, segélj .	521
Uram, tégy nagy jóvöltöd . .	545
Uram, te megvizsgálász . . .	143
Uram! te oly nagy fényességb.	269
Uram! te vagy én bizodalmam	552
Uram! törvényednek kész . .	288
Úr Isten! ki vagy oly	302
Úr Isten! légy kegyelmes . .	140
Úr Isten, mennyei atyánk .	467
Úr Isten, mi üdvességünk . .	247
Úr Isten! vig szívvel	394
Úr Jézus, légy segítségül . .	54
Úr Jézus! hozzád kiáltok . .	228
Úrnak szolgálai, jer dicsérjétek	321

V.

Valamim van, mindenem . .	327
Vedd el, Uram! ostorodat .	432
Vigázzatok s felkeljétek . .	560
Világ hatalmas birája	290
Világ! im itt életed	76
Világ teremtője! dicsérem .	400
Világ ura s birája, emberek	361
Viszont az a nap virrad . .	518

Z.

Zengedezz, nyelvem szózatja	379
-----------------------------	-----

IMÁDSÁGOK.

Vasárnap reggeli.

Örök mindenható Úr Isten, az Úr Jézus Krisztusban mennyei Atyánk! hálákat adok teneked alázatos és buzgó szívvel lélekkel minden te jótéteményidért, melyekkel engemet mind ez óráig megáldottál, legközelebb pedig, hogy hozzám tartozandóimmal együtt az elmúlt éjszaka minden lelki és testi veszedelemtől kegyelmesen megőriztél, és e mai szent napra egészben és békességben felvirrasztottál.

Óh Uram s én Istenem! ki mind testünkre, mind lelkünkre egyiránt kegyes gondot viselvén, hat napot testi foglalatosságinkra rendeltél, a hetediket pedig lelkünknek javára magadnak szenteltetni kívántad; add jól meggondolnom, hogy e mai nap különösen a te napod. Ne engedd, hogy én azt világi foglalatosságok, testi gyönyörüségek, vagy tunyaság által te tőled elvegyem, és azzal megérdemeljem, hogy te is elvegyed tőlem azon napokat, melyeket testi foglalatosságimra engedtéél, és megvonjad tőlem a te áldásodat, mely nélkül minden dolgom, fáradozásom és törekedésem hijába való lenne.

Sőt inkább munkáld azt én bennem és hozzám tartozandóimban, a te Szentlelked által, hogy ezt a te szent napodat egyedül teneked szenteljük a szerint

mint kívánod, a te híveiddel összefoglalt hálaadásokkal, könyörgésekkel, esedezésekkel, szent ígédnek tanulásával és a hitből származó jóságos cselekedeteknek gyakorlásával, és ekképpen megnyerhessük, hogy te is a véghetetlen atyai szereteted szerint minket, téged tisztelő híveidet, a mi hat napokon teendő minden dolgainkban, járásinkban és igyekezetinkben vezérelj, megsegélj, megáldj és minden minket érhető veszedelmekben különös oltalmaddal velünk légy.

Óh méltó vagy, kegyelmes gondviselő édes atyánk, hogy nem csak egy nap, hanem szüntelen te reád legyen függesztve a mi elménk, te hozzád gerjedzen szívünk lelkünk, téged dicsérjenek minden mi tehetségeink: mert csak az nem érez gyönyörűséget a te tiszteletedben, a ki a te könyörületességednek és szeretetednek csodatételeit nem érti, vagy meg sem gondolja. Áldott legyen hát a te nagy neved azért is, hogy e végre a te különös gondviselésed és áldásod alatt egy bizonyos napot rendeltél!

Hogy ezt mind mi, mind maradékink tetszésed szerint szentelhessük, tartsd meg köztünk szent ígédnek tiszta hirdetését, tartsd meg a hívek gyülekezetét; bírd és vezérelj a tanítókat, hogy híven járjanak te előtted és a te néped előtt. Még házamban is arra bírd engemet, hogy a te ígédnek olvasásával legyek főképpen foglalatossá, hogy annak magva az én lelkemben mint jó földben megfogyanodjon, az által a bűn én bennem megerőtelenedjen, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit élő és gyümölcsöző legyen.

Juttasd eszembe, Uram! mindazokat, a melyekre nézve te engemet teremtettél, szent Fiad által megváltottál, és Szentlelked által megszenteltél, hogy ezeknek hív meggondolásával szívemnek minden gon-

dolatit, beszédemít és cselekedetimet, óh dicső Szentháromság egy Isten! a te dicsőítésedre szentelhessem.

E mellett, mennyei szent Atyám! a te kezeidbe ajánlom ma is az én lelkemet, testemet, minden hozzám tartozandókat és áldásodból vett értékeket. Viseld gondunkat; őrizz meg minden lelki s testi veszedelemtől: és áldj meg minden szükséges lelki és testi jókkal, hogy midőn mi ma különösen a te országodat keressük, mindenek megadattassanak minékünk, a te szent fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak ígérete szerint; kinek te veled és a Szentlélekkel legyen dicsőség mind örökké! Ámen.

Templomba érkezéskor.

Aldott legyen az Úrnak neve ezért a kegyelemért, hogy az ő házába jöhöttem, a hol őt és azt, a kit küldött, a mi Urunk Jézus Krisztust nyilván vallhatom, és a hívek seregével összefoglalt buzgósággal tisztelhetem.

Óh de boldog hely ez! óh de szent hely ez! a hol mi a mi mennyei Atyánknak színe előtt vagyunk, és a hol a mi megváltó Urunk Jézus Krisztus, ki maga mondotta, hogy valahol ketten-hárman az ő nevében együtt lesznek, ő közöttök leszen, bizonyosan köztünk vagyunk; a Szentlélek pedig az üdvességnek eszközeivel a mi lelkeink körül munkálódik. Óh boldog hely! óh szent hely! a hol ekképpen a Szentháromság egy Istenséggel minyomort szegény bűnösök egy társaságban lehetünk.

Óh de sokan vagynak, a kik óhajtják e szerencsét, és nem lehet részek benne; éheznek és szomjuhozna az ő lelkeik, és meg nem vigasztaltathatnak! Mely sokan vagynak, a kik részesek lehetnének az Úrnak ezen kegyelmében és megvetik, vagy nem becsülik, és az ő szíveknek tunyaságában a test szerint járván, a lélekben kárt vallanak.

Engemet, Uram! a te kegyelmed ne hagyjon el! Add, hogy ezen helynek szentségét szüntelen elmémben és szívemben tartván, valamint Mózes a te szolgád ott, a hol a te dicsőségedet neki megmutattad, a helynek szentsége miatt saruit elhagyni parancsoltatott, úgy én is a szemnek bujaságát, minden elméleti tétovázást, világi gondokat és tunyaságot levessek, és a te jelenlétedhez, a mi Urunk Jézusnak köztünk lételeméhez, és a Szentléleknek körülöttünk lévő munkálkodásához, illendő alázatossággal és buzgósággal tiszteljelek tégedet, a te nevednek dicsőségére, lelkemnek pedig üdvességére. Ámen.

Vasárnap estvéli.

Mindenható Úr Isten, mennyei szent Atyám! hála-kat adok teneked, hogy engemet ezen szent napon kegyesen megtartottál, minden kártól és veszedelemtől megőriztél és oltalmaztál, lelkemet szent ígéddel tápláltad; nevednek imáadásában segítettél, és hetedszaki munkáimban való fáradságom után testemnek is nyugodalmat adtál.

Én Istenem! mely nagy a te jóságod és kegyelmed mi hozzánk szegény bűnös emberekhez! Te

mindeneket bölcsen rendelsz, igazgatsz, s a te dicsőségeddel teljes a menny és a föld.

Bocsásd meg énnekem, irgalmas atyám! minden bűneimet a te szent fiadnak az Úr Jézus Krisztusnak áldott érdemeért, és igazgass engemet Szentlelked által, hogy mind azon lelki kincseket, a melyekre ma a te ígéből tanítottam, híven keressem, hitemet a Jézusban, a te egyszülött fiadban mind végig megtartsam, annak jó gyümölcseit, a kegyes életet, mértékletességet, felebaráti szeretetet, alázatosságot, békeséges türést, és reménységet teremjen, hogy így a Krisztus által teneked Istenemnek élvén; midőn a te bölcs és kegyes rendelésed szerint halálom óráját elhozandod, én is azokkal, a kik a testnek gonosz kívánságait megöldökölték, és kötelességökben híven eljárak, azt mondhassam: Én ama nemes harczot megharcoltam, pályafutásomat elvégeztem, hitemet megtartottam; add meg mennyei atyám a dicsőségnek ama hervadhatatlan koronáját, mely a Jézus érdeme által készítettett és eltétetett azoknak számokra, kik mind halálig hívek maradtak. Óh én Istenem! segélj erre engemet a te irgalmasságodnak gazdagsága szerint, mely vagyon a Krisztus Jézusban, kinek vérével megtisztítottván, csak a te Szentlelkednek ereje által lehetünk arra alkalmasak, hogy teneked éljünk és teneked is haljunk.

Végy ez éjjel is isteni oltalmadnak szárnyai alá, hogy se lelkemben, se testemben veszedelmet ne kelljen szenvednem, s a sátán és annak gonosz tagjai énnekem és hozzám tartozandóimnak ne árthassanak. A te hatalmas kezed fedezzen engemet, és a te atyai kegyelmed áldjon és nyugoszon meg engem, hogy én a holnapi napra egészségben és békeségben fölkelhessek, s teneked

a te akaratod szerint szolgálhassak. Ha pedig ez éjjel lenne e világi életből kimulásom, óh Uram! légy irgalmas az én bűnös lelkemnek és az én megváltómnak, az Úr Jézusnak érdemeért vígy által az örök életbe, Ámen.

Hétköznapi reggeli.

Úr Isten, kegyelemmel teljes mennyei atyánk! alázatos szívvel lélekkel leborulván e reggeli órámban a te szent színed előtt, imádom hálaadással a te nevedet. Óh vajha én szegény bűnös tégedet oly buzgó, oly tökéletes tisztelettel imádhatalak, a milyent te én tőlem érdemelsz, ki örök mindenható Isten, mennynek földnek teremtője és Ura lévén, nekünk nyomorult bűnösöknek a mi Urunk Jézus Krisztusban mennyei atyánkká lenni méltóztattál.

Én Uram s én Istenem! Add, hogy ezen te véghetetlen könyörületességedet és szeretetedet szüntelen elmémben tartsam és viszont én is fiúi szeretettel, félelemmel és engedelmességgel viseltessem tehozzád; Te pedig mint szerető édes atyánk, vegyed jó kedvvel ezen én reggeli, ámbár hiányos áldozatomat, melyet a mi Urunk Jézusnak nevében nyújtok elődbe atyai kegyes gondviselésedért, melylyel engemet ez elmúlt éjjel is fedezni, megtartani, és e mai napra megújult erőben átalhozni meg nem szüntél.

Ma is te reád néznek az én szemeim. Óh de ne engedd, hogy csak világ szerint való jókért nézzek te reád, és hasonló legyek azokhoz, kik az Úr Jézus által szerzett jókról semmit sem tudnak vagy tudni nem akarnak.

E végre bírj arra engemet a te Szentlelkeddel, hogy mind magamra, mind keresztyén felebarátimra nézve, szüntelen elmében és szívemben tartván azon lelki méltóságot, melybe a mi megváltó Urunk Jézus Krisztussal való egyesülés által te veled mint mennyei atyánkkal tétettünk, mindent a mivel azt megsérteném, elkerülni igyekezzem, és megtagadván a testnek gonosz kívánságait, tiszta és mértékletes életet éljek, magam hasznaért senkinek kárára ne legyek, irigységgel, gyűlöléssel, rágalmazással, bosszuállással felebarátimat ne illessem, sőt inkább a mi Urunk Jézusnak példáját követvén, a keresztyéni szeretetnek munkáit gyakoroljam, még ellenségimmel is jól tegyek, szegényeket, mint az Úr Jézusnak képviselőit, és a szűkölködőket szívesen segítsen, szelídséggel, alázatossággal, békességes türéssel és minden jóságos cselekedetekkel másoknak is például szolgáljak, és e szerint jó gyümölcsét teremvén a hitnek, a mi megváltó Urunk Jézusnak nevét dicsőítsem.

Ugyanezen te előtted egyedül érdemes Jézusi névben könyörgök már azért is mennyei édes Atyánk! bocsásd meg minden én vétkeimet, és tarts meg e mai napon is kegyes gondviselésedben, hogy semmi kár, veszedelem, sérelem, vagy akármely engemet megszomorítható történet se lelkemben, se testemben, se hozzám tartozandóimban, se értékemben ne érhesen, hanem inkább világi sorsomban is a te bővséges áldásidból részt vehessek, és az estvét érvén, víg szívvel adhassak hálákat, hogy meghallgattad imádságomat, melyet a Jézus nevében te hozzád bocsáttottam.

Minthogy pedig a mi halálunknak, melylyel tartozunk, napja és órája csak te tőled függ: könyörgök ugyan, távoztassad még tőlem, és az enyimektől e

keserüségnek poharát: mindazáltal ne úgy legyen, Atyám! mint én akarom, hanem mint te akarsz; csak adj csendes és üdvességes kimulást, mert Atyám! a te kezeidbe ajánlom lelkemet. Ámen.

Ugyan reggeli.

Óh nagy Isten! mennynek és földnek hatalmas terem-
tője, megtartója és igazgatója! az egek beszélnek
a te dicsőségedet, és a te kezeidnek munkáját hirdeti
ama kiterjesztett erősség. Azért én is dicsérem a
te nagy nevedet: és a te dicséreted szüntelen az én
számban legyen.

Hála legyen teneked, óh kegyelmes Istenem és
Atyám! hogy engemet ez elmúlt éjszakán a te oltal-
madnak szárnyaival befedeztél, hogy e mai napot
ismét egészségben érhettem. Mely könnyen megeshetett
volna, hogy ez az éjszaka életemben utolsó lett volna;
de a te vigyázásod megtartott engemet, hogy ezen
napnak világát megújulva láthatom, és az enyimeket
békességben találom.

Légy már e mai napon is én velem, és adj sze-
rencsét és áldást mindenhez, a mihez hivatalom sze-
rint kezdek, hogy a te jóvoltodat tapasztalhassam
minden én dolgaimban. Add, hogy a drága és hamar
elmuló időt jóra fordítsam, és hivatalom szerint való
munkámat híven és jó lelkiismerettel vigyem véghez.
Add, hogy e világgal úgy éljek, hogy a mellett a te
szolgálatodról el ne felejtkezzem; adj énnekem min-
denkor jó gondolatokat az én munkám között. Add,
hogy ma is alkalmatosságom, tehetségem és igyeke-

zetem legyen valami jónak véghez vitelére a te dicsőségedre. Az én testemért, add, úgy dolgozzam, hogy a mellett az én lelkemért való munkáról ne felejtkezsem, hogy ne csak a testnek legyen szükséges táplálása, hanem az én lelkem is megtartassék ama jobb életre.

Mivel pedig minden napnak tulajdon nyavalyája vagyok, míg e nyomoruságos életben élünk, és mindenünket az ő keresztje kíséri: tehát segélj, hogy e napnak minden keresztjét, terhét és nyavalyáját gyermeki engedelemmel és bizodalommal meggyőzzem.

A te jó lelked vezéreljen engemet és tegyen alkalmatossá. a mire önnön magamtól alkalmatlan vagyok, hogy a te jelenlétedet szüntelen előttem tartván, féljek gonoszt cselekedni, és a te véghetetlen atyai szereteted elmémben viselvén, én is gyermeki igaz készséggel és szeretettel igyekezzem parancsolatodat megtartani.

A te kegyes gondviselésed legyen és maradjon e mai napon is én velem és minden hozzám tartozandóimmal, őrizzen meg minket minden kártól és veszélytől, oltalmazzon minden sérelmes esetben, tartsa meg testünket egészségben, elménket épségben, lelkünket pedig, a te szent fiadban, az Úr Jézus Kristusban a Szentlélek által eszközendő élő hit által ártatlanságban, hogy ekképpen a mi világi életünk mind mi magunknak szerencsés és kellemes, mind pedig szent nevednek dicsőséges legyen.

Ha végtére eljön az én haláloznak órája, légy mellettem az én halálos ügyemben, óh Uram Jézus, én kegyelmes Megváltóm! és tisztíts meg a te véreddel minden én bűneimből, hogy te érdemed által megigazulva boldogul mulhassak ki ez árnyék világból, és elvehessem az örökséget, melyet oly drága áron

szerzettél; melyért is dicsőség legyen teneked az Atyával és a Szentlélekkel egyetemben most és mind örökké! Ámen.

Hétköznap estvéli.

Hálákat adok teneked, Uram én Istenem, és atyám az Úr Jézus Krisztusban! minden lelki és testi jótéteményidért, melyekkel engemet életemnek minden idejében megáldottál. Imádlak a te bölcs és kegyes gondviselésedért, melynek csodálatos voltára sokszor magam is reá ismertem. Imádlak a te hosszutűrő kegyességedért, hogy engemet az én bűneimben el nem vesztettél, hanem mind ez óráig megtartván, a tökéletes megtérésre időt engedted, és a te Szentlelkedet tőlem el nem vetted, sőt annak kegyelme és bennem munkálódó ereje által támogattál, ébresztettél, vigasztaltál, és meg nem engedted, hogy a bűnek álmában elmerülnek, s tőled édes mennyei Atyámtól elszakadjak.

Imádlak legközelebb azon atyai szeretetedért, melylyel e mai napon is engemet és hozzám tartozandóimat kegyesen megőrizni, oltalmazni, vezérleni és megáldani méltóztattál.

Adjad, Uram én Istenem! hogy én a te számtalan jótéteményidet és hozzám való atyai szeretetedet ne csak ajakimmal és szívemnek hamar elmuló felbuzdulásával, hanem a te Szentlelked segítségével teljes szívemből és lelkemből való fiúi szeretettel, félelemmel és engedelmisséggel igyekezzem meghálálni, nem a testi kívánságoknak engedvén, melyeknek vége az

örökkévaló halál, hanem a te parancsolatid szerint járván; napról napra, a míg az élők számában megtartani méltóztatol, többről több gyümölcseit teremjem a hitnek, és méltó legyek, a te további atyai gondviselésedért s áldásidért gyermeki bizodalommal hozzád folyamodni.

Megvallom, Uram én Istenem! sok fogyatkozás volt mind ezekben, e mai elmúlt napon is én bennem. Sok jót, a melyre alkalmatosságot mutattál, elmulattam, és sokat rosszul cselekedtem. De légy nekem irgalmas a te irgalmasságod szerint, mely vagyon a Krisztus Jézus érdemében, melyhez a te jó lelked ajándékával a bennem lévő hittel ragaszkodom.

Óh vajha nem uralkodnék a bűn az én halandó testemben! Vajha csak neked szolgálhatnék lélekben és igazságban, és csak te hozzád gerjedezne minden én indulatom.

Uram! nem vagyok méltó, hogy az én bűnös szívemmel téged megkináljalak. De holott önnönmagad méltóztatol azt tőlem kérni, vedd Atyám! és tedd azt egészen tieddé; hogy már ne a világnak, ne a testnek, hanem egyedül teneked éljek, te benned gyönyörködjem, és te reád figyelmezzem az én lelkem.

Légy velem ez éjjel is a te atyai gondviseléseddel; őrizz meg minden külső, belső, lelki és testi veszedelemtől, kártól, rettegéstől, betegségtől, bűnbe eséstől, hirtelen haláltól, és akármely más engemet vagy hozzám tartozandóimat érhető ártalmas történetektől. Adj édes álmat, erőnkét megújító nyugodalmat; őrizz vétkes vagy nyughatatlanságot okozó álmoktól, és add, hogy akár aluszom, akár ébren vagyok, te rólad megemlékezzem.

Mínthogy pedig az én naponként való estvéli lenyugvásom az én haláloamat, és nyoszolyám ko-

porsómat ábrázolják: óh Atyám! ha ez találna utolsó éjjem lenni, engedj boldog kimulást, és vedd hozzád lelkemet, az én Uram Jézus Krisztusnak érdemeért, kinek te veled és a Szentlélekkel legyen dicsőség most és mind örökké! Ámen.

Ugyan estvéli.

Óh Uram! elmúlt ismét egy nap és én annyival közelebb estem az örökkévalósághoz. Óh örökkévaló és megváltozhatatlan Isten! Te ugyan azon vagy, és napjaid el nem fogynak; de a mi napjaink elmúlnak, és a mi életünk siet az örökkévalóságra, a hol te elődbe kell állanunk, hogy elvegyük annak jutalmát a szerint, a mint jót vagy rosszat cselekedtünk.

Szívből adok a te nevednek hálákat, hogy ezt a napot is eltöltenem engedted, és méltónak ítéltél, hogy eszköz lennék a te dicsőségedre. Testemnek egészséget engedtéél, és erőt adtál, hogy hivatalomban ma is eljárhattam; békességgel, előmenetellel megáldottál, ellenségimtől megőriztéél, szemeddel vezettél, és a te megbecsülhetlen szeretetednek sok jeleit velem éreztetted. Azért ezen én utolsó foglalatosságommal, az én imádsággal e napot befejezem, és az én lelkem tégedet dicsér, háladó imádással dicsérjen is míg élek, mert tied a kegyelem, a hatalom és a dicsőség mind örökké.

De emlékezem, óh mindeneket tudó szent Isten! ezen órában az én bűneimről is. Föltettem ugyan magamban, és fogadtam teneked, hogy ezt a napot kegyesebben viszem véghez; mégis ezen szent és jó szándékom mellett nem állhattam meg, hogy az én

hozzám ragadott erőtlenségből te ellened valamit, a mi nem jó, ne cselekedtem volna. Ha meggondolom a te szent törvényidet, és megszemlélem az én szövetségemet, melyet te veled keresztségemben tettem, annyi bűnök fordulnak előmbe, melyeket gondolattal, szólassal és cselekedettel te ellened, én Istenem! és az én felebarátom ellen véghez vittem, hogy szégyenlem magamat előtted, óh szíveknek vizsgálója! a te szent angyalid előtt, és az én tulajdon lelkemismérete előtt. Sajnálom az én szívemben, hogy a te nagy jótéteményidért ilyen háladatlansággal fizettem, hogy ezt a napot szentebben és jámborabban nem mulattam. Bocsásd meg nekem mindezeket a Jézusért, az én tökéletes közbenjárómért, és a te Szentlelkednek bőséges kegyelme hozza helyre az én mai fogyatkozásomat, hogy a míg ez életben megtartandasz, napról napra alkalmatosabb legyek az én lelkemnek üdvességét félelemmel és rettegéssel munkálni.

Ez éjjel is teneked ajánlom magamat az enyémekkel együtt. A te szent angyalid járjanak táborod körülöttem. Őrizzed az én testemet betegségtől, testemet nyughatatlanságtól, szívemet bús gondoktól, lelkemet bűnbe-eséstől: és adjad, hogy az álommal csak a végre éljek, hogy fáradt testemet megnyugoztassálj, és holnap a te szolgálatodra ismét alkalmatos lehessenek.

Óh mely csendesen nyughatom, ha fejem felett kegyelmes Isten, bennem jó lelkiismeret, és körülöttem a jó angyaloknak serege vagyon! Ha szinte a világ teljes is nyughatatlansággal: de te befődesz a te sátorodban; te én nálam vagy, mikor magam vagyok; te nyugodalomba hozod az én elmémet, ha nyughatatlankodom; te vigasztalsz meg, ha szomorú vagyok; te erősítesz meg, ha én erőtlenségű vagyok, és

adsz nekem mennyei malasztot; ha szegény és elhagyatott vagyok, te adsz kegyes és kevéssel megelégedő szívet.

Én elaluszom azért a te kegyelmednek ölében, Uram Jézus! csendesesen, békével; te engemet ébreszsz fel a te áldásodban, és tégy alkalmatossá mindenre, a mire akarsz vinni, mindaddig, míg az én életemnek vége eljön, midőn ki fogsz engemet a nyomorúságoknak szekereből, és a kegyelem szerint való jutalmat megadod, melyet ígértél azoknak, kik a te megjelenésedet szeretik, Ámen.

Mindennapi, templomban vagy háznál mondható imádság.

Te Uram! ne tartsd meg én tőlem a te irgalmasságodat: a te jóvöltöd és a te igazmondásod mindenben megőrizzenek engemet, kiváltképpen mikor engemet körülvesznek számtalan gonoszok, és körülfoznak az én hamisságimnak büntési, hogy azokat szemeimmel el nem lephetem, és az én szívem elhagy engemet.

Isten, légy irgalmas énnekem bűnösnek! jó és kegyelmes atyám! Szívemből adok neked hálákat a Jézus Krisztus által minden jótéteményidért, melyeket életemnek minden idejében hozzáam megmutattál, hogy engemet, mint okos embert keresztyén szüléktől hagytál születetni, és az én vétkes születésem után minden velem termett bűneimtől, a Jézus vére által megmosogattál, Szentlelked által kegyelmednek országába bevettél, fiaddá és örökösöddé tettél, és így minden hitetleneknek seregektől elválasztottál. Hálát adok tovább azért is teneked, hogy engemet az én

ifjúságomban, az ördögnek ennyi leselkedésitől megőriztél, szent angyalid által ennyi veszedelmes utakon megtartottál, sok lelki és testi veszedelmektől csodaképpen megmentettél. Nekem ruházatot, ételt, italt, mint a szükség kívánta, szolgáltatattál, és ezeknek felette mindenféle jókkal, jó elmével, egészséges tagokkal megáldottál. Óh Uram, kisebb vagyok minden te jótéteményidnél és irgalmasságodnál, melyet cselekedtél a te szolgálóddal (szolgálóddal), és még naponként is cselekszel. Én teremtem és megtartom, mit adhatok én teneked, mivel dicsérhetlek elegendőképpen? Én teneked, bűnnel ugyan megfertőztetett, de bánatos és alázatos szívet nyujtok, és azt a te isteni irgalmasságodnak széke eleibe leteszem, ismerem teljes lelkemből, és fájlalom, hogy az én keresztségemnek szövetségét számtalanszor megszegtem, szentlelkedet szívemből kiűztem, a szent angyalokat megszorítottam: és a te oly kegyesen nyujtott ajándékiddal oly rosszul éltem. Sőt mind ez óráiglan hozzám ragad a bűn, és naponként vétkeztél, ingerlem a te igaz haragodat. De hová menjek? te hozzád jövök, én Istenem, és könyörgök, a te nevedért kegyelmezz meg az én sok bűneimnek. Ne emlékezzél meg az én ifjúságomnak bűneiről; de emlékezzél meg én rólam a te nagy irgalmasságod szerint a te jóvoltodért. Uram Isten, hiszen magad megesküdtél, hogy nem akarod a bűnösnek halálát; hanem hogy megtérjen és éljen: óh én hűtlen voltam, a te parancsolatidtól eltávoztam: de én atyám ismét hozzád jövök; vétkeztem te ellened és az ég ellen; de ne pörölj én velem, te szolgálóddal. Ne fedj meg a te haragodban; és ne ostorozz meg a te búsulásodban, tekints, édes atyám, a te előtted álló s érettem esedező egyetlenegy szülött fiadra, az én megváltó Jézus Krisztusomra,

tekints annak véres sebeire, szenvedésének és halálának drága érdemére. Én ugyan szegény, sőt a legnagyobb bűnösöknek egyike vagyok: de bizonynyal hiszem, hogy az én megváltó Jézusom én érettem is megholt, és az ő vérével engemet is megváltott. Óh Isten! ez az én hitem legyen kedves előtted, és hallgasd meg, ha nem az én imádságomat, de a te szerelmes fiadnak esedezését. És te is Jézusom, ki nem csak az én bűneimet, de az egész világét hordoztad, könyörülj rajtam. Lám, más nagy bűnösöket kegyelembe vettél, végy engem is kedvedbe, rekeszsz sebeidbe, és azokban a szélvészeken ellen rejts el. Óh Szentlélek, te Istennek ereje, én vigasztalóm és szószólóm, pecsételd le a te isteni vigasztalásoddal ezt az én hitemet, és tarts meg abban az én boldog végemig. Óh Szentháromság, vezérelj engemet a te kegyelmed által, hogy valami ellened vagyon, távoztassam, és a te tetszésedet örömetst tegyem, és teremhet békességgel viseljem. Ha pedig emberi gyarlóságból, vagy a sátánnak és e világnak hitetéséből találnék vétkezni, óh légy békességes türéssel hozzám, és ne vess el engemet egészen a te színed előtt, keress meg engemet juhocskádat, adj időt a megtérésre, hogy magamat meggondoljam, bűneimet megszánjam, és a te akaratom szerint élni igyekezzem.

Azonban míg e nyomorult életben élek, legyen neked ajánlva az én lelkem, őrizz meg szántsándékkal való bűnöktől, hogy azokkal lelkem ismeretét meg ne sértsem; de adj inkább erőt, hogy azok ellen harcolhassak, és győzedelmeskedhessem. Ellenben legyen az én szívem a te hajlékod, hogy mindenkor előtted kedves cselekedetekben magamat gyakoroljam. Őrizd az én testemet is ma és míg élek minden szomorú esettől, tartsd meg szent tetszésed szerint jó

egészségben, vagy legalább adj annyi erőt, mint nekem a te szolgálatodra szükséges, hogy az én reám bizott hivatalomnak munkáit mindenkor víg és te benned bizó szívvel véghez vihessem. Segélj, hogy egyik napnak terhét a másik után letegyem, míg végtére a te nyugodalmadra jutok. Őrizz meg mértékletlenségtől, haragtól és szomorúságtól, hijában való bútól, hogy azok által magamat el ne rontsam és életemet meg ne rövidítsem. Tudom, és bizonyos vagyok, én Istenem, hogy az én részemet a testiekben a te tanácsod szerint nekem elrendelted és elvégezted, mennyire kelljen mennem szerencsémben, jóságomban és tisztességemben: azért távol legyen tőlem, hogy a te akaratom ellen arra igyekezzem, vagy tiltott eszközökkel azt megnyerni iparkodjam. Te engemet anyámnak méhétől fogva eltartottál, hogy semmi szükségét nem láttam, ezután is ez én részemet az ételben, italban és ruházatban megadod, és engemet hozzám tartozandóimmal együtt eltartasz.

Szerelmes Atyám! ha ezen a világon szerencsések nem lehetünk idő szerint, csak tégy boldoggá örökké; csak tartsd meg nekünk a te ígédet, mely a mi szívünknek vigassága és öröme. Oltalmaz minden lelki tanítókat, adj nekik lelki bölcsességet és erőt, hogy a te szent ígédet minden lelkeknek üdvösségekre igazán taníthassák. Őrizd képmutatástól és e világnak hamisságától, hogy igaz szívvel járjanak előtted, dolgaidat tegyék, dicsőségedet és országodat keressék és terjeszszék. Gátolj meg minden tévelygéseket, botránkozásokat és üldözéseket, tapodd a sátánt és annak segítőit a mi lábaink alá hamar.

Adj egységet és békességet a te keresztyénid közé. Add, hogy a mi jámbor magistrátusinknak szárnyok alatt, csendes és nyugodalmas életet élhes-

sünk, minden isteni félelemmel és tisztességgel. Adj minden keresztyén szüléknek kegyelmet, hogy a kiket nekik adtál, mindenek előtt a te ismeretedre vezéreljék, és neveljék őket az Úrhoz való oktatásban és intésben.

Könyörülj pedig, óh könyörülő Isten, minden szegény keresztyéneken, kik a te nevedért fogságot, üldözést, inséget és nyomoruságot szenvednek; szánakodjál minden megkeseredett özvegyeken, elhagyott árvákon, minden szükölködőkön, mezíteleneken, éhezőkön, betegeken és meghalókon. Légy azoknak segítségék, folyamodások, oltalmok, gondviselőjök és legjobb részek, vidámságok, orvosok és életek. Minden rokonimnak, atyámfiainak, jó barátimnak engedd, óh kegyes Isten, valami nekik testi-lelki javokra szolgál. Minden én ellenségimet, irigyeimet, üldözőimet térítsd meg, bosszutételeket megbocsásd, a te ismeretedre vezesd és a mint érdemlik, haragodban nekik jutalmat ne adj. Ha ők átkoznak, áld te őket; ha engem megkésleltetnek, mozdítsd elől őket; ha megszorítanak, vigasztald őket, és tégy minket mindnyájunkat boldogokká. És ha végtére a te tanácsod szerint e világot a testi halál által el kell hagynom, légy édes Jézusom, kalauzom a halálnak setétes völgyén, hogy a te véredre való igaz hit által, lelkemet a te kezeidbe ajánljam, csendesen elaludjam és mennyekbe, az elválasztottaknak seregébe takarításam, és tégedet minden szent angyalokkal együtt örökkön örökké dicsérjelek, Ámen, jövel Uram Jézusom, Ámen.

Gyónás.

Mindentudó, szent és igaz Isten! ki ismered az én magam viselésemnek és szívemnek is egész mivoltát, ki tudod, hogy az én számtalan bűneim helyett mennyivel inkább nevelkedést vehettem volna a jóban, ha vigyázóbb és serényebb lettem volna az én kötelességimnek meggondolásában, a vétkes hajlandóságoknak megzabolásában, az én életem céljának, és a Jézus Krisztus példájának szemem előtt való tartásában! Az én bűnös és büntetésre méltó voltomnak fájdalmas érzésével állok most te előtted, hogy megvalljam az én sokféle esetimet és fogyatkozásimat, és kegyelmet nyerjek te tőled.

Megvallom szívem fájdalmával, hogy gyakran elfelejtvén azt a szoros szükséges függést, melyben vagyok te tőled, hogy te nekem teremtőm, megítélő birám és atyám vagy a Jézus Krisztusban, nem voltam tehozzád háladó, benned bizó, alázatos, tégedet teljes szívemből és lelkemből szerető, féltő és tisztelő.

Megvallom szívem fájdalmával, hogy gyakran követem csak az én testi hajlandóságomat, nem hallgatván saját lelkiismeretemnek szavára, mely a te szavad én bennem; gyakran kerestem boldogságomat inkább külső mulandó jókban, mint a te akaragodnak teljesítésében és a te jó kedvednek birásában.

Megvallom szívem fájdalmával, hogy sokszor nem gondolván azzal, hogy tartozom felebarátomat szeretni mint önnönmagamat, vétkeztem az ellen irgalmatlansággal, irigységgel, gyűlöléssel, haragtartással, színt mutatással, csalárdsággal, rágalmazással, tehetségem szerint nem segítségével, és más sokféle megbántásokkal.

A te kegyelmed elég erőt és serkentéseket adott arra, hogy bölcsen és jól éljek, mint illik okos és halhatatlan lelkű emberhez és keresztyénhez. De én mely hideg voltam sokszor a keresztyén vallás eránt, mely leghathatóbb segítő eszköze a lélek jobbulásának és boldogulásának! Mely unalmas volt én előttem sokszor a te szent ígédnek tanulása, és az áhítatosság!

Magam vagyok az oka, hogy a kegyességben nem mentem annyira, mint kívánja kötelességem és a te szereteted. Magam vagyok az oka, hogy nem vagyok hasonlóbb Jézusomnak példájához, hogy nem vagyok hasznosabb, alázatosabb, magamat meggyőzőbb, tűrőbb és szelídebb, sőt inkább sokszor visszaéltem a tehetségekkel és a jókkal, melyeket adtál; eltávoztam a te törvényedtől, és inkább szolgálván a világnak és testi hajlandóságimnak, magamat méltatlanná tettem arra, hogy fiadnak (leányodnak) és keresztyének neveztessem.

Ismerem, bánom és szégyenlem te előtted, óh szent Isten! hogy oly sokszor nemcsak a jót, a melyet megtenni köteles voltam, elmulattam, hanem parancsolatid ellen is, gondolatimmal, szívemnek gonosz kívánsággal, szólásimmal és cselekedetimmal, nemcsak gyarlóságból, hanem szántsándékkal is vétettem.

Megalázom magamat te előtted, mindeneknek igaz birája előtt, és megvallom, hogy méltó vagyok a megvettetésre és büntetésre. De az én szíves feltételem, óh mindentudó Isten, te előtted, hogy a te akaratodnak cselekedésében igyekezőbb, buzgóbb és állhatatosabb legyek; te pedig könyörülő irgalmas Isten, mennyei Atyám! bocsáss meg nekem bűnösnek azon kegyelmed szerint, melyet a Jézus Krisztus által minden te hozzád térőknek megígértél, és adj erőt a bennem lévő rosznak meggyőzésére.

A te lelked tisztítsa és szentelje meg az én hajlandóságimat; tegye előttem kedvesekké az én kötelességimet, hogy teneked tetszhessem, és ne legyek méltatlan arra a boldogságra, melyet kész vagy megadni mind azoknak, kiknek fő kívánságok a te akaratodnak cselekedése. Ámen.

Ismét bűnbocsánatért.

Én Istenem! én szegény bűnös nem vagyok méltó, hogy szemeimet és kezeimet te hozzád fölemeljem; de mégis fölemelem: Mert te nagy irgalmu és bő kegyelmű Isten vagy; a te irgalmasságod és könyörületességed a magas egeket is felülhaladja, és minden cselekedetidnek felette vagyon. Fölemelem, Uram! az én szemeimet, én kezeimet te hozzád a Jézus nevében, a te egyszülött fiadnak, az én megváltó Uramnak nevében, a ki én érettem magát teneked feláldozta, a kiben kedved telt, kiben megengeszteltetvén, mindent megigértél, és szinte atyánkká lenni méltóztattál.

Óh kegyelemmel teljes mennyei Atyám! imádlak főképpen azért, hogy a mi te előtted leendő megigazolásunkra ily módot rendeltél. Imádlak a te hosszútűrő irgalmadért, hogy az én bűneimben el nem vetettél, hanem a Jézusban való hitnek általa méltóvá és alkalmasossá tettél, hogy most te előtted megjelenhettem, és bűneimet megismervén, megbánván, töredelmes szívvel-lélekkel kegyelemért elődbe borulhatok.

Uram, én Istenem, és Atyám az Úr Jézus Krisztusban! légy irgalmas, légy kegyelmes énnekem szegény bűnösnek, te, ki nem akarod a bűnösnek halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Akarok, Uram!

megtéрни, akarok neked élni, neked halni; de nem lakik az én testemben semmi jó, tőled jön minden jó adomány. Téríts meg hát te magad, én Istenem! és én megtérek; gyógyíts meg, és én meggyógyulok; vezess és erősíts, és én te előtted járok, neked fogok élni és halni. Tied, Uram! a hatalom, tied a kegyelem, tied a dicsőség: Atyám kegyelmezz meg nekem.

Óh Jézus, én egyetlenegy közbenjáróm! fogd pártját lelkemnek, melyért szenvedtél és meghaltál; tisztítsd meg azt a te véreddel, és igazítsd meg a te érdemeddel. Benned hiszek, benned reménylek; ne hagyd megszégyenülni hitemet és reménységemet, te, ki a leggyengébb hitet sem veted meg; melyért legyen teneked, az Atyával és a Szentlélekkel, a hitnek eszközlőjével, áldás és dicsőség mind örökké! Ámen.

Az Úrvacsorája előtt.

En megváltóm, Úr Jézus Krisztus! ki a mennyei dicsőségedből lejöttél, a mi testünkben és vérünkben részesültél, hogy így mi velünk egyesülvén, mi helyettünk a mi bűneinkért eleget tennél. És viszont: hogy mi is te veled egyé lennénk, és ehhez képest a te érdemed a mi saját igazságunk lenne, testedet és véredet minekünk ételül és italul rendelted! Imádlak ezen te véghetetlen szeretetedért, mely szerint minket mennyei méltóságra, minden világinál nagyobb méltóságra emelni méltóztatsz.

Óh! add ezt jól meggondolnom, és segélj magad a te szentlelked által, hogy oly készüllettel járuljak

most a te szent testeddel és véreddel való éléshez, hogy az nekem ne ítéletre, hanem a te veled való boldog egyesülésre szolgáljon; melynek is méltóságához képest, valamit te utálsz, én is megutáljam, és a te példádat követvén, a tisztaságban, kegyességben, szelídségben, alázatosságban, felebaráti szeretetben és minden szentségben napról napra elébb menjek, és eképpen hirdessem a te halálodat teljes életemben, míglen utóbb boldog halál által veled örökké egyesülhetek. Ámen.

Az Úrvacsorája után.

Aldjad én lelkem az Urat, és minden én belső részeim örüljetek az Úrban! Áldjad én lelkem az Urat, és el ne felejtse soha, mely nagy jót tett te veled! Megbocsátotta minden te bűneidet, és táplálván az Úr Jézusnak testével és vérével, megújította hozzád atyai kegyelmét és szeretetét, megerősített az ő szent lelke által, és bizonyossá tett ama boldog örökségről, mely készítettet azoknak számokra, kikben a Jézus Krisztus vagy, és a kik ő benne vagynak.

Uram, én Istenem, mennyei szent Atyám! Hálaadat adok teneked a te véghetetlen kegyelmességédért, melylyel legközelebb ez órában én hozzád viseltettél. De hogy ne csak ajakimmal tiszteljelek tégedet, hanem tartozó háladatosságomat lélekben és igazságban is megbizonyítsam: birj arra te magad a te szentlelked által, hogy a te én hozzád való atyai szeretetedért én is a míg élek egyedül a te szeretetedben és félelmedben legyek foglalatos, és minthogy az, a ki tégedet szeret, a te parancsolatodat megtartja, én

is a te parancsolatidat szüntelen elmémben tartsam, azok szerint élvén, a szentségben jámbor és kegyes életben napról napra tökéletesebb lehessen, és így munkáljam azt, hogy az én most te veled Istenemmel megújított szövetségemet megtarthassam.

Óh Jézus, én megváltóm, én Uram, én mennyei barátom! Áldott legyen a te szent neved, hogy velem újlag ily szorosán egyesülni méltóztattál. Óh maradj velem, és ne engedd, hogy tőled újabb vétkek által elszakadjak! Vidd végbe szentlelked által, hogy a te velem való egyességedet voltaképpen legnagyobb kincsemnek tartsam, arra nézzek, arra figyelmezzek, mikor engemet a test és vér bűnre ingerlenek, vagy a világ és az ördög megkísértenek. Ha pedig gyarlóságból elesendem, emelj fel, gyámolíts, erősíts; ha eltévelyedem, téríts vissza a te ösvényidre, hogy a te szeretetednek teljességéből, a te szentlelkednek vezérlő erejével én te benned maradhassak, és te én bennem maradhass, mind addig, míglen végre téged az Atyával és a Szentlélekkel színről színre mind örökké áldani és imádni foglak. Melyre segélj engemet a te érdemedért, hogy a te Jézusi neved én bennem dicsőítessék, és én te benned dicsőítessen. Ámen.

Utazó imádsága.

Óh hatalmas és kegyes gondviselő Isten! kijöttem (kimegyek) hajlékomból az én hivatalom véghezvitelének igyekezeteitől viseltetvén. Te pedig tudod, mely sok veszedelmek közt kelljen megfordulnom. Bizony eddig is, ha te nem őrzöttél volna a sok szerencsétlenségek között, már régen elvesztem volna. Te még eddig nem hagytad tántorogni lábaimat, az

ellenem elszánt veszélyeket elűzted, és eltávoztattad a szomorú eseteket, melyek vagy magam gondolatlanságából, vagy ellenségimnek gonoszságokból rajtam történhetnek volna. Mely jóvoltodért a mint téged méltán dicsérlek: úgy abban tovább is bizván kérlek, hogy a mely útra indultam (indulok), azt kegyelmesen szerencsésé tegyed. Légy ügyefogyott ügyemben tanácsadóm, veszedelmim közt folyamodásom, szerencséimben örömöm. A te világosságod vezérljen nappal és éjjel, és körülöttem fényeskedjék. Add, hogy te általad az utazásnak unalmasságát meggyőzzem; tedd jóakaróimmá azokat, kikkel dolgom leszen; ne vond meg sehol a te jóvoltodat. A te félelmed tartóztassa meg szívemet az utazók közt szokott vétkektől. Adj józan elmét, egészséges testet, és arra figyelmetesen vigyázó szívet, a melyért ezen unalmas útra megyek. Ezt tegyed szerencsésé, hogy mind nevednek dicsőségére, mind nekem üdvességemre, mind az enyimeknek hasznokra legyen. Hozz haza szerencsésen, hogy a kiket búban hagyok is otthon, egészségben találhassam. Jehova! légy az én őrizőm, hogy sem nappal a nap meg ne süssön, sem a hóld éjjel; őrizd meg engem minden gonosztól, Isten! őrizd meg az én kimeneteletem és bemeneteletem, mostantól fogva mind örökké. Ámen.

Betegségben.

Óh Jézus, én Üdvezítőm! ki én érettem a kereszt-fának oltárán keserves kínokat szenvedtél, és azon szent kínaidal én értem eleget tettél, ki a te rettenetes belső és külső gyötrődésidnek békességes türelessel lett kiállása után lelkedet, szent atyád kezeibe ajánlva, kibocsátottad, és ezen te példáddal minket

mind szenvedni, mind pedig meghalni tanítottál! Te Uram Jézus ártatlan szenvedtél, és mégis békecsés tüő voltál mind halálig, szinte a keresztnek haláláig. De én méltán szenvedek, mert az én büneimnek terhét viselem; de annál inkább erőtelen vagyok, hogy a te példádat követném, mert ugyan az én büneimnek miatta az én szívemnek szorongatási sokak és nagyok.

Óh Jézus, én Megváltóm! ki nem azért szenvedtél értem, hogy akkor hagynál el engemet, mikor legnagyobb szükségem vagyon te reád, és akkor ne könyörölnél én rajtam, mikor én testi és lelkiképpen beteg lévén, az én lelki szorongatásim testi nyavalyámat öregbítik, és viszont az én testi nyavalyám lelkemnek nyughatatlanságát neveli: a te véghetetlen szeretetedben való bizodalommal könyörgök teneked, tekints az én bádjadt, de egyszersmind töredelmes szívemnek te hozzád gerjedező fohászzkodásira; légy az én lelkemnek a te érdemmedel orvos, a te pártfogásoddal megnyugtatója, hogy kegyelmet találjak a te atyádnál, a kinek keze illetett meg engemet.

Uram! én Istenem, könyörölő mennyei Atyám! íme a te fiadnak, az én megváltómnak, az Úr Jézusnak érdemében és közbenjárásában való bizodalommal emelem fel hozzád az én erőtelen kezeimet és szememet, az én bádjadt szívemnek töredelmes sóhajtásával, atyai megkegyelmezésért könyörögvén.

Tudom, Uram! te bocsátottad reám ezt az én mostani nyavalyámat; mert a te akaratod nélkül a mi hajunknak csak egy szála sem eshetik le a mi fejünk-ről. A te akaratodon, Istenem! énnekem meg kell nyugodni. Távol is legyen tőlem, hogy meg ne nyugodnám! mert a te akaratod szent, igaz és teljes kegyelemmel. Én az én büneimmel sokkal többet érdemlettem. Áldott legyen hát a te neved, hogy en-

gem nem úgy sujtottál, mint megérdemltettem, hogy nem emésztettél meg az én bűneimben, hanem inkább atyai látogatás által igazi kegyelem időt rendeltél a megtérésre, a te veled való megbékélésre és lelkemnek üdvességére. Óh Uram, szerető mennyei Atyám! vidd te magad végbe én bennem a te szentlelked által, hogy erántam való kegyelemmel teljes célodat ezen nyavalyám által elérhessed, és cselekedd azt velem, Uram én Istenem, ha az én lelkemnek üdvességével nem ellenkezik, gyógyíts fel ezen mostani nyavalyámból, és engedj a te szentlelked vezérlésével még tovább is az élők számában maradnom szent neved dicsőségének előmozdítására; ha ellenben az én további életem örök üdvességemnek inkább veszedelmére szolgálna, nem kérem, nem is kívánom e nyavalyámból leendő felgyógyulásomat, csak mérsékeljed annak terhét, és adj békességes türelést, míglen a te bölcs tetszésed szerint az én kimulásomnak óráját elhozandod; akkor pedig kegyelmezz meg az Úr Jézusnak, az én Megváltómnak tökéletes áldozatjáért az én bűnös lelkemnek, a te véghetetlen irgalmasságod és atyai szereteted szerint, és vígy csendes halál által te magadhoz az örök boldogságba, mert az Úr Jézusnak foganatos szavával én is, Atyám! a te kezeidbe ajánlom lelkemet! Ámen.

Halálos betegségben boldog kimulásért.

Óh örök mindenható Úr Isten! jól tudom, hogy engemet nem teremtettél csupán e világi életre, hanem főképpen az örökké valóra. Határt és czélt vetettél énnekem, a melyet által nem hághatok. Minthogy

tehát már az a te isteni akaratod, hogy visszatérjen te hozzád az én halhatatlan lelkem, melyet te adtál énnekem, az én halandó testem pedig, mely porból teremtetett, ismét porrá legyen: íme óh Uram, Teremtőm! kész vagyok a te szent és bölcs akaratodnak engedni. De előbb, hogy sem mint kiszólítanál, hallgasd meg ezen én utolsó könyörgésemet, melyet az Úr Jézusnak, az én Megváltómnak nevében, alázatos, töredelmes és buzgó szívvel te elődbe bocsátok, hogy a te véghetetlen irgalmasságod szerint bocsásd meg minden én bűneimet azon te egyszülött fiadnak érdemeért, melyhez én az én hitemben egész bizodalommal ragaszkodom, és te hozzád mint mennyei atyámhoz utolsó lehelletemig fohászkodom, Atyám! légy nekem szegény bűnösnek irgalmas a Jézus Krisztusért!

Óh Jézus, én Üdvezítőm! ámbár én az én életemnek lefolyt napjaiban nem oly híven, nem oly buzgón ragaszkodtam a te érdemedhez, mint tartoztam volna: ámbár én most utolsó szükségemben nem volnék méltó, hogy te, a kit én sokszor elfelejtettem, rólam megemlékezzél, és nekem pártomat fogd; de óh Uram Jézus! a te szereteted gazdagságának sem határa, sem mértéke nem levén, szánj meg engemet te hozzád rejtező szegény bűnöst, kiért véredet kiontottad! Ne hagyj elveszнем engemet juhocskádat, óh én hív pásztorom! Tisztítson meg engemet a te véred minden én bűneimből; a te ártatlanságod és igazságod kísérjenek által engemet ez árnyék életből az örök boldogságba, hogy te veled lehessenek; a te ígéreted szerint, ki magad akarod, hogy ott legyenek a te híveid, a hol te vagy. Tied vagyok, neked élek, neked halok, óh Uram Jézus! ne hagyj el.

Óh Szentlélek Úr Isten! ezen én végső szükségemben leghathatóbb bátorítóm! Lakozzál én bennem

a te isteni hatható vigasztalásoddal a gonosz léleknek minden kísértetei ellen; erősíts engemet ezen én legnagyobb erőtlenségemben, hogy az én utolsó harczomat bátran kiállhassam, és hittel teljes lévén, nyugodt elmével, sőt örömmel menjek eleibe az én utolsó órámnak. Az én utolsó gondolatom legyen az én megfeszített Jézusom; az én utolsó szóm ugyan az én Jézusomnak ezen utolsó szava legyen: „Atyám! a te kezeidbe ajánlom lelkemet.“ Ha nyelvem többet nem szólhat, meg ne szünjél az én lelkemben én érettem esedezni kimondhatatlan fohászokodásokkal. Ha füleim többé nem hallanak, te magad szólj akkor vigasztaló ígéddel az én szívemben, és tégy bizonyossá az eránt, hogy a Jézus által Istennek fia (leánya) és a Jézus Krisztussal örököse vagyok ama mennyei örök dicsőségnek, mely az ő érdeme által szereztetett. Ha szemeim már nem látnak, láttasd meg az én hitemnek szemeivel az én Üdvezítőmet az Istennek jobbján, és segélj engemet, hogy az ő szent érdemében csendesen és boldogul elalhassam, és a halálnak setét útján által menvén, oda juthassak, a hol téged az Atyával és az ő Fiával, az én üdvezítő Uram Jézus Krisztussal mind örökké áldani és imádni foglak. Ámen.

A mi Urunk

JÉZUS KRISZTUS

kínszenvedésének és halálának

LEIRÁSA,

szent Máté evangyéliomának 26- és 27-dik része szerint.

Első rész.

Chorus. Dallam: Atyámnak bölcsessége.

Jézus szenvedéséről Mostan elmélkedem, Jól elmélkednem erről Segélj, hív segédem! Jelenj meg most elmémnek Azon nagy kínodban, Melyben voltál lelkemnek Orvosa hóltodban.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kínszenvedését így irta meg
szent Máté evangyéliosta:

Évang. És lön mikor Jézus mind ezeket a beszédeket elvégezte volna, monda az ő tanítványinak:

Jézus. Tudjátok, hogy két nap mulván húsvét leszen, és az embernek fia kézbe adatik, hogy megfeszíttessék.

Évang. Akkor öszvegyülvén a papifejedelmek és az irástudók, és a népnek vénei ama főpapnak udvarába, ki Kajafásnak mondatik. És tanácsot tartának, hogy Jézust álnoksággal megfognák és megölnék. De azt mondják vala:

Főpapok. Ne az ünnepen, hogy zendülés ne legyen a nép között.

Évang. Jézus pedig mikor Bethániában volna a poklos Simonnak házánál, járula ő hozzá egy asszony, kinél vala

igen drága kenetnek alabástromból csinált edénye; és kitölté az ő fejére, midőn az asztalnál ülne. Látván ezt az ő tanítványi, megneheztelének és mondának:

Tanít. Mire való ez a vesztegetés? Mert e kenetet nagy áron lehetett volna eladni és a szegényeknek osztogatni.

Évang. Jézus pedig azt megértvén, mondá nekik:

Jézus. Miért háborgatjátok ez asszonyi állapot? mert jó dolgot cselekedett én velem. Mert szegények mindenkor lesznek veletek, én pedig nem mindenkor vagyok veletek. Mert, hogy e kenetet az én testemre töltötte, az én eltemtetésemre való készületért cselekedte. Bizony mondom nektek: valahol prédikáltatik az Évangyéliom mind ez egész világon: hirdettetik az is, a mit ez cselekedett, az ő emlékezetire.

Évang. Akkor egy a tizenkettő közül, ki Iskáriótes Judásnak mondatik, elméne a papifejedelmekhez. És mondá:

Judás. Mit akartok nekem adni, és én ötöt nektek kezetekbe adom?

Évang. Azok pedig rendelének neki harmincz ezüst pénzt. És attól fogva keres vala alkalmatosságot, hogy ötöt kézbe adhatná. A kovásztalan kenyérnek első napján pedig a tanítványok Jézushoz járulván, mondának ő neki:

Tanít. Hol akarod, hogy elkészítsük neked, hogy meggyed a husvéti bárányt?

Évang. Ő pedig mondá:

Jézus. Menjetek a városba valamely emberhez, és mondjátok neki: azt mondja a Mester: az én időm közel vagyon, te nálad tartom a husvétot az én tanítványimmal.

Évang. És a tanítványok úgy cselekedének, a mint meghagyta vala nekik Jézus, és elkészíték a husvéti bárányt. Mikor pedig beestvéledett volna, letelepedék a tizenkét tanítványokkal. És mikor ők ennének, mondá Jézus:

Jézus. Bizony mondom nektek, hogy egy ti közületek engemet elárul.

Évang. És igen megszorodának, és kezdének egyenként neki mondani:

Tanít. Nemde én vagyok-e, Uram?

Évang. Ő pedig felelvén, mondá:

Jézus. A ki velem együtt kezével a tálba mártja

falatját, ugyanaz árul el engemet. Az embernek fia ugyan elmegyén, a mint meg vagyón irva ő felőle; jaj pedig annak az embernek, a ki által az embernek fia kézbe adatik; jobb volna annak, hogy az az ember ne született volna.

Évang. Felele pedig Judás, ki ötet elárulja vala, mondván:

Judás. Mester, én vagyok-e?

Évang. Monda neki:

Jézus. Te mondád.

Évang. Ők pedig, mikor emnének, vevé Jézus a kenyeret, és megáldván megszegé és adá a tanítványoknak, és mondá:

Jézus. Vegyétek, egyétek, ez az én testem.

Évang. És a poharat vevén és hálákat adván, nekiek adá, mondván:

Jézus. Igyatok ebből mindnyájan. Mert ez az én vérem, az Új-Testamentomnak vére, mely sokakért kiontatik bünöknek bocsánatjára. De mondom nektek: hogy a szőlőtökének gyümölcséből nem iszom mostantól fogva, mind ama napig, miglen újat iszom veletek, az én atyámnak országában.

Chorus. Dallam: Készítsd magad kedves lélek.

1. Óh mely szeretet s bölcsesség Vagyón e szent rendelésben! Mely méltóság és üdvesség Vagyón a velem élésben! Ebből Jézus a híveket Ismeri; s a megtértteket: Ebben nekünk bizonyosságunk Van, hogy Jézus igazságunk.

2. Áldás s dicsőség adassék Tőlünk, s neved imádtassék, Óh Jézus, kegyes megváltónk, Urunk és egy boldogítónk! Add, hogy a te szent testeddel, S értünk kiontott véreddel: Mindenkoron csak úgy éljünk, Hogy te veled egyesüljünk.

Évang. És mikor énekeltenek volna, kimenének az olajfáknak hegyére. Akkor monda nekiek Jézus:

Jézus. Mindnyájan megbotránkoztok én bennem ez éjtszakán, mert irva vagyón: megverem a pásztort, és

elszélednek a nyájnak juhai. De minekutána feltámadok, előtetek megyek Galileába.

Évang. Felelvén pedig Péter, mondá neki:

Péter. Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én semmiképpen meg nem botránkozom.

Évang. Monda neki Jézus:

Jézus. Bizony mondom neked, hogy ezen az éjszakán, minekelőtte a kakas szólana, háromszor tagadsz meg engemet.

Évang. Monda neki Péter:

Péter. Ha meg kellene is nekem te veled halnom, még sem tagadlak meg tégedet.

Évang. Hasonlóképpen szólottanak mind a több tanítványok is. Akkor jö vala Jézus ő velek egyetemben ama helyre, mely Gethsemánének mondatik, és monda az ő tanítványinak:

Jézus. Üljetek le itt, míg amoda megyek, hogy imádkozzam ott.

Évang. És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiait, kezdé szomorkodni és felette igen gyötrődni. Akkor monda nekik:

Jézus. Szomorú az én lelkem mind halálig, maradjatok itt, és vigyázzatok én velem.

Évang. És egy kevésse előbb menvén és arczra borulván, imádkozik vala és monda:

Jézus. Atyám, ha lehet, muljék el tőlem ez a pohár: mindazáltal, ne úgy legyen, a mint én akarom, hanem a mint te.

Évang. És jöve a tanítványokhoz, és találá őket aluva, és monda Péternek:

Jézus. Úgy nem vigyázhattok-e csak egy óráig is én velem? Vigyázzatok, és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtelen.

Évang. Ismét másodszer is elmenvén, imádkozik vala, mondván:

Jézus. Atyám, ha nem lehet, hogy elmuljék tőlem e pohár; hanem ha megijándom, legyen a te akaratom.

Chorus. Mind jó, a mit Isten teszen, Szent az ő akarata, A kiben e hit megleszen, Szívét megnyug-

tathatja, Ő az Isten, Ki inségben, Engem könnyen megtarthat, Legyen hát mint akarja.

2. Mind jó, a mit Isten teszen, Szava engem meg nem csal: De igaz ösvényen viszen, Megelégsem én azzal, Hogy kedvében S kegyelmében Forgatja dolgaimat, Csak rá hagyom magamat.

3. Mind jó, a mit Isten teszen, Mi hasznos, azt ő tudja, Bár veszély megköörnyékezzen, Azt jóra fordíthatja, Kegyessége S nagy hűsége Rajtunk naponként újul, Elhiszem, rólam sem mul.

4. Mind jó, a mit Isten teszen, Ő az én üdvességem, Roszul velem ő nem teszen, Birjon egészen engem, Örömben, S keresztben, Úgy végtére megtetszik, Mely híven velem bánik.

5. Mind jó, a mit Isten teszen, Ha oly pohárt izsom is, Melynek íze keserűen Én szívemnek esnék is, De eltűröm, Mert víg öröm Azt végtére követi, Bánatim megenyhíti.

6. Mind jó, a mit Isten teszen, E lesz vigasztalásom, Ha rajtam bú bánat leszen, És akármely aggságom, Mind az által Megvigasztal Atyaiképpen engem, Benne teljen hát kedvem.

Évang. És eljövén, találá őket ismét aluva; mert az ő szemeik nehezek valának. És ott hagyván őket, elméne ismét, és harmadszor is imádkozik vala, azon beszédek szolván. Akkor járulván az ő tanítványihoz, monda nekik:

Jézus. Még tovább is aludjatok és nyugodjatok: ime elközelített az óra, és az embernek fia a bünösöknek kezekbe adatik. Keljetek fel és menjünk, ime elközelített, a ki engemet elárul.

Évang. És hogy ő így szóla: ime Judás egy a tizenkettő közzül eljöve, és ő vele nagy sokaság fegyverekkel és botokkal, a papifejedelmektől és a népek véneitől. A ki pedig ötöt elárulja vala, jelt adott nekik, mondván:

Judás. A kit megcsókolandók, az az: fogjátok meg ötöt.

Évang. És mindjárt Jézushoz járula, mondván:

Judás. Békesség teneked, Mester!

Évang. És megcsókolá őtet, Jézus pedig monda neki:

Jézus. Barátom! miért jöttél ide?

Évang. Akkor eljövének és kezeket Jézusra vetvén, megfogák őtet. És ime egy azok közzül, kik Jézussal együtt valának, kezét kinyujtván, szablyáját kivoná, és a főpapnak szolgálájához vágván, annak fülét elvágá. Akkor monda neki Jézus:

Jézus. Fordítsd vissza szablyádat az ő helyére: mert mindenek, kik fegyvert fognak, fegyver miatt vesznek el. Avagy azt véled-e, hogy nem kérhetném most az én atyámat, és előállítana nekem többet tizenkét legió angyalnál. De miképpen telnének be az irások, holott így kell mennie.

Évang. Abban az órában monda Jézus a sokaságnak:

Jézus. Mint egy latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és botokkal engemet megfogni; magam naponként köztetek ültem, tanítván a templomban és nem fogtatok meg engemet. És pedig mind azért lett, hogy beteljesednének a prófétáknak irási.

Évang. Akkor a tanítványok mind őtet elhagyván, elszaladának. Azok pedig, kik Jézust megfogták, vivék a Kajafás főpaphoz, holott az irástudók és a vének öszvegyültenek. Péter pedig követi vala őtet távolról, mind a főpapnak udvaráig, és oda bemenvén, a szolgálkkal leüle, hogy látná a dolognak végét. De a papifejedelmek és a vének, és az egész Sinédrium, keresnek vala hamis tanúbizonytságot Jézus ellen, hogy őtet megölhetnék. És nem találának, és noha sok hamis tanúk jövének elő, mindazáltal nem találának, végezetre két hamis tanúk jönnek vala elő, kik mondanak:

Hamis tanú. Ez azt mondotta: elronthatom az Istennek templomát, és harmadnap alatt felépíthetem azt.

Évang. És felkelvén a papifejedelem, monda neki:

Kajafás. Semmit nem felelsz-e? minemü bizonytságot tesznek ezek te ellened?

Évang. Jézus pedig hallgat vala, és a főpap felelvén, monda neki:

Kajafás. Az élő Istenre kényszerítek tégedet, hogy

megmondjad minekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az élő Istennek fia?

Jézus. Te mondád. Sőt inkább mondom nektek: hogy mostantól fogva meg fogjátok látni az embernek fiát, hogy ül az Isten hatalmasságának jobbján, és eljö az égnek felhőiben.

Évang. Akkor a főpap megszaggatván az ő ruháit, monda:

Kajafás. Ez káromlást szólott: mi szükségünk vagyon több tanúbizonyságunkra? ime most hallottátok az ő káromkodását. Mint tetszik tinektek?

Évang. Azok pedig felelvén, mondának:

Község. Méltó a halálra.

Évang. Akkor pökdösének az ő arczájára, és arczul verék ötet; némelyek pedig pálczákkal verék, mondván:

Község. Prófétáld meg minekünk, Kriszte: kicsoda az, a ki tégedet megütött?

Évang. Péter pedig ül vala kívül az udvarban, és ő hozzá mene egy szolgáló, mondván:

Leány. Te is a Galileabeli Jézussal valál.

Évang. Ő pedig mindenekelőtt megtagadá, mondván:

Péter. Nem tudom, mit mondasz.

Évang. Mikor pedig a pitvarba kimenne, látá ötet egy más leányzó, és monda azoknak, a kik ott állanak:

Leány. Ez is a Názárethbeli Jézussal vala.

Évang. És ismét megtagadá esküvéssel, hogy nem ismerte volna az embert. Egy kis idő mulván pedig oda járulának, a kik ott állanak vala, és mondának Péternek:

Ott állók. Bizony te is azok között való vagy, mert a te beszéded is kinyilatkoztat tégedet.

Évang. Akkor kezde átkozódni és esküdni, hogy nem ismerte volna az embert, és mindjárt szóla a kakas. És megemlékezék Péter Jézusnak mondásáról, midőn neki azt mondotta: hogy minekelötte a kakas szólana, háromszor tagadsz meg engemet; és kimenvén, síra keservesen.

Chorus. 1. Óh én bünös, jaj! mit tegyek? Mihez fogjam fejemet? Sok bün sérti lelkemet. Óh! jaj s valjon hová legyek, Jézus én bátorságom, Jézusomat nem hagyom.

2. Tudom, sokszor büneimmel Jézusom megbánta-
tott; De ugyan el nem hagyott, Sőt körülvesz kegyelmé-
vel, Azért menj el vádolóm, Jézusomat nem hagyom.

3. Noha gyakran sok nyavalya, Mint más keresz-
tyénekre, Omlik szegény fejemre; De azt el nem
szakaszthatja Krisztustól, ki óltalmam, Jézusomat nem
hagyom.

4. Tudom, hogy a mi életünk Csak árnyék s
mulandó köd, Melyet a homály beföd. Végre a halál
mi részünk, Ha leszz is kimulásom, Jézusomat nem
hagyom.

5. Bátor szálljak koporsóba, Megválok e világtól,
Nyugszom szépen s boldogul, Még ott is sötét sírban,
Jézus leszz fényes napom, Jézusomat nem hagyom.

6. Ő általa viszont élek, Mert az utolsó napon
Életre vissza hozon, S tőle boldogulást nyerek, Ha
ítél igaz bíróm, Jézusomat nem hagyom.

7. Azért, óh Jézus, enyim légy, Míg feljutok az
égre, Mennyei dicsőségre, Melyben engem részessé
tégy Jézusom, boldogságom, Jézusomat nem hagyom.

Avagy. Dallam: Jézus! bádjadtak ereje.

1. Péter ugyan jó mesterét Háromszor megta-
gadta, De ily véletlen esetét Hamar meg is siratta;
Mert hűsége nem változott, Noha ajaka hibázott.

2. Óh! de én mely számtalanszor Úgy viselem
magamat, Mintha ugyan mind annyiszor Megtagad-
nám uramat, Szent törvényeit megvetvén, És a vilá-
got követvén.

3. Jézus! add, hogy büneinket Mi is úgy meg-
sirassuk, Mint Péter példája minket Tanít, s híven
vallhassuk, Hogy csak tégedet szeretünk, És érted
mindent megvetünk.

Második rész.

Évang. Mikor pedig megvirradott volna, a papifejedelmek és a népnek vénei mindnyájan tanácsot tartának Jézus ellen, hogy megölnék őtet. És megkötözvén őtet, elvivék, és adák őtet Ponczius Pilátusnak, az ország birájának kezébe. Akkor látván Judás, a ki őtet elárulta, hogy halálra ítéltetett volna, megbánván dolgát, visszavitte a harmincz ezüstpénzt a papifejedelmeknek és a véneknek, mondván:

Judás. Vétkeztem, elárulván az igaz vért.

Évang. Azok pedig mondának:

Főpapok. Mi közünk ahhoz?

Évang. És elvetvén az ezüstpénzeket a templomban, félre állott, és elmenvén magát felakasztá. A papifejedelmek pedig fölszedvén az ezüstpénzeket, mondának:

A papifejedelmek és a vének. Nem illik, hogy ezeket a templom ládjába tegyük: mivel hogy vérnek ára.

Évang. Mikor pedig tanácsot tartottanak volna, megvették azokon a fazekasnak szántóföldét, temetéshelyül a jövevényeknek. Azért az a szántóföld neveztetett vér földének, mind e mai napig. Akkor beteljesedett Jeremiás prófétának mondása, ki így szólott: és vették a harmincz ezüstpénzeket, ama megbecsültetett férfiúnak árát, kit az Izrael fiai becsültének meg; és adták azokat a fazekasnak szántóföldréért, a mint megparancsolta nekem az Úr. Jézus pedig áll vala a fejedelem előtt és megkérde őtet a fejedelem, mondván:

Pilátus. Te vagy-e a zsidóknak királya?

Évang. Jézus pedig monda neki:

Jézus. Te mondod.

Évang. És mikor ő vádoltatnék a papifejedelmektől és a vénektől, semmit nem felele. Akkor monda neki Pilátus:

Pilátus. Nem hallod-e, mennyi bizonyosságot tesznek te ellened?

Évang. És nem felele neki egy szavára is, úgy hogy igen csodálkoznék a fejedelem. De ez ünnepre a fejedelem egy rabot szokott elbocsátani a népnek, a kit akarnak vala. Akkor pedig egy kiváltképen való rab vala, ki Barra-

básnak nevezteték. Azért egybegyűjtván őket, monda nekik Pilátus:

Pilátus. Melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nektek: Barrabást-e vagy Jézust, ki mondatik Krisztusnak?

Évang. Mert tudja vala, hogy csak irigységből adták kézbe ötet. Mikor pedig a törvényszéken ülne, küld vala hozzá az ő felesége, mondván:

Pilátus felesége. Semmi közöd neked ehez az igaz emberhez; mert sokat szenvedtem az éjjel álmomban ő miatta.

Évang. A papifejedelmek pedig és a vének felindíták a népet, hogy a Barrabást kérnék meg, Jézust pedig elvesztenék. A fejedelem felelvén, monda nekik:

Pilátus. Melyiket akarjátok e kettő közül, hogy elbocsássam tinektek?

Évang. Azok pedig mondának:

Község. Barrabást.

Évang. Monda nekik Pilátus:

Pilátus. Mit cselekedjem tehát Jézussal, ki mondatik Krisztusnak?

Évang. Mondának neki mindnyájan:

Község. Feszíttessék meg.

Évang. A fejedelem pedig monda:

Pilátus. De mi gonoszt cselekedett?

Évang. Azok pedig annál inkább kiáltozának, mondván:

Község. Feszíttessék meg.

Évang. Látván pedig Pilátus, hogy semmi haszna nem volna, és csak nagyobb zendülés lenne, vizet vevén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván:

Pilátus. Ártatlan vagyok ez igaznak véréből, ám ti lássátok.

Évang. És az egész nép felelvén, monda:

Község. Az ő vére mi rajtunk, és a mi fiainkon.

Évang. Akkor elereszté nekik Barrabást, Jézust pedig megostorozván, kézbe adá, hogy megfeszíttessék. Akkor a fejedelemnek vitézi magokhoz vevén Jézust a törvényházba, öszvegyűjték reá az egész sereget. És mikor levetkeztették volna, öltöztették ötet veres bársony köntösbe. És tövisből koronát fonván, az ő fejére tevék, és nádszálat az ő

jobbkezébe, és térdeiket előtte meghajtván, csúfolják vala ötet és mondának:

Vitézek. Éljen a zsidóknak királya!

Évang. És reá pökdösvén, elvevék tőle a nádpálczát és fejéhez verik vala. És mikor eleget megcsúfolták volna ötet, levonák róla a bársony köntöst, és ő maga ruhájába öltöztették, és vivék ötet, hogy megfeszítsenek. Mikor pedig kimennének, egy Czirenebeli embert találának elő, kinek neve Simon vala, azt kényszerítik vala, hogy felvenné az ő kereszt-fáját. És a helyre érkezének, mely Golgathának mondatik: mely annyit teszen, mint fejkoponyáknak helye. És adának neki innia epével egyelitett eczetet; és mikor megkóstolta volna, nem akará inni. Mikor pedig megfeszítették ötet, feloszták az ő ruháit, sorsot vetvén azokra, hogy beteljesednék a próféta által lett beszéd: „felosztották az én ruháimat ö közöttök, és az én köntösömre sorsot vetettek.“ És leülvén, ott őrzik vala ötet. És az ő fejefölibe helyezteték írásban az ő halálának okát: EZ A JÉZUS A ZSIDÓKNAK KIRÁLYA. Akkor megfeszítettének ő vele együtt két latrok is: egyik jobbkéz felől, a másik balkéz felől. A kik pedig azon elmenének, káromlják vala ötet, hajtogatván fejeket és mondának:

Zsidók. Te a templomnak elrontója, és ki harmad napon felépítéd azt, tartsd meg szavadat, ha Istennek fia vagy, szállj le a keresztfáról.

Évang. Hasonlóképpen a papifejedelmek is, az irás-tudókkal és a vénekkel együtt csúfolják vala, mondván:

Papok. Másokat megtartott, magát meg nem tarthatja, ha ő az Izráelnek királya, szálljon alá most a keresztfáról, és hiszünk ő neki. Bizott az Istenben, tartsa meg most ötet, ha kedveli ötet; mert azt mondotta: Istennek fia vagyok.

Évang. Azonképpen a latrok is, a kik ő vele együtt megfeszítettének, csúfolják vala ötet. Hat órától fogva pedig egész kilencz óráig az egész földön setétség lön. Kilencz óra tájban pedig kiált vala Jézus nagy felszóval, ezt mondván:

Jézus. Eli, Eli, lámá sabachtáni?

Évang. Azaz: én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?

Chorus. Dallam: Te benned bizom én Istenem.

1. Jézus! kit szent atyád elhagyott, Mikor halálra bocsátott Terhelve bűneinkkel; Te megváltónk, Közbenjárónk Minket soha ne hagyj el.

2. Te légy erősségünk minékünk, Kősziklánk, paizsunk, vezérünk, Mikor halálra jutunk, Halálodért, Érdemedért Legyen az hozzád utunk.

Évang. Némelyek pedig azok között, a kik ott állanak vala, ezt hallván, mondának:

Ott állók. Ez az Illyést hívja.

Évang. És mindjárt oda futamodék egy azok között, és spongyiát vevén, megtölté eczettel és egy nádszálra tevén, innia ada neki. A többiek pedig mondának:

Ott állók. Hagyj békét neki; lássuk meg: eljő-e Illyés, hogy ötet megtartsa.

Évang. Jézus pedig ismét nagy felszóval kiáltván, kibocsátá lelkét.

Chorus. Eccè! quomodo moritur justus. Esa. 57. v. 1.

Íme miképpen hal meg az igaz, és senki szívére nem veszi: A kegyes emberek elszedetnek és meg nem gondolják, az igaz, hogy elvétetik a veszedelem elől: És hogy az igaznak lelke él mind örökké. ∴

Noha teste földbe tétetik, de lakása vagyon neki az egekben: És hogy az igaznak lelke él mind örökké.

Vagy: Krisztus ártatlan bárány, Ki mi értünk megholtál, Nagy engedelmes voltál A rettenetes kínban, Bűneinket viselvén Minket megváltottál, Irgalmaz nekünk óh Jézus, óh Jézus.

Évang. És íme a templomnak kárpitja, felitől fogva egészen alá ketté hasada, a föld is megindula, és a kősziklák megrepedezének. És a koporsók megnyilatkoztanak, és sok szenteknek testeik, a kik elaludtak vala, feltámasztattanak. És kijöven a koporsókból, az ő feltámadása után bementenek a szent városba, és megjelentenek sokaknak. A Százados pedig, és a kik ő vele együtt őrzik vala Jézust,

látván a földindulást, és azokat, a melyek történtek, igen megremülének és mondának:

Százados. Bizonynyal Isten fia volt ez.

Évang. Valának pedig ottan sok asszonyi állatok, kik távol nézik vala Jézust, a kik között vala Mária Magdaléna, és Mária Jakabnak és Józsefnek anyja, és a Zebedeus fiainak anyja. Mikor pedig beestvéledett volna, jöve egy gazdag ember Arimathiából, kinek neve József, ki is tanítványa vala Jézusnak. És felmenvén Pilátushoz, megkéré Jézusnak testét; akkor Pilátus megparancsola, hogy a test neki adatnék. És József a testet levevén, eltakará azt tiszta gyólcspan. És helyhezteté az ő új koporsójába, melyet egy kősziklában vágatott vala, és mikor a koporsó ajtajára egy nagy követ helyheztetett volna, elmene. Ott vala pedig Mária Magdaléna, és a másik Mária, ülven a koporsónak ellenében. Másod napon pedig, mely a húsvétra való készületnek napja után vagyon, összevgyülnek vala a papifejedelmek és a farizeusok Pilátusnál, és mondának:

A papifejedelmek és farizeusok. Uram, megemlékezünk róla, hogy ama hitető még élteben megmondotta: harmad nap mulván feltámadok. Parancsold meg azért, hogy a koporsó őriztessék harmad napig, ne talán az ő tanítványi eljövén, éjjel ellopják ötet, és azt mondják a községnek: feltámadott a halálból, és az utolsó tévelygés nagyobb leszen az elsőnél.

Évang. Monda pedig nekik Pilátus:

Pilátus. Legyenek őrállók; menjetek és őrizzétek, a mint tudjátok.

Évang. Azok pedig elmenvén, elpecsételék a követ, és megerősíték a koporsót az őrállókkal.

Chorus. Hálát adjunk mindnyájan az Úr Istennek, Ki az ő fiának szenvedésével megszabadított ördögnek hatalmasságából.

ÉNEK.

1. Jézus! Istennek báránya! Kínaidat ég s föld szánja, A nap :/: setétté változik; A föld :/: reng és ingadozik.

2. Hegyek, halmok sülyedeznek; A kősziklák repedeznek; Sok szent :/: hólttak feltámadnak, A szent :/: városban jelt adnak.

3. A szent templomnak kárpitja Ketté hasad, s feltáritja Helyét :/: a szentek szentjének, Jelét :/: az Isten frigyének.

4. Mind ezekből mit érthetünk? És szívünkre mit vehetünk? Nem mást :/: mint Isten kegyelmét, És azt :/: a csoda szerelmét.

5. Mely abba kijelentetett, Hogy szent fia elküldetett Értünk :/: hogy eleget tenne Urunk :/: s Üdvözítők lenne.

6. Itt már szentje a szenteknek, Ezt jelenti a híveknek Az ép :/: kárpit hasadása, S földig :/: ketté szakadása.

7. Jézus! kinszenvedésedért, Értünk letett életeredért Neked :/: szívből hálát adunk, Holtig :/: híveid maradunk.

